Helen
FIELDING
POLIROM
Bridget Jones,
topită
după el
CHIC

HELEN FIELDING

Bridget Jones #3

Topită după *el*

Traducere din limba engleză de

Ines Hristea

EDITURA POLIROM

2014

Helen Fielding

Bridget Jones

Mad About the Boy

© 2014 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN ePub: 978-973-46-4748-4
ISBN PDF: 978-973-46-4749-1
ISBN print: 978-973-46-4359-2

Coperta: Radu Răileanu

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea,

închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

HELEN FIELDING s-a născut într-un oraş industrial din Yorkshire şi a studiat la Oxford. A lucrat câţiva ani la BBC, realizând documentare despre Africa. De altfel, romanul său de debut din 1994, *Celebritate pentru o cauză nobilă*, aclamat de critică la data apariţiei, are la bază experienţa africană a autoarei. În 1996, ziarista Helen Fielding dă lovitura de piaţă cu romanul *Jurnalul lui Bridget Jones*, vândut în milioane de exemplare în întreaga lume. Ecranizarea realizată de Universal Pictures în 2001, cu Renée Zellweger, Hugh Grant şi

Colin Firth în rolurile principale, în regia lui Sharon Maguire, se bucură de asemenea de mare succes. În 1999, Helen Fielding continuă jurnalul simpaticului său personaj cu romanul *Bridget Jones: La limita raţiunii*. Filmul omonim, cu aceeaşi echipă celebră, a apărut în 2003. La Editura Polirom au fost publicate: *Jurnalul lui Bridget Jones* (2003, 2006, 2013), *Bridget Jones: La limita raţiunii* (2003, 2006), *Olivia Joules şi imaginaţia hiperactivă* (2005) şi *Celebritate pentru o cauză nobilă* (2011).

La mai bine de douăzeci de ani de când, tânără, umplea sălile cinematografelor cu istoria unui amor, Bridget Jones revine cu o nouă poveste. Prea multe nu s-au schimbat: Bridget are la fel de multă grijă de trupul ei, nici obsesia cu consumul de alcool şi gumele cu nicotină n-a dispărut. Au mai apărut între timp comentariile postate pe Facebook, mesajele pe Twitter, injecţiile cu Botox şi listele cu lucruri pe care le vrea cu tot dinadinsul de la ea. Bridget este acum mamă a doi copii şi au trecut patru ani de când Mark Darcy a lăsat-o singură, căzând victimă într-un atac cu bombă în Sudan. În situaţia neaşteptată de a-şi căuta un bărbat, nesigură în faţa atâtor posibilităţi de comunicare, care în anii ‘90 erau rupte din filmele SF, Bridget îşi pierde uzul raţiunii, se fâstâceşte, intră în situaţii teribile, amuzante. Considerând că adevărata iubire nu este neapărat pe viaţă, Bridget Jones este acum imaginea femeii romantice, care atrage nu prin siguranţa cu care

trăieşte, ci prin nevoia de ajutor, prin nevoia de a-l avea aproape pe el, bărbatul.

Lui Dash şi Romy

Prolog

Joi, 18 aprilie 2013

2:30 p.m. Tocmai m-a sunat Talitha. Avea vocea ei imperioasă, care pare să spună „să-fim-discrete-dar-teribil-de-dramatice”, pe care o are mereu.

— Draga mea, am vrut doar să te anunţ că pe 24 mai e ziua mea, împlinesc şaizeci de ani. Evident, nu SPUN că împlinesc şaizeci. Şi fii discretă, că nu invit pe toată lumea. Te-am anunţat ca să nu-ţi faci program în ziua aia.

Am intrat în panică.

— Grozav! am exclamat neconvingător.

— Bridget, nu se poate să nu vii.

— Păi, chestia e că...

— Ce?

— În seara aia îşi serbează ziua şi Roxster. Face treizeci.

La capătul firului, tăcere.

— Mă rog, probabil că până atunci nici n-o să mai fim împreună, dar dacă totuşi o să mai fim, ar fi...

Am lăsat fraza neterminată.

— Abia ce-am scris pe invitaţii „fără copii”.

— Până atunci o să împlinească treizeci! am spus indignată.

— Făceam mişto de tine, draga mea. Fireşte că trebuie să-l aduci şi pe puştiul tău. O să cumpăr şi un castel gonflabil! Intru la loc în emisie. Trebuiesăfugteiubescpa!

Am încercat să dau drumul la televizor ca să văd dacă într-adevăr Talitha mă sunase, ca de nenumărate alte ori, direct din studio, în timpul pauzei de publicitate. Am butonat telecomanda într-o stare de totală confuzie, ca o maimuţă care a pus mâna pe-un telefon mobil. De ce în zilele noastre, ca să dai drumul la televizor, ai nevoie de trei telecomenzi şi nouăzeci de butoane? De ce? Bănuiesc că treaba a fost concepută de nişte ciudaţi geniali în materie de tehnică, în vârstă de treisprezece

ani, care se iau la întrecere unii cu alţii, fiecare din dormitorul lui sordid, lăsându-i pe toţi ceilalţi să creadă că ei sunt singurele persoane de pe pământ care nu pricep la ce sunt bune butoanele alea. Ceea ce duce, până la urmă, la un dezastru psihologic masiv, la scară planetară.

Supărată, arunc telecomenzile pe canapea, moment în care, pur şi simplu, televizorul s-a trezit la viaţă, proiectând-o pe Talitha într-o poză imaculată, cu un picior sexy încrucişat peste celălalt. Îl intervieva pe fotbalistul ăla de la Liverpool, ăla cu părul negru, care avea o problemă în a-şi controla furia sau impulsul de-a muşca. Tipul arăta de parc-ar fi vrut s-o muşte pe Talitha, deşi din alte motive decât cele de pe teren.

Bine. Nu trebuie să intru în panică, pur şi simplu trebuie să analizez calm şi matur toate argumentele pro şi contra care ţin de chestiunea petrecerii Roxster/Talitha:

ARGUMENTE PRO CA SĂ-L IAU PE ROXSTER CU MINE LA PETRECERE

— Ar fi groaznic să nu merg la petrecerea Talithei. Suntem prietene încă de când amândouă lucram la *Sit Up Britain*. Ea era o prezentatoare de ştiri imposibil de şic, iar eu eram un reporter imposibil de incompetent.

— Ar fi foarte haios să-l iau pe Roxster cu mine şi m-aş şi da mare, fiindcă petrecerea aniversară de treizeci/şaizeci de ani ar pune capăt chestiei ăleia care se traduce prin priviri de sus în semn de ne-e-milă-de-femeile-singure-de-”o-anume-vârstă”, ca şi când aceste femei s-ar fi căptuşit pentru eternitate cu statutul de celibatare, în vreme ce pe bărbaţii de aceeaşi vârstă se pune gheara înainte s-apuce să întocmească actele de divorţ. Iar Roxster e atât de frumos şi de delicios încât, prin prezenţa lui, ar nega cumva realitatea procesului de îmbătrânire.

ARGUMENTE CONTRA

— Roxster e un bărbat sigur pe el şi, fără îndoială, s-ar simţi ofensat dacă ar fi tratat ca un fel de maimuţoi sau de mecanism anti-îmbătrânire.

— Esenţial, lui Roxster ar putea să se ia de mine, dacă ar merge la o aniversare a şaizeci de ani de viaţă, unde să fie înconjurat de nişte oameni în vârstă şi unde să se sublinieze, în mod complet inutil, cât de bătrână sunt, cu toate că sunt MULT mai tânără decât Talitha. Sincer, eu chiar refuz să cred câţi ani am. Cum spunea Oscar Wilde, treizeci şi cinci de ani este vârsta perfectă pentru o femeie. Atât de perfectă încât unele femei au decis s-o adopte pentru tot restul vieţii.

— Roxster, poate, şi-a organizat propria lui petrecere, cu tineri îndesaţi pe balcon, unde vor face grătar şi vor asculta muzică disco din anii ‘70, amuzându-se ironic de atmosfera „retro”. Chiar în clipa asta probabil că se gândeşte cum să facă să nu mă invite şi pe mine, ca nu cumva prietenii lui să afle că iese cu o femeie care e, literalmente, suficient de bătrână ca să-i fie mamă. De fapt, tehnic vorbind, ţinând seama de procesul de accelerare a pubertăţii, datorat hormonilor care se adaugă în lapte în zilele noastre, aş putea să-i fiu chiar bunică. Dumnezeule! Oare de ce mintea mea a născocit un asemenea gând?

3:10 p.m. Aoleu! În douăzeci de minute trebuie s-o iau pe Mabel, şi orezul expandat nu este gata. Aoleu! Telefonul.

— Vă caută Brian Katzenberg.

Noul meu agent! Un agent adevărat. Dar aş întârzia PESTE POATE dacă m-aş opri şi aş vorbi cu el.

— Pot să-l sun eu mai târziu? am murmurat, chinuindu-mă să ung rondelele de orez cu nişte unt, să le lipesc şi să le vâr într-o pungă de plastic, totul cu o singură mână.

— E vorba de manuscrisul dumneavoastră.

— Dar... sunt... într-o şedinţă!

Cum să fiu într-o şedinţă şi, în acelaşi timp, să vorbesc la telefon şi să spun că sunt într-o şedinţă? Secretarele sunt cele care trebuie să spună că eşti într-o şedinţă, nu tu însuţi, adică persoana care se presupune că nu poate să zică nimic fiindcă e într-o şedinţă.

Am plecat către şcoală. Disperată să sun înapoi şi să aflu care-a fost treaba cu apelul ăla. Deocamdată Brian a trimis manuscrisul la două case de producţie şi amândouă l-au refuzat. Dar acum poate că s-a găsit un peşte care să muşte momeala.

Mi-am reprimat dorinţa copleşitoare de a-l suna pe Brian, pretinzând că „şedinţa” s-a suspendat brusc. Am decis că e mult mai important să ajung la timp la Mabel: iată ce mamă grijulie sunt, o mamă care ştie să-şi aşeze priorităţile în ordine!

4:30 p.m. Drumul către şcoală a fost chiar mai haotic decât de obicei: ca o ilustraţie din *Where's Wally?*[1], plină cu milioane de doamne în culori de acadea, copii în cărucioare, muncitori cu camionete albe care se ceartă cu mame supra-educate cu SUV-uri, un bărbat pedalând cu un contrabas prins pe spinare şi mame ecologiste pe biciclete cu cutii de tinichea doldora cu prunci ataşate de ghidon. Toată strada era blocată. Dintr-odată, o femeie isterizată a apărut în fugă urlând:

— Înapoi! ÎNAPOI! Haideţi! Toţi ÎNCURCAŢI drumul!

Realizând că avusese loc un accident teribil, eu şi toţi ceilalţi am început să dăm maşinile în marşarier într-o adevărată frenezie, care pe unde apuca – pe trotuar sau prin grădini –, numai ca să facem loc Salvării. Odată ce strada a fost eliberată, m-am uitat cu grijă în faţă, să văd ambulanţa şi baia de sânge. Dar nici urmă de

[1] *Unde e Wally?*, serie de cărţi pentru copii creată de ilustratorul britanic Martin Handford (n. tr).

ambulanţă. Nu era decât o tipă foarte elegantă, care s-a urcat într-un Porsche negru, apoi a pornit accelerând furios pe strada abia eliberată de trafic, împreună cu un copilaş îngâmfat, îmbrăcat în uniformă şi aşezat pe locul din faţă.

Când am ajuns la grupa preşcolarilor, Mabel era singurul copil rămas pe trepte, cu excepţia ultimului mohican, Thelonius, care era gata să plece şi el cu maică-sa.

Mabel m-a privit cu ochii ei mari şi serioşi.

— Haide, Bătrâne, mi-a spus ea cu îngăduinţă.

— Chiar ne întrebam pe unde oi fi! a zis mama lui Thelonius. Iar ai uitat?

— Nu, i-am răspuns. Drumul a fost complet blocat.

— Mami are cincizeci şi unu de ani! a izbucnit Mabel din senin. Mami are cincizeci şi unu de ani. Zice că are treizeci şi cinci, da', de fapt, are cincizeci şi unu.

— Şişşşşşş. Hahaha! am răspuns eu privirii fixe a mamei lui Thelonius. Trebuie să fug să-l iau pe Billy!

Am izbutit s-o îndes în maşină pe Mabel, care continua să urle „Mami are cincizeci şi unu de ani!", m-am aplecat înăuntru în tradiţionala mişcare răsucită, care-ţi face corpul chisăliţă şi care devine din ce în ce

mai dificilă odată cu vârsta, mi-am prins centura de siguranţă pipăind cu mâna prin dezastrul din spaţiul dintre bancheta din spate şi scaunul de copil.

Am ajuns la Şcoala Primară, şcoala lui Billy, ca s-o văd pe Nicolette cea Perfectă, Mama Clasei (casă perfectă, soţ perfect, copii perfecţi: singura mică imperfecţiune fiind numele, care probabil a fost ales de părinţi înainte de momentul inventării popularului substitut de ţigări), înconjurată de un cârd de mame de la Primară. Nicorette cea Perfectă era perfect îmbrăcată şi perfect coafată, cu o geantă uriaşă perfectă. M-am tras lângă ea, gâfâind, să văd dacă pot să aflu care sunt noutăţile despre cel mai recent Subiect de Îngrijorare. Tocmai atunci, supărată, Nicolette şi-a dat părul pe spate, aproape scoţându-mi ochiul cu colţul genţii ei uriaşe.

— L-am întrebat de ce Atticus e încă în echipa de pregătire de la fotbal – adică Atticus a ajuns să vină acasă cu lacrimi în ochi, pur şi simplu –, iar domnul Wallaker n-a zis decât „Fiindcă nu-i bun de nimic. Altceva?”.

Am aruncat o privire către Subiectul de Îngrijorare/noul profesor de sport: atletic, înalt, puţin mai tânăr decât mine, păr tuns scurt, un fel de Daniel Craig.

Tipul se uita cam întunecat la un grup de băieţi zbuciumaţi, apoi, dintr-odată, a suflat în fluier şi-a urlat:

— Hei! Gaşca! Treceţi imediat în vestiar sau vă dau avertisment.

— Vedeţi? a continuat Nicolette, în vreme ce băieţii se aranjau într-un şir dezordonat, prefăcându-se că aleargă spre clădire şi strigând „Unu, sir! Doi, sir!”, ca o gloată de boşimani speriaţi, recrutaţi să pună pe picioare o Revoluţie a Primăverii.

Ridicol, domnul Wallaker ţinea ritmul cu suflături în fluier.

— Da’ tipu’ totuşi e sexy, a intervenit Farzia.

Farzia e preferata mea din grupul mamelor, fiindcă tot timpul îşi cunoaşte priorităţile.

— Sexy, dar însurat, i-a sărit muştarul lui Nicolette. Şi mai are şi copii, deşi n-ai zice.

— Credeam că e prieten cu directorul, s-a alăturat discuţiei o altă mamă.

— Exact. Măcar are pregătirea necesară postului ăsta? a întrebat Nicolette.

— Mami!

M-am întors şi l-am văzut pe Billy, cu jacheta lui micuţă, părul negru răvăşit şi cămaşa ieşită din pantaloni.

— N-am fost ales la şah.

Aceiaşi ochi, aceiaşi ochi negri şi îndureraţi.

— Nu contează să fii ales sau să câştigi, i-am spus eu, îmbrăţişându-l pe furiş. Contează cine eşti.

— Ba contează.

Ahhhh! Domnul Wallaker.

— Trebuie să exerseze. Trebuie să-şi merite locul.

Apoi profesorul s-a întors, dar l-am auzit bolborosind:

— E incredibil cum mamelor din şcoala asta li se pare că totul li se cuvine.

— Să exerseze? am zis eu pe un ton vesel. Vai, aşa ceva nici că mi-ar fi trecut prin minte! Cred că sunteţi extraordinar de deştept, domnule Wallaker. Vreau să spun, sir.

Tipul s-a uitat la mine cu nişte ochi albaştri şi reci.

— Ce legătură are asta cu sportul? am continuat cu aceeaşi drăgălăşenie.

— Eu predau la clasa de şah.

— Dar ce minunat! Folosiţi fluierul?

Pentru o clipă, domnul Wallaker a părut descumpănit, apoi a zis:

— Eros! Ieşi din stratu’ ăla de flori. Acum!

— Mami, a intervenit Billy, trăgându-mă de mână, ăia care au fost aleşi au două zile libere de la şcoală ca să meargă la turneul de şah.

— Lasă că exersez eu cu tine.

— Dar, mami, tu nu te pricepi deloc la şah.

— Nu-i adevărat! Mă pricep foarte bine la şah. Te-am şi bătut!

— Ba nu.

— Ba da!

— Ba nu!

— Păi, te-am lăsat pe tine să câştigi fiindcă eşti doar un copil, am izbucnit. Şi, oricum, nu-i cinstit, pentru că tu iei ore de şah.

— Poate aţi vrea să participaţi şi dumneavoastră la orele de şah, doamnă Darcy?

DUMNEZEULE! Ce căuta domnul Wallaker de mai trăgea cu urechea la noi?

— Există o limită de vârstă – de şapte ani –, dar, dacă presupunem că ea se referă la vârsta mentală, atunci

sunt convins că v-aţi încadra. V-a dat Billy şi cealaltă veste?

— A! a exclamat puştiul, luminându-se la faţă. Am păduchi!

— Păduchi!

M-am holbat la el îngrozită, iar mâna mi-a fugit instinctiv către păr.

— Da, păduchi. Toţi au.

Domnul Wallaker a coborât privirea, în care-i licărea o scânteie de amuzament.

— Îmi dau seama că treaba asta va genera o stare de urgenţă naţională în rândul mămicilor din nordul Londrei şi ale coaforilor care se ocupă de ele, dar nu trebuie decât să-i căutaţi prin păr cu un pieptăn. Pe copii şi pe dumneavoastră, desigur.

Dumnezeule! În ultima vreme, Billy se tot scărpina în cap, dar eu am cam închis ochii la mişcarea asta, ca să nu mă mai încarc şi cu ea. În vreme ce mintea mi-o lua razna, simţeam cum chestii mici începeau să-mi umble pe scalp. Dacă Billy are păduchi, atunci probabil că Mabel are şi ea, probabil că am şi eu, ceea ce înseamnă că... Roxster are păduchi.

— Totul e în regulă?

— Da, nu, super! am răspuns. Totul e bine, perfect, la revedere, domnule Wallaker.

Am plecat cu Billy şi Mabel de mână. Am auzit sunetul de alertă al mobilului. Mi-am pus ochelarii rapid ca să citesc SMS-ul. Era de la Roxster.

„Cât de mult ai întârziat în dimineaţa asta, dulceaţa mea? Vrei să sar într-un autobuz diseară şi să-ţi aduc o plăcintă cu carne?”

Aoleu! Nu se poate ca Roxster să vină la mine când toată lumea trebuie pieptănată de păduchi şi feţele de pernă trebuie spălate. Nu e normal să cauţi o scuză ca să scapi de amantul-jucărie fiindcă toată casa s-a procopsit cu păduchi, nu-i aşa? De ce tot intru eu în dezastre din astea?

5 p.m. Am năvălit înapoi în casă împreună cu obişnuitul talmeş-balmeş de rucsacuri, desene mototolite, banane storcite, plus o sacoşă de mari dimensiuni, de la farmacie, conţinând produse de îndepărtare a păduchilor. Am trecut tropăind pe lângă „sufrageria/birou” de la parter (o încăpere din ce în ce mai inutilă, cu excepţia faptului că adăposteşte o canapea extensibilă şi nişte cutii goale de la John Lewis)

şi am coborât scările către demisolul cald şi răvăşit, care joacă şi rolul de bucătărie/cameră de zi şi unde ne petrecem tot timpul. L-am pus pe Billy să-şi facă temele şi pe Mabel să se joace cu „Hellvanians”-ii (nişte iepuraşi Sylvanian), în timp ce eu m-am apucat să pregătesc spaghete bolognese. Însă acum sunt total derutată, nu ştiu ce aş putea să-i scriu lui Roxster despre seara asta şi dacă să-i zic de păduchi sau nu.

5:15 p.m. Mai bine nu.

5:30 p.m. Dumnezeule! Tocmai ce trimisesem un SMS cu „Mi-ar plăcea să vii, dar am de lucru în seara asta, aşa că mai bine nu”, când Mabel s-a ridicat din senin în picioare şi a început să cânte melodia pe care Billy o urăşte cel mai tare: „Uită de bani bani bani!” Apoi a sunat telefonul.

M-am repezit să răspund în aceeaşi clipă în care Billy a sărit ca ars, urlând „Mabel, nu mai cânta Jessie J!”, iar vocea unei secretare mi-a tors în ureche ca o pisică „Vă caută Brian Katzenberg”.

— Îmmm, aş putea eu să-l sun înapoi pe Brian peste...

— Scliopici, scliopici! cânta Mabel înainte, alergându-l pe Billy în jurul mesei.

— Vă fac legătura cu Brian acum.

— Nuuu! Nu poţi să...

— Mabel! a răcnit Billy. Încetează!!!

— Luni! Excelent! am răspuns, smulgându-i cuţitul lui Mabel. Întâlnirea de tatonare e ca un interviu?

— Mamiiiiiii!

— Şişşş!

I-am îmbrâncit pe copii pe canapea şi-am început să mă lupt cu telecomenzile.

— Au doar câteva probleme cu scenariul şi vor să le discutaţi înainte de-a lua o hotărâre definitivă.

— Corect, corect.

Dintr-odată, m-am simţit jignită şi indignată. *Deja* aveau câteva probleme cu scenariul meu? Ce probleme puteau să aibă?

— Aşadar nu uita că nu vor...

— Mamiiiii! Îmi curge sâââânge eeeeee!

— Să te sun mai târziu?

— Nu! Sunt în regulă! am zis disperată.

În aceeaşi secundă, Mabel a zbierat:

— Cheamă salvarea!

— Ce spuneai?

— Tipii nu vor un scriitor debutant dificil. Trebuie să găseşti o cale de a fi de acord cu ceea ce-ţi vor solicita ei.

— Corect, corect. Deci să nu fiu o pacoste?

— Exact!

— Frate-miu o să moară! a început să scâncească Mabel.

— Ăăă, e totul în...

— Nu, perfect, super, luni la ora douăsprezece! am spus.

În clipa aceea, Mabel a urlat:

— Mi-am ucis fratele!

— OK, a spus Brian pe un ton cam tulburat. O pun pe Laura să-ţi trimită toate detaliile pe e-mail.

6 p.m. După ce-am terminat cu tot balamucul, după ce zgârietura de la genunchi a lui Billy a fost acoperită cu un plasture cu Superman, după ce Mabel şi-a primit bilele negre în Tabel şi după ce spaghetele bolognese s-au aşezat în stomac, m-am trezit cu mai multe idei care îmi licăreau prin minte – idei similare cu acelea ale unei persoane pe cale să se înece, doar că niţel mai optimiste. Cu ce să mă îmbrac la întâlnire şi oare o să câştig Oscarul pentru Cel Mai Bun Scenariu Adaptat? Oare Mabel nu termină programul mai repede lunea şi cum să fac să-i iau pe amândoi de la şcoală? Cu ce să mă îmbrac la ceremonia de decernare a Oscarurilor şi

oare să le zic celor de la Greenlight Productions că Billy are păduchi?

8 p.m. *Păduchi găsiţi – 9, paraziţi propriu-zişi – 2, ouă de păduchi – 7 (f.bine)*

Tocmai ce am spălt copiii şi i-am pieptănat căutând păduchi, ceea ce s-a dovedit a fi o activitate foarte distractivă. Am găsit doi paraziţi propriu-zişi în părul lui Billy, iar, după urechi, i-am găsit şapte ouă – două după o ureche şi o recoltă magnifică de alte cinci în spatele celeilalte. Ai o mare satisfacţie atunci când vezi cum apar pe pieptănul alb punctele alea mici şi negre. Mabel s-a supărat fiindcă ea n-a avut nici un păduche, dar s-a înveselit când am lăsat-o să mă pieptene. Ceea ce i-a permis să constate că nici eu nu aveam nici un păduche. Billy a început să fluture triumfător pieptănul – „Eu am şapte!”, dar, când Mabel a izbucnit în lacrimi, puştiul meu a fost foarte drăguţ şi i-a pus în păr trei păduchi de la el, iar asta a însemnat c-am fost nevoită s-o mai pieptăn pe Mabel încă o dată.

9:15 p.m. Copiii dorm. Mă simt foarte umflată în pene gândindu-mă la întâlnire. Sunt, din nou, o femeie de carieră şi voi merge la o întâlnire! O să mă îmbrac cu rochia de mătase albastră şi-o să mă coafez, în ciuda opiniei dispreţuitoare a nenorocitului de Wallaker cu privire la coafori. Şi în ciuda impresiei care mă frământă din ce în ce mai tare, cum că obiceiul extrem de răspândit al femeilor de a se coafa ne transformă în acei bărbaţi din secolul al XVIII-lea (sau al XVII-lea?), care nu se simţeau confortabil să iasă în public decât purtând peruci din alea pudrate.

9:21 p.m. Of, deşi, probabil, din punct de vedere moral nu e corect să mă duc la coafor când e posibil să fiu contaminată cu ouă nedetectabile de păduchi, aflate la începutul ciclului de evoluţie de şapte zile.

9:25 p.m. Sigur. Din punct de vedere moral nu e corect. Poate că n-ar trebui să-i mai las nici pe Billy şi Mabel să iasă la joacă?

9:30 p.m. Simt şi că ar trebui să-i spun lui Roxster adevărul despre păduchi, fiindcă minciuna nu-i un lucru

bun într-o relaţie. Sau poate, în cazul de faţă, minciunile sunt de preferat păduchilor?

9:35 p.m. Mi se pare că păduchii ridică un număr inadmisibil de dileme morale moderne.

9:40 p.m. Aoleu! Tocmai ce mi-am trecut în revistă întreaga garderobă (adică mormanul de haine care zace pe bicicleta medicală), plus ţoalele din şifonier şi nu reuşesc să-mi găsesc rochia de mătase albastră. N-am cu ce să mă îmbrac la întâlnire. Nimic. Cum se face că am toate hainele astea îndesate în şifonier şi rochia de mătase albastră este singura piesă potrivită pentru o ieşire importantă?

Decizie pentru viitor: în loc să-mi petrec serile îndopându-mă cu caşcaval ras şi chinuindu-mă să nu dau pe gât nişte vin, trebuie să-mi sortez ţoalele cu calm, să le dau la săraci pe cele pe care nu le-am mai purtat de-un an de zile, iar pe restul să le pun în ordine, într-o „garderobă-capsulă”, astfel încât îmbrăcatul să devină o operaţiune relaxantă şi veselă, nu o cotrobăială isterică. După care mă voi urca, pentru douăzeci de minute, pe

bicicleta medicală. Asta deoarece bicicleta medicală nu este – evident! – un şifonier, ci o bicicletă medicală.

9:45 p.m. Deşi poate că ar trebui să mă îmbrac tot timpul cu rochia de mătase albastră, aşa cum face şi Dalai Lama cu robele lui. Asta dacă aş găsi-o. Îmi închipui că Dalai Lama are mai multe robe sau un serviciu de spălătorie care-i stă la dispoziţie non-stop şi nu-şi lasă robele în fundul şifonierului, gata să plesnească de ţinute pe care le-a cumpărat – de la Topshop, Oasis, ASOS, Zara etc. –, dar cu care nu se îmbracă niciodată.

9:46 p.m. Sau pe bicicleta medicală.

9:50 p.m. Tocmai ce-am fost sus să verific copiii. Mabel dormea, ca de obicei, cu toată faţa acoperită de păr, aşa încât dădea impresia că are capul răsucit la spate. În braţe o ţinea pe Saliva. Saliva e păpuşica lui Mabel. Eu şi Billy credem că puştoaica a amestecat două nume: Sabrina, Adolescenta-Vrăjitoare, şi iepuraşii Sylvanian. Oricum, lui Mabel numele ăsta i se pare perfect.

Am pupat obrăjorul încălzit al lui Billy, care stătea cuibărit împreună cu Mario, Horsio şi Puffles Unu şi Doi. Mabel a ridicat capul, a zis „Ce vreme frumoasă e afară”, după care s-a culcat la loc.

I-am privit pe amândoi, le-am mângâiat obrajii catifelaţi, le-am ascultat respiraţiile fornăite – apoi gândul fatal la „Dacă...” mi-a invadat creierul pe neanunţate. „Dacă...” Întunecime, amintiri, durerea care prinde iar forţă şi mă cuprinde ca un tsunami.

10 p.m. Am coborât în goană la bucătărie. Şi mai rău: tăcere, părăsire, gol. „Dacă...” Încetează! Nu-mi pot permite să fac asta. Dă drumul la fierbător. Nu trece în partea întunecată.

10:01 p.m. Soneria! Slavă Domnului! Dar cine poate să fie la ora asta târzie?

Destui tembeli

Joi, 18 aprilie 2013 (continuare)

10:45 p.m. Erau Tom şi Jude, amândoi beţi criţă şi amândoi prăvălindu-se împleticit în holul de la intrare, printre hohote de râs înfundate.

— Putem să folosim laptopul tău? Am fost la Dirty Burger şi...

— Am încercat să navigăm pe PlentyofFish pe iPhone-ul meu, dar nu reuşim să descărcăm o poză de pe Google ca să...

Îmbrăcată în costumul de birou, Jude a tropăit cu tocurile ei înalte până jos, în bucătărie, în vreme ce Tom, la fel de brunet, de musculos, de frumos şi de fabulos de gay, m-a sărutat apăsat.

— Muuuah! Bridget! Ai slăbit AŞA de mult!

(Tom îmi spune asta de fiecare dată când mă vede, de cincisprezece ani încoace; mi-a spus-o chiar şi atunci când eram gravidă în nouă luni.)

— Ăăă, ai şi tu nişte vin? a urlat Jude de jos, din bucătărie.

Se pare că Jude – care acum practic conduce Centrul Financiar, dar continuă să-şi importe dragostea pentru demenţa afaceristică şi în viaţa amoroasă – a fost descoperită ieri, pe un site de întâlniri virtuale, de către oribilul ei ex: Richard cel Rău.

— Aşa! a declamat Tom, în timp ce amândoi coboram scările îndreptându-ne către Jude. Nenorocitul de Richard cel Rău, după ce că a dus-o cu preşul pe femeia asta splendidă vreo SUTĂ de ani, fiindcă el e un cretin, căruia îi e frică să se lege de cineva, după ce că apoi s-a însurat cu ea şi zece luni mai târziu a părăsit-o, a avut TUPEUL să-i trimită un mesaj indignat cum că de ce e pe Plentyof... unde e, Jude... unde e...

Jude butona nedumerită telefonul.

— Nu-l găsesc. Fir-ar al dracului! L-a şters. Poţi să-ţi ştergi singur mesajul după ce...

— Of, dă-mi telefonul încoace, scumpo. În orice caz, ideea e că Richard cel Rău i-a trimis mesajul ăsta insultător, după care a BLOCAT-O, aşa că...

Tom a izbucnit în râs.

— Aşa că...

— O să inventăm o persoană pe PlentyofFish, a terminat Jude fraza.

— PlentyofDicks, mai curând, a pufnit Tom.

— PlentyofFuckwits, mai curând. Apoi, o să ne folosim de tipa asta inventată ca să-l torturăm! a spus Jude.

Ne-am înghesuit toţi trei pe canapea, iar Jude şi Tom au început să caute pe Google Images portrete cu blonde de douăzeci şi cinci de ani, pentru ca apoi să încerce să le încarce pe website-ul de întâlniri virtuale, născocind, în acelaşi timp, tot soiul de răspunsuri nonşalante la întrebările de profil. O secundă mi-am dorit ca Shazzer să fi fost şi ea acolo, ca să peroreze feminist, în loc să stea în Silicon Valley, unde e un geniu punct-com şi trăieşte împreună cu soţul ei cel neaşteptat-după-ani-de-feminism, care e, şi el, tot un geniu punct-com.

— Ce fel de cărţi îi plac? a întrebat Tom.

— Scrie „Pe bune! Chiar îţi pasă?”, i-a răspuns Jude. „Nu uita că bărbaţilor le plac scorpiile!”

— Sau „Cărţi? Ce-s alea?”, am sugerat eu.

Apoi mi-am amintit:

— Staţi! Asta nu contravine Regulilor de Întâlniri Romantice? Mai exact, regula numărul 4? Să folosim o formă de comunicare autentică şi raţională?

— Ba da! E ceva FANTASTIC de greşit şi de nesănătos, mi-a spus Tom, care a ajuns, între timp, un psiholog experimentat, dar regulile astea nu se aplică atunci când e vorba de tembeli.

Mă simţeam aşa de uşurată ci fusesem salvată din ghearele Tsunamiului Întunecimii, încât m-am cufundat cu totul în procesul de creare a Răzbunătoarei de pe PlentyofFish şi aproape că am uitat să le dau celor doi vestea cea mare.

— Greenlight Productions o să-mi facă filmul! am izbucnit dintr-odată plină de frenezie.

Jude şi Tom m-au privit uluiţi, apoi m-au interogat, după care au început să se bucure ca doi nebuni.

— Bravo ţie, fată! Iubit-puştan, scenaristă, toate-ţi merg din plin acum! a exclamat Jude, în vreme ce eu îi împingeam afară, pe uşă, ca să mă pot culca.

Prietena mea a ieşit împleticindu-se pe stradă, dar Tom a ezitat câteva clipe şi s-a uitat la mine îngrijorat.

— Eşti bine?

— Da, i-am răspuns. Cred că da. Atât doar că...

— Fii atentă, iubito, mi-a spus el, dintr-odată trezit din beţie, de pe o poziţie avizată, o să-ţi fie foarte greu dacă

o să începi să ai întâlniri oficiale, termene de predare şi aşa mai departe.

— Ştiu, dar ai zis că ar trebui să încep din nou să lucrez, să scriu şi...

— Aşa e, dar o să ai nevoie de ajutor cu copiii. Deocamdată tu trăieşti ca într-un glob de sticlă. Felul în care te-ai adaptat e extraordinar, însă, eşti încă vulnerabilă şi...

— Tom! l-a strigat Jude, care se bălăngănea pe picioare înspre un taxi pe care-l ochise pe strada principală.

— Ştii unde suntem dacă ai nevoie de noi, a mai spus Tom. La orice oră din zi şi din noapte.

10:50 p.m. Meditând la „forma de comunicare autentică şi raţională”, m-am decis să-l sun pe Roxster şi să-i zic de chestia cu păduchii.

10:51 p.m. Deşi e cam târziu.

10:52 p.m. Iar trecerea neanunţată de la comunicarea prin SMS la cea prin apel telefonic, în ceea ce-l priveşte pe Roxster, mi se pare prea dramatică: dă problemei

păduchilor excesiv de multă greutate şi importanţă. Mai bine îi trimit SMS.

„Roxster?”

O aşteptare foarte scurtă.

„Da, Jonesey?”

„Ştii că ţi-am zis că am de lucru în seara asta?”

„Da, Jonesey.”

„A mai fost şi un alt motiv.”

„Ştiu, Jonesey. Nu te pricepi deloc la minciuni, nici măcar prin SMS. Ai o aventură cu un bărbat mai tânăr?”

„Nu, dar e ceva la fel de jenant. Are legătură cu iubirea ta pentru natură şi insecte.”

„Ploşniţe?”

„Pe-aproape...”

„Plâns spontan, o scărpinare isterică a capului. Dar nu... păduchi!!!”

„Poţi să mă ierţi etc.?”

A urmat o pauză scurtă, apoi s-a auzit sunetul de mesaj.

„Să vin pe la tine acum? Sunt în Camden.”

Uimită de curtoazia voioasă a lui Roxster, i-am răspuns la SMS.

„Da, dar nu te deranjează păduchii?”

„Nu. Am căutat pe Google. Sunt alergici la testosteron.”

Arta concentrării

Vineri, 19 aprilie 2013

60,8 kilograme, calorii – 3482 (rău), numărul de verificări ale lui Roxster în vederea descoperirii de păduchi – 3, numărul de păduchi descoperiţi asupra lui Roxster – 0, numărul de insecte găsite în mâncarea lui Roxster – 27, numărul de insecte descoperite în cadrul invaziei asupra casei – 85 (rău), SMS*-uri către Roxster – 2,* SMS*-uri de la Roxster – 0, e-mail-uri în masă de la părinţii celorlalţi elevi – 36, minute petrecute pentru a verifica e-mail-urile – 62, minute petrecute gândindu-mă obsesiv la Roxster – 360, minute petrecute hotărându-mă să mă pregătesc pentru întâlnirea cu cineaştii – 20, minute petrecute pregătindu-mă pentru întâlnirea cu cineaştii – 0*

10:30 a.m. Aşa. O să mă apuc, pe bune, să lucrez la prezentarea scenariului, care reprezintă o variantă modernă a celebrei drame norvegiene *Hedda Gabbler*, a lui Anton Cehov. Varianta mea se petrece în Queen’s

Park. Am studiat *Hedda Gabbler* pentru examenul final de Literatură Engleză de la Bangor University. Din păcate, rezultatul a fost doar o diplomă cu calificativul „cum laude”. Dar poate că situaţia respectivă o să fie acum îndreptată!

10:32 a.m. E obligatoriu să mă concentrez.

11 a.m. Tocmai mi-am făcut o cafea şi am mâncat ce-a mai rămas din mic dejunul copiilor. Apoi am început să mă chinui să-mi amintesc tot felul de lucruri legate de vizita lui Roxster de-aseară: iubitul meu şi-a făcut apariţia la 11:15 p.m.; era splendid, îmbrăcat în jeanşi şi un pulover închis la culoare, avea ochii sclipitori, râdea şi în mâini avea o plăcintă cu carne de la Waitrose, două conserve cu fasole fiartă şi o prăjitură jamaicană cu ghimbir.

Mmmm! Cum îi arată faţa când e deasupra mea, barba ţepoasă de pe maxilarul lui superb, strungăreaţa aceea micuţă dintre cei doi dinţi din faţă, pe care nu ai cum s-o vezi decât de dedesubt, umerii ăia musculoşi şi goi. M-am trezit somnoroasă în mijlocul nopţii şi l-am simţit pe Roxster cum mă săruta foarte uşor pe umăr, pe

gât, pe obraz, pe buze, apoi i-am simţit erecţia împungându-mi coapsa. Dumnezeule, e aşa de frumos şi sărută aşa de bine şi e atât de... Mmm, mmm. Gata. Trebuie să mă gândesc la temele feministe, temele pre- şi anti- feministe din... Dar, Dumnezeule! E atât de delicios, mă face aşa de fericită, parc-aş fi într-un glob de fericire! Gata. Trebuie să-mi văd de treabă.

11:15 a.m. Am izbucnit dintr-odată în râs, amintindu-mi de conversaţia neobişnuită pe care am avut-o azi-noapte, în timpul sexului.

— Ah, ah, ah, eşti aşa de tare!

— Sunt tare pentru că te vreau pe tine, iubito.

— *Aşa* de tare...

— Tu mi-l faci tare, iubito.

Apoi, nu ştiu cum, m-am lăsat dusă de val şi am icnit:

— Mă întăreşti şi pe MINE.

— Cum? a exclamat Roxster şi-a izbucnit în râs.

Amândoi ne-am prăbuşit printre hohotele înfundate şi-apoi am fost nevoiţi s-o luăm de la capăt.

Conform obiceiului, în stilul lui debordând de veselie, Roxster nu mi s-a părut îngrijorat din pricina păduchilor. Totuşi amândoi am căzut de acord că, pentru a face Sex

Responsabil, trebuie mai întâi să ne verificăm cu pieptănele prin cap. Roxster a fost aşa de haios: în timp ce mă pieptăna, se tot prefăcea că găsea păduchi şi că-i mânca, iar, printre înghiţituri, mă săruta pe ceafă. Când mi-a venit mie rândul să-l pieptăn, n-am vrut să-mi pun ochelarii de citit, ca să nu atrag atenţia asupra vârstei mele, aşa că am sfârşit prin a-i pieptăna cu mare atenţie părul ăla des şi splendid, dar fără să pot vedea ceva. Din fericire, Roxster părea atât de nerăbdător să terminăm cu chestia asta şi să trecem în dormitor, încât nu a observat cât de oarbă eram. Şi, oricum, probabil că nu avea nimic datorită testosteronului. Cu toate astea, nu cred că e normal să fii atât de vanitoasă încât să nu-ţi pui ochelarii de aproape când trebuie să-ţi piepteni de păduchi iubitul mai tânăr, nu-i aşa?

11:45 a.m. Aşa. Scenariul meu! Vedeţi, de fapt, *Hedda Gabbler* e foarte relevantă pentru femeia modernă, fiindcă povestea ei vorbeşte despre pericolele vieţii, atunci când încerci să o trăieşti prin intermediul bărbaţilor. De ce nu mi-a dat Roxster încă nici un SMS? Sper că nu din pricina incidentului cu insectele.

În mod neobişnuit, azi, eu şi Roxster am putut lua micul dejun împreună, pentru că Billy şi Mabel urmau să fie duşi la şcoală de Chloe, bona lor. Chloe, care lucrează pentru mine de când s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat, este o versiune îmbunătăţită a mea: e mai tânără, mai subţire, mai înaltă, mai drăguţă, mai pricepută la îngrijit copiii şi are un partener de viaţă de vârstă potrivită, pe care îl cheamă Graham. Cu toate astea, consider că, la momentul ăsta, e mai bine ca Roxster să nu se întâlnească nici cu Chloe, nici cu copiii, aşa că iubitul meu stă ascuns în dormitor până când toată lumea pleacă la şcoală.

Roxster tocmai începuse să mănânce fericit din castronul cu müsli, când a scuipat pe masă tot ce avea în gură. Evident, eu sunt obişnuită cu acest gest, doar că nu şi atunci când e vorba de Roxster. Imediat însă iubitul meu mi-a întins castronul. Prin müsli colcăiau nişte insecte micuţe, care se zbăteau şi se înecau în lapte.

— Ăia-s păduchi? l-am întrebat îngrozită.

— Nu, mi-a răspuns el pe un ton misterios, gărgăriţe.

Din păcate, eu i-am răspuns începând să chicotesc.

— Ai idee cum e să bagi în gură o lingură plină cu insecte? Aş fi putut să mor. Şi, mai important, ar fi putut să moară copiii.

Apoi, când să verse castronul în coşul de gunoi destinat reciclării alimentelor, Roxster a exclamat:

— Furnici!

Un şir ordonat de furnici venea dinspre uşa care dădea spre subsol şi se îndrepta spre coşul de gunoi. Când Roxster a încercat să mişte perdeaua ca să scape de ele, un norişor de molii s-a răspândit instantaneu.

— Ahhhhhh! Aici parcă sunt Cele Nouă Plăgi ale Egiptului! a strigat Roxster.

Şi, cu toate că după asta a râs, iar în hol m-a sărutat foarte sexy, iubitul meu n-a mai zis nimic despre weekendul care stătea să vină şi eu am impresia că e ceva în neregulă – chiar dacă e vorba numai despre insulta cumulată la adresa celor trei mari iubiri ale lui: insectele, mâncarea şi reciclarea.

Amiază. Aoleu! E deja amiază, iar eu nu mi-am pregătit nici un Gând.

12:05 p.m. Roxster tot nu mi-a trimis nici un SMS. Poate ar trebui să-i trimit eu unul?
E limpede că, regula spune că, după contactul sexual, domnul e cel care trebuie să trimită primul SMS doamnei, dar poate că întregul sistem de socio-etichetă se dezintegrează atunci când în poveste intervine o invazie de insecte.

12:10 p.m. Aşa. *Hedda Gabbler*.

12:15 p.m. Tocmai i-am trimis următorul SMS: „Îmi pare foarte rău pentru Cele Nouă Plăgi ale Egiptului şi pentru că am râs. Pentru următoarea ta vizită, voi pune ca întreaga casă şi ocupanţii ei să treacă printr-un proces de fumigaţie. Eşti bine?”

12:20 p.m. Aşa. Excelent. *Hedda Gabbler.* Roxster n-a răspuns.

12:30 p.m. Roxster tot n-a răspuns. Ceea ce nu-i stă deloc în fire.

Poate ar trebui să-mi verific e-mail-urile. Uneori, Roxster schimbă mediile electronice numai ca să se dea mare.

Inbox-ul e copleşit nu doar de Ocado, ASOS, Snappy Snaps, Cotswold Holiday Cottages, link-uri către clipuri amuzante de pe YouTube, oferte de viagra mexicană, salvează data pentru petrecerea Cosmatei-Construieşte-un-Urs-, ci şi de o explozie de e-mail-uri, trimise de părinţii celorlalţi copii şi care fac referire la pantofii dispăruţi ai lui Atticus.

Expeditor: Nicolette Martinez
Subiect: Pantofii lui Atticus

Atticus s-a întors acasă încălţat cu unul dintre pantofii lui Luigi, dar nici celălalt pantof nu era al lui. Acesta din urmă nu era etichetat. Aş aprecia returnarea ambilor pantofi ai lui Atticus, ambii fiind etichetaţi extrem de vizibil.

12:35 p.m. M-am decis să mă alătur discuţiilor de grup ca să-mi demonstrez solidaritatea şi să nu mă mai gândesc la muncă.

Expeditor: Bridget MamaluiBilly

Subiect: Re: Pantofii lui Atticus

Pentru clarificare – Atticus şi Luigi s-au întors acasă de la înot încălţaţi cu câte un singur pantof fiecare?

12:40 p.m. Hahaha, am determinat e-mail-uri de răspuns foarte haioase: glume despre copii care se întorc acasă fără pantaloni, fără chiloţi etc.

Expeditor: Bridget MamaluiBilly

Subiect: Urechea lui Billy

Aseară, Billy s-a întors de la fotbal cu o singură ureche. Are cineva cealaltă ureche a lui Billy? Aceasta era etichetată FOARTE vizibil şi aş aprecia returnarea ei promptă.

12:45 p.m. Hahaha!

Expeditor: Nicolette Martinez

Subiect: Re: Urechea lui Billy

Se pare că unii părinţi consideră că ideea ca băieţii să aibă grijă de bunurile lor, iar părinţii să le eticheteze vizibil este un subiect de amuzament. De fapt, este ceva important pentru dezvoltarea lor ca indivizi autonomi. Poate că dacă

încălţămintea dispărută ar fi aparţinut copilului lor, respectivii părinţi ar fi adoptat o altă abordare.

12:50 p.m. Ah, nu, ah, nu! Am ofensat-o pe Mama Clasei şi probabil că i-am oripilat pe toţi ceilalţi părinţi. Le voi trimite imediat un mesaj tuturor prin care îmi voi cere scuze.

Expeditor: Bridget MamaluiBilly
Subiect: Pantofii lui Atticus, urechile lui Billy etc.

Îmi pare rău, Nicorette. Încercam să scriu, sunt plictisită şi glumeam. Sunt o fată foarte rea.

12:55 p.m. Aoleu!

Expeditor: Nicolette Martinez
Subiect: Bridget Jones

Bridget – E posibil ca felul greşit în care mi-ai scris numele să reprezinte o scăpare freudiană. Cu toţii ştim că sunt momente când cazi din nou în păcatul fumatului. Dacă însă ai greşit intenţionat, atunci să ştii că ai fost necuviincioasă şi gestul tău m-a durut. Poate că ar trebui să discutăm despre asta cu pastorul.

NicoLette

Rahat! I-am zis Nicorette! Fii atentă, nu-ţi săpa groapa şi mai adânc. Las-o baltă şi concentrează-te!

1:47 p.m. E ridicol! Sunt COMPLET blocată.

1:48 p.m. Toate mamele clasei mă urăsc, iar Roxster nu mi-a răspuns.

1:52 p.m. Prăvălită pe masa din bucătărie.

1:53 p.m. Ascultă! Nu ai voie să treci în partea întunecată, Grazina-Menajera trebuie să sosească din secundă-n secundă şi nu poate să mă vadă aşa. Am să-i las un bilet despre invazia de insecte şi plec la Starbucks.

2:16 p.m. La Starbucks acum, cu nişte panini cu şuncă şi brânză. Aşa.

3:16 p.m. Un cârd uriaş de mame şic cu cărucioare a pus stăpânire pe cafenea. Toate vorbesc foarte tare despre soţii lor.

3:17 p.m. E atâta zgomot aici. Detest oamenii care vorbesc la telefon în cafenele – aaa, telefonul, poate e Roxster!

3:30 p.m. Era Jude – aflată clar într-o şedinţă – care mi-a şoptit:

— Bridget, Richard cel Rău e topit după Isabella.

— Cine e Isabella? i-am şoptit şi eu.

— Tipa pe care am inventat-o pe PlentyofFish. Richard cel Rău şi-a dat întâlnire cu ea mâine.

— Dar Isabella nu există.

— Exact. Isabella sunt eu. Richard cel Rău şi-a dat întâlnire cu mine, mă rog, cu ea, la Shadow Lounge, iar tipa o să-i tragă clapa.

— Splendid, am murmurat eu.

În acelaşi timp, am auzit-o pe Jude vorbind cu tonul de şefă:

— Dă un ordin de oprire pentru două milioane de yeni la o sută şi douăzeci şi cinci şi aşteaptă profiturile trimestriale.

Apoi prietena mea a revenit la dialogul şoptit:

— În acelaşi timp, ăla pe care l-am cunoscut pe DatingSingleDoctors se întâlneşte şi el cu mine – cu mine, cea adevărată – la Hotelul Soho, la două străzi distanţă.

— Minunat! am zis confuză.

— Aşa e, nu? Trebuiesăînchidpa.

Sper ca tipul de pe DatingSingleDoctors să nu se dovedească a fi fost inventat de Richard cel Rău.

3:40 p.m. Roxster tot nu mi-a trimis nici un SMS. Nu pot să mă concentrez. Plec acasă.

4 p.m. Am ajuns acasă numai ca să dau peste un miros terifiant de puternic de femeie bătrână. Grazina mi-a urmat cu sârguinţă instrucţiunile mâzgălite pe bucata de hârtie: a aruncat toată mâncarea, a curăţat şi a dat cu spray toate suprafeţele şi a introdus bile antimolii în şi după toate intrările sau ieşirile imaginabile din podele, pereţi, uşi şi piese de mobilier. O să-mi ia tot weekendul

sau, probabil, tot restul vieţii ca să găsesc şi să distrug toate bilele antimolii. Nici o molie n-ar mai putea să trăiască în mediul ăsta, dar nici – iar asta e crucial – vreun iubit-puştan. Ceea ce oricum probabil că e irelevant fiindcă TOT N-AM PRIMIT NICI UN SMS.

4:15 p.m. Ahhh! Se aud bubuieli, huruituri şi vocile celor care se întorc acasă. E vineri seara, Chloe trebuie să plece, iar eu nu mi-am pregătit Gândurile.

4:16 p.m. Cum a putut Roxster să nu-mi răspundă? Deşi ultimul meu SMS a fost o întrebare. Sau nu? Îmi verific imediat ultimul SMS.

„Îmi pare foarte rău pentru Cele Nouă Plăgi ale Egiptului şi pentru că am râs. Pentru următoarea ta vizită, voi pune ca întreaga casă şi ocupanţii ei să treacă printr-un proces de fumigaţie. Eşti bine?”

Panicată, m-am clătinat pe picioare. Nu doar că întrebarea era acolo, că SMS-ul se încheia cu o întrebare, dar în el se citea indubitabil şi presupunerea îngâmfată că aveam să-l mai văd pe Roxster.

6 p.m. Am coborât încercând să-mi ascund căderea nervoasă faţă de Billy şi Mabel (care, din fericire, fiind weekend, erau absorbiţi unul de Plants *vs*. Zombies şi celălalt de *Beverly Hills Chihuahua 2*), dar şi pentru a-mi încălzi nişte spaghete bolognese (de fapt, spaghete cu brânză, dar fără spaghete, fiindcă Grazina a aruncat la gunoi toate pastele). În cele din urmă, când am terminat cu cina, ceva legat de maşina de spălat vase m-a făcut să cedez şi i-am trimis lui Roxster un SMS mustind de o falsă veselie: „A venit weeeeeeekendul!”

După care am intrat într-o criză paroxistică de agonie. Mă simţeam aşa de rău, încât am fost nevoită să-l las pe Billy să ucidă la infinit plante cu zombii iar pe Mabel să se uite la *Beverly Hills Chihuahua 2* pentru a şaptea oară. Orice, numai să nu observe starea în care eram. Până la urmă, am realizat că eram un părinte iresponsabil şi leneş, însă am decis că situaţia asta nu era la fel de gravă precum şocul emoţional produs de conştientizarea faptului că mama are o cădere nervoasă din cauza unei persoane mai apropiate ca vârstă de... Aoleu! Oare Roxster e, de fapt, mai apropiat ca vârstă de Mabel decât de mine? Nu, dar cred că s-ar putea să fie totuşi mai aproape de Billy. Dumnezeule! Ce-mi trece

prin minte? Nici nu-i de mirare că băiatul a încetat să-mi mai scrie.

9:15 p.m. Încă nici un SMS. În sfârşit, m-am putut lăsa să cad în butoiul cu nefericire, nesiguranţă, preşul-emoţional-tras-de-sub-picioare etc. Chestia e că, atunci când ieşi cu un bărbat mai tânăr decât tine, asta te face să te simţi ca şi când, în mod miraculos, ai izbutit să dai timpul înapoi. Uneori, când suntem pe scaunul din baie şi surprind imaginea noastră reflectată în oglindă, pur şi simplu, nu-mi vine să cred că aia sunt eu, că, la vârsta mea, fac asta cu Roxster. Dar acum starea respectivă s-a evaporat, mi-am distrus globul de fericire. Oare mă folosesc de situaţia asta ca să ţin la distanţă disperarea existenţială generată de îmbătrânire şi teama că poate o să sufăr un atac cerebral şi-atunci *ce-o să se întâmple* cu Billy şi Mabel?

Când copiii erau mici de tot era şi mai rău. Tot timpul mi-era frică să nu mor subit peste noapte sau să nu cad pe scări. Pentru că nimeni nu avea să vină să se îngrijească de mine, copiii ar fi rămas singuri şi ar fi sfârşit prin a mă mânca. Pe de altă parte însă, după cum

mi-a atras atenţia Jude, „E mai bine aşa decât să mori singură şi să fii devorată de un câine-lup”.

9:30 p.m. Trebuie să-mi amintesc ce se spune în *Zen şi arta de a te îndrăgosti*: când el vine, îl primim cu braţele deschise, când el pleacă, îl lăsăm să plece. De asemenea, când elevii Zen stau pe Pernă, ei se împrietenesc cu Solitudinea, care e altceva decât Singurătatea. Solitudinea e Trecerea, e felul în care oamenii pe care îi iubim pătrund în vieţile noastre şi apoi ne părăsesc, ceea ce face parte din Viaţă sau poate că asta e Singurătatea, iar Solitudinea e... Încă nici un SMS.

11 p.m. Nu pot să adorm.

11:15 p.m. Of, Mark. Mark. Ştiu că, atunci când ieşeam împreună, înainte să ne căsătorim, am trecut prin tot ritualul lui „Mă sună, nu mă sună?”. Dar chiar şi atunci era altfel. Pe Mark îl cunoşteam atât de bine, îl cunoşteam de când alergam despuiată pe peluza părinţilor lui.

Mark purta discuţii cu mine în timp ce dormea. Atunci puteam să aflu ce simţea el cu-adevărat.

— Mark?

Chipul frumos, măsliniu, care dormea pe pernă.

— Eşti minunat?

Mark ofta prin somn, pe faţă îi apărea o expresie tristă şi ruşinată, apoi dădea din cap în semn de nu.

— Mămica ta te iubeşte?

Acum Mark devenea foarte trist şi, prin somn, încerca să spună „nu”. Mark Darcy, marele şi puternicul avocat specializat în drepturile omului, iar, pe dinăuntru, băieţelul traumatizat, trimis, la şapte ani, departe, la o şcoală cu internat.

— Dar eu te iubesc? continuam să-l întreb.

Atunci Mark zâmbea prin somn. Era fericit şi mândru, dădea din cap a încuviinţare, mă trăgea spre el şi mă strângea la pieptul lui.

Ne cunoşteam unul pe altul până în cele mai ascunse cotloane. Mark era un gentleman, aveam încredere deplină în el, indiferent despre ce era vorba şi numai din locul acela sigur ieşeam eu în lume. Era ca şi când aş fi explorat oceanul acela subteran şi înfricoşător ocrotită de submarinul nostru micuţ, dar atât de sigur. Iar acum... totul e înspăimântător şi nimic nu va mai fi sigur vreodată.

11:55 p.m. Ce fac? Ce fac? De ce am început toată chestia asta? De ce n-am rămas aşa cum eram? Tristă, singură, fără slujbă, fără sex, dar măcar o mamă şi o femeie credincioasă... credincioasă tatălui copiilor ei.

Noaptea întunecată a sufletului

Vineri, 19 aprilie 2013 (continuare)

Cinci ani. Oare chiar au trecut cinci ani? La început, nu-mi puneam decât problema cum să trec şi de ziua respectivă. Din fericire, Mabel era prea micuţă ca să-şi dea seama de ceva, dar, of, mi-l amintesc pe Billy, cum alerga prin toată casa zicând „L-am pierdut pe Tati!”, Jeremy şi Magda la uşă, un poliţist în spatele lor, expresiile de pe feţele lor. Eu repezindu-mă instinctiv la copii, speriată, ţinându-i lipiţi de mine:

— Ce s-a întâmplat, mami? Ce s-a întâmplat?

Persoane din Guvern în sufragerie, cineva care, din greşeală, a dat drumul la televizor în timpul ştirilor, chipul lui Mark pe ecran cu înscrisul:

Mark Darcy 1956-2008

Îmi amintesc totul ca prin ceaţă. Prieteni, rude înconjurându-mă ca o familie, prietenii avocaţi ai lui Mark, care s-au ocupat de tot – testament, taxele de deces –, incredibil! Ca un film care avea să se încheie. Visele, cu Mark încă prezent. Dimineţile, când mă trezeam la 5, dimineţile purificate, pentru o fracţiune de secundă, de somn, când credeam că totul e la fel, iar apoi îmi aduceam aminte: lovită în moalele capului de durere, ca şi când cineva ar fi trecut prin mine, direct prin inimă, o ţepuşă uriaşă, ţintuindu-mă astfel de pat, cum eram incapabilă să mă clintesc din aşternut de teamă să nu deranjez durerea, iar ea să nu se răspândească şi mai mult, faptul că ştiam că, peste o jumătate de oră, copiii aveau să se scoale, iar eu trebuia să intru în acţiune – scutece, biberoane, să mă prefac că totul e în ordine sau, măcar, să mă ţin tare până îmi soseau ajutoarele şi-mi puteam permite să mă închid în baie şi să-mi urlu suferinţa, după care să-mi aplic nişte mascara şi iar să mă întăresc.

Dar chestia e că, atunci când ai copii, nu poţi să cedezi. Pur şi simplu, trebuie să mergi mai departe. SDI:

Să-i Dai Înainte. Armata de consilieri specializaţi în problema pierderii unei persoane dragi şi psihologii m-au ajutat cu Billy, iar, mai târziu, cu Mabel: „versiuni comprehensibile ale adevărului”, „sinceritate”, „să vorbim”, „fără secrete”, o „bază sigură” de la care să pornească procesul de acomodare. Dar în privinţa aşa-zisei „baze sigure” – adică (încercaţi să nu râdeţi) eu – lucrurile stăteau diferit.

Principalul lucru pe care mi-l amintesc din şedinţele alea de terapie este, pe scurt: „Poţi să supravieţuieşti?” Şi nu aveam de ales. Toate gândurile care dădeau buzna peste mine – ultimul moment petrecut împreună, cum simţeam costumul lui Mark lipit de pielea mea, eu în cămaşă de noapte, sărutul de la revedere, care, fără să ştim, a fost şi ultimul, chinul de a-mi reaminti expresia din ochii lui, sunetul soneriei de la intrare, feţele celor aflaţi în pragul uşii, gândurile, „Niciodată...”, „Dacă...”, toate trebuiau blocate. Procesul de jelire – riguros orchestrat şi supravegheat de experţi cu voci calde şi zâmbete cu colţurile în jos, care voiau să dea impresia de grijă – m-a ajutat mai puţin decât acela de a învăţa cum să schimb un scutec şi, simultan, să prepar la microunde crochete de peşte. După părerea mea, faptul

de a ţine vasul pe linia de plutire, chiar dacă nu perfect drept, reprezenta 90 la sută din bătălie. Mark aranjase totul: detaliile financiare, poliţele de asigurare. Ne-am mutat din casa mare şi plină de amintiri din Holland Park în căsuţa noastră din Chalk Farm. Taxe şcolare, casa, facturile, venitul, toate chestiunile astea practice fuseseră perfect rezolvate: nu trebuia să muncesc, ci doar să am grijă de Mabel şi de Billy – un Mark în miniatură. Billy era tot ce-mi mai rămăsese de la Mark, era bucata de Mark pe care o puteam ţine în viaţă şi care mă putea ţine în viaţă. O mamă, o văduvă care face ce are de făcut. Dar, pe dinăuntru, eram o carcasă goală, eram distrusă, nu mai eram eu.

După patru ani însă, prietenii mei au decis că trecuse deja destul timp.

PARTEA ÎNTÂI

O virgină renăscută

Cu un an în urmă...

Acestea sunt fragmente din jurnalul de anul trecut. Începutul este plasat cu exact un an în urmă, la patru ani

după moartea lui Mark. Ele arată cum de-am ajuns în situaţia dezastruoasă de acum.

Jurnal 2012

Joi, 19 aprilie 2012

79,4 kilograme, unităţi de alcool – 4 (drăguţ), calorii – 2822 (dar e mai bine să mănânc mâncare adevărată la club decât bucăţele de brânză veche şi crochete de peşte acasă), posibilitatea de a face sau dorinţa de a face sex din nou – 0

— TREBUIE să şi-o tragă, a zis Talitha pe un ton ferm, sorbind dintr-un pahar cu votcă şi martini şi privind, alarmată, de jur-împrejur prin Shoreditch House, în căutare de candidaţi.

Era una din acele seri oarecum obişnuite, la care Talitha, Tom şi Jude insistau să fiu prezentă, într-un efort de a mă „scoate în lume”, ceva similar cu felul în care oamenii îşi duc bunicile la mare.

— Aşa e, a zis Tom. V-am spus că mi-am luat un apartament la Chedi, în Chiang Mai, pentru doar două

sute de lire pe noapte? L-am găsit pe LateRooms.com. Era şi un Junior Suite pe Expedia, cu 179 de lire, dar ăla nu avea terasă.

Odată cu înaintarea în vârstă, Tom devenise din ce în ce mai obsedat de vacanţele la hoteluri-boutique şi se străduia să ne determine să ne croim stilul de viaţă în funcţie de blogul lui Gwyneth Paltrow.

— Tom, taci din gură, a murmurat Jude, ridicând ochii din iPhone, de pe care naviga pe DatingSingleDoctors. Treaba e serioasă. Trebuie să facem ceva. Bridget a devenit o virgină renăscută.

— Nu înţelegeţi, le-am spus. Asta e ceva complet imposibil. Nu vreau pe nimeni altcineva. Şi oricum, chiar dacă aş vrea, ceea ce nu e cazul, nu sunt viabilă, sunt total asexuală şi nimeni n-o să mai fie atras de mine. Niciodată, niciodată, niciodată.

M-am uitat la abdomenul meu, care se profila gogonat pe sub bluza neagră. Era adevărat. Devenisem o virgină renăscută. Problema cu lumea modernă este că tot timpul eşti bombardat cu imagini despre sex sau sexualitate – mâna pe fund de pe afişul publicitar, cuplurile care se sărută pe plajă în reclama Sandals, cuplurile reale care se îmbrăţişează în parc,

prezervativele de lângă casa din farmacie – lumea minunată şi magică a sexului, o lume din care tu nu mai faci parte şi din care nici nu vei mai face parte vreodată.

— Nu vreau să lupt împotriva acestei situaţii, ea face parte din viaţa de văduvă şi din procesul de transformare într-o bătrânică, am continuat melodramatic, sperând că prietenii mei vor sări imediat şi vor insista că sunt Penelope Cruz sau Scarlett Johansson.

— Of, draga mea, nu fii ridicolă, m-a admonestat Talitha, chemând chelnerul ca să-i mai ceară un cocktail. Într-adevăr, probabil că trebuie să slăbeşti puţin, să-ţi injectezi nişte Botox şi să-ţi faci ceva la păr, dar...

— Botox? am exclamat indignată.

— Dumnezeule! a izbucnit din senin Jude. Tipul ăsta nu e doctor. Era şi pe DanceLoverDating. E aceeaşi poză!

— Poate că e un doctor care iubeşte dansul şi aşa omul acoperă toate posibilităţile? am încurajat-o eu.

— Jude, taci din gură, a intervenit Tom. Eşti pierdută într-o mlaştină de prezenţe virtuale nebuloase, iar dintre astea majoritatea nu există, sunt personaje care se activează şi se dezactivează la nimereală, după cum au chef.

— Botoxul poate să te ucidă, am zis eu supărată. E vorba de botulism. Vine de la vaci.

— Şi ce dacă? Mai bine să mori de Botox decât să mori de singurătate, din cauză că eşti aşa de ridată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Talitha, taci din gură, a exclamat Tom.

Din nou, m-am trezit că mi-e dor de Shazzer. Ce bine-ar fi fost să fie şi ea acolo şi să le zică: „Fir-ar al dracului! Toată lumea să înceteze dracului să le mai spună celorlalţi să tacă dracului din gură”.

— Da, taci din gură, Talitha, s-a alăturat şi Jude. Nu toată lumea vrea să arate ca la circ.

— Draga mea, eu NU arăt ca la „circ”, a spus Talitha, ducându-şi o mână la frunte. Lăsând la o parte treaba cu suferinţa, Bridget şi-a pierdut sau – hai să zicem – şi-a rătăcit propria identitate sexuală. Şi e de datoria noastră s-o ajutăm să şi-o găsească.

Şi, cu o scuturare a buclelor ei luxuriante şi strălucitoare, Talitha s-a îndesat în scaun, în vreme ce noi trei ne holbam la ea în tăcere, sugând cu paiul din cocktailuri, ca nişte ţânci de cinci ani.

Talitha a izbucnit din nou.

— Secretul, atunci când vrei să nu-ţi arăţi vârsta, e să modifici „indicatoarele”. Corpul trebuie forţat să respingă acumulările de grăsime specifice vârstei mijlocii, ridurile sunt complet inutile şi o coamă cu păr sănătos, strălucitor şi plin de viaţă...

— Cumpărat cu trei lei de la nişte virgine sărace din India, a întrerupt-o Tom.

— Indiferent cum a fost obţinut şi ataşat, este tot arsenalul de care o femeie are nevoie ca să dea timpul înapoi.

— Talitha, a sărit Jude, chiar te-am auzit rostind cuvintele „vârstă” şi „mijlocie”?

— Oricum, nu pot, le-am retezat-o eu.

— Ascultă! Situaţia asta chiar mă întristează foarte tare, a zis Talitha. Femeile de vârsta noastră...

— De vârsta ta, a bolborosit Jude.

— Sunt singurele vinovate dacă se etichetează ca neviabile, iar asta o fac perorând la infinit despre cum n-au mai avut o întâlnire cu un bărbat de patru ani încoace. „Femeia care dispare”, a lui Germaine Greer, trebuie ucisă cu brutalitate şi îngropată. Pentru binele ei şi pentru binele semenilor ei, femeia trebuie să-şi creeze

o alură, un aer de misterioasă încredere în sine, trebuie să se reinventeze...

— Ca Gwyneth Paltrow, a adăugat Tom vesel.

— Gwyneth Paltrow nu e „de vârsta noastră” şi e măritată, i-a retezat-o Jude.

— Nu, vreau să zic că nu pot să mi-o trag cu nimeni, i-am lămurit eu. N-ar fi corect faţă de copii. Sunt prea multe de făcut, iar bărbaţii au nevoie de foarte multe îngrijiri.

Talitha s-a uitat la mine cu tristeţe, analizându-mi obişnuiţii pantaloni negri, cu talia largă, şi bluza cea lungă, menită să ascundă ruinele a ceea ce cândva fusese silueta mea. În fond, Talitha are într-o oarecare măsură dreptul să se pronunţe pe tema asta, fiindcă a fost măritată de trei ori şi, de când am cunoscut-o, niciodată nu s-a întâmplat să n-aibă pe urme câte un bărbat îndrăgostit de ea până peste cap.

— O femeie are nevoile ei, a mârâit Talitha cu dramatism. Cu ce le e de folos o mamă bieţilor ei copii, dacă nu se respectă pe ea însăşi şi e frustrată din punct de vedere sexual? Dacă nu ţi-o tragi curând, tu, Bridget, o să te închizi la loc, pur şi simplu. Ba, mai important, o să te stafideşti. Şi-o să devii o acriturâ.

— Oricum, am zis eu.

— Ce?

— N-ar fi corect faţă de Mark.

A urmat un moment de tăcere. A fost ca şi când cineva ne-ar fi turnat în cap o căldare cu apă rece ca gheaţa: atmosfera veselă a serii a fost distrusă.

Mai târziu însă, împleticindu-se pe picioare, Tom m-a urmat la toaleta femeilor. Acolo, s-a sprijinit de-un zid, în vreme ce eu îmi zbăteam mâinile în jurul robinetului de firmă, în încercarea de a porni apa.

— Bridget, a spus Tom, în timp ce eu începusem să pipăi pe sub chiuvetă, în căutarea vreunei pedale.

Am ridicat ochii de sub chiuvetă.

— Ce-i?

Tom adoptă iar atitudinea profesională.

— Mark. El ar vrea să-ţi găseşti pe cineva. N-ar vrea să încetezi să...

— N-am încetat, am răspuns, îndreptându-mă de spate cu oarecare dificultate.

— Trebuie să lucrezi. Trebuie să trăieşti din nou. Şi ai nevoie de cineva care să fie cu tine şi să te iubească.

— Dar trăiesc, i-am răspuns enervată. Şi n-am nevoie de un bărbat. Îi am pe copii.

— Mă rog, oricum ai nevoie de cineva care să-ţi arate cum se dă drumul la apă.

Prietenul meu s-a întins către robinetul pătrăţos, l-a rotit puţin şi apa a început să gâlgâie.

— Uită-te pe Goop, a continuat el, redevenind Tom cel haios şi sarcastic. Vezi ce zice Gwyneth despre sex şi cum să-ţi creşti copiii în stil franţuzesc!

11:15 p.m. Tocmai ce i-am spus noapte bună lui Chloe, încercând să maschez faptul că eram niţel afumată.

— Iartă-mă c-am întârziat puţin, am bolborosit ruşinată.

— Cinci minute? a zis ea strâmbând din nas cu bunătate. Mă bucur că te-ai distrat şi tu puţin!

11:45 p.m. În pat acum. În mod demonstrativ, în locul pijamalei cu căţei, care se asortează cu cele ale copiilor, m-am îmbrăcat cu singura cămaşă de noapte cu o uşoară tentă sexuală care mă mai încape. Dintr-odată mă simt cuprinsă de un sentiment de speranţă. Poate că Talitha are dreptate! Cu ce-o să-i ajute pe Billy şi Mabel

dacă mă stafidesc şi devin o acriturăă? Se vor transforma în nişte copii egocentrici şi solicitanţi, imaturi emoţional, iar eu voi fi o babă nebună, croncănitoare şi negativistă, care va da peste cap păhărele cu lichior şi va urla „DE CE NU FACEŢI NIMIC PENTRU MINEEEEEEEEE?”.

11:50 p.m. Poate că am parcurs un tunel lung şi întunecat, la capătul căruia se găseşte lumina. Poate că totuşi cineva ar putea să mă iubească? Nu există nici un motiv pentru care n-aş putea să aduc un bărbat aici. Aş putea să prind un cârlig pe partea interioară a uşii de la dormitor, astfel încât copiii să nu dea buzna peste „noi”, să creez un univers matur şi senzual... aoleu! Plânge Mabel.

11:52 p.m. Am alergat în camera copiilor unde, în patul de jos, am văzut o siluetă cu părul vâlvoi, care stătea ridicată în fund şi care, atunci când am intrat, s-a aplecat repede, băgându-se la loc în aşternut – ceea ce face întotdeauna, fiindcă ştie că nu trebuie să se trezească în timpul nopţii. Apoi Mabel s-a ridicat din nou în capul oaselor, şi-a coborât privirea către pijamaua cu care era

îmbrăcată şi din care se revărsa un şuvoi de diaree, după care a deschis gura şi a început să vomite.

11:53 p.m. Am luat-o pe Mabel în braţe, am cărat-o în baie, i-am scos pijamaua chinuindu-mă să nu vomit şi eu.

11:54 p.m. Am spălat-o şi am uscat-o pe Mabel, am aşezat-o pe podea, apoi am plecat să caut altă pijama, să iau aşternuturile murdare şi să încerc să găsesc unele curate.

Miezul nopţii. Se aud plânsete din camera copiilor. Cu cearşafurile cu diaree în braţe, am intrat în cameră, dar, în acelaşi timp, plânsete rivale s-au iscat în baie. M-am gândit să mă tratez cu nişte vin. Mi-am reamintit singură că sunt o mamă responsabilă, nu o cocotă din All Bar One.

12:01 a.m. Am alergat panicată între dormitorul copiilor şi baie. Nivelul sonor al plânsului din baie a crescut. M-am grăbit către baie, presupunând că Mabel a consumat aparatul de ras Bic, otravă sau ceva similar. Am găsit-o

făcând caca pe jos, cu o expresie vinovată şi, în acelaşi timp, surprinsă.

Mă simt copleşită de iubire pentru Mabel. Am ridicat-o de jos. Diareea şi voma sunt acum nu doar pe cearşafuri, pe covoraşul din baie, pe Mabel etc., dar şi pe cămaşa mea de noapte cu uşoară tentă sexuală.

12:07 a.m. M-am dus în camera copiilor, ţinând-o în braţe pe Mabel, plus ansamblul diareic. L-am găsit pe Billy lângă pat, cu freza ciufulită. Puştiul se uita în sus, la mine, ca la un Dumnezeu binevoitor, care deţine soluţia tuturor problemelor. Şi tot uitându-se în ochii mei s-a pornit să vomite cam ca personajul din *Exorcistul*, numai că lui nu i se învârtea capul pe umeri, ci îi rămăsese în poziţie staţionară, cu faţa orientată spre înainte.

12:08 a.m. Diareea se revărsa din pijamaua lui Billy. Când i-am văzut expresia uimită m-am simţit copleşită de iubire pentru puştiul meu. Am sfârşit într-o „îmbrăţişare de grup”, în stil californian, pigmentată cu diaree şi vomă. Îi strângeam în braţe pe Billy şi pe Mabel, plus cearşafurile, covoraşul din baie, pijamalele şi

cămaşa de noapte cu uşoară tentă sexuală, toate pline cu diaree.

12:10 a.m. Mi-aş fi dorit ca Mark să fi fost aici. Brusc, mi-am adus aminte de soţul meu, îmbrăcat în halatul lui de casă avocăţesc, cu deschiderea de la piept prin care i se întrezărea părul, de replicile lui haioase pe tema haosului iscat de copii, de felul cazon în care se străduia să ne organizeze pe toţi, ca şi când s-ar fi confruntat cu cine ştie ce incident internaţional, pentru ca apoi, realizând absurdul situaţiei, amândoi să izbucnim în râs.

Pierde toate momentele astea mici, m-am gândit. Nu vede cum îi cresc copiii. Până şi noaptea asta ar fi fost haioasă cu el, în loc să fie derutantă şi înfricoşătoare, aşa cum mi se pare mie acum. Unul dintre noi ar fi putut să stea cu copiii, iar celălalt s-ar fi ocupat de aşternuturi, apoi ne-am fi cuibărit în pătuţurile supraetajate ale celor mici şi-am fi râs în continuare... Cum ar putea altcineva să se bucure şi să-i iubească pe copiii noştri ca el, chiar şi-atunci când fac caca peste tot şi...?

12:15 a.m. – Mami!

Billy m-a trezit din nou la realitate. Situaţia era, indiscutabil, dificilă: toată lumea era mânjită de caca şi vomă, toată lumea era speriată şi dădea să tot verse. Idealul ar fi fost să-i separ pe copii de ţesături/fluide, apoi să-i bag în cada cu apă caldă şi să găsesc nişte cearşafuri curate. Dar dacă procesul de diaree/vomă continua? Ce mă făceam atunci? Apa putea deveni toxică, chiar contaminată cu holeră, asemenea sistemului de canalizare deschis din taberele de refugiaţi.

12:16 a.m. Am improvizat ceva: am întins pe podeaua din baie un covoraş de plastic, perne, prosoape etc., aruncate cam peste tot.

12:20 a.m. Am decis să cobor la maşina de spălat (adică la frigider, ca să iau nişte vin).

12:24 a.m. Am închis uşa şi am coborât în fugă.

12:27 a.m. Mi-am limpezit mintea cu un gât de vin, apoi am realizat că nu era important să pun aşternuturile la spălat etc. Singurul obiectiv esenţial era să-mi ţin copiii

în viaţă până în zori, iar – la modul ideal – în acelaşi timp, să evit o cădere nervoasă.

12:45 a.m. Am realizat că, deşi îmi fortificase creierul, pentru stomac vinul avusese un efect invers.

12:50 a.m. Am vomat.

2 a.m. Billy şi Mabel dorm acum amândoi pe podeaua din baie, pe şi sub prosoape, oarecum curaţi. Am decis ca, pur şi simplu, să mă culc şi eu lângă ei, în cămaşa de noapte cu uşoară tentă sexuală, acoperită cu diaree şi vomă.

2:05 a.m. Experimentez un sentiment plăcut de triumf, asemenea unui general care, dezvoltând o soluţie pacifistă, a evitat la mustaţă un masacru, o baie de sânge etc.: am început chiar să aud melodia din *Gladiatorul*, mă văd în rolul lui Russell Crowe, parţial ascunsă de înscrisul – „Se naşte un erou”.

Cu toate astea, nu pot totuşi să nu conştientizez că încercarea de a implementa orice soi de scenariu erotic,

cu o astfel de desfăşurare pe fundal, s-ar putea să nu fie o idee tocmai bună.

Un nou început – o nouă eu

Vineri, 20 aprilie 2012

78,5 kilograme, minute prgramate pentru meditaţie – 20, minute petrecute în meditaţie – 0

2 p.m. Aşa. Am luat o decizie. Mă voi schimba complet. Am să revin la studiul Zen/New Age/cărţi de autoeducare şi la yoga etc., voi începe transformarea pornind de la interior, nu de la exterior, voi medita cu regularitate şi voi slăbi. M-am pregătit cu o lumânare şi un covoraş de yoga, aşezate în baie, şi am de gând să meditez în linişte şi să-mi relaxez mintea înainte să duc copiii la doctor. De asemenea, trebuie să nu uit să aloc timp şi pentru: a) prepararea unor gustări şi b) localizarea cheilor pierdute de la maşină.

Mai vreau să fac şi următoarele lucruri:

VREAU

— Să pierd 13,5 kilograme.

— Să intru pe Twitter, Facebook, Instagram şi WhatsApp, în loc să mă simt bătrână şi retrogradă, fiindcă toată lumea, în afară de mine, e pe Twitter, Facebook, Instagram şi WhatsApp.

— Să nu-mi mai fie frică să dau drumul la televizor. Vreau să localizez şi să citesc manualele de folosire a telecomenzilor şi a butoanelor de la televizor şi de la Virgin Box DVD, astfel încât televizorul să devină o sursă de plăcere şi distracţie, nu una de disperare, aşa cum e acum.

— Să-mi fac o Curăţenie a Vieţii, în mod regulat, să curăţ casa de toate obiectele inutile – mai ales dulapul de sub scări –, astfel încât să fie loc pentru toate şi fiecare lucru să aibă locul lui, aşa cum se întâmplă în Zendo-ul Budist/în casa Marthei Stewart.

— Ţinând cont de cele de mai sus, vreau s-o rog pe mama să nu-mi mai trimită genţi nefolosite, „stole”, „supiere” Wedgwood etc., amintindu-i că epoca raţionalizării s-a încheiat cu ceva timp în urmă şi că, în zilele noastre, ducem lipsă mai curând de spaţiu decât de obiecte (cel puţin în lumea occidentală urbană).

— Să încep să scriu la adaptarea mea după *Hedda Gabbler*, astfel încât să-mi redobândesc viaţa profesională de adult.

— Chiar să scriu sus-amintita adaptare, în loc să-mi petrec jumătate din zi pornind să caut ceva şi după aceea bântuind din cameră în cameră, cu gândul la e-mail-urile la care nu am răspuns, la SMS-uri, facturi, ieşiri la joacă cu copiii, petreceri la karting, necesitatea de a mă epila pe picioare, programările la doctor, serile petrecute cu părinţii, programul bonei, zgomotul ciudat al frigiderului, dulapul de sub scară şi motivul pentru care televizorul nu funcţionează, pentru ca apoi să mă aşez undeva numai ca să realizez că am uitat ce începusem să caut.

— Să nu mă mai îmbrac tot timpul cu aceleaşi trei haine, ci să caut prin şifonier şi să-mi alcătuiesc nişte „look-uri” la modă, pornind de la felul în care se îmbracă starurile prin aeroporturi.
— Să fac curăţenie în dulapul de sub scară.

— Să aflu de ce frigiderul scoate zgomotul ăla.

— Să intru pe e-mail numai câte o oră pe zi, în loc să-mi pierd toată ziua într-un neajutorat ciclu virtual alcătuit din e-mail, articole de ştiri, Calendar, Google, website-uri de shopping şi vacanţe – toate în timp ce dau SMS-uri –, pentru ca apoi să nu mai apuc să răspund la nici un e-mail.

— După ce-am intrat pe ele, să nu adaug Twitter, Facebook, WhatsApp şi toate celelalte la ciclul virtual.

— Să rezolv problema fiecărui e-mail imediat, astfel încât e-mail-ul să devină un mijloc de comunicare eficient, nu un înfricoşător Inbox Neexplodat, plin cu

sentimente de vinovăţie şi bombe vampirice cu ceas nedetonate.

— Să-mi îngrijesc copiii mai bine decât Chloe, bona.

— Să stabilesc o rutină exactă cu copiii, astfel încât toată lumea să ştie unde sunt şi ce ar trebui să facă în acel timp – mai ales eu.

— Să citesc cărţi de autoeducare pentru părinţi, inclusiv *Unu, Doi, Trei... Cum să fii mai uşor un părinte bun* şi *Copiii francezi nu-şi aruncă mâncarea*, asta ca să-mi îngrijesc mai bine copiii decât Chloe.

— Să fiu mai bună cu Talitha, Jude, Tom şi Magda, ca să-i răsplătesc pentru bunătatea pe care şi ei mi-au arătat-o mie.
— Să merg la Pilates o dată pe săptămână, la Zumba de două ori pe săptămână, la gimnastică de trei ori pe săptămână şi la yoga de patru ori pe săptămână.

NU VREAU

— Să mai beau atâta Coca-Cola Dietetică înainte să merg la yoga, fiindcă întreaga şedinţă se transformă într-un exerciţiu de control al pârţurilor.

— Să mai întârzii niciodată când trebuie să-mi iau copiii de la şcoală.

— Să mai fac semnul victoriei celor pe care-i văd când mă duc să-mi iau copiii de la şcoală.

— Să mă mai enervez când maşina de spălat vase, uscătorul de rufe şi cuptorul cu microunde, căutând să-mi atragă atenţia, încep să bipuie ca să mă anunţe că au terminat; să mai pierd timpul imitând, furioasă, maşina de spălat vase printr-un dans în jurul bucătăriei pe parcursul căruia îngân „Ah, ah, uită-te la mine, eu sunt maşina de spălat vase, eu sunt maşina de spălat vase”.

— Să mă mai enervez din cauza mamei, a Unei şi a lui Nicolette cea Perfectă.

— Să-i mai zic lui Nicolette „Nicorette”.

— Să mai mestec mai mult de zece bucăţi de Nicorette pe zi.

— Să mai ascund sticle goale de vin de Chloe.

— Să mai mănânc caşcaval ras direct din frigider, scăpându-mi în mare parte pe jos.

— Să mai urlu şi să mai mârâi la copii; în schimb, vreau să le vorbesc tot timpul cu o voce calmă şi egală, asemenea robotului telefonic.

— Să mai beau mai mult de o cutie (din fiecare) de Red Bull şi Coca-Cola Dietetică pe zi.

— Să mai beau mai mult de două cappuccino ne-decofeinizate pe zi. Sau trei.

— Să mănânc mai mult de trei Big Mac-uri sau panini cu şuncă şi brânză de la Starbucks pe săptămână.

— Să le tot repet copiilor, pe un ton de avertizare, „Unu... doi...”, asta înainte s-apuc să decid ce urmează să fac când ajung la „trei”.

— Să mai zac în pat dimineţile, rumegând gânduri morbide sau erotice; vreau să mă dau jos din aşternut direct, la ora şase dimineaţa, şi să mă dichisesc pentru căratul copiilor la şcoală, în stilul Stellei McCartney, Claudiei Schiffer sau al altor personaje similare.

— Să mă mai vântur de colo-colo în stare de isterie de fiecare dată când ceva nu merge aşa cum trebuie; în schimb vreau să dobândesc o stare de calm şi acceptare – să stau precum un copac bătrân în mijlocul furtunii.

Dar cum pot să accept ceea ce s-a întâmplat?... Uite ce e! Nu trebuie să mai... Aoleu! Trebuie să plecăm la doctor, n-am pregătit gustările, n-am scris, n-am meditat şi nici n-am găsit NENOROCITELE ALEA DE CHEI DE LA MAŞINĂ! FIR-AR AL DRACULUI!

O virgină în social media

Sâmbătă, 21 aprilie 2012

78 de kilograme, minute petrecute pe bicicleta medicală – 0, minute petrecute făcând curăţenie în dulap – 0, minute petrecute dându-mi seama cum se folosesc telecomenzile – 0, decizii realizate – 0

9:15 p.m. Copiii dorm, iar în casă e beznă şi linişte. Dumnezeule, SUNT AŞA DE SINGURĂ! Toată lumea din Londra e în oraş şi râde cu prietenii, după care face sex.

9:25 p.m. Ascultă! E absolut în regulă să fii singură sâmbăta seara. Pur şi simplu, o să mă apuc să fac curat în dulapul de sub scară, după care o să mă urc pe bicicleta medicală.

9:30 p.m. Tocmai ce m-am uitat în dulap. Mai bine nu.

9:32 p.m. Tocmai ce m-am uitat în frigider. Mai bine mă servesc cu un pahar cu vin şi o pungă cu caşcaval ras.

9:35 p.m. Acum e mai bine. O să intru pe Twitter! Odată cu intrarea pe piaţă a canalelor de socializare, nimeni nu trebuie să se mai simtă vreodată singur şi izolat.
9:45 p.m. Am intrat pe Twitter, dar nu înţeleg nimic. Nu văd decât jumătăţi de conversaţie incomprehensibile, alcătuite într-un soi de păsărească, cu tot felul de @aici şi @acolo. Cum poate cineva să priceapă ceva?

Duminică, 22 aprilie 2012

9:15 p.m. OK. Îmi creez cont pe Twitter. Trebuie să-mi găsesc un nume. Ceva care să sune tineresc: GenţiAmazogBridget?

9:46 p.m. Mai bine nu.

10:15 p.m. JoneseyBJ!

10:16 p.m. Dar de ce-i zice @JoneseyBJ? @? La? La ce?

Luni, 23 aprilie 2012

79,8 kilograme (Dumnezeule!), followers pe Twitter – 0

9:15 p.m. Nu reuşesc să-mi dau seama cum pot să încarc o fotografie. Nu văd decât o grafică goală în formă de ou. E în regulă! Poate să fie o poză cu mine de dinainte să fiu concepută.

9:45 p.m. Aşa. O să aştept să-mi apară followers.

9:47 p.m. Nici un follower.

9:50 p.m. Ba n-o să mai aştept deloc. Oala pe care o păzeşti nu mai fierbe niciodată.

10 p.m. Mă întreb dacă a apărut vreun follower.

10:02 p.m. Nici un follower.

10:12 p.m. Tot nici un follower. Hmmmm. Scopul Twitter-ului este să vorbeşti cu oamenii, dar eu nu am absolut nici o persoană cu care să vorbesc.

10:15 p.m. Followers – 0. Mă cuprind sentimente de ruşine şi de frică: poate că toţi ceilalţi îşi trimit mesaje unii altora, iar pe mine mă ignoră fiindcă nu sunt populară.

10:16 p.m. Ba poate chiar, pe la spate, îşi trimit mesaje despre cât de nepopulară sunt.

10:30 p.m. Splendid! Nu doar că sunt izolată şi singură, dar, acum, în mod evident, sunt şi nepopulară.

Marţi, 24 aprilie 2012

79,4 kilograme, calorii – 4827, numărul de minute petrecute manevrând furioasă ustensile tehnologice – 127, numărul de minute în care ustensilele tehnologice au reuşit să facă lucrul pe care se presupunea că trebuie să-l facă – 0, numărul de minute petrecute făcând ceva drăguţ în afară de a mânca

4827 de calorii şi manevrând ustensile tehnologice – 0, numărul de followers pe Twitter – 0

7:06 a.m. Tocmai ce mi-am amintit că sunt pe Twitter. Mă simt foarte umflată în pene! Fac parte dintr-o uriaşă revoluţie socială şi sunt tânără. Aseară, pur şi simplu n-am avut destulă răbdare! Poate că, peste noapte, au apărut mii de followers! Milioane! Prezenţa mea a devenit virală. Abia aştept să văd câţi followers mi-au intrat în listă!!

7:10 a.m. Ah!

7:11 a.m. În continuare nici un follower.

Miercuri, 25 aprilie 2012

80,8 kilograme, de câte ori mi-am verificat numărul de followers de pe Twitter – 87, followers pe Twitter – 0, calorii – 4832 (ceea ce e rău, dar vina le aparţine acelor followers inexistenţi de pe Twitter)

9:15 p.m. În continuare nici un follower. Am mâncat următoarele lucruri:

— 2 croissante cu ciocolată
— 7 biluţe de brânză Babybel (dar una era pe jumătate mâncată)
— o jumătate de pungă cu mozzarella rasă
— 2 Coca-Cola Dietetice
— 1,5 cârnaţi rămaşi de la mic-dejunul copiilor
— 1 cheeseburger de la McDonald’s, din frigider
— 3 prăjituri Tunnock’s
— un baton de ciocolată Cadbury’s Dairy Milk (mare)

Marţi, 1 mai 2012

11:45 p.m. Tocmai ce-am fost pusă pe lista albă de Twitter, fiindcă mi-am verificat numărul de followers de 150 de ori într-o oră.

Miercuri, 2 mai 2012

78,9 kilograme, followers pe Twitter – 0

9:15 p.m. Nici n-o să mai folosesc Twitter, nici n-o să-mi mai verific numărul de followers. Poate c-o să intru pe Facebook.

9:20 p.m. Tocmai am sunat-o pe Jude ca s-o întreb cum să intru pe Facebook.

„Fii atentă, mi-a zis ea. E o metodă bună ca să ţii legătura cu oamenii, dar o să te trezeşti uitându-te la un număr nesfârşit de poze ale foştilor, care acum se îmbrăţişează cu noile lor iubite, după care poţi descoperi că te-au scos din lista de prieteni.”

Hmmm. Scenariul ăsta e puţin probabil să mi se întâmple şi mie. O să încerc să intru pe Facebook.

9:30 p.m. Dar poate că totuşi o să mai aştept puţin până să intru pe Facebook.

Jude m-a sunat înapoi râzând.

„Pe bune, deocamdată nu intra pe Facebook. Tocmai am primit o chestie care mă anunţă că Tom verifică

profilele celor interesaţi de întâlniri romantice. Cred că a bifat vreo căsuţă din greşeală. Şi toată lumea vede ce se întâmplă, inclusiv părinţii lui şi foştii profesori de psihologie.”

Diafragma fleşcăită

Miercuri, 9 mai 2012

79,4 kilograme, followers pe Twitter – 0

9:30 a.m. Stare de urgenţă! Mi s-a dus spatele. Adică nu e că mi-a dispărut, mai am încă umerii şi fundul la locul lor. Eram pe Twitter şi-mi verificam numărul de followers, apoi am închis capacul laptopului, mi-am aruncat capul pe spate, în semn de nepăsare, şi-am zis „Pahh!”. În secunda aia, toată partea de stânga-sus a spatelui mi-a fost invadată de spasme. E ca şi cum, până în punctul ăsta, n-aş fi observat că am un spate, iar acum sunt în agonie. Ce mă fac?

11 a.m. Tocmai ce m-am întors de la fizioterapeut. Tipa mi-a zis că nu e vina Twitter-ului, ci a anilor în care am tot ridicat copiii în braţe şi că ar trebui să încerc să-mi flexez genunchii, nu spatele – adică să stau pe ciuci, ca o femeie dintr-un trib african, ceea ce mi se pare puţin cam dizgraţios, deşi nu vreau să insult graţia femeilor din triburile africane, care, desigur, sunt foarte graţioase.

Fizioterapeutul m-a întrebat dacă mai am şi alte simptome şi i-am răspuns:

— Arsuri.

M-a împuns prin abdomen şi-a exclamat:

— Vai de mine! Cred că asta e cea mai fleşcăită diafragmă pe care am palpat-o vreodată.

Se pare că, din pricina vârstei, toată partea mediană a corpului meu a refuzat să revină la locul ei şi că intestinele îmi alunecă prin cavitatea abdominală, neţinute în loc de nimic. Nu e de mirare aşadar că-mi atârnă peste pantalonii de trening negri, ca o porţie de terci.

— Ce să fac?

— Trebuie să începi să-ţi lucrezi abdomenul. Şi trebuie să mai slăbeşti. Există o clinică de obezitate foarte bună la St. Catherine’s Hospital.

— CLINICĂ DE OBEZITATEEEEEEEE? am ţipat indignată, sărind din pat şi trăgându-mi hainele pe mine. Oi mai avea ceva grăsime de la sarcini, dar nu sunt obeză!

— Nu, nu, s-a grăbit să rectifice tipa. Nu eşti obeză. Clinica asta e însă foarte eficientă, dacă vrei să slăbeşti sănătos. E foarte greu să faci asta atunci când ai copii mici.

— Ştiu, am bolborosit eu. Toată lumea ştie ce-ar trebui să mănânce, dar când eşti înconjurată de resturi de crochete şi chipsuri, la ora cinci, în fiecare seară, şi le haleşti pe alea, după care mai iei şi cina propriu-zisă...

— Exact. Cei de la clinică te trec pe înlocuitori de mese, aşa că nu mai ai nici o bătaie de cap, mi-a explicat fizioterapeutul. Pur şi simplu, nu mai trebuie să bagi nimic altceva în gură.

Nu sunt sigură ce-ar avea de zis la chestia asta Tom, Jude şi Talitha. Hahahaha!

Am plecat furioasă, după care m-a cuprins dorinţa să mă întorc şi să-i zic doctoriţei „Vrei să mă urmăreşti pe Twitter?”.

9:15 p.m. Am ajuns acasă şi, oripilată, mi-am inspectat propria imagine în oglindă. Am început să semăn cu un bâtlan. Picioarele şi braţele mi-au rămas la fel, dar toată partea de sus a corpului aduce cu o pasăre mare, cu un colac zdravăn de grăsime în jurul mijlocului, care, atunci când sunt îmbrăcată, zici c-ar trebui servit la masa de Crăciun, cu sos şi jeleu de merişor, iar, când sunt dezbrăcată, arată ca şi când ar fi stat toată noaptea pe foc, într-o oală vârâtă într-o cutie plină cu paie, undeva prin Scoţia, iar acum urmează să fie servit la micul dejun post-Hogmanay[2] al unei familii extinse. Talitha are dreptate. Secretul este să modifici tendinţa automată de poziţionare a grăsimii pe care corpul o are atunci când ajunge la (urmează o expresie inacceptabil de prăfuită) Vârsta Mijlocie.

Joi, 10 mai 2012

78,9 kilograme, followers pe Twitter – 0

[2] În Scoţia, Hogmanay este denumirea ultimei zile a anului, dar şi a petrecerii de Anul Nou.

10 a.m. Tocmai ce-am vorbit la Clinica de Obezitate. În mod încurajator, au existat oarece dubii: dacă sunt cu adevărat obeză ca să fiu acceptată! Pentru prima dată în viaţă, m-am trezit minţind în legătură cu greutatea mea, ca să par mai grasă decât sunt în realitate.

10:10 a.m. Am să-mi transform în totalitate trupul. Voi avea o musculatură puternică, o centură de muşchi în jurul taliei, care să-mi susţină intestinele.

10:15 a.m. Din reflex, am băgat în gură resturile de la mic dejunul copiilor.

Joi, 17 mai 2012

79,4 kilograme, followers pe Twitter – 0

9:45 a.m. Sunt gata să plec către Clinica de Obezitate. Sunt în cea mai proastă dispoziţie posibilă. O să fiu ca unul dintre oamenii ăia pe care îi vedem la ştirile medicale, care stau ruşinaţi, îmbrăcaţi în halate de

spital, cât timp li se ia tensiunea, iar un reporter fusiform şi mlădios vorbeşte în faţa lor, pe un ton îngrijorat şi sumbru, despre „Epidemia de Obezitate”.

10 p.m. La Clinica de Obezitate a fost FANTASTIC. După jena iniţială, generată de faptul c-am fost nevoită să-i repet recepţionerului, din ce în ce mai tare, „Clinica de Obezitate”, în sfârşit, am ajuns la destinaţie. Acolo am văzut un bărbat care era atât de gras, încât îşi căra grăsimea pe un cărucior, pe care-l împingea în faţa lui. La tipul ăsta părea să se dea o femeie doar puţin mai slabă decât el, care i-a zis pe un ton seducător: „Ai fost obez şi în copilărie?”

Oamenii se uitau la mine cu un fel de admiraţie pe care n-am mai simţit-o de când aveam douăzeci şi doi de ani şi alergam de colo-colo îmbrăcată cu o cămaşă psihedelică, înnodată sub sâni, astfel încât să mi se vadă abdomenul plat. Mi-am dat seama că persoanele respective îşi închipuiau că eu reprezint una dintre poveştile de succes ale clinicii, un pacient aflat aproape de finalul „programului”. M-am simţit cuprinsă de un frenetic sentiment de siguranţă de sine, ceva ce nu mi-e

deloc familiar. Am realizat că asta nu era corect şi că demonstram lipsă de respect faţă de ceilalţi pacienţi.

În plus, faptul de a vedea o bucată de grăsime, care era transportată pe un cărucior, ca şi când ar fi fost ceva separat de corp, m-a făcut să percep grăsimea ca pe un lucru real. Mi-am dat seama că, în trecut, eu văzusem grăsimea ca pe o întâmplare a naturii, care intervine aleatoriu şi e total incorectă, nu ca pe un produs direct al lucrurilor băgate în gură.

— Numele, a spus tipul de la recepţie, care, în mod îngrijorător, era foarte gras.

Oare angajaţii clinicii n-ar fi trebuit să-şi fi rezolvat problema asta până acum?

Toată procedura a fost medicală şi complexă: analize de sânge, EKG-uri şi consultaţii. După ce am depăşit momentul de stânjeneală când au încercat să mă treacă pe formular drept „mamă geriatrică”, totul a mers de minune. Se pare că treaba cu cântăritul nu e esenţială. Esenţial este să scazi măsurile la haine. Oamenii care sunt foarte, foarte graşi – să zicem cu douăzeci şi două sau patruzeci şi cinci de kilograme peste greutatea normală – pot să slăbească mult – cam cinci kilograme de grăsime pe săptămână! Şi vorbim aici de grăsime

pură. Dar dacă vrei să scapi de numai 10-15% din greutatea corpului, atunci orice trece de 900 de grame nu mai este grăsime, ci (îngrijorător) altceva.

Vedeţi voi, importantă nu este greutatea, ci important este procentul de grăsime în raport cu cel de muşchi. Dacă adopţi o dietă severă şi nu ridici şi greutăţi, sfârşeşti prin a-ţi pierde masa musculară, pentru că muşchii sunt mai grei decât grăsimea. Deci vei cântări mai puţin, dar vei fi mai gras. Sau ceva în genul ăsta. În orice caz, concluzia e că trebuie să merg la sală.

Dieta mea va fi constituită doar din budinci de ciocolată cu proteine, batoane de ciocolată cu proteine şi o porţie mică de proteine şi legume seara. Deci nu trebuie să bag în gură nimic altceva decât chestiile astea. (Cu excepţia penisurilor – de ce mi-a trecut prin minte aşa un gând? Nu că mi-ar displăcea! Mai ales că, după ziua de azi, dintr-odată mi se pare posibil.)

Transformarea!

Joi, 24 mai 2012

81,2 kilograme (ahh), kilograme pierdute – 0, followers pe Twitter – 0, batoane de ciocolată proteice consumate – 28, budinci de ciocolată proteice consumate – 37, numărul de mese înlocuite cu batoane de ciocolată şi budinci proteice – 0, media caloriilor consumate pe zi prin combinarea mâncărurilor normale şi a produselor proteice – 4798

Tocmai ce-am fost la Clinica de Obezitate ca să fiu cântărită după prima săptămână.

— Bridget, mi-a spus asistenta, trebuie să înlocuieşti mesele cu produsele proteice, nu să le mănânci şi pe unele şi pe altele.

M-am uitat îmbufnată la schemă şi-apoi am izbucnit:

— Vrei să mă urmăreşti pe Twitter?

— Nu am cont pe Twitter, mi-a răspuns ea. Aşadar, săptămâna viitoare, lasă Twitter-ul şi mănâncă produsele proteice. Nimic altceva. OK?

9:15 p.m. Copiii dorm. Dumnezeule, sunt aşa de singură! N-am nici un follower pe Twitter, sunt grasă, înfometată şi m-am săturat de nenorocitele alea de produse pentru obezi. Urăsc perioada asta a zilei când copiii dorm. Ar trebui să fie nişte ore de relaxare şi distracţie, nu de singurătate. Dar nu vreau să-mi plâng de milă. În următoarele trei luni o să:

— pierd 34 de kilograme
— câştig 75 de followers pe Twitter
— scriu 75 de pagini din scenariu
— învăţ să folosesc televizorul
— găsesc o prietenă cu copii de aceeaşi vârstă cu mine şi care să locuiască pe-aproape, astfel încât serile să devină distractive, în loc să mai reprezinte nişte ore de haos, urmate de un festival al îmbuibării cu caşcaval ras.

Da! Asta e ce-mi trebuie. Nu e normal pentru copii să stea izolaţi în propriile case, împreună cu unul sau doi adulţi, care-şi concentrează prea mult atenţia asupra fericirii lor şi cărora le e frică să-i lase să se joace pe

stradă de teama pedofililor. Pedofili trebuie să fi existat şi pe vremea când eram noi mici, dar groaza de pedofili indusă de mass-media a schimbat cu totul modul în care ne creştem copiii. Am nevoie de alţi părinţi cu care să vorbesc liber şi cu care să beau vin în timp ce copiii noştri se joacă, să fie aşa, ca o familie italiană extinsă care ia masa la umbra unui copac. După cum zice şi proverbul: „E nevoie de un sat întreg ca să creşti un copil”.

Dar şi ca să pregăteşti o celebritate pentru covorul roşu.

De fapt, chiar este o femeie drăguţă, peste drum, care se pare că are copii – deşi „drăguţă” poate că nu e termenul potrivit. E o tipă extrem de boemă, cu o coamă de păr negru, pe care sunt prinse tot soiul de chestii care ar arăta mult mai firesc într-o seră de plante sau într-un magazin pentru animale decât pe capul unui om. Tot ansamblul ar părea straniu dacă nu i-ai lua în considerare frumuseţea ieşită din comun de brunetă boemă. Am văzut-o venind sau plecând de-acasă cu alţi oameni: copii, adolescenţi – bone? boni? iubiţi? –, un bărbat frumos, viguros, care ar putea fi un soţ sau un

artist aflat în vizită şi, din când în când, un bebeluş. Poate că tipa are copii de-aceeaşi vârstă cu ai mei?

Sunt mai veselă acum. Mâine va fi mai bine.

Joi, 31 mai 2012

79,4 kilograme

Uraa! Am pierdut 1,8 kilograme într-o săptămână! Am revenit la greutatea pe care o aveam la începutul curei. Deşi asistenta spune că nu am pierdut grăsime, ci altceva. În plus, insistă că trebuie să încep – de exemplu – să merg cu bicicleta, în loc să mai stau toată ziua în fund.

Joi, 7 iunie 2012

77,5 kilograme

10 a.m. Am îmbrăţişat programul de împrumut de biciclete al excentricului (adică realistului) nostru primar Boris Johnson – mi-am cumpărat o cheie Boris Bike, am împrumutat o bicicletă Boris Bike şi aşa mai departe! Dintr-odată, simt că fac parte dintr-o Londră biciclistică şi cool: o lume a tinerilor fără griji, care fentează maşini, sunt supli şi eco! Am să merg la Clinica de Obezitate cu bicicleta.

10:30 a.m. Tocmai ce m-am întors, traumatizată de excursia cu bicicleta. A fost de-a dreptul terifiant. Tot mi se părea că am uitat să-mi pun centura de siguranţă şi mă tot dădeam jos de pe şa, de fiecare dată când venea câte-o maşină. Poate c-o s-o iau pe aleea din lungul canalului.

11:30 a.m. Tocmai ce m-am întors din excursia cu bicicleta în lungul canalului. Totul a mers foarte bine până când cineva, de pe un pod, a aruncat în mine cu un ou. Sau poate c-a fost o pasăre pe care au apucat-o durerile facerii dintr-odată şi prematur. O să-mi curăţ oul de pe mine, n-o să mai împrumut nici o Boris Bike şi-o să mă duc la Clinica de Obezitate cu autobuzul. Cel puţin o

să fiu în viaţă şi curată cât o să stau în fund, în loc să fiu moartă şi năclăită cu ouă.

Joi, 14 iunie 2012

75,7 kilograme!

Îmi tot scot hainele de pe mine şi mă urc pe cântar, apoi îmi scot şi ceasul, brăţara etc. şi mă holbez încântată la cadran. Îmi tot vine să ţin dietă.

Miercuri, 20 iunie 2012

1 p.m. Tocmai am fost la sală, ceea ce e bine, dar – evident – şi extrem de rău. Şi unde scrie că atunci când în vestiar nu mai există decât o singură persoană, dulapul acesteia trebuie să fie întotdeauna cel aflat direct deasupra celui pe care-l foloseşti tu?

Acum o să intru pe Twitter şi-o să găsesc oameni.

1:30 p.m.

„@DalaiLama Aşa cum şarpele îşi leapădă pielea, aşa şi noi trebuie să ne lepădăm de trecut iar şi iar.”

Vedeţi? Dalai Lama şi cu mine suntem o singură minte virtuală. Eu îmi lepăd grăsimea ca un şarpe.

Miercuri, 27 iunie 2012

9:30 a.m. Am început scenariul cu *Hedda Gabbler*. Povestea e foarte relevantă fiindcă ea vorbeşte despre o fată din Norvegia – pe care eu o s-o transpun în Queen’s Park – care decide că „zilele ei dansante s-au sfârşit” şi nici un bărbat încântător n-o să se însoare cu ea, aşa că îşi alege un individ plicticos – aşa cum, în jocul cu Scaunele Muzicale, te arunci asupra ultimului scaun liber în secunda când muzica se opreşte. Poate c-o s-o fac să şi slăbească foarte mult şi să aibă milioane de followers pe Twitter.

10 a.m. Sau poate nu. Followers pe Twitter – 0.

Joi, 28 iunie 2012

72,1 kilograme, kilograme pierdute – 7,2!

Doamne-Dumnezeule! Am pierdut 7,2 kilograme! Chestia e că, acolo unde, de-a lungul anilor, sute şi sute de diete n-au funcţionat sau nu m-au ţinut decât cinci zile, asta chiar...

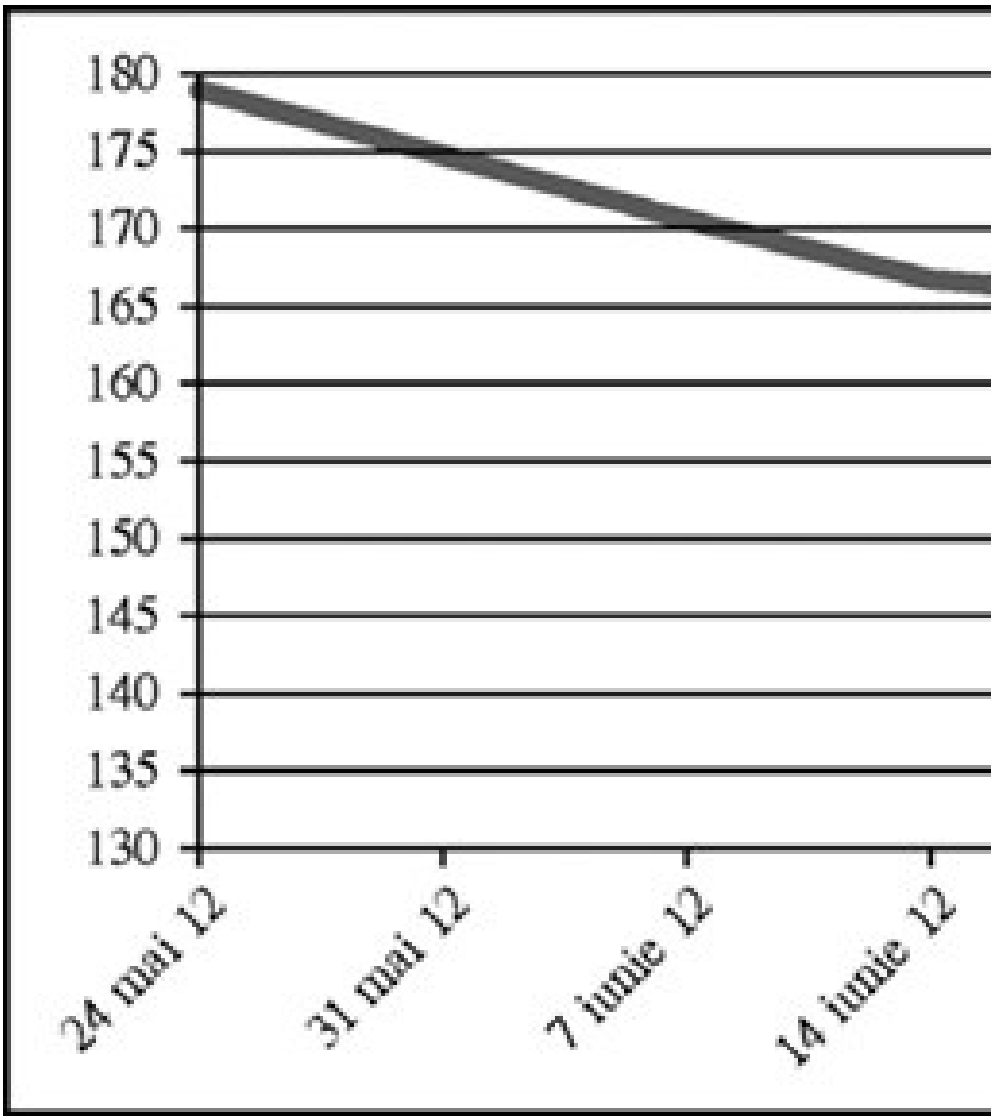

...funcţionează! Cred că ţine de faptul că trebuie să merg la clinică în fiecare săptămână, că sunt cântărită,

că mi se măsoară raportul grăsime-masă musculară, că ştiu că nu pot trişa şi că, atunci când vreau un cartof copt, îmi spun că sunt la Hay Diet, sau, când vreau un baton Mars, îmi spun că sunt la Dieta Weightwatchers. De asemenea, tocmai ce-am descoperit că încap într-o rochie pe care o am de dinainte de a rămâne gravidă (deşi – trebuie să recunosc – rochia respectivă e croită ca un cort), ceea ce m-a făcut mult mai optimistă.

Joi, 12 iulie 2012

70,3 kilograme, kilograme pierdute – 9, pagini de scenariu scrise – 10, followers pe Twitter – 0

9:15 p.m. Dumnezeule, sunt aşa de singură! Aşa... O să mă pun în mişcare, pe bune, pe Twitter.

9:20 p.m. Dalai Lama are 2 milioane de followers şi totuşi el nu urmăreşte pe nimeni. Ceea ce e corect. Un zeu nu poate să-i urmărească pe alţii. Mă întreb dacă Dalai Lama îşi postează mesajele singur sau i le postează secretarul.

9:30 p.m. Dezastru total. Lady Gaga are 33 de milioane de followers! Nu ştiu de ce-mi mai bat capul! Twitter-ul este un concurs de popularitate gigantic, pe care eu sunt sortită să-l pierd.

9:35 p.m. Tocmai i-am dat un SMS lui Tom, prin care i-am explicat că Lady Gaga are 33 de milioane de followers, iar eu 0.

9:40 p.m. „Se presupune că tu trebuie să urmăreşti oamenii. Altfel cum să ştie cineva că eşti pe Twitter?”

„Dar Dalai Lama nu urmăreşte pe nimeni.”

„Draga mea, tu nu eşti nici zeu, nici Lady Gaga. Trebuie să fii proactivă. Urmăreşte-mă pe mine: @TomKat37.”

10 p.m. @TomKat 37 are 878 de followers. Cum a reuşit asta?

Vineri, 13 iulie 2012

10:15 p.m. Am un follower! Vedeţi? Oamenii au început să-mi remarce stilul.

10:16 p.m. A! „**@TomKat 37** Vezi? Ai un follower. Acum dă-i înainte.”

E doar Tom.

Marţi, 17 iulie 2012

68,9 kilograme, followers pe Twitter – 1

Amiază. O zi glorioasă şi istorică. Tocmai am fost la cumpărături la H&M şi am rugat-o pe vânzătoare să-mi dea ceva măsura 16, la care ea s-a uitat la mine ca şi când aş fi fost nebună şi mi-a zis:

— Îţi trebuie un 14.

Am râs.

— Nu încap eu într-un 14.

Dar tipa a venit cu 14-ele şi am încăput în el. Sunt o femeie cu măsura 14!

Şi am un follower! Am devenit, practic, virală.

Joi, 26 iulie 2012

67,5 kilograme, pagini de scenariu – 25, followers pe Twitter – 1

Uraa! Am trecut de pragul celor 68 de kilograme (deşi se poate să fi reuşit asta fiindcă am stat într-un picior şi m-am sprijinit uşor de chiuvetă).

Şi cu scrisul îmi merge strună. Am decis să-mi intitulez scenariul *Frunzele din părul lui*, care este cea mai cunoscută replică a Heddei din *Hedda Gabbler.* Cu toate că e cunoscută fiindcă nimeni n-a înţeles ce înseamnă.

Luni, 30 iulie 2012

67,1 kilograme, followers pe Twitter – 50.001

9:15 p.m. Am încă un follower! Dar un follower ciudat. E un follower cu 50.000 de followers.

9:35 p.m. Ce-i asta? Stă acolo ca o navă spaţială, privind în tăcere. Mi se pare c-ar trebui să trag asupra ei sau ceva în genul ăsta.

9:40 p.m. Se numeşte XTC Communications.

10 p.m. Tocmai ce i-am trimis lui Tom un mesaj cu întreaga poveste a follower-ului ciudat. Tom mi-a răspuns.
„**@TomKat37**@JoneseyBJ E un spambot, iubito. E doar o chestie de marketing.”

10:30 p.m. Hahaha. Tocmai i-am trimis mesaj înapoi:
„**@JoneseyBJ** @TomKat37 Am deja un spambot. Ar fi trebuit să-l vezi azi, în lumina crudă a soarelui de dimineaţă.”

Marţi, 31 iulie 2012

Followers pe Twitter – 50.001

2 p.m. CINCIZECI DE MII ŞI UNU FOLLOWERS. Mă simt fabulos! Tocmai ce mi-am cumpărat un gloss din ăla care umflă buzele! Se simte destul de ciudat, dar chiar pare să funcţioneze.

3 p.m. Mă întreb: dacă te dai cu gloss din ăsta pe mâini, oare ţi se îngroaşă degetele?

Miercuri, 1 august 2012

Followers pe Twitter – din nou 1

7 a.m. Hmmm. Spambot-ul a dispărut, pur şi simplu, luându-şi cu el şi cei 50.000 de followers nenorociţi. Aoleu! S-au trezit copiii.

9:15 p.m. O să intru să-mi verific contul de pe Twitter.

9:20 p.m. Tom mi-a „retrimis” mesajul cu spambot-ul şi mi-au apărut şapte followers.

9:50 p.m. Dar acum ce-ar trebui să fac? Să-i salut? Să le spun „bine-aţi venit”?

9:51 p.m. Să-i urmăresc?

10 p.m. Paralizată şi mută din pricina momentului jenant din social media. Poate că n-o să mai intru pe Twitter.

Joi, 2 august 2012

64,4 kilograme, kilograme pierdute – 15, creşterea masei musculare – 5% (indiferent ce-o însemna asta)

1 p.m. Stare de euforie ameţitoare! Tocmai ce-am fost la Clinica de Obezitate, iar asistenta mi-a spus că am luat-o înaintea programului de slăbire şi sunt un pacient

model. Apoi am mers din nou la H&M ca să-mi verific măsura la haine şi acum încap într-un 12.

Sunt slabă şi nu sunt un bâtlan! Sunt Uma Thurman! Sunt Jemima Kahn!

2 p.m. Am dat fuga la Marks & Spencer ca să-mi cumpăr un tort sărbătoresc din spumă de ciocolată. Pe care l-am mâncat cu totul, ca un urs polar care smulge hălci întregi cu laba.

Vineri, 3 august 2012

65,7 kilograme (alarmă)

10 a.m. Jur că tortul din spumă de ciocolată mi s-a dus din gură direct în stomac şi-acum zace acolo, sub piele, ca punga de plastic dintr-o cutie cu vin ieftin. Trebuie să-mi abandonez scenariul, cariera etc. şi să mă duc la sală.

Amiază. Nu mă mai duc niciodată la sală. N-o să mai slăbesc în veci şi nici că-mi pasă. Am turbat de nervi

stând pe burtă, cu fundul în sus, chinuindu-mă să ridic cu gleznele bara cu greutăţi. Când m-am uitat în jur i-am văzut pe toţi ceilalţi contorsionaţi în cele mai groteşti poziţii, prin tot felul de maşinării, ca într-un tablou de Hieronymous Bosch.

De ce este atât de greu să-ţi controlezi corpul? De ce? „Ah, ah, uită-te la mine, eu sunt un trup şi-o să mă lăfăi în grăsime dacă tu nu te ÎNFOMETEZI, nu te duci la CENTRE DE TORTURĂ lipsite de demnitate şi nu renunţi la mâncatul chestiilor gustoase şi la băutură.” Urăsc dietele. Şi totul e numai din vina SOCIETĂŢII. O să fiu, pur şi simplu, bătrână, grasă şi-o să mănânc orice-mi place şi N-O SĂ MAI FAC SEX NICIODATĂ şi O SĂ-MI PLIMB GRĂSIMEA PRIN LUME CU UN CĂRUCIOR.

Duminică, 5 august 2012

Greutatea (necunoscută, fiindcă n-am îndrăznit s-o mai verific)

11 p.m. Azi am consumat următoare lucruri:

— 2 brioşe „Început de zi sănătos” (a 482 de calorii fiecare)
— Un mic dejun englezesc complet cu cârnaţi, omletă, bacon, roşii şi pâine prăjită
— Pizza de la Pizza Express
— Banana split
— 2 pachete de Rolo
— jumătate de cheesecake cu ciocolată de la Marks & Spencer (de fapt, dacă e să fiu sinceră, am mâncat tot cheesecake-ul)
— 2 pahare cu Chardonnay
— 2 pungi cu chipsuri cu aromă de brânză şi ceapă
— 1 pungă cu caşcaval ras
— 1 „şarpe” de jeleu de 30,5 centimetri, cumpărat de la cinematograful Odeon
— 1 pungă cu floricele de porumb (mare)
— 1 hot dog (mare)
— resturile de la 2 hot dog-i (mari)

HAHAHAHAHAHAHA. Să-ţi iasă pe nas, lume!

Joi, 9 august 2012

68,9 kilograme, kilograme câştigate de săptămâna trecută – 4,5 (deşi poate că cheesecake-ul de ciocolată e încă intact în stomac?)

2 p.m. Abia dacă-mi vine să mă duc la Clinica de Obezitate, într-atât mi-e de ruşine.

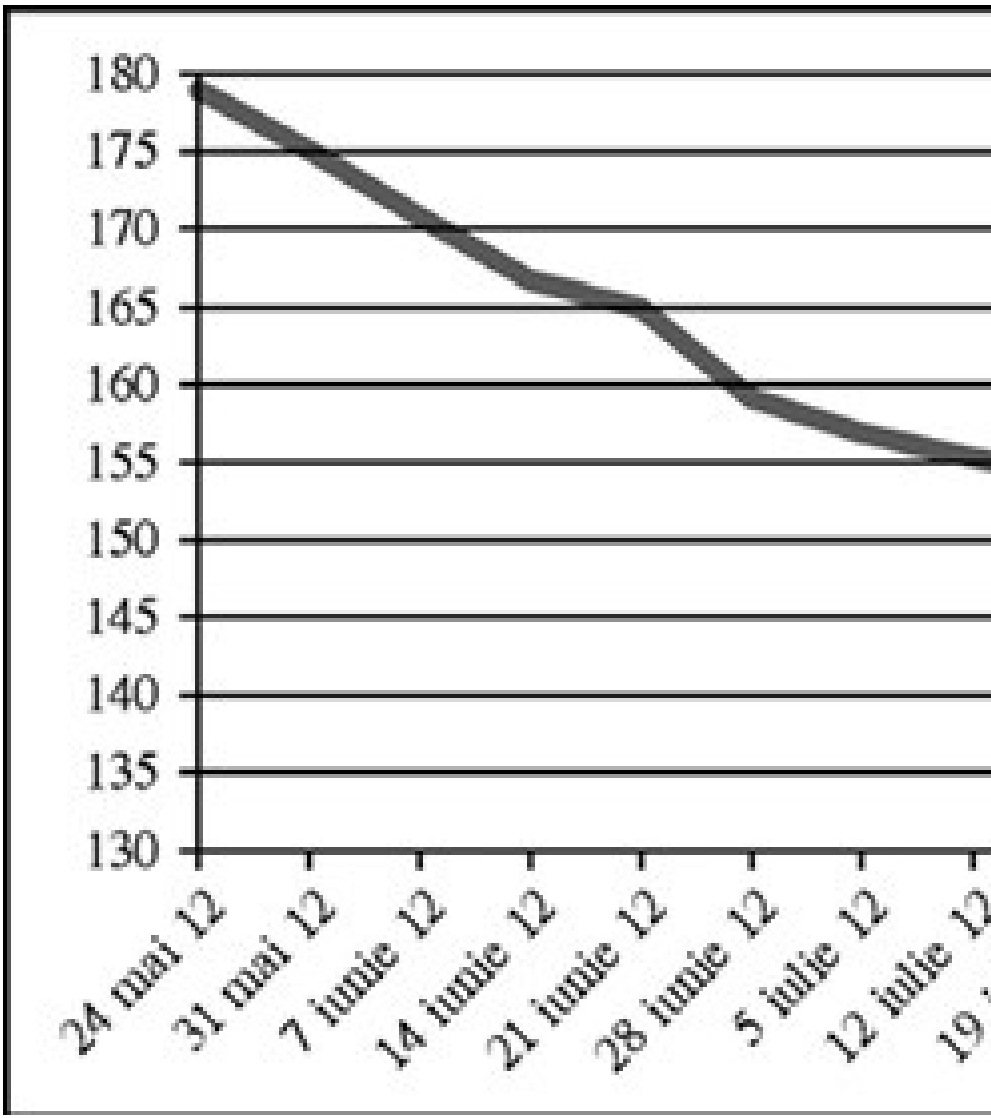

Asistenta a aruncat doar o privire la cântar şi m-a şi împins în cabinetul doctorului, după care m-a obligat să

intru în sala de Terapie de Grup, unde toată lumea vorbea despre „recidive alimentare”. De fapt, acolo a fost grozav. Experienţa mea era, cu siguranţă, cea mai spectaculoasă şi toţi ceilalţi pacienţi au părut profund impresionaţi.

9:15 p.m. În ciuda – sau tocmai ca o demonstraţie – discursului pe care mi l-a ţinut asistenta („e nevoie de trei zile ca să dobândeşti un obicei şi de trei săptămâni ca să scapi de el”), nu vreau decât să mănânc iar prăjituri şi caşcaval, să mă întorc la clinică săptămâna viitoare şi să impresionez pe toată lumea chiar şi mai mult.

9:30 p.m. Tocmai ce l-am sunat pe Tom, cu caşcavalul ras căzându-mi din gură, şi i-am explicat întreaga situaţie.

— Nuuuu! Nu încerca să-i depăşeşti în recidive pe obezi! a strigat el. Şi cu Twitter-ul cum stai? Ţi-ai urmărit oamenii din lista de followers? Urmăreşte-o pe Talitha.

9:45 p.m. Tom tocmai ce mi-a trimis adresa de Twitter a Talithei.

9:50 p.m. @Talithanemernicanorocoasă are 146.000 de followers. O urăsc pe Talitha. Urăsc Twitter-ul. Iar îmi vine să mănânc caşcaval. Sau s-o mănânc pe Talitha.

9:52 p.m. Tocmai ce i-am trimis mesaj lui Tom: „**@JoneseyBJ** @TomKat37 Talitha are 146.000 de followers."

„**@TomKat37** @JoneseyBJ Nu-ţi face griji, draga mea, majoritatea sunt persoane cu care s-a culcat sau cu care a fost măritată."

10 p.m. Talitha a răspuns.

„**@Talithanemernicanorocoasă** @TomKat37 @JoneseyBJ Dragilor, e chiar TERIBIL de vulgar să-ţi afişezi gelozia pe Twitter."

Vineri, 10 august 2012

Followers pe Twitter – 75, apoi 102, apoi 57, apoi, până acum, probabil nici unul

7:15 a.m. 75 de followers au apărut misterios şi pe tăcute peste noapte.

9:15 p.m. 102 acum. Mă simt copleşită de responsabilitate: parc-aş fi liderul unei secte şi, dacă le-aş spune, toţi adepţii mei s-ar arunca într-un lac sau ceva de genul ăsta. Poate o să beau un pahar cu vin.

9:30 p.m. Trebuie să-mi demonstrez, în mod clar, abilităţile de conducător şi să mă adresez adepţilor mei.

„**@JoneseyBJ** Bine aţi venit, followers. Eu sunt liderul vostru. Sunteţi bine-veniţi în secta mea.”

„**@JoneseyBJ** Dar vă rog să nu faceţi nimic ciudat, cum ar fi să vă aruncaţi în vreun lac, chiar dacă vă spun asta, pentru că s-ar putea să fiu beată.”

9:45 p.m. „**@JoneseyBJ** Aoleu! 41 dintre voi, followers, v-aţi evaporat la fel de repede pe cât aţi apărut.”

„**@JoneseyBJ** Veniţi înapoi!”

Joi, 16 august 2012

62,1 kilograme, pagini de scenariu scrise – 45, followers pe Twitter – 97

4:30 p.m. Numărul de followers de pe Twitter s-a mărit precum nasul lui Pinocchio. Ăsta clar este un semn de bine sau un semn de rău. Am început din nou să slăbesc, am terminat Actul Doi al scenariului – mă rog, oarecum – şi tocmai am văzut-o pe vecina mea cea boemă.

Încercam să-mi parchez maşina. Ceea ce e imposibil pe strada noastră, pentru că strada noastră e îngustă, curbată şi are maşini parcate şi pe-o parte şi pe alta. Intrasem şi ieşisem din spaţiul liber de paisprezece ori, când m-am decis să recurg la Parcarea în Stil Braille – adică să forţezi maşina să intre în spaţiul desemnat prin lovirea vehiculelor parcate în faţă şi în spate. Parcarea în Stil Braille e ceva acceptat pe strada noastră fiindcă toată lumea recurge la ea. Apoi, din când în când, se găseşte câte-un camion care să treacă în viteză pe stradă, zgâriind toate maşinile, şi cineva care să-i ia acestuia numărul, pentru ca, după aceea, toţi proprietarii să-şi repare autoturismele pe asigurare.

— Mamiiiii! a strigat Billy. E cineva în maşina pe care ai lovit-o.

Vecina mea cea boemă stătea pe scaunul din faţă şi urla la copiii din spate. Ştiam eu că suntem suflete surori. Femeia a coborât din maşină, urmată de cei doi copii bruneţi şi cu priviri de sălbatici. Păreau de-o seamă cu Billy şi Mabel: băiatul mai mare, fata mai mică! Apoi vecina cea boemă s-a uitat la bara maşinii, a rânjit la mine şi a dispărut în casă.

Am făcut cunoştinţă! Suntem pe drumul prieteniei! Atâta vreme cât tipa nu se comportă ca spambot-ul.

Joi, 23 august 2012

61,2 kilograme, kilograme pierdute – 18,1 (incredibil), numere pierdute la îmbrăcăminte – 3

O zi istorică şi plină de fericire. Grăsime – niciunde. Cei de la Clinica de Obezitate zic că am ajuns la greutatea normală, că ar trebui să intru în modul de „Întreţinere” şi că, dacă mai slăbesc, atunci e numai din motive estetice, dar ei consideră că nu mai am nevoie!

Pentru confirmare, tocmai ce m-am dus din nou la H&M şi am încăput în haine măsura 10!

Am scris jumătate din scenariu şi măcar am stabilit că am o vecină cu copii de aceeaşi vârstă cu ai mei, am 79 de followers pe Twitter şi fac parte din generaţia de oameni conectaţi *social media* şi PORT HAINE MĂSURA 10. Vedeţi! Poate că nu sunt chiar un rebut.

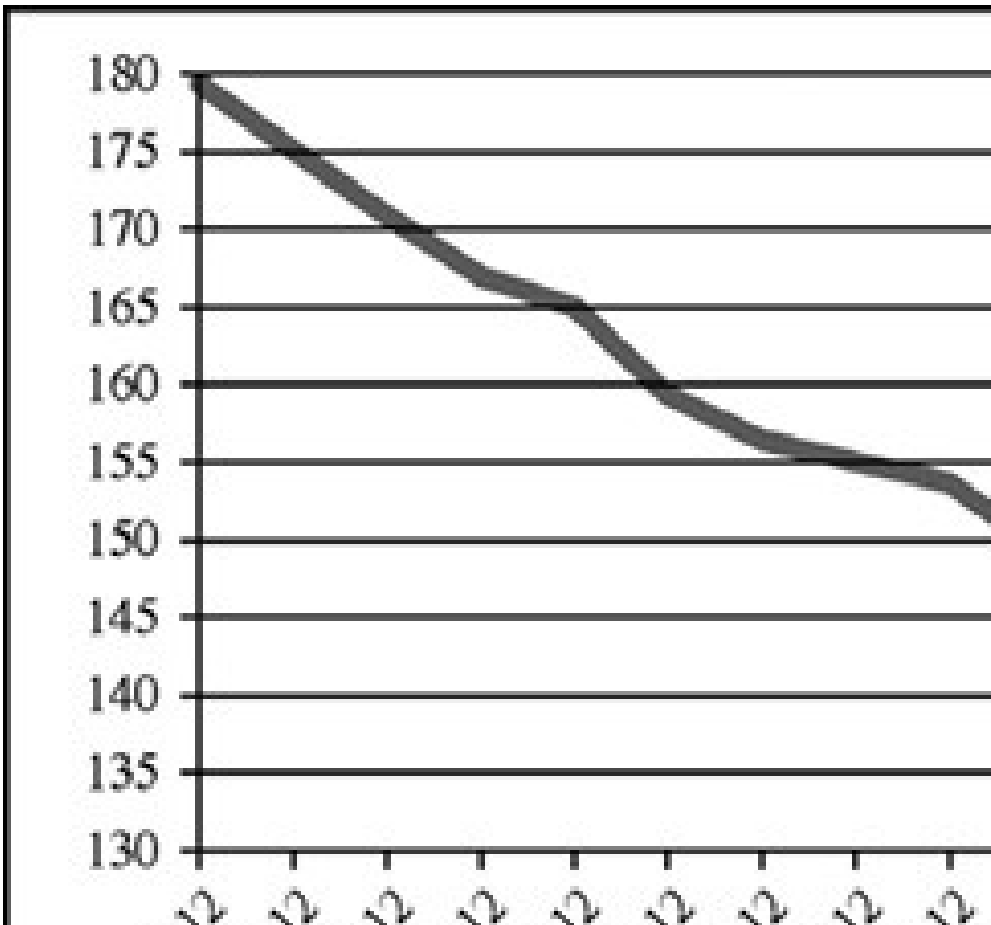
180
175
170
165
160
155
150
145
140
135
130
24 mai 12
31 mai 12
7 iunie 12
14 iunie 12
21 iunie 12
28 iunie 12
5 iulie 12
12 iulie 12
19 iulie 12

Luni, 27 august 2012

Acte din scenariu scrise – 2,25; followers pe Twitter – 87

Mabel e aşa de haioasă. Stătea pe loc şi se holba înainte cu o atitudine lugubră.

— Ce faci? a întrebat-o Billy uşor amuzat, dar privind-o cu atenţie cu ochii lui căprui.

Mark Darcy. Mark Darcy cu chip de copil.

— Fac un concurs de holbat, l-a lămurit Mabel.

— Cu cine?

— Cu scaunul? i-a răspuns Mabel, ca şi când ăsta ar fi fost cel mai evident lucru din lume.

Eu şi Billy am început să chicotim, apoi, dintr-odată, el s-a oprit din râs şi s-a uitat la mine:

— Râzi din nou, mami?

Iadul mariajului

Sâmbătă, 1 septembrie 2012

61,2 kilograme, gânduri pozitive – 0, posibilităţi romantice – 0

10 p.m. Un uriaş pas înapoi. Tocmai ce m-am întors de la Magda şi Jeremy, unde am fost să bem ceva cu ocazia zilei lor de naştere comună. Am întârziat fiindcă mi-a luat douăzeci de minute ca să-mi trag fermoarul, în ciuda orelor petrecute la yoga încercând să-mi împletesc mâinile în spatele omoplaţilor şi chinuindu-mă ca, în acelaşi timp, să nu pârţâi.

În pragul uşii, am fost din nou cotropită de amintiri: toţi anii în care stătusem pe acelaşi prag cu Mark, cu mâna lui aşezată pe spatele meu; anul în care abia aflasem că eram însărcinată cu Billy şi aveam să le anunţăm vestea tuturor; anul în care am mers acolo cu Mabel cufundată în scăunelul ei mic, de maşină. Era aşa de minunat să merg în diverse locuri cu Mark! Niciodată nu-mi făceam griji în legătură cu ce eram îmbrăcată fiindcă, înainte de a porni la drum, Mark mă aştepta să încerc toate variantele vestimentare şi mă ajuta să aleg şi-mi spunea că nu arăt grasă şi-mi trăgea toate fermoarele. Dacă făceam vreo prostie, Mark avea întotdeauna pregătită o replică binevoitoare şi amuzantă şi mereu ştia cum să anuleze orice remarcă înţepătoare

(genul care te îngheaţă instantaneu în mijlocul unui ocean conversaţional călduţ).

Auzeam muzica şi hohotele din casă. Mi-am reprimat dorinţa de a o rupe la fugă. Apoi uşa s-a deschis şi Jeremy era acolo.

L-am văzut pe Jeremy dându-şi seama ce simţeam: golul uriaş care se căsca lângă mine. Unde era Mark, vechiul lui prieten?

— A, ai ajuns! Excelent, a zis Jeremy răcnind în forţă, ca să acopere durerea, aşa cum făcuse de fiecare dată de atunci încoace.

Educaţie de şcoală privată.

— Intră, intră. Minunat! Ce fac copiii? Cresc?

— Nu, i-am răspuns adoptând o atitudine rebelă. Sunt împietriţi de durere şi-or să rămână pitici pentru tot restul vieţii.

E limpede că Jeremy n-a citit nici o carte despre Zen şi habar nu are cum stă treaba cu faptul de a fi, pur şi simplu, prezent şi de a lăsa şi cealaltă persoană să fie prezentă, aşa cum se găseşte ea în clipa respectivă. Dar, pentru o fracţiune de secundă, prietenul meu s-a oprit din răcnit şi amândoi am rămas pe loc, în starea în care eram, adică extrem de trişti din acelaşi motiv. Apoi

Jeremy şi-a dres glasul şi-a luat-o de la capăt, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Haide! O votcă şi apă tonică? Să-ţi iau haina. Eşti foarte aranjată!

După care m-a împins în sufrageria care-mi era atât de familiară. Veselă, Magda mi-a făcut cu mâna de lângă bar. Magda, pe care am cunoscut-o la Universitatea Bangor, e, de fapt, cea mai veche prietenă a mea. Am privit în jur la toate feţele pe care le ştiu de când abia împlinisem douăzeci de ani, care alcătuiseră gaşca originală Sloane Rangers şi care acum îmbătrâniseră. Toate cuplurile care păreau să se căsătorească, la treizeci şi unu de ani, ca un şir de dominouri pornit în prăbuşire şi care erau încă împreună: Cosmo şi Woney, Pony şi Hugo, Johnny şi Mufti. Retrăiam sentimentul pe care-l avusesem mereu, în toţi anii care trecuseră – că eram ca o raţă ieşită din apă, incapabilă să mă alătur conversaţiei lor, fiindcă eu mă aflam într-o perioadă diferită a vieţii, deşi eram de-o vârstă cu ei. Era ca şi cum ar fi intervenit o modificare temporală seismică, iar viaţa mea se petrecea cu ani în urma vieţilor lor şi în direcţie opusă.

— A, Bridget, ce mă bucur să te văd! Doamne, da’ ce-ai slăbit! Ce mai faci?

Apoi în ochi i s-a aprins o scânteie, aducându-şi aminte de toată treaba cu văduvia:

— Ce FAC copiii? Cum le merge?

Nu şi în cazul lui Cosmo, soţul lui Woney, un broker de succes, încrezător-dar-rotunjor, care s-a repezit asupra mea ca o ghiulea ieşită din tun.

— Deci! Bridget! Tot singură? Arăţi foarte fericită. Când te măritǎm din nou?

— Cosmo! a sărit Magda indignată. Taci din gură.

Unul dintre avantajele văduviei – spre deosebire de atunci când ai treizeci de ani şi eşti singură, ceea ce, pentru că aparent este numai vina ta, le îngăduie Familiştilor Îngâmfaţi să spună orice le place – este acela că, de obicei, implică o oarecare doză de tact. Asta, desigur, când nu eşti Cosmo.

— Păi, a trecut destul, nu-i aşa? A trântit-o el în continuare. Doar n-o să porţi doliu la infinit.

— Da, numai că problema e că...

Woney ni s-a alăturat şi ea.

— E foarte dificil pentru femeile de vârstă mijlocie care se trezesc singure.

— Te rog să nu mai zici „de vârstă mijlocie”, am mieunat eu încercând s-o imit pe Talitha.

— ...vreau să spun – uită-te la Binko Carruthers. Nu e ca desprins din ramă. Dar, în secunda în care Rosemary l-a părăsit, a fost asaltat de femei! Asaltat! Se aruncau pe el.

— Se aruncau pe el, i-a ţinut Hugo isonul entuziasmat. Cine, bilete la teatru. Ce viaţă dulce!

— Da, dar toate sunt „de o anume vârstă”, nu-i aşa? a spus Johnny.

Ahhh! „De o anume vârstă” e chiar mai rău decât „de vârstă mijlocie”, din pricina tonului superior şi a insinuărilor care-se-aplică-numai-la-femei.

— Adică? a sărit Woney.

— Păi, ştii tu, a continuat Cosmo la fel de brutal. Când un bărbat primeşte o a doua şansă la viaţă se orientează spre cineva mai tânăr, nu? O tipă durdulie, fecundă şi...

Am văzut sclipirea îndurerată din ochii lui Woney. Woney, care nu e o adeptă a şcolii de remodelare a Talithei, a îngăduit procesului de acumulare a grăsimii, specific vârstei mijlocii, să se desfăşoare liber pe spate şi sub sutien: pielea ei cade acum epuizată în pliurile experienţei, fără a fi şlefuită de tratamente faciale,

peelinguri sau baze de machiaj care reflectă lumina. Woney şi-a lăsat părut – cândva lung şi de un brunet strălucitor – să încărunţească şi l-a tăiat scurt, ceea ce nu face decât să pună în evidenţă dispariţia liniei maxilarului (situaţie care – după cum spune Talitha – poate fi remediată rapid printr-o tunsoare în trepte, bine executată, care să încadreze faţa) şi a adoptat versiunea Zara a rochiei negre, concepută şi împodobită cu un guler înalt, cu volănaşe, pe care o preferă Maggie Smith în *Downton Abbey*.

Impresia mea este că Woney a făcut asta sau, mai curând, nu s-a „remodelat”, nu neapărat din „feminism”, ci, în parte, datorită sentimentului englezesc de modă veche care se referă la sinceritatea personală; în parte, fiindcă nu vede de ce şi-ar bate capul; în parte, pentru că are încredere în ea însăşi; în parte, fiindcă nu se defineşte pe sine prin felul în care arată sau prin sexualitatea ei; şi, probabil, în principal, pentru că se simte iubită necondiţionat pentru ceea ce este ea, ca persoană – chiar şi de către Cosmo, care, în ciuda fizicului său sferic, a dinţilor galbeni, a cheliei şi a sprâncenelor scăpate de sub control, e definitiv convins

că ar fi iubit necondiţionat de orice femeie care ar fi atât de norocoasă să-l aibă.

Însă, pentru o secundă, văzând sclipirea îndurerată din ochii lui Woney, mi-a fost milă de ea. Asta până când şi-a continuat discursul...

— Ce vreau să spun este că, un bărbat singur, de aceeaşi vârstă cu Bridget, are la dispoziţie o întreagă piaţă de desfacere. În schimb nimeni nu bate la uşa lui Bridget, nu? Dacă ea ar fi un bărbat de vârstă mijlocie, cu o casă, un venit şi doi copii neajutoraţi, ar fi asaltată de persoane dornice s-o îngrijească. Dar aşa, uitaţi-vă la ea.

Cosmo m-a măsurat din cap până-n picioare.

— Păi, da, ar trebui să-i facem lipeala cu cineva, a concluzionat el. Însă nu ştiu cine, mă rog, sau la o anume vârstă...

— Gata, am izbucnit eu. Mi-a ajuns! Cum adică „de vârstă mijlocie”? Pe vremea lui Jane Austin, cu toţii am fi fost deja morţi. Iar noi o să trăim o sută de ani. Nu suntem la mijlocul vieţii. A! Da. De fapt, suntem la mijlocul vieţii. Acum îmi dau seama. Dar ideea este că expresia asta cu „vârsta mijlocie” implică o anumită imagine.

M-am panicat şi m-am uitat la Woney. Simţeam cum mă afundam fără scăpare într-o groapă din ce în ce mai adâncă.

— ...o imagine cumva, cumva, vetustă, imaginea unei persoane ne-viabile. Şi nu trebuie să fie aşa. Adică de ce presupuneţi voi că eu n-am un iubit? Numai pentru că nu vorbesc tot timpul despre asta? Poate că am mai mulţi iubiţi!

Toate privirile din cameră erau îndreptate către mine. Mai era puţin şi-aveam să-i văd şi cu gurile deschise.

— Şi ai? m-a chestionat Cosmo.

— Ai iubiţi? a insistat şi Woney, ca şi când ar fi zis „Te culci cu un astronaut?”.

— Da, am minţit eu cu nonşalanţă în privinţa iubiţilor imaginari.

— Şi unde sunt iubiţii ăştia? i-a dat înainte Cosmo. De ce nu-i vedem şi noi?

Am fost pe punctul să le zic: „Nu vreau să-i aduc încoace fiindcă ar crede că sunteţi prea bătrâni, închistaţi şi mojici”. Dar mi-am înghiţit replica fiindcă, în mod ironic, de douăzeci şi mai bine de ani încoace, nu voiam să-i jignesc.

Aşa că, în schimb, m-am repliat pe manevra socială extrem de abilă pe care o folosesc de două decenii şi-am spus:

— Trebuie să mă duc la toaletă.

M-am aşezat pe capacul de la WC şi-am răsuflat:

— OK. E OK.

M-am mai dat cu nişte gloss de mărit buzele şi-am coborât iar. Magda se îndrepta spre bucătărie ţinând în mână – absolut simbolic – un platou de cârnaţi gol.

— Nu-i asculta pe nenorociţii de Cosmo şi Woney, mi-a zis ea. Sunt într-o stare groaznică fiindcă Max a plecat la universitate. Cosmo e pe punctul să se pensioneze, aşa că, pentru următorii treizeci de ani, el şi Woney nu mai au altceva de făcut decât să se zgâiască unul la altul peste masa aia a lor, în stilul anilor ‘70, de la Conran Shop.

— Mulţam, Mag.

— Întotdeauna e plăcut când altora le merge prost. Mai ales după ce persoanele respective s-au purtat grosolan cu tine.

Magda n-a încetat niciodată să fie un suflet bun.

— Hai, Bridget, a continuat ea. Nu pleca urechea la ce zic ei. Dar, pe de altă parte, trebuie să-ncepi să-ţi vezi de

viaţa ta, ca femeie. Trebuie să-ţi găseşti pe cineva. Nu poţi să te complaci în starea asta. Te cunosc de multă vreme. Poţi să mergi mai departe.

10:25 p.m. Oare chiar pot? Nu văd cum aş putea să mă simt altfel. Nu în clipa asta. Vedeţi voi, ca să te simţi bine, nu contează cum stau lucrurile pe-afară, ci cum stau pe dinăuntru. Aaaaa, ura! Telefonul! Poate ce e... un curtezan?

10:30 p.m. — A, bună, draga mea!

Mama.

— Te-am sunat rapid să vedem cum rezolvăm cu Crăciunul, fiindcă Una nu vrea să-şi facă cranio-facialul la spa pentru că s-a dus şi s-a coafat şi procedura e peste cincisprezece minute – deşi nu pricep de ce s-a coafat când avea programat un cranio-facial şi ora de Aqua-Zumba pentru dimineaţă.

Am clipit nedumerită, chinuindu-mă să pricep la ce se referea mama. De când ea şi mătuşa Una s-au mutat la St. Oswald’s House, toate telefoanele pe care mi le dă sună la fel. St. Oswald’s House este un azil de bătrâni de

lux, lângă Kettering, numai că nimeni n-are voie să-i spună „azil de bătrâni”.

Ne-azilul de bătrâni este construit în jurul unui conac victorian de proporţii, aproape un castel. Conform descrierii de pe website, are un lac, un parc care „adăposteşte o varietate de animale sălbatice rare” (adică veveriţe), „BRASSERIE 120” (barul/bistro), „CRAVINGS” (restaurantul mai elegant) şi „CHATS” (barul-cafenea), plus săli pentru activităţi (adică pentru întâlniri, nu toalete), „apartamente pentru invitaţi” destinate familiilor care îi vizitează pe locatari, o colecţie de case şi bungalouri „superb decorate” şi – esenţial – „o grădină în stil italian concepută de Russell Page în 1934”.

Peste toate astea există şi „VIVA”, sala de fitness – cu piscină, spa, sală de forţă, salon de înfrumuseţare, coafor şi cursuri de fitness –, sursa celor mai multe necazuri.

— Bridget? Mai eşti acolo? Sper că nu stai să-ţi plângi de milă, nu?

— Da! Nu! am răspuns, încercând să folosesc tonul vesel şi pozitiv al unei persoane care nu-şi plânge de milă niciodată.

— Bridget, îţi plângi de milă. Îmi dau seama după vocea ta.

Ahhh! Ştiu că mama a trecut şi ea printr-o perioadă neagră după moartea tatei. Cancerul la plămâni l-a luat de lângă ea în şase luni de la diagnosticare. Singurul lucru bun e că, înainte să moară, tata a mai apucat să-l ţină în braţe pe Billy, abia născut. Pentru mama a fost foarte greu cât Una îl mai avea încă pe Geoffrey. Una şi Geoffrey au fost cei mai buni prieteni ai mamei şi ai tatei vreme de cincizeci şi cinci de ani şi – aşa cum n-au obosit niciodată să-mi spună – mă cunosc de când alergam pe peluza casei lor în pielea goală. Dar, după atacul de cord al lui Geoffrey, n-a mai existat nimic care să le ţină pe loc pe mama şi pe Una. Dacă mai sufereau încă – mama după tata şi Una după Geoffrey –, nici una n-o arăta decât foarte rar. Generaţia care a trecut prin război are ceva care îi dă puterea să meargă înainte cu voioşie. Poate că acest ceva are legătură cu praful de ouă şi şniţelele din carne de balenă.

— Draga mea, când eşti văduvă, nu trebuie să-ţi plângi de milă. Trebuie să te distrezi! De ce nu vii încoace să sari în saună cu Una şi cu mine?

Intenţia mamei era bună, dar ce-şi închipuia? C-aveam să o zbughesc din casă, să-mi abandonez copiii, să conduc maşina o oră şi jumătate, să-mi rup hainele de pe mine, să mă coafez şi, după aceea, „să sar în saună”?

— Deci! Crăciunul! Eu şi Una ne întrebam dacă vii tu la noi sau...

(Aţi observat că, atunci când oamenii îţi dau două opţiuni, a doua e întotdeauna cea pe care vor să o alegi?)

— ...Ei bine, draga mea, chestia e că anul ăsta se organizează croaziera St. Oswald’s! Şi ne întrebam dacă n-ai vrea să mergi. Cu copiii, fireşte! Se merge în Canare, dar nu sunt numai bătrâni. Şi se vor vizita nişte locuri foarte „şic”.

— Aha, da, o croazieră, grozav, am răspuns eu, gândindu-mă, dintr-odată, că dacă Clinica de Obezitate mă făcuse să mă simt slabă, atunci poate că o croazieră cu pasageri de peste şaptezeci de ani ar putea să mă facă să mă simt tânără.

Pe de altă parte, mintea îmi rula acum şi o imagine cu mine alergând-o pe Mabel de-a lungul punţii unui vapor de croazieră, printr-o junglă de coafuri tapate şi scaune electrice.

— O să te simţi perfect, pentru că e o croazieră pentru persoane de peste cincizeci de ani, a adăugat mama, fără să ştie că, în felul ăsta, în mai puţin de o secundă, mi-a tăiat tot elanul.

— Păi, de fapt, noi avem planuri aici! Sigur că sunteţi bine-venite şi voi, dar o să fie haos şi, dacă varianta doi este o croazieră într-o ţară caldă, atunci...

— A, nu, scumpa mea. Nu vrem să te lăsăm singură de Crăciun. Mie şi Unei ne-ar face mare plăcere să venim la tine! Ar fi super să petrecem Crăciunul cu cei mici, e o perioadă aşa de dificilă pentru amândouă.

Ahhh! Cum aş fi putut să le fac faţă mamei, Unei şi copiilor, fără ajutorul lui Chloe, care pleca în Goa, la un club de t'ai chi, împreună cu Graham? Nu voiam ca totul să se termine ca în urmă cu un an: eu chinuindu-mă să nu mă prăbuşesc de-atâta inimă albastră, când am cântat melodia Moşului fără Mark şi apoi tot eu plângând în spatele mesei din bucătărie, în vreme ce mama şi Una se ciondăneau din pricina cocoloaşelor din sos şi-mi comentau abilităţile de părinte şi de gospodină, ca şi când le-aş fi chemat pe post de Analist de Sistem, nu de invitate la Crăciun.

— Lasă-mă să mă mai gândesc puţin, am spus.

— Păi, draga mea, problema e că trebuie să rezervăm cuşetele până mâine.

— Atunci fă rezervarea pentru tine, mamă. Pentru că, sincer, eu nu sunt hotărâtă ce...

— Păi, poţi să anulezi rezervarea. Doar că nu mai târziu de paisprezece zile înainte de data plecării, a insistat mama.

— Bine atunci. OK.

Minunat! O croazieră de Crăciun, pentru persoane de peste cincizeci de ani. O perspectivă cât se poate de întunecată şi nefericită.

11 p.m. Aveam încă pe nas ochelarii de soare cu dioptrii. Aşa e mai bine. Poate că, până acum, am fost ca un val care acumulează forţă, m-am prăbuşit şi altul o să urmeze cât de curând! Fiindcă, aşa cum scrie în *Bărbaţii sunt de pe Marte, femeile de pe Venus*, femeile sunt precum valurile, iar bărbaţii sunt ca elasticele, care sar un pic în peşterile lor, după care se întorc.

Atât doar că al meu nu s-a mai întors.

11:15 p.m. Uite ce e: trebuie să încetezi! Fiindcă, aşa cum spune Dalai Lama pe Twitter: „**@DalaiLama** Nu

putem să evităm durerea, nu putem să evităm pierderea. Mulţumirea vine din uşurinţa şi flexibilitatea cu care ne mişcăm pe parcursul schimbării.”

Poate o să mă duc la yoga şi-o să devin mai flexibilă.

Sau poate o să ies cu prietenii şi-o să mă fac mangă.

Un plan

Duminică, 2 septembrie 2012

Unităţi de alcool – 5 (deşi, când vine vorba de mojito, e cam greu de calculat – poate 500?)

— E momentul, a declarat Tom, plonjând în cel de-al patrulea pahar cu mojito la Quo Vadis. O ducem la The Stronghold.

În ultima vreme, The Stronghold a devenit un element fix în micro-universul lui Tom. Condus de un client de-al lui, de la cabinetul de psihoterapie, The Stronghold este un club din Hoxton, construit în stilul ilegalist american.

— E ca şi cum ai fi într-un videoclip incredibil de bine regizat, a continuat Tom atât de entuziasmat încât îi

străluceau şi ochii. Sunt oameni de toate vârstele: tineri şi bătrâni, albi şi negri, gay şi heterosexuali. Şi Gwyneth a fost văzută acolo! Şi e „pe val”.

— Hai, te rog, a intervenit Talitha. Câte minute o să treacă până când „valul” o să se topească?

— Oricum, a zis Jude. Cine se mai deranjează să cunoască oameni în realitate?

— Dar, Jude, acolo sunt oameni adevăraţi, în carne şi oase. Şi trupe care cântă americana şi canapele – poţi să discuţi şi să dansezi şi să te săruţi cu oameni.

— De ce-ai face toate astea înainte să afli, cu doar un clic, dacă persoana respectivă e divorţată sau separată-cu-copii, dacă îi place bungee jumpingul mai mult decât să meargă la cinema, dacă ştie să scrie corect sau că nu trebuie să folosească expresiile „lol” sau „special lady” altfel decât în sens ironic ori dacă e de părere că lumea ar fi un loc mai bun dacă indivizii cu IQ scăzut n-ar mai fi lăsaţi să se reproducă?

— Ei, cel puţin, în felul ăsta, se va şti că nu sunt o fotografie de-acum cincisprezece ani, i-a retezat-o Tom.

— Mergem, a decis Talitha.

Concluzia este că joi vom descinde la Stronghold-ul din Hoxton.

Miercuri, 5 septembrie 2012

Acte din scenariu scrise – 2.5, încercări de a găsi bonă – 5, bone găsite – 0

9:15 p.m. Dezastru. Am uitat s-o rog pe Chloe să stea mâine cu copiii, iar ea se duce să-l vadă pe Graham în semifinala unei competiţii de t'ai chi, undeva, în sudul Angliei.

„Aş vrea să te ajut, Bridget, dar t'ai chi-ul înseamnă enorm pentru Graham. Dar sigur pot să duc copiii la şcoală vineri dimineaţă, ca să dormi şi tu mai mult."

Ce mă fac?

Nu pot să-l rog pe Tom, fiindcă el vine la The Stronghold, la fel ca Jude şi Talitha, în plus Talitha nu vrea să aibă grijă de copii – zice că a făcut chestia asta destul şi că şi pe ai ei nu-i mai foloseşte azi decât dacă are nevoie de un cadru cu care să se deplaseze la licitaţiile în scopuri caritabile.

9:30 p.m. Tocmai ce-am sunat-o pe mama.

— Vai, draga mea, aş vrea să vin, dar mâine e Cina Viva! Facem Şuncă în Coca-Cola. Toată lumea face acum chestii în Coca-Cola!

Stau prăbuşită pe masa din bucătărie, încercând să nu mă gândesc la cum toată lumea face chestii în Coca-Cola la spa-ul Viva. E ATÂT DE NEDREPT. Mă străduiesc din răsputeri să mă redescopăr ca femeie, dar acum sunt într-un rahat aşa de... A! Dar Daniel?

Un Daniel în armură strălucitoare

Miercuri, 5 septembrie 2012 (continuare)

— Jones, diavoliţă mică, a mârâit Daniel când l-am sunat. Cu ce eşti îmbrăcată, ce culoare au chiloţii şi ce fac finii mei?

Daniel Cleaver, fostul meu „prieten” cu probleme emoţionale şi fostul inamic al lui Mark, s-a străduit, spre lauda lui, să mă ajute cu tot ce a putut de când Mark a fost ucis. După ani întregi de amare lupte cocoşeşti, când Billy s-a născut, cei doi s-au împăcat în sfârşit, iar Daniel chiar a devenit naşul copiilor.

Strădaniile lui Daniel nu-s totuna cu strădaniile celorlalţi oameni: ultima dată când a avut copiii la el, s-a dovedit că nu vrusese decât s-o impresioneze pe-o fată, lăudându-se că are fini şi... e de-ajuns să vă spun că cei mici au ajuns la şcoală cu o întârziere de trei ore, iar, mai târziu, când m-am dus s-o iau pe Mabel, m-am minunat s-o văd cu părul împletit într-un coc incredibil de complicat.

— Mabel, ce păr superb ai! am exclamat eu, închipuindu-mi că Daniel îl adusese dimineaţă pe John Frieda ca s-o coafeze şi s-o machieze pe Mabel la 7:30 a.m.

— Profesoara mi l-a făcut, m-a lămurit fetiţa. Daniel m-a pieptănat cu o furculiţă care avea sirop de arţar pe ea.

— Jones? Mai eşti acolo, Jones?

— Da, am răspuns tresărind.

— Vrei să fac pe bona, Jones?

— Ai putea...?

— Fireşte. Când?

Am bătut în retragere!

— Mâine?

A urmat o mică pauză. Evident, Daniel avea deja ceva planificat.

— Mâine-seară e absolut în ordine. N-am nimic de făcut, după ce am fost respins de toate femeile din rasa umană care au sub optzeci şi patru de ani.

Auuu!

— S-ar putea să stăm destul de târziu. E în regulă?

— Fetiţa mea dragă, eu sunt o fiinţă nocturnă.

— N-o să... vreau să spun că n-o să aduci vreun model sau...

— Nu, nu, nu, Jones. Eu *o să fiu* un model. Un model de bonă. Pe cuvânt. N-o să le dau decât mâncare sănătoasă, plină de vitamine. Şi apropo...

— Da? am zis plină de suspiciune.

— Ce fel de chiloţi *ai* pe tine? În clipa asta? Chiloţi din ăia de mămică? Minunaţii chiloţei de mămică ai mămicii? Vrei să-i arăţi lui tati mâine-seară?

Încă îl iubesc pe Daniel, dar nu atât de mult încât să mă mai implic în vreuna din prostiile lui.

Bona perfectă

Joi, 6 septembrie 2012

60,3 kilograme (f. bine), unităţi de alcool – 4, raporturi sexuale în ultimii 5 ani – 0, raporturi sexuale în ultimele 5 ore – 2, raporturi sexuale jenante în ultimele 5 ore – 2

Ziua descinderii la The Stronghold sosise. Billy era teribil de încântat de sosirea lui Daniel.

— O să vină şi Amanda?

— Cine e Amanda?

— Doamna cu ţâţe mari care a fost cu el data trecută.

— Nu! am sărit eu. Mabel, ce cauţi?

— Peria de păr, mi-a răspuns ea cu o atitudine ameninţătoare.

În toată agitaţia, am izbutit cumva să-i spăl pe copii şi să-i bag la culcare, după care să mă pregătesc înainte să apară Daniel.

Optasem pentru jeanşi (o firmă care se numeşte, în mod terifiant, *Not Your Daughter's Jeans*) şi o cămaşă de

cowboy, gândindu-mă că hainele astea se vor potrivi cu tema americană a clubului.

Daniel a ajuns cu întârziere, în costumul lui obişnuit, cu părul mai scurt, încă splendid, cu un zâmbet irezistibil pe buze şi braţele pline cu tot felul de cadouri nepotrivite – arme de jucărie, păpuşi Barbie pe jumătate dezbrăcate, pungi gigantice cu dulciuri, gogoşi Krispy Kreme – şi un DVD suspect, oarecum ascuns, pe care am decis să-l ignor pentru că, de-acum, şi eu înregistram o întârziere catastrofală.

— Ding-dong, Jones, a zis Daniel. Ai ţinut regim? N-am crezut c-o să te mai văd vreodată arătând aşa.

E înfiorător cât de diferit te tratează oamenii când eşti gras, spre deosebire de atunci când eşti slab. Sau atunci când eşti aranjat, spre deosebire de atunci când eşti doar normal. Nu-i de mirare că femeile se simt atât de nesigure. Ca şi bărbaţii, de altfel. Dar, atunci când eşti femeie şi având la dispoziţie toate uneltele moderne ale femeii, poţi să arăţi literalmente ca o altă persoană şi asta în doar jumătate de oră.

Deşi chiar şi atunci ţi se pare că nu arăţi aşa cum ar trebui. Uneori te uiţi la panourile publicitare, cu manechine splendide, şi la oamenii adevăraţi de

dedesubtul lor şi te gândeşti că e ca şi cum am fi pe o planetă unde toate creaturile spaţiale sunt scunde, verzi şi grase. Cu excepţia câtorva, care sunt înalte, slabe şi galbene. Şi toată publicitatea e făcută folosind creaturile înalte şi galbene, care mai sunt şi modificate pe calculator, ca să pară şi mai înalte şi mai galbene. Aşa că toate fiinţele scunde şi verzi îşi petrec timpul consumate de tristeţe, fiindcă nu sunt înalte, slabe şi galbene.

— Jones? Mai locuieşti încă în capul ăla al tău? Am zis că presupun că un futai iese din discuţie, nu?

— Da! am răspuns, revenind brusc în prezent. Da, iese din discuţie. Ceea ce nu reprezintă un semn al lipsei mele de recunoştinţă pentru faptul că stai cu copiii.

Apoi am mitraliat un talmeş-balmeş de instrucţiuni şi de mulţumiri şi am fugit pe uşă, simţindu-mă indignată, pe de-o parte, din punctul de vedere al feministei din mine, de avansurile lui Daniel, care erau motivate de complexul grasei de care sufeream, şi, pe de altă parte, simţindu-mă înviorată, ca femeie.

Cu toate astea, când am ajuns la Talitha, Tom a izbucnit în râs.

— Pe bune? Dolly Parton?

— La vârsta noastră, nu poţi să te bazezi pe un fund în jeanşi, mi-a zis Talitha abrupt, parcurgând rapid încăperea cu o tavă de mojito. Alte chestii trebuie puse în valoare.

— Nu vreau să arăt ca o oaie, i-am răspuns. Sau ca o prostituată.

— Păi, da, însă îţi trebuie ceva care să inducă ideea de sexualitate. Picioare sau ţâţe. Nu amândouă.

— Da' un picior şi o ţâţă se poate? a intervenit Tom.

Până la urmă, am sfârşit într-o tunică de-a Talithei, o piesă foarte scumpă, scurtă, neagră, din mătase şi o pereche de cizme peste genunchi Yves Saint Laurent, cu nişte tocuri incredibil de înalte.

— Dar nu pot să merg cu ele.

— Iubito, mi-a zis Talitha, n-ai nevoie să mergi.

În taxi, am început să mă gândesc la cât de mult i-ar fi plăcut cizmele alea lui Mark.

— Încetează, mi-a ordonat Tom văzându-mi chipul. Mark ar vrea să ai o viaţă.

Apoi am intrat în panică din cauza copiilor. Talitha, care îl cunoştea pe Daniel din perioada *Sit Up Britain*, şi-a scos telefonul din geantă şi i-a scris următorul mesaj: „Daniel, te rog s-o asiguri pe Bridget că cei doi copii sunt

în regulă şi dorm şi tu o să-i dai mesaj în secunda în care situaţia se schimbă”.

Nici un răspuns. Cu toţii ne holbam agitaţi la telefon.

— Daniel nu dă SMS-uri, am exclamat dintr-odată, amintindu-mi.

Apoi, chicotind, am adăugat:

— E prea bătrân.

Talitha şi-a pus telefonul pe speaker şi l-a sunat.

— Daniel, ticălos bătrân!

— Talitha! Draga mea! Numai gândul la tine îmi dă, brusc şi inexplicabil, o stare de supraexcitare. Ce faci în clipa asta şi ce culoare au chiloţeii de pe tine?

Îhhh. Daniel trebuia SĂ AIBĂ GRIJĂ DE COPII.

— Sunt cu Bridget, i-a răspuns prietena mea sec. Cum merge treaba?

— Aaa, totul e perfect! Splendid! Copiii dorm duşi, iar eu patrulez pe toate holurile, pe la toate ferestrele şi toate uşile, ca o santinelă. Am să fiu impecabil.

— Foarte bine.

Şi Talitha a închis.

— Vezi? Totul o să fie în regulă. Aşa că nu-ţi mai face griji.

The Stronghold

The Stronghold se găsea într-un fost depozit, construit din cărămidă, avea o uşă de metal, fără firmă deasupra, şi un interfon. Tom a tastat codul şi aşa, cocoţate pe tocurile ameţitor de înalte, am urcat cu paşi nesiguri scara din beton, care mirosea ca şi când cineva ar fi făcut pipi acolo.

Dar, odată intraţi înăuntru, după ce Tom ne-a dictat numele, pentru lista de invitaţi, m-am simţit invadată de o stare de nebunească emoţie. Zidurile erau din cărămidă, iar de-a lungul lor erau aşezaţi baloţi de paie – ceea ce mă făcea să-mi doresc să fi rămas în rol de Dolly Parton – şi nişte canapele uzate. Se auzea o trupă cântând şi la barul din colţ serveau nişte tinerei, care întregeau atmosfera aruncând priviri speriate de jur-împrejur, ca şi când şeriful ar fi fost pe cale să-şi lege calul la intrare şi-apoi să dea buzna înăuntru – cu tot cu pălăria de cowboy pe cap – şi să spargă tot. Din pricina luminilor, mi-era greu să disting oamenii, dar imediat mi-a fost limpede că nu toţi erau adolescenţi şi că existau şi nişte...

— ...tipi foarte sexy la orizont, a murmurat Talitha.

— Hai, fato, a intervenit Tom. Suie-te la loc pe cal.

— Sunt prea bătrână! am protestat.

— Şi ce-i cu asta? E practic întuneric beznă.

— Şi despre ce să vorbesc? am bolborosit. Nu sunt la curent cu muzica modernă.

— Bridget, a sărit Talitha, ne-am adunat aici ca să redescoperim femeia senzuală din tine. Chestia asta n-are absolut nici o legătură cu conversaţia.

M-am simţit ca şi când aş fi redevenit adolescentă – eram măcinată de aceleaşi senzaţii de dubiu şi posibilitate. Ceea ce-mi aducea aminte de petrecerile la care mergeam când aveam şaisprezece ani şi unde, în secunda în care părinţii plecau, luminile se stingeau, toată lumea se prăbuşea pe podele şi se săruta cu orice persoană cu care făcuse chiar şi un frugal contact vizual.

— Uită-te la el! a exclamat Tom. Se uită la tine! Se uită la tine!

— Tom, taci din gură, i-am zis printre dinţi, împreunându-mi braţele peste piept şi chinuindu-mă să-mi trag tunica astfel încât să ajungă până la cizme.

— Adună-te, Bridget! FĂ CEVA!

M-am forţat să privesc către celălalt capăt al sălii, încercând să par cât mai senzuală. Tipul drăguţ însă, între timp, începuse să se pupe cu o iBabe splendidă,

îmbrăcată în nişte pantaloni foarte scurţi şi un pulover căzut pe un umăr.

— Dumnezeule, e dezgustător – individa aia e un embrion, a exclamat Jude.

— Oi fi eu de modă veche, dar am citit în *Glamour* că pantalonii scurţi ar trebui totuşi să depăşească vaginul, a şoptit Talitha.

Dezamăgiţi, cu toţii am simţit cum încrederea ni se năruie asemenea unui castel din cărţi de joc.

— Dumnezeule! Oare nu arătăm ca un grup de travestiţi bătrâni? a întrebat Tom.

— De ce mi-a fost frică n-am scăpat, am spus eu. Am ajuns nişte boşorogi proşti şi tragici, care s-au autoconvins că preotul îi iubeşte fiindcă şi-a pomenit organul.

— Dragilor! a sărit Talitha. Vă interzic să mai continuaţi pe linia asta.

Talitha, Tom şi Jude au plecat să danseze, iar eu am rămas să meditez bosumflată pe un balot de paie. „Vreau să mă duc acasă şi să-mi strâng în braţe copiii, să le ascult respiraţiile liniştite şi să ştiu cine sunt şi ce reprezint”, m-am gândit, folosindu-mă cu neruşinare de

copii ca să ascund faţă de mine însămi că sunt bătrână şi expirată.

Apoi o pereche de picioare în jeanşi s-a aşezat lângă mine pe balot. Când tipul s-a aplecat către părul meu, am simţit în nări aroma de BĂRBAT, dragilor – cum ar zice Talitha.

— Vrei să dansezi?

Simplu! N-a fost nevoie să formulez nici un plan, să mă gândesc ce să spun sau ce să fac. N-a trebuit decât să mă uit în ochii lui căprui şi frumoşi şi să dau din cap afirmativ. Necunoscutul m-a luat de mână şi m-a ridicat de pe balot cu un braţ puternic. În drum spre ringul de dans, mi-a cuprins talia – ceea ce a fost foarte bine, date fiind cizmele mele peste genunchi. Din fericire, am avut parte de o melodie lentă, alfel aş fi putut să-mi fracturez vreo gleznă. Partenerul meu avea un zâmbet care-i încreţea obrazul şi, în întuneric, părea genul de bărbat care apare în reclamele la SUV-uri. Era îmbrăcat cu o geacă de piele. Mi-a pus mâna pe talie şi m-a tras către el.

Brusc, când mi-am sprijinit braţul pe umărul lui, am realizat ce voiau să spună Tom şi Talitha. Sexul e doar sex.

Fulgere şi impulsuri ale unei demult uitate stări de dorinţă sexuală au început să mă străbată, asemenea monstrului lui Frankenstein când a fost conectat la electricitate, numai că, în cazul meu, totul era mai romantic şi mai senzual. M-am trezit coborând instinctiv degetele pentru a-i simţi părul şi pielea de pe ceafă acestui bărbat străin. El m-a tras şi mai aproape, dovedindu-mi astfel, cu certitudine, că avea chef de sex. Cu cineva. În timp ce ne roteam încet pe muzică, i-am văzut pe Tom şi pe Talitha care se uitau fix la mine cu o expresie amestecată de admiraţie şi surprindere. M-am simţit ca o puştoaică de paisprezece ani care a pus mâna pe primul ei băiat. M-am strâmbat la ei, ca să-i împiedic să facă vreo prostie şi, în acelaşi timp, l-am simţit pe partenerul meu mişcându-se încet şi irezistibil, asemenea eroului din Mills & Boon, şi apropiindu-şi buzele de ale mele.

După care am început să ne sărutăm. Dintr-odată, totul a luat-o razna. Era ca şi când aş fi condus o maşină de viteză încălţată cu pantofi cu tocuri cui. În ciuda anilor petrecuţi în garaj, totul funcţiona perfect. Acum eram blocată la orice manevră şi, peste o fracţiune de secundă, nu mai aveam nici o reţinere. Şi ce făceam? Şi

cum rămânea cu copiii şi cu Mark şi cine era bărbatul ăsta impertinent?

— Hai să mergem undeva unde e mai linişte, mi-a şoptit el.

Totul era o conspiraţie. Altfel de ce m-ar fi invitat la dans? Avea de gând să mă ucidă şi după aceea să mă mănânce!

— Trebuie să plec! Acum!

— Cum?

Am ridicat ochii către el îngrozită. Era miezul nopţii. Iar eu eram Cenuşăreasa şi trebuia să mă întorc la pătuţurile de copii şi la bone şi la lipsa de somn şi la convingerea că sunt total asexuală şi la contemplarea vieţii de femeie singură până la sfârşitul zilelor... Şi totuşi nu era mai bine aşa decât să fiu ucisă?

— Îmi pare foarte rău! Trebuie să plec. Perfect! Mulţam!

— Să pleci? a spus necunoscutul. Dumnezeule! Faţa asta.

Împleticindu-mă în jos, pe scara mirosind a urină, am simţit că-ncep să mă umflu în pene datorită acestei ultime remarci. „Faţa asta!” Eram Kate Moss! Eram Cheryl Cole! Cu toate astea, în taxi, în vreme ce

explicam întregul incident, văzându-mi expresia sălbatică din privire, trăsăturile umflate de băutură şi ochii mânjiţi cu mascara, am prins să mă cam dezumflu.

— A vrut să spună că era torturat de faţa unei mame geriatrice, care s-a gândit că băiatul, pentru că a sărutat-o, are de gând s-o omoare! a ţipat printre hohote de râs Tom.

— Pentru ca dup-aceea s-o mănânce, a adăugat Talitha şi toată lumea s-a prăbuşit pe spate de râs.

— Ce-a fost în mintea ta? m-a întrebat Jude, râzând isteric. Tipul era aşa de sexy!

— E-n regulă, a concluzionat Talitha, liniştindu-se şi încercând să se aşeze cu eleganţă pe bancheta taxiului, care mirosea a curry. Am numărul lui de telefon.

12:10 a.m. Tocmai ce m-am întors şi-am intrat tiptil în casă. Peste tot era linişte şi întuneric. Unde era Daniel?

12:20 a.m. Am coborât la demisol în vârful picioarelor şi-am aprins lumina. Încăperea arăta de parc-ar fi fost lovită de bombe. Xbox-ul mergea în continuare, iepuraşii Sylvanian erau aşezaţi în rând, cineva mai cărase acolo şi păpuşi Barbie, dinozauri şi mitraliere de jucărie, plus o

serie de perne, cutii de pizza, pungi de gogoşi Krispy Kreme şi ambalaje de ciocolată zăceau împrăştiate peste tot pe podea, iar o cutie de îngheţată topită Häagen-Dazs, cu aromă de caramel şi ciocolată, fusese abandonată cu gura în jos pe canapea. Probabil că progeniturile mele aveau să vomite peste noapte, dar măcar se distraseră. Dar unde era Daniel?

Am urcat încetişor până în camera copiilor. Dormeau duşi, cu feţişoarele mânjite cu ciocolată, dar respirând liniştit. Nici urmă de Daniel. M-a cuprins panica.

Am coborât valvârtej până la canapeaua din sufragerie – nimic. Am dat fuga înapoi, până la dormitorul meu – am deschis uşa şi-am răsuflat uşurată. Daniel era în pat. A ridicat capul şi s-a chiorât la mine prin întuneric.

— Doamne, Jones! Se poate ca alea să fie... cizme peste genunchi? Pot să le studiez mai de-aproape?

Apoi Daniel a tras cearceaful de pe el. Era pe jumătate dezbrăcat.

— Haide-ncoace, Jones! Promit să nu te-ating nici cu-n deget.

Combinaţia de elemente – starea de uşoară beţie, excitarea produsă de sărut şi faptul de a-l vedea pe

Daniel nud în semi-întuneric, în rolul lui de drăcuşor pe jumătate despuiat – m-a făcut să mă simt ca şi când aş fi fost din nou celibatara de treizeci şi ceva de ani. O fracţiune de secundă mai târziu chicoteam şi mă strecuram în pat cu tot cu cizmele peste genunchi.

— Ei, Jones, a început Daniel, astea sunt nişte cizme foarte, foarte obraznice, iar asta e o bluziţă foarte, foarte caraghioasă...

După încă o fracţiune de secundă, am derulat filmul pe repede-înainte către timpul prezent şi mi-am amintit... ei, bine, totul.

— Ahhh! Nu pot să fac asta! Îmi pare foarte rău. Perfect! am bolborosit şi-am sărit din pat.

Daniel s-a holbat la mine, după care a izbucnit în râs.

— Jones, Jones, Jones, ca de obicei, eşti nebună de legat.

Am aşteptat în faţa uşii până când Daniel s-a dat jos din pat şi s-a îmbrăcat, apoi, în mijlocul avalanşei de scuze şi mulţumiri pentru faptul că stătuse cu copiii, am avut iar un moment în care, confuză şi excitată, aproape c-am sărit pe el, mai-mai să-l devorez ca un animal. După care telefonul lui Daniel a început să sune.

— Scuze, scuze, a spus el. Nu, pufoşenia mea, am fost doar blocat la muncă, uite, ştiu, FIR-AR AL DRACULUI!

L-am tăiat pe Daniel de pe listă.

— Ascultă! Isuse! Ţi-am zis că am o prezentare. E o chestie foarte, foarte importantă pentru proiect şi... OK, OK, mă întorc în cinşpe minute, da... da... mmm... tânjesc după strălucirea ta de glob...

Strălucire de glob??

— ... tânjesc să mă cufund în...

Răsuflând uşurată că nu mă mai lăsasem dusă de nas de vechiul lui program, am izbutit să-l scot afară pe uşă pe Daniel, după care m-am luptat să-mi smulg din picioare cizmele Talithei. Am curăţat cât de cât sufrageria – atât cât Chloe să nu fie mâine tentată ca, în stare de disperare, să-mi înmâneze demisia. Apoi m-am afundat în patul pustiu.

12:55 a.m. Dar acum n-am stare şi sunt excitată. Mi se pare că am trecut, în decursul unei singure seri, de la Deşertul Bărbaţilor la – literalmente – Ploaia Bărbaţilor.

Rezultatul

Vineri, 7 septembrie 2012

7 a.m. Sunt goală puşcă, am o durere de cap îngrozitoare şi trebuie să duc copiii la şcoală.

7:01 a.m. Nu! Nu trebuie să duc copiii la şcoală. În dimineaţa asta trebuia să mă răsfăţ lâncezind în pat, dar eu m-am trezit oricum.

7:02 a.m. Ahhh! Tocmai mi-am amintit ce s-a întâmplat aseară cu Bărbatul cu Geacă de Piele. Şi cu Daniel.

7:30 a.m. Sunt traumatizată de sunetele produse de Chloe la parter. Bona face tot ceea ce ar fi trebuit să fac eu: îi dă lui Mabel batonul de Weetabix, pe care are voie să pună singură o linguriţă de zahăr, iar lui Billy îi serveşte cele două feliuţe de bacon cu ketchup, dar fără pâine.

7:45 a.m. Mă simt groaznic de vinovată: la fel ca o Joan Crawford mahmură, pe cale să cobor în halat de casă, cu faţa mânjită cu ruj şi strigând: „Bună dimineaţa, dragilor. Eu sunt mămica voastră. Vă amintiţi? Îmi mai spuneţi o dată cum vă cheamă?”

8 a.m. Uşa se trânteşte, zgomotele încetează.

8:01 a.m. Uşa se deschide, zgomotele reîncep: se caută ghiozdanul lui Mabel.
8:05 a.m. Uşa se trânteşte din nou.

8:15 a.m. Linişte. Patul e răcoros şi alb şi delicios, iar eu stau în el goală şi nu fac nimic. Mă simt de parcă s-ar fi rupt o vrajă, ca şi când aş fi Frumoasa – ei, nu chiar Frumoasa din Pădurea Adormită, ci, mai curând, Bătrâna Adormită cu Doi Copii, care a fost trezită cu un sărut. Primăvara a învăluit ramurile veştejite şi adormite de iarnă. Frunze şi muguri de flori abundă de jur-împrejur.

8:30 a.m. Bipul de SMS! Poate e Talitha! Poate că mi-a trimis un mesaj cu numărul Bărbatului cu Geacă de Piele! Sau poate e chiar Bărbatul cu Geacă de Piele, care

mi-a trimis un SMS cu o glumă, ca să relaxeze atmosfera şi să mă invite la o întâlnire! Sunt viabilă din punct de vedere sexual!

Era un mesaj de la Grupa Preşcolari:

„Vă rugăm să nu uitaţi să aduceţi după-amiază hârtia cu permisiunea pentru excursia la zoo.”

Femeile se răzgândesc

Sâmbătă, 8 septembrie 2012

Ustensile electronice enervante aflate în casă – 74, ustensile electronice care bipuiesc – 7, ustensile electronice pe care ştiu cum să le manevrez – 0, ustensile electronice care necesită parole – 12, parole – 18, parole pe care mi le-aduc aminte – 0, minute petrecute gândindu-mă la sex – 342

7:30 a.m. Tocmai m-am trezit dintr-un vis delicios şi senzual cu Daniel şi Bărbatul cu Geacă de Piele. Dintr-odată, mă simt altfel – senzuală, feminină – şi totuşi asta îmi generează un sentiment teribil de vinovăţie, ca şi când i-aş fi necredincioasă lui Mark şi totuşi... e aşa de

senzual să te simţi o femeie senzuală, cu o latură senzuală, care e senzual de... Ah! s-au trezit copiii.

11:30 a.m. Întreaga dimineaţă a fost senzuală şi liniştită. Am început ziua toţi trei, în patul meu, cuibăriţi unul în altul şi uitându-ne la televizor. Apoi am luat micul dejun. După care ne-am jucat de-a v-aţi ascunselea. Mai târziu am colorat Monştrii Moshi şi, îmbrăcaţi în pijamale, am alergat într-o cursă cu obstacole, în vreme ce puiul prăjit răspândea arome delicioase dinspre aragaz.

11:32 a.m. Sunt o mamă perfectă şi o femeie senzuală cu posibilităţi senzuale. Vreau să spun că o persoană, precum Bărbatul cu Geacă de Piele, ar putea să mi se alăture în acest scenariu şi...

11:33 a.m. Billy: „Pot să folosesc calculatorul? E sâmbătă!”

11:34 a.m. Mabel: „Vreau să mă uit la *SpongeBob*”.

11:35 a.m. Brusc sunt copleşită de oboseală şi de dorinţa de a citi ziarele într-o tăcere răsunătoare. Doar pentru zece minute.

— Mamiiiiiii! S-a stricat televizorul.

Îngrozită, am realizat că Mabel pusese mâna pe telecomenzi. Am început să împung butoanele, moment în care pe ecran au apărut nişte fulgi albi, acompaniaţi de un pocnet foarte sonor.

— Zăpadă! a exclamat Mabel încântată, exact în secunda în care maşina de spălat vase a prins să bipuie.

— Mami! a sărit şi Billy. S-a descărcat bateria la calculator.

— Păi, bagă-l în priză! i-am răspuns, vârându-mi capul în dulapul plin cu fire de sub televizor.

— Noapte! a anunţat Mabel când ecranul televizorului s-a făcut negru, iar uscătorul de rufe a început şi el să bipuie.

— Nu merge încărcătorul.

— Atunci treci pe Xbox!

— Nu merge.

— Poate că e de vină conexiunea la Internet.

— Mami! Am scos din priză Airport-ul şi nu mai pot să-l bag la loc.

Dându-mi seama că termostatul personal începuse să vireze periculos spre roşu, am luat-o la fugă pe scări, în sus, zicând:

— Ne îmbrăcăm! O să ne răsfăţăm! Vă aduc eu hainele.

Apoi am intrat în dormitorul copiilor şi acolo am explodat:

— Fir-ar a dracului de tehnologie! O urăsc! De ce nu poate toată lumea SĂ TACĂ DRACULUI DIN GURĂ ŞI SĂ MĂ LASE SĂ-MI CITESC ZIARELE?

Brusc, oripilată, am văzut că interfonul pentru bebeluşi era pornit! Dumnezeule, Dumnezeule! Ar fi trebuit să scap de el cu secole în urmă, dar îl păstrasem fiindcă eram paranoică: mamă singură, frica de moarte etc. Am fugit la parter, unde l-am găsit pe Billy plângând în hohote.

— Vai, Billy, îmi pare aşa de rău, n-am vrut să spun asta. Plângi din cauza interfonului?

— Nuuuuuuuuu, a urlat el. Mi s-a blocat Xbox-ul.

— Mabel, tu ai auzit-o pe mami prin interfonul pentru bebeluşi?

— Nu, mi-a răspuns fetiţa privind încântată la televizor. S-a reparat televizorul.

Pe ecran apăruse o pagină care solicita parola pentru Virgin TV.

— Billy, care e parola pentru Virgin? am zis.

— Nu e aceeaşi cu aia de la card? 1066?

— OK! Eu mă ocup de Xbox, tu bagă parola, am decis şi-n aceeaşi clipă a început să se audă şi soneria de la intrare.

— Parola aia nu merge.

— Mamiiiiiiii! a răcnit Mabel.

— Şişşşşş! Tăceţi din gură amândoi! am hârâit eu către copii. E CINEVA LA UŞĂ!

Am fugit pe scări, în vreme ce în minte aveam un ghem întreg de gânduri vinovate – „Sunt o mamă groaznică, copiii au un gol provocat de pierderea tatălui, pe care încearcă să-l umple cu chestii tehnologice” – şi-am deschis uşa.

Era Jude, care arăta splendid, dar suferea de mahmureală şi mai avea un pic şi izbucnea în plâns.

— Vai, Bridge, a zis ea, prăbuşindu-mi-se în braţe, nu mai suport să mai petrec singură încă o dimineaţă de sâmbătă.

— Ce s-a întâmplat... spune-i lui Mami...

Abia apoi am realizat că Jude era o femeie adultă şi un gigant financiar.

— Tipul pe care l-am cunoscut pe Match şi cu care am ieşit în ziua de dinainte de-a merge la The Stronghold? Ăla cu care m-am pupat?

— Da? am spus eu, încercând să-mi aduc aminte măcar vag despre care tip era vorba.

— Nu m-a sunat. Apoi, aseară, mi-a trimis un SMS din ăla pentru toată agenda prin care anunţa că nevastă-sa tocmai a născut o fetiţă de trei kilograme şi şaizeci şi unu de grame.

— Dumnezeule! E dezgustător. E inuman.

— În toţi anii ăştia, n-am vrut copii şi oamenii mi-au tot zis c-o să mă răzgândesc. Au avut dreptate. O să-mi dezgheţ ovulele.

— Jude, ai luat o decizie. Numai pentru că unu' e un dobitoc nu înseamnă că decizia ta a fost greşită. E o hotărâre bună pentru tine. Copiii sunt... sunt...

Am aruncat o privire criminală în josul scărilor.

Jude mi-a întins telefonul, arătându-mi o fotografie Instagram cu dobitocul ţinându-şi în braţe bebeluşul.

— ...Numai bun de strâns în braţe şi dulce şi roz şi de trei kilograme şi şaizeci şi unu de grame şi eu nu fac

decât să muncesc şi să mă combin cu tipi, iar sâmbăta dimineaţa sunt singură. Şi...

— Vino jos, i-am zis pe un ton lugubru. Îţi arăt eu ce înseamnă dulce şi numai bun de strâns în braţe.

Am coborât amândouă până la demisol. Billy şi Mabel stăteau acum în picioare, ca nişte îngeraşi, întinzându-mi un desen pe care scriseseră „Te iubim, mami”.

— Golim noi maşina de spălat vase, mami, m-a anunţat Billy. Ca să te ajutăm.

La naiba! Ce se întâmplase cu ei?

— Mulţumesc, copii, am răspuns pe un ton mieros, împingând-o pe Jude înapoi pe scară şi apoi pe uşă, afară, înainte ca Billy şi Mabel să-mi facă alta şi mai lată, cum ar fi fost să golească gunoiul.

— O să-mi dezgheţ ovulele, a repetat Jude printre lacrimi, în timp ce se aşeza pe treptele de la intrare. Pe vremea aia, tehnologia era primitivă. Brută chiar. Dar totuşi ar putea să funcţioneze dacă... vreau să zic, dacă găsesc un donator de spermă şi...

Dintr-odată, fereastra de la etajul casei de vizavi s-a deschis şi o pereche de telecomenzi de Xbox au fost azvârlite afară, pentru ca apoi să aterizeze şi să se facă ţândări lângă pubele.

Câteva secunde mai târziu, uşa de la intrare a fost dată de perete şi vecina mea cea boemă a apărut în prag, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte victoriană, cu un melon micuţ pe cap şi cu nişte papuci roz şi pufoşi în picioare. În braţe avea un morman de laptopuri, iPad-uri şi iPod-uri. Femeia a coborât cu paşi şovăielnici treptele şi le-a aruncat pe toate în pubelă. Băiatul ei şi doi dintre prietenii lui o urmau urlând:

— Nuuuuuu! Nu mi-am terminat niveeeeeeeeelul!

— Foarte bine! a zbierat mama. Când m-am hotărât să fac copii, NU mi-am dat acordul să fiu condusă de o grămadă de obiecte negre şi subţiri şi neînsufleţite şi de un cârd de DEPENDENŢI, care refuză să facă orice şi stau toată ziua holbaţi, cu degetele mari gata să împungă la butoane, pretinzând să îi SERVESC ca şi când aş fi un metis de tehnician IT şi recepţioner la un hotel de cinci stele. Când nu te aveam, toată lumea îmi zicea non-stop c-o să mă răzgândesc. Ei, bine, ghici? Te-am făcut. Şi te-am crescut. Şi M-AM RĂZGÂNDIT!

M-am zgâit la vecina mea cea boemă zicându-mi: „Trebuie să mă împrietenesc cu femeia asta”.

— Copiii de vârsta voastră din India trăiesc cu mult succes pe străzi, a continuat ea. Aşa că puteţi să staţi

aici, pe treptele de la intrare, şi, în loc să vă munciţi TOT CREIERUL ca să reuşiţi să treceţi la nivelul următor de pe MINECRAFT, puteţi să vi-l folosiţi ca să găsiţi o soluţie să mă convingeţi SĂ MĂ RĂZGÂNDESC şi să vă las înapoi în casă. Şi să nu cumva să îndrăzniţi să vă atingeţi de pubela aia, că vă trec imediat în JOCURILE FOAMEI.

Apoi, cu o mişcare bruscă a capului, cu melon cu tot, tipa s-a întors în casă şi a trântit uşa.

— Mamiiiiiiiii!

Urlete şi plânsete au izbucnit de la demisol.

— Mamiiiiiii!

— Vrei să intrăm la loc în casă? am întrebat-o pe Jude.

— Nu, nu, e-n regulă, mi-a răspuns ea, fericită acum, şi ridicându-se în picioare. Ai perfectă dreptate. Am luat decizia corectă. Sunt doar puţin mahmură. Trebuie doar să mănânc ceva, să beau un Bloody Mary la Soho House şi să citesc ziarele şi-o să fie bine. Mulţam, Bridge. Te iubesc. Paaa!

După care Jude a plecat bălăbănindu-se uşor pe picioarele învelite în nişte sandale Versace, modelul gladiator, care-i ajungeau până la genunchi. Arăta fabulos aşa mahmură.

M-am uitat din nou peste drum. Cei trei băieţi stăteau aşezaţi în linie, pe pragul uşii de la intrare.

— Totul e-n regulă? le-am strigat.

Băiatul brunet a rânjit.

— Da, nici o problemă. Aşa o apucă din când în când. Într-un minut îşi revine.

Puştiul s-a uitat în spate, ca să verifice dacă uşa era încă închisă, după care a scos din buzunar un iPod. Apoi băieţii au început să chicotească şi s-au aplecat cu toţii asupra iPod-ului.

M-a cuprins un val teribil de uşurare. Am intrat în casă ţopăind de fericire. Dintr-odată, îmi adusesem aminte că parola pentru toate cele era 1890, anul în care Cehov a scris *Hedda Gabbler*.

— Mamiiiiiii!

Am înşfăcat telecomanda de la Xbox şi cea de la Virgin, am tastat „1890” pe amândouă şi imediat, în mod miraculos, ecranele s-au trezit la viaţă.

— Poftim! am zis. Iată-vă ecranele. N-aveţi nevoie de mine. N-aveţi nevoie decât de ecrane. Eu mă duc. Să-mi fac. O ceaşcă. De cafea.

Am aruncat telecomenzile pe fotoliu şi-am plutit, în stilul vecinei boeme, până la ceainic. În secunda următoare, Billy şi Mabel au început să râdă.

— Mami! s-a hăhăit Billy. Iar ai stins totul.

8:30 p.m. Totul s-a terminat cu bine. Billy a stat pe Xbox, Mabel s-a uitat la *SpongeBob* şi m-a îmbrăţişat pe canapea, după care am plecat cu toţii pe Hampstead Heath, timp în care eu m-am gândit la Bărbatul cu Geacă de Piele, la cât de minunat este să fii sărutată şi să te simţi sexy şi la faptul că poate Tom avea dreptate: am nevoie să fiu femeie şi să existe cineva în viaţa mea, poate că asta nu e ceva greşit şi poate ar trebui s-o sun pe Talitha şi să-i cer numărul de telefon al Bărbatului cu Geacă de Piele.

Valul care se sparge

Duminică, 9 septembrie 2012

61,2 kilograme, calorii – 3250, de câte ori am verificat pe telefon dacă am primit vreun mesaj de la Bărbatul cu Geacă

de Piele – 27, mesaje de la Bărbatul cu Geacă de Piele – 0, gânduri vinovate – 47

2 a.m. Totul e un dezastru. I-am dat SMS Talithei. S-a dovedit că prietena mea nu doar că i-a luat numărul Bărbatului cu Geacă de Piele, dar I-A ŞI DAT ACESTUIA NUMĂRUL MEU DE TELEFON. Simt în stomac împunsăturile unui sentiment de nesiguranţă. Dacă Talitha i-a dat necunoscutului numărul meu – atunci de ce nu m-a sunat?

5 a.m. N-ar fi trebuit niciodată şi sub nici o formă să mă mai încurc cu vreun bărbat. Uitasem total de coşmarul cu „De ce nu m-a sunat?”.

9:15 p.m. Copiii dorm şi sunt pregătiţi pentru luni dimineaţă. Dar eu sunt complet distrusă. De ce nu mi-a dat Bărbatul cu Geacă de Piele nici un SMS? De ce? E limpede că tipul crede că sunt o babă nebună. Şi totul e din vina mea. Ar trebui să fiu, pur şi simplu, o mamă – copiii ar trebui să se întoarcă acasă în fiecare zi şi să găsească o oală cu mâncare clocotind pe aragaz şi, pentru desert, o ruladă cu gem. Le-aş citi *Swallows and*

Amazons, apoi i-aş culca şi... Şi după aceea? M-aş uita la *Downton Abbey*, mi-aş imagina cum fac sex cu Matthew[3] şi aş lua-o de la capăt dimineaţă, începând cu batonul de Weetabix?

9:16 p.m. Tocmai am sunat-o pe Talitha şi i-am explicat întreaga situaţie. Vine încoace.

9:45 p.m. – Dă-mi ceva de băut, te rog.

I-am pregătit obişnuitul ei amestec de votcă şi apă gazoasă.

— Totul a pornit de la faptul că un tip, cu care ai stat cinci secunde, nu ţi-a dat mesaj. Te-ai deschis către posibilitatea de a avea o viaţă, iar acum ţi se pare că posibilitatea asta ţi-a fost furată de sub nas. De ce nu-i trimiţi tu un SMS?

— Niciodată să nu alergi după un bărbat, asta nu-ţi va aduce decât nefericire, am răspuns eu, recitând mantra noastră din perioada în care aveam treizeci de ani şi eram celibatare. Anjelica Houston nu l-a sunat niciodată pe Jack Nicholson.

---

[3] Numele unuia dintre personajele masculine principale, un avocat tânăr şi chipeş (n.tr.).

— Draga mea, trebuie să înţelegi că habar n-ai despre ce vorbeşti. Totul s-a schimbat de când erai celibatară. Pe vremea aia nu existau SMS-uri. Nu existau e-mail-uri. Oamenii vorbeau unii cu alţii la telefon. În plus, tinerele de azi sunt mai agresive din punct de vedere sexual şi, ca atare, bărbaţii sunt mai leneşi. Trebuie, cel puţin, să transmiţi nişte semnale de încurajare.

— Să nu trimiţi nimic! am strigat, aruncându-mă asupra telefonului.

— Nu trimit. Dar totul e în regulă. Când am făcut schimbul de numere de telefon, am discutat puţin, în mod discret, cu el şi i-am spus că eşti văduvă...

— Ce-ai FĂCUT?

— E mai bine decât să fii divorţată. E foarte romantic şi original.

— Deci, în esenţă, te-ai folosit de moartea lui Mark ca să-mi faci rost de un bărbat?

De pe scări s-au auzit bufnituri de picioare. Billy şi-a făcut apariţia, în pijamaua lui dungată.

— Mami, nu mi-am făcut tema la matematică.

Talitha a ridicat scurt privirea, după care s-a concentrat din nou asupra telefonului.

— Spune-i Talithei „Bună seara, mă bucur să te revăd” şi uită-te în ochii ei, am zis din reflex.

De ce fac părinţii chestia asta? „Spune te rog.” „Spune bună ziua.” „Spune mulţumesc pentru primire.” Dacă nu ţi-ai educat copilul să spună toate frazele astea înainte să se afle în situaţia în cauză, atunci nu are nici un rost să...

— Bună, Talitha.

— Bună, dragule, a răspuns prietena mea fără să ridice privirea. E adorabil.

— Ţi-ai făcut tema la matematică, Billy. Nu-ţi aduci aminte? Problemele? Le-am rezolvat vineri, după ce te-ai întors de la şcoală.

— OK! Ce părere ai?

Talitha şi-a ridicat privirea, apoi a coborât-o din nou către telefon.

— Da’ mai era o foaie, a insistat Billy. Uite – aici! La „Abilităţi practice”.

Nu „Abilităţi practice”. În ultimele şase săptămâni, Billy se chinuise să construiască un şoricel din bucăţele de fetru, iar acum primea „foi”, prin care i se puneau tot felul de misterioase întrebări conceptuale. Am luat să mă

uit la cea mai recentă foaie: „Ce vrei să realizezi făcând acest şoarece?”

Billy şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt disperaţi. Cât de global se aşteaptă oamenii aştia să răspunzi, de-ţi pun o astfel de întrebare? Mă refer din punct de vedere filozofic. I-am dat un creion. Apoi Billy s-a aşezat la masa din bucătărie, a scris ceva şi mi-a întins foaia.

Să fac un şoarece.

— Bine, am zis. Foarte bine. Acum putem să mergem la loc în pat?

Billy a dat din cap afirmativ şi m-a luat de mână.

— Noapte bună, Talitha.

— Spune-i noapte bună Talithei.

— Mami, tocmai ce i-am spus.

Mabel dormea în patul de jos, cu capul răsucit şi cu Saliva în braţe.

— Mă iei în braţe? m-a rugat Billy, urcându-se în patul de sus.

M-am gândit la Talitha, care începuse să-şi piardă răbdarea jos, dar m-am căţărat şi eu în pat împreună cu el, cu Puffle One, Mario şi Horsio.

— Mami?

— Da, am zis cu inima strânsă, temându-mă că Billy o să mă chestioneze iar în legătură cu tati sau cu moartea.

— Ce populaţie are China?

Vai, Doamne! Billy seamănă aşa de bine cu Mark când se îngrijorează din cauza unor astfel de chestiuni. Ce-mi mai băteam eu capul cu SMS-uri date unui străin neras, cu geacă de piele, care probabil că...

— Mami?

— Patru sute de milioane, am minţit fără să clipesc.

— A! De ce se micşorează pământul cu un centimetru pe an?

— Îmmm...

La treaba asta trebuia să mă gândesc. Oare pământul chiar se micşorează cu un centimetru pe an? Adică întreaga planetă sau numai partea de uscat? Are asta legătură cu încălzirea globală? Sau cu forţa uriaşă a valurilor şi... Apoi i-am simţit răsuflarea uşor mai relaxată care însemna că puştiul meu adormise.

Am dat fuga jos, unde am ajuns gâfâind. Talitha s-a uitat la mine cu o expresie satisfăcută:

— OK! Sper să apreciezi treaba asta. Fiindcă n-a fost deloc uşor.

Şi mi-a întins telefonul.

„Mi-am revenit, în sfârşit, din starea de jenă cauzată de faptul c-am fugit de Făt-Frumosul din The Stronghold. Totul a fost atât de incredibil de senzual, încât m-am temut să nu intru într-o stare de combustie spontană sau să nu mă transform într-un dovleac. Ce faci?”

— L-ai trimis?

— Încă nu. Da’ e bun. Trebuie să ai grijă de ego-ul bărbaţilor. Cum crezi că s-a simţit bietul băiat când te-a văzut c-o rupi la fugă, fără nici o explicaţie?

— Nu sună prea...

— E o întrebare care duce mai departe ceea ce a fost început. Nu mai tot analiza atât, doar...

Talitha mi-a luat degetul şi a apăsat pe „Send”.

— Nuuuu! Ai zis că n-o să...

— Nu l-am trimis eu. Tu l-ai trimis. Mai poţi să-mi dai puuuţiiiiină votcă?

Cu creierul muncit de gânduri, m-am îndreptat către frigider, dar chiar când să deschid uşa, am auzit bipul de mesaj. Talitha a înşfăcat telefonul. Pe obrazul cu machiaj imaculat i s-a întins un rânjet auto-satisfăcut.

„Bună. Tu eşti, Cenuşăreasa?”

— Acum, Bridget, a intervenit prietena mea pe un ton sever, văzându-mi tulburarea de pe chip, trebuie să fii

curajoasă şi să te urci la loc în şa. Pentru binele tuturor, inclusiv...

Şi a dat din cap către etaj.

În sfârşit, Talitha a avut dreptate. Dar nici că s-ar fi putut ca lucrurile să iasă mai dezastruos cu Bărbatul cu Geacă de Piele. Aşa cum a zis chiar ea, când stăteam amândouă pe canapea, gândindu-se la rezultatul groaznic:

— E numai vina mea. Am uitat să te avertizez. Când ieşi dintr-o relaţie de lungă durată, prima în care te angajezi apoi e întotdeauna cea mai nasoală. Pentru că-ţi pui prea multe speranţe în ea. Crezi că o să fii salvată. Ceea ce nu se întâmplă. Şi mai crezi că relaţia asta nouă reprezintă un barometru care-ţi indică dacă mai eşti sau nu viabilă. Or viabilă eşti, dar tipul respectiv n-o să-ţi dovedească asta.

Cu Bărbatul cu Geacă de Piele, am călcat în picioare toate Regulile Esenţiale ale Cuceririi unui Bărbat. Totuşi, în apărarea mea, pot să spun că, la momentul ăla, nici măcar n-aveam habar că regulile astea există.

Ce să nu faci când te întâlneşti cu un bărbat

Miercuri, 12 septembrie 2012

60,3 kilograme (am pierdut 900 de grame doar prin acţiunea de tastare a SMS*-urilor cu degetele mari), minute petrecute fantazând în legătură cu Bărbatul cu Geacă de Piele – 347, de câte ori am verificat telefonul pentru mesaje de la Bărbatul cu Geacă de Piele – 37, mesaje primite de la Bărbatul cu Geacă de Piele – 0, de câte ori am verificat Inbox-ul cu E-mail-uri Neexplodate căutând mesaje de la Bărbatul cu Geacă de Piele cu toate că Bărbatul cu Geacă de Piele nu are adresă de e-mail – 12 (o nebunie), minutele cumulate pe care le-am întârziat când trebuia să-mi duc sau să-mi aduc copiii de la şcoală – 27*

2:30 p.m. Mmm. Tocmai m-am întors de la prânzul luat în compania Bărbatului cu Geacă de Piele în Primrose Hill. Tipul semăna şi mai tare cu un personaj dintr-o reclamă la maşini. De data asta a fost îmbrăcat cu o

geacă de piele maro şi a avut ochelari de soare de aviator. A fost o zi de toamnă senină şi neobişnuit de caldă, cerul a fost albastru, soarele a strălucit, aşa că am putut să stăm la cafenea la o masă afară, pe trotuar.

BINE

Îl iubesc. Îl iubesc.

DELOC BINE

Tipul e cam de-o vârstă cu mine, e divorţat şi are doi copii. Şi-l cheamă Andy – ce nume cool.

ANDY??

Când m-am aşezat la masă, şi-a scos ochelarii. Ochii parcă erau nişte adâncuri de apă. Adâncuri de apă foarte limpede, precum o mare tropicală...

NU TE LĂSA DUSĂ DE VAL

...doar căprui. Îl iubesc. Zeii Întâlnirilor Romantice s-au milostivit şi de mine.

ÎNCEARCĂ SĂ-ŢI PĂSTREZI MĂCAR O URMĂ DE OBIECTIVITATE

Tipul ăsta CHIAR înţelege ce înseamnă problemele unui părinte singur. A spus chestii precum „Ce vârste au copiii tăi?”.

În permanenţă m-am simţit ca un căţeluş periculos de excitat, pe cale să-i sară pe picior să i-o tragă.

NU TRAGE CONCLUZII PRIPITE ŞI NU FANTAZA

O să fie grozav să facem sex împreună duminica dimineaţa – mă gândeam –, apoi să luăm micul dejun împreună cu copiii: să râdem, să ne mutăm împreună, să ne vindem fiecare casa şi să cumpărăm o alta, care să fie atât de aproape de şcoală, încât copiii să poată merge pe jos până acolo. Tocmai când mă gândeam „... şi-o să putem să ţinem o singură maşină, să nu mai avem probleme cu autorizaţiile de parcare”, Bărbatul cu Geacă de Piele m-a întrerupt: „Vrei o cafea?”

Am clipit dezorientată, gata să-l întreb: „Crezi c-o să ne putem descurca cu o singură maşină?”

LA PRIMA ÎNTÂLNIRE: LASĂ-L PE EL SĂ PLĂTEASCĂ

Când ne-a venit nota de plată, am făcut mare tamtam: mi-am scos cardul de credit şi-am insistat cu replici de genul „Nu, lasă-mă pe mine” şi „Vrei să plătim nemţeşte?”.

„Mă ocup eu”, mi-a retezat-o tipul, uitându-se la mine cam ciudat – poate că-şi dăduse deja seama că şi el mă iubea pe mine?

REACŢIONEAZĂ LA CEEA CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN REALITATE, NU LA CEEA CE ŢI-AI DORI TU SĂ SE ÎNTÂMPLE

După masă, n-am suportat gândul că întâlnirea s-a încheiat, aşa că i-am propus să mergem la o plimbare pe Hill. Când am ajuns la maşina lui, eu speram – deşi eram conştientă de şansele reduse – că totuşi o să mă sărute din nou, dar Bărbatul cu Geacă de Piele m-a pupat scurt pe obraz şi mi-a zis „Ai grijă de tine”.

Am intrat în panică. „Crezi c-ar trebui să ne mai vedem?” mi-a ieşit mie porumbelul.

Poate c-a fost un gest puţin cam îndrăzneţ, dar eu CRED c-a fost absolut în regulă.

N-A FOST

„Sigur, a rânjit el. Numai că aşteptam s-o rupi la fugă urlând.”

Apoi mi-a zâmbit în felul ăla al lui boţit, ca de personaj dintr-o reclamă la vreo maşină, şi s-a urcat în propriul lui vehicul.

Ce haios e!

NU-I PERMITE BĂRBATULUI SĂ-ŢI DEA PESTE CAP VIAŢA SAU ECHILIBRUL

Ah, ascultă, n-are nici un sens! Nu pot să zac în pat toată ziua MASTURBÂNDU-MĂ. Am de scris un scenariu şi de îngrijit nişte copii.

Joi, 13 septembrie 2012

NU TE LĂSA PRADĂ OBSESIEI ŞI NU FANTAZA CÂND CONDUCI MAŞINA

8:30 a.m. Hmmmm. Chestia e că, atunci când am zis „Crezi c-ar trebui să ne mai vedem?”, el n-a spus „Nu”, ci „Sigur”.

Ceea ce înseamnă „Da”, nu-i aşa? Dar atunci de ce n-a zic nimic, despre vreo „data viitoare”, când ne-am luat la revedere? Sau de ce nu mi-a trimis nici un SMS? AHHHH!

9:30 a.m. Cotind pe o stradă, m-am trezit în faţă cu un taxi care oprise, într-o manieră complet egoistă şi fără noimă. În spatele meu era un şir colosal de maşini.

Am ocolit taxiul, aruncând o privire supărată taximetristului. Apoi, când m-am uitat în faţă, am realizat că, din sens opus, venea în viteză o altă maşină. Şoferul îmi făcea semne cu mâinile, iar cu gura mima cuvintele: „Întoarce-te. Tu. Întoarce-te!”. Ca şi când aş fi fost o idioată sau ceva de genul ăsta.

„Şoferii bărbaţi!”, m-am gândit, arătându-i individului semnul cu degetele în V. (Cu excepţia Bărbatului cu Geacă de Piele, care sunt convinsă că e foarte respectuos.) „Hei, hei, uită-te la noi! Suntem masculii alfa! O să ne luăm de femeile fără apărare şi-o să le intimidăm ca să dea înapoi.”

— Mami, a zis Billy. Taxiul a oprit pentru ca maşina cealaltă să poată să ne ocolească.

Brusc, mi-am dat seama la ce se referea puştiul. Maşina din sens opus era DEJA ACOLO, iar taximetristul, care, în fond, este un şofer experimentat, oprise ca să lase celălalt vehicul să treacă. Şi acum eu eram precum alfa-şoferiţele de SUV (doar că eu nu am SUV), care îl ocolesc pe şoferul de taxi experimentat şi încearcă să împingă înapoi maşina din sens opus ca un plug de zăpadă mânios, care-şi flutură diploma „Summa cum laude” obţinută de la Oxbridge pe specializarea Echipamente de Protecţie Personală (numai că eu n-am decât o diplomă „Cum laude”, pe Engleză, de la Universitatea din Bangor).

Am încercat să mimez un „Scuzeeee!”, în timp ce dădeam în marşarier, dar bărbatul din cealaltă maşină s-a încruntat către mine cu aceeaşi expresie de „unde-a-

ajuns-lumea?” pe care şi eu m-am obişnuit s-o adopt în drumul către şcoală de la prima oră a dimineţii.

— Ei! am exclamat pe un ton vesel, după ce am depăşit colţul străzii. Ce lecţii avem azi, Billy? Educaţie fizică?

— Mami.

M-am întors şi m-am uitat la el. Aceiaşi ochi. Acelaşi ton în voce atunci când nu sunt chiar în apele mele.

— Ce-i? am întrebat.

— Zici asta numai fiindcă te simţi prost?

Vineri, 14 septembrie 2012

NU-I PERMITE BĂRBATULUI SĂ TE DETERMINE SĂ FII CU TOTUL AIURITĂ ŞI NEBUNĂ

Tocmai ce-am făcut cunoştinţă cu Vecina cea Boemă şi Inspiratoare şi-am fost atât de aiurită încât am dat totalmente cu oiştea-n gard. Tocmai parcasem maşina şi mă întorceam către casă când am văzut-o dând să intre pe uşa propriei case. Avea o căciulă din lână cu mai

multe moţuri, bocanci Doc Martens şi o chestie care părea a fi o combinaţie între o haină de ofiţer din al Doilea Război Mondial şi o crinolină cu un volan în partea de jos.

— Bună, a zis tipa din senin. Eu sunt Rebecca. Nu locuieşti cumva vizavi?

— Ba da, i-am răspuns încântată.

După care m-am lansat într-un monolog isteric:

— Copiii tăi par a fi de-aceeaşi vârstă cu ai mei, nu? Câţi ani au? Ce căciulă drăguţă!...

Totul a mers foarte bine, iar la sfârşit Rebecca a zis:

— Păi, poate-mi baţi într-o zi la uşă şi vii pentru o repriză de joacă – doar-expresia-asta-şi-îţi-vine-să-te-împuşti-singură-nu?

— Hahaaha! Aşa e. Da, am răspuns eu, mimând, în mod jenant, cum mă împuşc singură în cap. Sună bine. Paaa!

Apoi am traversat strada şi-am intrat în casă gândindu-mă: „Uraa! Putem să fim prietene şi poate o să-i fac cunoştinţă şi cu Bărbatul cu Geacă de Piele şi...”

— Stai! a strigat dintr-odată Rebecca.

M-am răsucit pe călcâie.

— Asta nu e fetiţa ta?

La naiba! Uitasem cu totul că Mabel era şi ea cu mine. Copila stătea în picioare, nedumerită, abandonată pe trotuarul din faţa casei Rebeccăi.

FII ATENTĂ LA CUM TE FACE BĂRBATUL SĂ TE SIMŢI. UNDEVA, PE LA MIJLOCUL LISTEI, PRINTRE „EXCITATĂ” ŞI „IAU PASTILE DE STOMAC DIN CAUZA EMOŢIILOR”, AR TREBUI SĂ EXISTE CUVÂNTUL „FERICITĂ”

9:15 p.m. În continuare, nici un mesaj. Întreg scenariul cu Bărbatul cu Geacă Neagră mă face să mă simt teribil de agitată şi-mi dă o stare de greaţă.

Regula esenţială pentru cucerirea unui bărbat

Sâmbătă, 15 septembrie 2012

NU-I DA SMS-URI CÂND EŞTI BEATĂ

8:15 p.m. URAA! Telefonul!

9 p.m. – A, bună, draga mea!

Mama! La naiba! Panicată, m-am întrebat dacă Bărbatul cu Geacă de Piele putea să-mi mai trimită SMS cât eram cu mama în telefon.

— Bridget? Bridget? Mai eşti acolo? Te-ai hotărât în legătură cu croaziera?

— Îmm, păi, cred că s-ar putea să fie un pic...

— Vreau să spun că majoritatea persoanelor de la St Oswald's vor fi cu nepoţii. E *totuşi* o perioadă specială a anului, pe care oamenii *obişnuiesc* s-o petreacă împreună cu nepoţii. Julie Enderbury şi Michael merg cu întreaga familie în Republica Capului Verde.

— Păi, şi nepoţii Unei? am contracarat-o.

— E rândul socrilor.

— Aha, aha.

Socrii. Amiralul Darcy şi Elaine sunt, de fapt, incredibil de drăguţi cu Billy şi Mabel şi reuşesc să-şi îndeplinească rolul de bunici invitându-i, pe rând, la câte o ieşire bine planificată şi de scurtă durată, răsfăţându-i. Dar nu cred c-ar fi capabili să se descurce cu noi toţi pe toată perioada Crăciunului. Când trăia Mark, îi invitam pe ei la noi, în casa cea mare din Holland Park, însă soţul meu angaja întotdeauna un bucătar care să se ocupe de

masa de Crăciun. Zicea că asta n-avea nici o legătură cu felul în care gătesc eu, ci că-şi dorea ca toată lumea să se relaxeze şi să se bucure de prezenţa celorlalţi. Deşi... De ce nu s-ar fi „relaxat” lumea dacă găteam eu? Poate că totuşi angajarea bucătarului *avea* legătură cu felul în care gătesc eu.

— Bridget? Mai eşti acolo? Eu doar nu vreau să fii singură, a continuat mama. Vreau să spun că mai ai încă timp să te hotărăşti.

— Grozav! Atunci o s-o rezolvăm, am zis. Până la Crăciun mai e un secol.

Mama s-a dus acum la Aqua-Zumba. Mi-ar fi plăcut ca tata să fie aici, s-o tempereze pe mama, să râdem amândoi despre toate cele şi să mă strângă în braţe. Mi-ar plăcea să mă fac mangă cu o sticlă întreagă de vin.

9:15 p.m. Ahh, tocmai am auzit-o pe Chloe intrând în casă. A fost să se distreze în Camden. O să doarmă pe canapea, pentru ca, mâine-dimineaţă, să ajungă la timp la cursul de t’ai chi.

9:30 p.m. Cred că o să beau un pahar mic cu vin, acum e Chloe aici. Doar ca să mă mai înveselesc.

ATENŢIE! ATENŢIE! NICI MĂCAR SĂ NU DESCHIZI STICLA DE VIN ÎNAINTE DE A-ŢI ÎNFĂŞURA TELEFONUL ÎNTR-O COALĂ DE HÂRTIE PE CARE SĂ SCRII „FĂRĂ SMS-URI” ŞI SĂ-L PUI PE RAFTUL DE SUS

9:45 p.m. Acum e mult mai bine. O să dau drumul la muzică. Poate „Play the Game” a lui Queen. Perspectiva homosexuală e întotdeauna benefică, mai ales sub formă muzicală. Mmm. Bărbatul cu Geacă de Piele. Aş vrea să-mi trimită mesaj, pentru ca după aceea să ne întâlnim şi să facem sex senzual...

10 p.m. Poate mai beau un păhărel cu vin.

ATENŢIE! ATENŢIE!

10:05 p.m. Îmi place Queen.

10:20 p.m. Mmm. Dansez...

„E viaţa ta... Nu face pe inaccesibila...”

10:20 p.m. Vedeţi, e adevărat. „Dragostea... îmi curge prin veneeeeeeeee!” Îl iubesc pe Bărbatul cu Geacă de Piele. N-ai cum ă evoluezi acă rămâi locat în stare defensivă. Dragostea e ca ‘n râu.

NU FOLOSI CUVINTE DIN MELODII POP CA SĂ-ŢI ORIENTEZI COMPORTAMENTUL, MAI ALES ATUNCI CÂND EŞTI BEATĂ

10:21 p.m. Eezi? Nu ace pe inaccesibila? De ce ă nu-i dai u lui SMS...?

AHHHH! Vedeţi, asta e problema cu lumea modernă. Dacă am mai fi fost în epoca scrisorilor, niciodată nu m-aş fi apucat să caut un pix, o bucată de hârtie, un plic, un timbru şi adresa de-acasă a Bărbatului cu Geacă de Piele şi nici nu aş fi ieşit din casă, la 11:30 p.m., ca să caut o cutie poştală, lăsându-i singuri pe ce doi copii. În schimb, un SMS pleacă prin simpla atingere cu degetul a unui buton, ca o bombă nucleară sau ca racheta Exocet.

10:35 p.m. Tocmai am apăăst e butonul SEND. E-nn egulănu-i aa.

NU TRIMITE SMS-URI CÂND EŞTI BEATĂ

În continuare nepricepută în materie de întâlniri romantice

Duminică, 16 septembrie 2012

60,3 kilograme (îmi tot vine să mă îndop cu mâncare)

— Nu! a exclamat Talitha, stând la mine în sufragerie, împreună cu mine, cu Tom şi Jude. Nu e „în regulă”.

— De ce? am întrebat uitându-mă la SMS-ul meu cu teamă.

— ”A fost extraordinar să te văd miercurii. Hai să ne mai întâlhnim curând!”, a citit Tom cu voce tare, după care a pufnit pe nas.

— Păi, în primul rând, e limpede că eşti beată, a decretat Jude, ridicând scurt privirea de la OkCupid.

— În al doilea rând, e unsprezece şi jumătate noaptea, a continuat Tom. În al treilea rând, i-ai zis deja că vrei să vă mai întâlniţi, aşa că acum pari disperată.

— În al patrulea rând, ai folosit semnul exclamării, a intervenit dur Jude.

— Şi e neautentic din punct de vedere emoţional, i-a dat înainte Tom. Are tonul vesel fals şi ipocrit al unei şcolăriţe care a convins căpitanul echipei de netball să stea lângă ea la prânz şi acum încearcă, adresându-se aparent relaxat, s-o forţeze să fie prietene.

— Iar el nu ţi-a răspuns, a adăugat Jude.

— Am făcut-o de oaie?

— Las-o cum a picat, ca naivitatea unui iepuraş abia născut în mijlocul unei haite de coioţi înfometaţi, m-a lămurit Tom.

Aproape imediat, telefonul a bipăit.

„Cum stai cu programul bonei? E mai organizat decât ortografia? Ce zici de sâmbăta viitoare, seara?”

M-am uitat la prietenii mei cu expresia unui demonstrant împotriva războiului din Irak care tocmai aflase că nu există nici un fel de armă de distrugere în masă. După care am început să plutesc pe un norişor – nu din ăla biochimic – de fericire.

— ”Cum stai cu programul bonei?”, am zis dansând prin cameră. E aşa de ATENT.

— Vrea să-ţi dea chiloţii jos, m-a anunţat Jude.

— Nu mai sta acolo, mi-a poruncit Tom exaltat. Răspunde-i la SMS!

M-am gândit puţin, după care am scris:

„Sâmbătă seara e perfect, trebuie doar să procur o funie zdravănă ca să leg copiii.”

„Eu prefer banda adezivă”, am primit instantaneu răspunsul.

— E haios, a spus Tom. Şi putem distinge acolo şi o urmă de sado-maso. Ceea ce e plăcut.

Ne-am uitat unii la alţii fericiţi. Triumful unuia e triumful tuturor.

— Hai să mai deschidem o sticlă, a decis Jude, lipăind către frigider în salopeta ei lălâie şi-n şosetele largi şi pufoase.

În drum, s-a oprit să mă pupe pe cap.

— Bravo, nouă, bravo!

Nepriceperea ia proporţii

LA PRIMA ÎNTÂLNIRE – FII DE ACORD CU CEEA CE PROPUNE EL

Miercuri, 19 septembrie 2012

60,8 kilograme, greutate câştigată – 450 de grame, reguli pentru cucerirea unui bărbat încălcate – 2

9:15 p.m. Chloe nu poate veni sâmbătă seara şi, în loc să-mi folosesc energia ca să găsesc pe altcineva, eu am pierdut timpul gândindu-mă obsesiv şi fantazând în legătură cu cina şi cu hainele cu care o să mă îmbrac şi cu felul în care el o să se uite la mine când îmi voi face apariţia în rochia albastră de mătase. În consecinţă, n-am găsit nici o altă rezolvare la problema cu bona. Ahhh! Mesaj de la Bărbatul cu Geacă de Piele! „Ai chef de un film sâmbătă? Argo?”

9:17 p.m. *Argo? Argo?* Un film nu e O ÎNTÂLNIRE ROMANTICĂ ADEVĂRATĂ! *Argo* e un film pentru bărbaţi! Rochia de mătase albastră ar fi prea elegantă. Şi, oricum, Chloe nu poate veni sâmbătă şi...

9:20 p.m. Tocmai am trimis următorul SMS: „Ce părere ai de o cină? Aş vrea să te cunosc mai bine.”

NU TE CRAMPONA DE PROBLEMA BONEI

9:21 p.m. Eu: „În plus – sâmbătă seara, probleme cu bona. Am putea cumva să ne întâlnim vineri?”

10 p.m. Dumnezeule, Dumnezeule! Bărbatul cu Geacă de Piele nu mi-a răspuns. Poate că a ieşit din oraş? Cu o altă femeie?

11 p.m. Bărbatul cu Geacă de Piele: „Nu pot vineri. Ce zici de săptămâna următoare? Vineri? Sau sâmbătă?”

11:05 p.m. I-am scris înapoi: „Da! Sâmbătă!” După care m-am prăbuşit. Vrea să aştepte o săptămână întreagă? Cum de poate să îndure?

Duminică, 23 septembrie 2012

9:15 p.m. Agonizez. Bărbatul cu Geacă de Piele m-a ignorat tot weekendul E clar că i s-a luat de mine. Asta dacă i-o fi plăcut vreodată.

10 p.m. O să încerc să remediez situaţia.

NU ARANJA DINAINTE PRIMA PARTIDĂ DE SEX

„Îmi pare foarte rău că a trebuit să amânăm. Ca să compensez, sâmbătă, o să port tocuri înalte! Iar bona rămâne peste noapte.”

Luni, 24 septembrie 2012

61,7 kilograme, greutate câştigată – 900 de grame, mesaje de la Bărbatul cu Geacă de Piele (posibil ca rezultat al creşterii în greutate, deşi el n-a văzut încă asta) – 0

9:15 p.m. Bărbatul cu Geacă de Piele nu mi-a răspuns. Crede că sunt o târfă disperată.

Marţi, 25 septembrie 2012

61,2 kilograme, mesaje de la Bărbatul cu Geacă de Piele – 1 (nasol)

11 a.m. Tocmai am primit răspuns!

„Grozav! Ce zici de ENO, în Notting Hill? 7:45? Abia aştept să văd tocurile.”

Mă urăşte.

Sâmbătă, 29 septembrie 2012

De câte ori mi-am schimbat ţinuta în vederea întâlnirii – 7, minute întârziate la întâlnire – 25, gânduri pozitive în timpul întâlnirii – 0, mesaje trimise Bărbatului cu Geacă de Piele – 12, mesaje primite de la Bărbatul cu Geacă de Piele – 2, reguli pentru cucerirea unui bărbat încălcate – 13, rezultate pozitive ale întregii experienţe – 0

FII PUNCTUALĂ, ADUCÂNDU-ŢI AMINTE CĂ ASTA E MAI IMPORTANT DECÂT SCHIMBATUL HAINELOR ŞI

MACHIATUL – CAM CA ATUNCI CÂND TREBUIE SĂ PRINZI UN AVION

7 p.m. Am pierdut atât de mult timp îmbrăcându-mă şi dezbrăcându-mă, încât taxiul a plecat, nu s-a mai întors, iar acum nu găsesc nici unul pe stradă. Am trimis o serie întreagă de SMS-uri isterice la care singurul răspuns pe care l-am primit a fost: „Aici sunt o grămadă de taxiuri.”

8 p.m. În Electric Bar. Într-un final mi-am luat propria maşină, dar, fiindcă eram într-o aşa de mare întârziere, am fost nevoită s-o abandonez într-un loc de parcare rezervat, lucru pentru care – sunt convinsă – o să primesc amendă. Bărbatul cu Geacă de Piele nu e aici.

ASIGURĂ-TE CĂ AMÂNDOI MERGEŢI ÎN ACELAŞI LOC ŞI ÎN ACELAŞI TIMP

8:10 p.m. Ahh, la naiba! La naiba! Bărbatul cu Geacă de Piele n-a zis Electric Bar. A zis ENO.

8:15 p.m. Am înnebunit de tot. Tocmai i-am trimis un mesaj prin care i-am explicat că m-am dus într-un alt loc şi acum trebuie să alerg până la ENO.

CÂND AJUNGI LA ÎNTÂLNIRE, FII RELAXATĂ ŞI ZÂMBEŞTE, CA O ZEIŢĂ A LINIŞTII ŞI CALMULUI

Am ajuns la ENO, cu patruzeci de minute întârziere, numai ca să mă confrunt cu o doamnă din aia care întâmpină clienţii şi care, în mod clar, credea că sunt o nebună care trebuie dată pe uşă afară.

Am realizat că nu puteam să-l văd pe Bărbatul cu Geacă de Piele şi că nici nu-mi aminteam numele lui adevărat.

Până la urmă, l-am localizat: în mod dramatic, era cufundat în discuţii, la o masă mare, cu tot felul de persoane cool, în genul celor care lucrează în publicitate. Am fost nevoită să mă duc la el şi să-i pun mâna pe umăr ca să-i atrag atenţia, moment în care el a încercat să mă prezinte, dar – evident – nu putea să-şi aducă aminte cum mă cheamă.

A încercat să mă aşeze şi pe mine la masă cu ei, dar nu mai era loc pentru încă un scaun, aşa că am fost

obligaţi să ne mutăm la o masă de două persoane, de unde Bărbatul cu Geacă de Piele s-a uitat în mod repetat către prietenii lui cei sofisticaţi. Era limpede că se gândea că ăia erau mult mai amuzanţi decât mine.

Când să plecăm, prietenii cei sofisticaţi ne-au invitat pe amândoi la o petrecere, invitaţie la care, gândind „Nuuuu!”, am zis „Da! Ar fi grozav!”.

La petrecerea de coşmar, l-am pierdut imediat pe Bărbatul cu Geacă de Piele şi m-am ascuns în toaletă.

NU TE ÎMBĂTA SAU DROGA

Când l-am găsit, Bărbatul cu Geacă de Piele fuma marijuana. Eu n-am mai fumat marijuana de cincisprezece ani şi, chiar şi atunci, n-am tras decât două fumuri, care mi-au indus o stare de paranoia, astfel încât mi se părea că oamenii mă ignorau când ei, de fapt, vorbeau cu mine. Cu toate astea, am cedat presiunii prietenilor Bărbatului cu Geacă de Piele şi am tras două fumuri din ţigară. Imediat m-am ameţit şi-am devenit paranoică.

Poate că observând asta, Bărbatul cu Geacă de Piele mi-a şoptit:

— Vrei să intrăm aici?

Şi mi-a făcut semn către o uşă închisă. Eu am încuviinţat din cap.

Eram într-un dormitor de oaspeţi, acoperit cu haine. Tipul a închis uşa şi m-a lipit cu spatele de ea, după care a început să mă sărute pe gât şi să-şi vâre mâna pe sub fusta mea, murmurând:

— Ai zis că bona stă şi peste noapte?

Eu am încuviinţat din cap.

NU ÎNCERCA SĂ FACI SEX DACĂ NU EŞTI PREGĂTITĂ

Nu doar că eram drogată, nu doar că eram paranoică, dar nu mai făcusem sex de patru ani şi jumătate şi eram absolut terifiată. Dacă tipul, văzându-mă fără haine pe mine, avea să creadă că sunt dezgustătoare? Dacă mă culcam cu el şi după asta nu mă mai suna? Dacă nu-mi mai aduceam aminte cum se face?

— Eşti bine?

NU DISPĂREA ÎN TOALETĂ PREA DES ŞI NU STA ACOLO CÂTE-UN SECOL – BĂRBATUL VA CREDE CĂ EŞTI DROGATĂ SAU CĂ AI PROBLEME DIGESTIVE

Am încuviinţat din cap, după care am izbutit să rostesc:

— Mă duc doar până la toaletă.

Bărbatul cu Geacă de Piele s-a uitat la mine ciudat şi s-a aşezat la loc pe pat.

Când am reapărut, continua să stea pe pat. S-a ridicat, a închis din nou uşa şi iar a început să mă sărute pe gât şi să-şi vâre mâna pe sub rochia mea.

— Mergem la mine? m-a întrebat el.

Am clătinat din cap că sunt de acord, apoi am reuşit să articulez:

— Dar...

NU-L ZĂPĂCI

— Uite, dacă nu vrei să faci chestia asta...

— Nu, nu, vreau, vreau. Dar...

TU HOTĂRĂŞTI CÂND FACEŢI SEX, NU EL. IA DECIZIA ŞI EXPRIMĂ-TE CLAR

— Ai zis că bona stă şi peste noapte.

NU PUNE PRESIUNE PE EL

— E vorba doar de faptul că nu m-am mai culcat cu nimeni de patru ani şi jumătate.

— DE PATRU ANI ŞI JUMĂTATE?? Isuse! Nu e nici o grabă.

— Ştiu. Însă, în sfârşit, am cunoscut pe cineva care-mi place.

— Cum??

NU-ŢI EXPRIMA VULNERABILITATEA. AŞTEAPTĂ CA BĂRBATUL SĂ TE CUNOASCĂ SUFICIENT DE BINE CA SĂ TE ÎNŢELEAGĂ

— Vreau să spun că te-am cunoscut pe tine, deşi abia dacă te cunosc şi ce se-ntâmplă dacă n-o să-ţi placă de mine fără haine? Şi poate că n-o să-mi aduc aminte ce trebuie să fac şi mai sunt şi văduvă şi s-ar putea să mi se pară că nu sunt fidelă şi-o să încep să plâng şi după asta va trebui să aştept să sune telefonul şi poate că tu n-o să mă suni!

— Dar cu mine cum rămâne? Şi eu am cunoscut pe cineva care-mi place.

ÎNTOTDEAUNA SĂ FII ELEGANTĂ, NICIODATĂ SĂ NU FII NEBUNĂ

— Pe cine? am sărit indignată. Ai cunoscut pe altcineva în ultimele două săptămâni? Cine e tipa? Cum ai putut să faci aşa ceva?

— M-am referit la tine. Ascultă! Priveşte lucrurile din perspectiva bărbatului. Oare vrea s-o sun? Oare vrea să se culce cu mine?

— Ştiu, ştiu, vreau...

— Bine, atunci...

Bărbatul cu Geacă de Piele a început din nou să mă sărute. Acum încerca să mă tragă înapoi pe pat, iar eu îi stăteam aşezată, cam penibil, pe o coapsă.

NU-L FACE SĂ SE SIMTĂ ÎNCHIS ÎNTR-O CUŞCĂ

— Dar, am izbucnit eu iar, dacă facem sex, îmi promiţi c-o să mă suni şi c-o să ne mai vedem sau am

putea chiar să stabilim de acum următoarea întâlnire?! Ca să nu ne mai batem capul cu asta!

— Ascultă-mă!

Jur că, pentru o secundă, tipul iar nu-şi mai amintea cum mă cheamă.

— Eşti o fată minunată. Dar nu cred că eşti pregătită pentru chestia asta. Iar eu nu vreau să supăr pe nimeni. Dă-mi voie să-ţi chem un taxi în seara asta şi da, o să te sun.

— OK, am spus eu amărâtă, după care m-am ţinut după el, cât şi-a luat rămas-bun de la toată lumea.

M-a urcat într-un taxi. M-am întors să-i fac cu mâna şi atunci l-am văzut îndreptându-se din nou către petrecere.

CREEAZĂ-ŢI AMINTIRI FRUMOASE

M-am surprins în oglinda din taxi. Părul îmi era complet răvăşit şi aveam aceeaşi ochi de Alice Cooper – cu mascara întinsă şi o privire dementă – pe care Bărbatul cu Geacă de Piele mi-i văzuse şi atunci când îl părăsisem în The Stronghold.

11:20 p.m. M-am strecurat în casă, astfel încât Chloe să nu-şi dea seama că întâlnirea a fost un dezastru.

Duminică, 30 septembrie 2012

60,3 kilograme, minute dormite – 0, greutate pierdută din pricina stresului şi a nefericirii – 900 de grame, lire pierdute prin plata amenzilor de parcare/tractare a maşinii – 245

5 a.m. Am stat trează toată noaptea. Sunt o ratată deplorabilă, o creatură revoltătoare, bătrână şi care habar n-are să se poarte cu bărbaţii.

8 a.m. Tocmai ce-am încercat să ies din casă în vârful picioarelor ca să ajung la maşină înainte să mi-o tracteze, numai c-am fost surprinsă de Mabel, Billy şi Chloe, care urcau din bucătărie fiindcă voiau să se ducă în parc.

— Mami, a zis Billy, am crezut c-o să fii plecată toată noaptea.

— Deci n-a mers prea grozav? a intervenit Chloe, pe un ton consolator.

Bona mea era proaspătă la faţă şi perfectă.

Maşina fusese tractată, aşa că am fost nevoită să mă duc până la o troacă scârboasă, situată între autostrada A40 şi linia principală de tren către Cornwall, unde am plătit mai mult decât salariul lui Chloe pe-o săptămână ca să mi-o recuperez. Sunt atât de tristă: a fost singura dată când am găsit şi eu pe cineva de care să-mi placă şi-atunci am făcut-o de oaie. N-o să mai găsesc niciodată vreun bărbat. Nu doar că resping bărbaţii, dar sunt şi incapabilă. Însă poate că Bărbatul cu Geacă de Piele o să-mi dea un SMS. Sau un telefon.

Vineri, 5 octombrie 2012

60,7 kilograme, telefoane de la Bărbatul cu Geacă de Piele – 0, SMS*-uri de la Bărbatul cu Geacă de Piele – 0*

9:15 a.m. Nu mi-a dat nici SMS, nici telefon.

Luni, 8 octombrie 2012

58,9 kilograme (mă ofilesc, arăt bătrână), telefoane de la Bărbatul cu Geacă de Piele – 0, SMS*-uri de la Bărbatul cu Geacă de Piele – 0*

7 a.m. În continuare nici un SMS, nici un telefon. Trebuie să mă afund în muncă şi să-mi văd de scenariu.

Marţi, 9 octombrie 2012

SMS*-uri către Bărbatul cu Geacă de Piele – 1,* SMS*-uri de la Bărbatul cu Geacă de Piele – 0, numărul de cuvinte din scenariu scrise – 0, reguli pentru cucerirea unui bărbat încălcate – 2*

Nici un SMS, nici un telefon.

DACĂ BĂRBATUL SE RETRAGE, NU TE ÎMPOTRIVI. VEZI-ŢI ŞI TU DE TREABA TA

11 p.m. Poate c-o să-i trimit un mesaj Bărbatului cu Geacă de Piele.

FII AUTENTICĂ

2:30 a.m. Eu: „Bună. Mulţumesc pentru petrecerea grozavă de sâmbăta trecută. M-am simţit minunat!”

Miercuri, 10 octombrie 2012

SMS*-uri de la Bărbatul cu Geacă de Piele – 0.*

Nici un răspuns.

Vineri, 19 octombrie 2012

SMS*-uri de la Bărbatul cu Geacă de Piele – 1,* SMS*-uri în-orice-sens-încurajatoare de la Bărbatul cu Geacă de Piele – 0, cuvinte din scenariu scrise – 0*

10 a.m. Bărbatul cu Geacă de Piele: „Bună. Nu-ţi face griji. Cu toţii am trecut printr-o situaţie din asta.”

Sâmbătă, 27 octombrie 2012

Nici un semn de la Bărbatul cu Geacă de Piele.

Duminică, 28 octombrie 2012

NU-I DA SMS-URI LA ORE CIUDATE, ÎN TIMPUL ZILEI SAU AL NOPŢII, CA UN PSIHOPAT

5:30 a.m. Poate o să-i dau un SMS Bărbatului cu Geacă de Piele!

„Ce mai faci?”

Un suflet care încearcă să ajungă la un altul, mi-am zis, printre rămăşiţele fumegânde ale caraghiosului dezastru pe care amândoi l-am creat, asemenea unor nătăfleţi caraghioşi captivi într-o legătură profundă şi de

nezdruncinat: Adam-ul lui Leonardo da Vinci care, în frescă, întinde mâna ca să atingă vârfurile degetelor lui Dumnezeu.

Vineri, 2 noiembrie 2012

Posibilităţi ca vreodată să se mai întâmple ceva cu un reprezentant al sexului masculin – 0

11:30 a.m. Mesaj de la Bărbatul cu Geacă de Piele.
„Sunt foarte bine, dar foarte ocupat – mâine plec la Zürich şi s-ar putea să stau pe-acolo o vreme. Crăciun fericit.”

Şi cu asta basta.

— Trebuie să râzi de toată povestea, mi-a zis Talitha. Nu-l lăsa să pună stăpânire pe încrederea ta în tine. Sau pe viabilitatea ta sexuală. Pe nimic.

Totuşi era limpede că ceva trebuia făcut.

Studiu intensiv privind cucerirea unui bărbat

Noapte de noapte, când copiii erau în pat, am studiat, ca şi când aş fi urmat un curs la Open University despre cum să începi o relaţie sexuală cu cineva. Copiii parcă au simţit că lucram la un proiect de anvergură, aşa că au tratat întreaga situaţie cu respectul cuvenit. Când dădea buzna în dormitor, la miezul nopţii, cu Saliva în braţe, ca să mă anunţe că avusese un vis urât, Mabel îmi şoptea:

— Iartă-mă, mami, dar o furnică uriaşă îmi mănâncă urechea.

Şi-n tot acest timp trăgea cu ochiul, respectuos, de sub claia de păr, către mormanele de volume care zăceau aruncate prin tot patul. Fireşte că, pe tot parcursul studiului, am postat mesaje pe Twitter, ceea ce a făcut ca numărul de followers să-mi crească la uluitoarea cifră de 437.

Bibliografie

Am început cu arhiva istorică – evident, lucrările clasice din perioada în care aveam treizeci de ani:

— Bărbaţii sunt de pe Marte, femeile de pe Venus
— Cum să găseşti iubirea pe care ţi-o doreşti
— Lasă iubirea să te găsească
— Ce-şi doresc bărbaţii
— Ce-şi doresc bărbaţii în secret
— Ce-şi doresc bărbaţii cu-adevărat
— Ce-şi doresc de fapt bărbaţii
— Cum gândesc bărbaţii
— La ce se gândesc bărbaţii când nu se gândesc la sex

Şi totuşi nu-mi era *de-ajuns*. Am intrat pe Amazon şi-am găsit şaptezeci şi cinci de pagini cu cărţi de autodezvoltare în domeniul amorului din care puteam să aleg.

— Capcana celibatului: ghidul în doi paşi care te ajută să scapi şi să găseşti dragostea fără sfârşit
— Cele mai de succes trei profile de întâlniri online din istorie
— Cum să-ţi înmulţeşti de patru ori numărul de întâlniri romantice
— E nevoie de toţi 5: ghidul unei mame singure ca să-şi găsească adevăratul partener

— *Fă-l să te implore să-ţi fie iubit în 6 paşi simpli*
— *Dragoste 100%: 7 paşi ca să găseşti, în mod ştiinţific, adevărata iubire a vieţii tale*
— *Dragostea neînfricată: 8 reguli simple care-ţi vor schimba felul în care te comporţi la o întâlnire, în pat şi într-o relaţie*
— *Legile iubirii: 9 reguli esenţiale pentru un parteneriat de lungă durată şi plin de dragoste*
— *10 lecţii despre întâlnirile romantice din* Sex and the City
— *Magneţii atracţiei: cele mai bune 12 subiecte de conversaţie când vrei să agăţi pe cineva sau când mergi la o întâlnire romantică*
— *20 de reguli pentru întâlniri romantice pe Internet*
— *Regulile steagului roşu: 50 de reguli ca să ştii dacă să-l păstrezi sau să-l săruţi de la revedere*
— *Cele 99 de reguli ale întâlnirilor romantice online*
— *Noile reguli: ce să faci şi să nu faci pentru generaţia digitală* (aceeaşi autori ca şi în cazul variantei originale a *Regulilor*)
— *Vechile reguli ale întâlnirilor romantice* (alţi autori decât cei ai variantei originale a *Regulilor*)
— *Regulile nescrise*

— Regulile nerostite

— Regulile spirituale de aplicat atunci când ai o întâlnire, când relaţionezi cu cineva şi când faci sex

— Cum să schimbi regulile

— Iubirea nu are reguli

— Cum să încalci regulile

— Întâlniri romantice, concubinaj şi amor: cine ştia că există reguli?

— Anti-regulile – acum că ai pus mâna pe el, cum să scapi de el?

— Cura de detoxifiere de 30 de zile pe care s-o urmezi după ce te-ai întâlnit cu un bărbat

— Zen şi arta de a te îndrăgosti

— Secretele gheişelor

— De ce bărbaţii iubesc scorpiile

— Eşti irezistibilă

— Nu prea e interesat de tine

— Strategia

— A doua întâlnire romantică automată: tot ce trebuie să spui şi să faci la prima întâlnire ca să o obţii garantat şi pe a doua

— Cum să ajungi la a treia întâlnire

— Iubita de Vis: a treia întâlnire şi mai departe

— *Cum să ajungi la a cincea întâlnire după a patra întâlnire şi sex*
— *Şi acum? Cum să depăşeşti obstacolul celei de-a cincea întâlniri*
— *Când Marte şi Venus se întâlnesc*
— *Arta războiului în domeniul întâlnirilor romantice*
— *Ghid de supravieţuire pentru scenariul cel mai pesimist: întâlnirile romantice*
— *Cum să cucereşti bărbaţi morţi*
— *Sinuciderea romantică*
— *Cum să cucereşti un bărbat: nu e complicat*

S-ar putea să sune derutant, dar, de fapt, nu e! Între maeştrii întâlnirilor romantice existau mai multe puncte comune decât opinii divergente. Am studiat cu sârguinţă, subliniind pe cărţi şi luând notiţe şi căutând elementele comune – ca şi când ar fi fost vorba de marile religii şi precepte filozofice ale lumii – şi am distilat toate cunoştinţele acumulate până când le-am redus la un miez lichefiat de principii cheie:

REGULI PENTRU CUCERIREA UNUI BĂRBAT

— Nu-i da SMS-uri când eşti beată.

— Întotdeauna să fii elegantă, niciodată să nu fii nebună.
— Fii punctuală.
— Foloseşte un stil de comunicare autentică.
— Nu greşi locul de întâlnire.
— Nu-l zăpăci. Fii raţională, egală şi consecventă.
— Nu fi obsedată şi nu fantaza.
— Nu fi obsedată şi nu fantaza când eşti la volan.
— Reacţionează la ceea ce se întâmplă în realitate, nu la ceea ce ţi-ai dori tu să se întâmple.
— La prima întâlnire fii de acord cu ceea ce propune el (dacă nu e vorba de dansul Morris[4], de lupte de câini, de o simplă partidă de sex etc.).
— Asigură-te că bărbatul pe care l-ai ales te face fericită.
— Încearcă să-ţi păstrezi măcar o urmă de obiectivitate
— Când bărbatul vine, îl primim cu braţele deschise, când bărbatul pleacă, îl lăsăm să plece.
— Nu te droga şi nu te îmbăta criţă.
— Fii o zeiţă a luminii calmă şi zâmbitoare.
— Dă voie lucrurilor să se desfăşoare în ritmul lor precum o petală, adică nu cere o a treia întâlnire în timp ce faci sex la a doua întâlnire, numai pentru că, din pricina nesiguranţei, te-ai panicat.

[4] Dans tradiţional englezesc.

— Îmbracă-te cu ceva sexy, dar în care să te simţi confortabil.
— Rămâi calmă, încrezătoare şi echilibrată în legătură cu întreaga experienţă – ia în considerare meditaţia, hipnoterapia, psihoterapia, medicaţia antipsihotică etc.
— Nu te da la el prea evident şi insistent, dar fă chestii senzuale, cum ar fi să mângâi în sus şi-n jos piciorul paharului de vin.
— Nu aranja dinainte prima partidă de sex.
— Nu încerca să faci sex prea devreme.
— Nu-l face să se simtă închis într-o cuşcă.
— Niciodată nu menţiona: foştii iubiţi, cât de grasă eşti, cât de nesigură eşti, probleme, necazuri, bani, celulită, Botox, liposucţie, peelinguri faciale/tratamente cu laser/microdermoabraziune etc., piese de îmbrăcăminte pentru modelare corporală, permise de parcare posibil folosite în comun după căsătorie, planul de aşezare a invitaţilor la mese pentru petrecerea de nuntă, bone, căsătorie/religie (asta dacă nu ţi-ai dat seama că tipul este un mormon poligam, caz în care îmbată-te cui şi toarnă toate elementele enunţate anterior într-un

şuvoi verbal isteric, după care scuză-te şi spune că trebuie să pleci fiindcă te simţi grasă şi eşti obligată să te întorci să-i dai drumul bonei).

— Creează-ţi amintiri frumoase.

— Nu-i da SMS-uri când eşti beată.

Fireşte că acest imens volum de cunoştinţe era pur teoretic: aşa cum se întâmplă cu filozoful care stă în turnul de fildeş (NB – un turn de fildeş adevărat, nu TurnurileDeFildeş.net, website-ul de întâlniri romantice) şi dezvoltă teorii despre cum ar trebui trăită viaţa, fără însă ca el chiar s-o trăiască.

Singura mea bază era experienţa cu Bărbatul cu Geacă de Piele. Examinând greşelile pe care le-am făcut atunci, din noua mea perspectivă de persoană bine-citită şi având acum o înţelegere informată, am fost capabilă să-mi vindec simţămintele de incompetenţă şi ratare şi impresia că sunt o femeie inacceptabilă şi nedemnă de a fi iubită şi am căpătat speranţă că, deşi totul era probabil pierdut cu Bărbatul cu Geacă de Piele, asta dacă vreodată fusese ceva găsit, totuşi poate nu era totul pierdut cu alţi masculi din specie.

Cu toate astea, mai exista o secţiune – REGULI PENTRU A OBŢINE ÎNTÂLNIRI ROMANTICE – care era complet goală.

Plângându-mi de milă

Luni, 26 noiembrie 2012

59,8 kilograme, followers pe Twitter impresionaţi de cunoştinţele mele în materie de cărţi de autodezvoltare pe tema întâlnirilor romantice şi a regulilor pentru cucerirea unui bărbat – 468, posibilităţi romantice – 0

12:30 p.m. Tocmai m-am întors de pe Oxford Street. Toată strada arată complet diferit din pricina avalanşei de luminiţe, globuri strălucitoare şi vitrine decorate romantic şi a melodiilor de sărbătoare care se aud încontinuu, ceea ce mi-a indus un sentiment de panică. Era ca şi cum Crăciunul s-ar fi pus singur pe repede-înainte şi-ar fi sosit deja, iar eu am uitat să cumpăr curcanul. Ce-o să mă fac? Nu sunt pregătită pentru iminentul examen pe care-l presupune gustul-isteric-al-

altora, pentru sentimentul că trebuie să faci toate lucrurile pe care trebuie să le faci oricum plus toate lucrurile de Crăciun pe care trebuie să le faci şi care sunt de două ori mai multe. Mai rău, nu sunt pregătită ca să înghit cu forţa imaginea celulei de bază a familiei perfecte, tabloul cu căminul confortabil şi plin de iubire, emoţiile tragice, flash-urile cu amintirile Crăciunurilor trecute care-mi apar în minte fără să le pot opri şi nu sunt pregătită ca să fac pe Moş Crăciun de una singură şi...

1 p.m. Casa pare întunecată, singuratică şi abandonată. Cum să-mi văd de scenariu când mă simt în felul ăsta?

1:05 p.m. Acum e mai bine. Iar stătusem cu ochelarii de soare cu dioptrii la ochi. Dar tot nu pot să fac faţă gândului că trebuie să cumpăr brad, să scot la lumină toate decoraţiunile pe care le-am cumpărat împreună cu Mark şi... Măcar bine că vine croaziera celor de la St Oswald's House...

1:20 p.m. Dumnezeule! Ce mă fac cu chestia asta? Trebuie să-i dau un răspuns mamei în mai puţin de patru

săptămâni. Copiii o să se înece şi va fi imposibil, dar dacă nu mă duc, o să fiu singură cu copiii, încercând să fac ca totul să meargă cum trebuie şi sunt singură. Singurăăăăă!

Duminică, 2 decembrie 2012

9:15 p.m. Tocmai am sunat-o pe Jude şi i-am prezentat dezastrul psihologic în care mă găsesc. „Trebuie să intri online.”

9:30 p.m. M-am înscris pentru o perioadă de probă gratuită pe SingleParentMix.com. I-am urmat sfatul lui Jude şi am minţit puţin în ceea ce priveşte vârsta. Cine să se uite la profilul unei femei de peste cincizeci de ani? Deşi să nu-i spuneţi Talithei nici măcar că gândul ăsta mi-a trecut prin minte. Nu am încărcat nici o fotografie, nici un profil, nimic.

9:45 p.m. Ooo, am primit un mesaj! Un mesaj! Deja! Vedeţi, mai EXISTĂ oameni în lume şi...

A! E de la un bărbat de patruzeci şi nouă de ani pe care îl cheamă „De5oripenoapte”.

Ei bine, asta e... asta e...

Am dat clic pe mesaj: „Salut sexy! lol:)”

Am dat clic pe fotografie. Văd un bărbat grăsuţ, cu foarte multe tatuaje, care e îmbrăcat cu o rochiţă de cauciuc negru, iar pe cap are o perucă blondă.

Mark, ajută-mă, te rog. Mark.

9:50 p.m. Haide, haide! Trebuie să mergi înainte. Trebuie, trebuie să termin cu chestia asta. TREBUIE să încetez să mă mai gândesc că „Dacă Mark era aici”. Trebuie să încetez să mă mai gândesc la cum dormea soţul meu cu braţul petrecut peste umărul meu, ca şi când ar fi vrut să mă protejeze, la intimitatea fizică, la parfumul subsoarei lui, la forma muşchiului, la începutul de barbă. La felul în care mă simţeam atunci când răspundea la telefon şi era vorba de serviciu, iar el devenea ocupat şi important, pentru ca apoi, în mijlocul conversaţiei, să se uite la mine cu ochii lui căprui, cu privirea aia senzuală şi totuşi vulnerabilă. Sau la Billy zicând „Facem un puzzle?”, pentru ca apoi el şi Mark să petreacă ore întregi punând cap la cap puzzle-uri incredibil de complicate, fiindcă amândoi erau atât de

deştepţi. Nu mai pot lăsa ca fiecare moment drăguţ petrecut în compania copiilor să aibă o undă de tristeţe. Ca atunci când Saliva a fost aleasă să fie pruncul Isus în prima piesă de Crăciun a lui Mabel (Mabel a jucat rolul unei găini). Primul concert de colinde adevărat al lui Billy. Billy şi Mabel făcându-mi o surpriză şi cumpărându-mi (ajutaţi de Chloe) espressorul pe care mi-l doream de Crăciun, pentru ca apoi Mabel, în şoaptă, să-mi anunţe isprava în fiecare seară. Nu mai pot petrece încă un Crăciun ca ăsta. Nu mai pot îndura încă un an ca ăsta. Nu mai pot trăi aşa.

10 p.m. Tocmai l-am sunat pe Tom.

— Bridget, trebuie să jeleşti. Tu n-ai jelit cu adevărat moartea lui Mark. Scrie-i o scrisoare. Plânge-ţi de milă. P.L.Â.N.G.I.

10:15 p.m. Tocmai am urcat la etaj. I-am găsit pe Billy şi pe Mabel cuibăriţi unul în celălalt, în patul de sus. Cu greutate, am urcat şi eu scara şi m-am vârât în pat lângă ei. Billy s-a trezit şi-a zis:

— Mami?

— Da, am şoptit.

— Unde-i tati?

Am simţit cum mi se strânge stomacul de durere pentru copilul meu. Îngrozită, l-am tras mai aproape de mine. De ce în seara asta toţi ne simţeam aşa?

— Nu ştiu, am început. Dar...

Billy adormise la loc. Am rămas terminată în patul de sus, cu copiii în braţe.

11 p.m. Acum, stau aşezată pe podea şi plâng. Sunt înconjurată de articole tăiate din ziare şi de fotografii. Nu-mi pasă ce zice mama, o să-mi plâng de milă.

11:15 p.m. Am deschis cutia cu articole tăiate din ziare şi-am scos unul.

Mark Darcy, avocatul englez specializat în drepturile omului, a fost ucis în regiunea Darfur din Sudan, când vehiculul blindat în care călătorea a trecut peste o mină terestră. Darcy, o autoritate recunoscută la nivel internaţional în domeniul litigiilor transfrontaliere şi al rezolvării conflictelor, şi Anton Daviniere, reprezentantul elveţian al Consiliului pentru Drepturile Omului din

cadrul Naţiunilor Unite, au fost omorâţi în acest incident, anunţă Reuters.

Mark Darcy a fost una dintre principalele figuri internaţionale din sfera reprezentării victimelor, soluţionării crizelor internaţionale şi justiţiei tranziţionale. Era solicitat cu regularitate de către instituţii internaţionale, guverne, grupuri de opoziţie şi figuri publice pentru a oferi sfaturi într-un spectru variat de chestiuni. Era unul dintre principalii susţinători ai Amnesty International. Intervenţia sa, dinaintea morţii, a asigurat eliberarea asistenţilor sociali englezi Ian Thompson şi Steven Young, care erau ţinuţi ostatici de şapte luni de regimul rebel şi a căror execuţie părea iminentă.

Mesaje de condoleanţe au fost trimise din partea unor şefi de state, agenţii de asistenţă socială şi persoane particulare.

Mark Darcy lasă în urmă o văduvă, Bridget, un fiu, William, în vârstă de doi ani, şi o fiică, Mabel, de trei luni.

11:45 p.m. Plâng acum cu sughiţuri. Cutia, tăieturile din ziare şi fotografiile au căzut pe jos, iar amintirile m-au prins în vârtejul lor.

Dragă Mark,

Mi-e atât de dor de tine. Te iubesc atât de mult.
Cuvintele astea sună atât de banal. E ca atunci când vrei să scrii o scrisoare unei persoane căreia i-a murit cineva. „Sincere condoleanţe pentru pierderea suferită.” Şi totuşi, când oamenii mi-au scris, după ce-ai murit, eu m-am bucurat chiar dacă nu prea ştiau ce să-mi spună şi bâjbâiau printre cuvinte.
Problema e, Mark, că nu pot să mă descurc de una singură. Chiar nu pot. Ştiu că-i am pe copii şi prietenii şi că scriu Frunzele din părul lui*, dar sunt aşa de singură fără tine. Am nevoie de tine să mă mângâi şi să mă sfătuieşti, aşa cum am zis la nuntă. Şi să mă ţii în braţe. Şi să-mi spui ce să fac când mă zăpăcesc. Şi să-mi spui că sunt în regulă atunci când mă simt de rahat. Şi să-mi închizi fermoarul. Şi să-mi deschizi fermoarul şi... vai, Doamne, prima dată când m-ai sărutat şi eu am spus „Băieţii cumsecade nu sărută aşa”, la care tu ai zis „Ba da, şi-ncă şi mai şi”. Mi-e dor de tine şi-ncă şi mai şi şi mi-e dor s-o fac cu tine.*
Şi-aş vrea ca viaţa noastră... nu pot să suport că nu-ţi vezi copiii crescând.
TREBUIE NEAPĂRAT SĂ MERG MAI DEPARTE ŞI SĂ-MI TRĂIESC VIAŢA CÂT POT DE BINE. Viaţa nu decurge aşa

cum vrea fiecare şi sunt foarte norocoasă că-i am pe Billy şi pe Mabel şi că tu te-ai asigurat c-o să fim în regulă şi că avem casa şi toate celelalte. Ştiu c-a trebuit să te duci în Sudan, ştiu cât de mult ai muncit ca să-i eliberezi pe ostatici, ştiu că ai făcut totul ca să te asiguri că vei fi în afara oricărei primejdii acolo. N-ai fi plecat dacă ai fi crezut că există vreun risc. N-a fost vina ta.

Însă aş vrea să putem face totul împreună, să împărtăşim chiar şi cele mai neînsemnate momente. Cum o să înţeleagă Billy cum să fie bărbat fără să-l aibă pe tata lângă el? Şi Mabel? Nici unul, nici celălalt n-au tată. Nu te cunosc. Şi am fi putut să fim acasă, cu toţii, de Crăciun, dacă... încetează. Să nu mai spui niciodată am fi putut, ar fi trebuit sau dacă.

Îmi pare rău că sunt aşa o mamă de rahat. Te rog să mă ierţi. Îmi pare aşa de rău că am petrecut patru săptămâni studiind cărţi despre cum să cucereşti un bărbat, că mi-am construit o falsă versiune virtuală care-a ajuns la dispoziţia unui bărbat îmbrăcat într-o rochie mini din cauciuc şi că m-am supărat din orice motiv care nu are legătură cu faptul că nu te mai am alături de mine. Te iubesc.

Cu dragoste,

Bridget xxxx

11:46 p.m. Tocmai am auzit o bufnitură. Unul dintre copii nu mai e în pat.

Miezul nopţii. Mabel se dăduse jos din pat şi acum îi vedeam silueta, îmbrăcată în pijămăluţă, profilată în dreptul ferestrei. M-am dus şi m-am aşezat în genunchi lângă ea.

— Uite luna, mi-a zis fetiţa.

Apoi s-a întors către mine, cu un aer solemn, şi mi s-a destăinuit:

— Mă urmăreşte.

Luna era rotundă şi albă, deasupra grădiniţei noastre. Am început să-i spun:

— Păi, Mabel, treaba cu luna e că...

— Şi..., m-a întrerupt ea. Bufniţa aia.

M-am uitat într-acolo. Pe gardul de la grădină era o bufniţă. Stătea aşa, albă, în lumina lunii, şi ne privea fix, fără să clipească. Nu mai văzusem niciodată o bufniţă. Credeam că sunt o specie dispărută, cu excepţia celor de la ţară şi de la grădina zoologică.

— Trage draperia, a zis Mabel şi-a început să tragă de bucăţile de material cu gesturi importante, de şef. Nu-i nimic. Amândouă ne veghează.

Apoi s-a urcat la loc în patul de sus.

— Spune-mi cu Prinţesa.

Încă îngrozită de treaba cu bufniţa, i-am luat mânuţa într-a mea şi am început să recit poezioara de culcare pe care Mark o inventase imediat după naşterea lui Mabel:

— Pentru că Prinţesa e dulce pe cât e de frumoasă şi blândă pe cât e de mândră şi bună pe cât e de minunată. Şi oriunde s-ar duce şi orice-ar face, mami şi tati o s-o iubească întotdeauna. Doar pentru că e minunată şi pentru că e...

— Mabel! a încheiat cea mică.

— Şi gândurile, a spus Billy somnoros.

Auzeam vocea lui Mark în vreme ce şopteam:

— Toate gândurile se retrag. La fel cum se retrag şi păsărelele în cuiburile lor şi iepurii în vizuinile lor. Gândurile n-au nevoie de Billy şi Mabel în noaptea asta. Pământul o să se învârtă în continuare fără ei. Luna o să strălucească fără ei. Şi tot ceea ce Billy şi Mabel trebuie să facă e să se odihnească şi să doarmă. Şi tot ceea ce Billy şi Mabel trebuie să facă...

Amândoi adormiseră. Am tras draperia ca să văd dacă bufniţa fusese cu-adevărat acolo. Şi iat-o din nou,

fixându-mă cu privirea, fără să clipească. M-am uitat la ea mult timp, după care am tras din nou draperiile.

Crăciunul

Vineri, 7 decembrie 2012

Followers pe Twitter – 602 (am trecut de pragul de 600), cuvinte din scenariu scrise – 15 (ceea ce e mai bine, doar că toate sunt de rahat), invitaţii pentru Crăciun (la începutul zilei) – 1, invitaţii pentru Crăciun (la sfârşitul zilei) – 10, idei despre ce să fac cu avalanşa de invitaţii care, în mare parte, nu sunt potrivite pentru copii mici – 0

9:15 a.m. Aşa. Decizii de Crăciun:

O SĂ

— Încetez să mă mai simt tristă şi să mă gândesc la sau să încerc să trăiesc prin intermediul bărbaţilor, ci o să mă gândesc la copii şi la Crăciun.
— Petrec un Crăciun ca la carte şi-o s-o iau de la început.

— Fac toate chestiile specifice Crăciunului şi-o să mă bucur de Crăciun.
— Refuz să mă mai tem că nu voi fi capabilă să aranjez un Crăciun ca la carte şi plăcut.
— Abordez Crăciunul mai curând din perspectivă budistă. Deşi Crăciunul e o sărbătoare creştină, deci, prin însăşi natura lui, nu e budist.

NU O SĂ

— Comand grămezi de rahaturi din plastic de la „Moş Crăciun” de pe Amazon, care oricum sunt imposibil de extras din cutiile lor, fiindcă fiecare obiect este ancorat de cutie cu câte douăsprezece bucăţi de sârmă. În schimb, o să-i încurajez pe Billy şi pe Mabel să-şi aleagă fiecare câte un cadou sau două, pe care să le primească de la „Moşul”, dar să fie cadouri cu semnificaţie. Poate chiar realizate din lemn.
— Merg în croaziera organizată de cei de la St Oswald’s House, ci o să intru în acţiune astfel încât să pregătesc un Crăciun ca la carte.

3:15 p.m. Aşa! Am demarat acţiunea! Am trimis e-mail-uri cam tuturor persoanelor pe care le cunosc – Magdei, Talithei, lui Tom, Jude, părinţilor lui Mark şi câtorva mame de la şcoală – şi le-am întrebat „Ce faci de Crăciun?”.

4:30 p.m. Tocmai m-am întors de la şcoală. Mă străduiam să organizez pe toată lumea când Rebecca, vecina, a venit şi-a sunat la uşă. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni trei sferturi cu imprimeu tartan, o bluză cu decolteu şi multe volănaşe şi o curea din piele zdravănă, cu lanţuri şi ţinte, iar pe cap avea un măcăleandru în cuib, pe care l-am recunoscut, fiindcă îl văzusem în vitrina de Crăciun a magazinului Graham and Green.

— Bună. Vreţi să veniţi pe la noi?

Toţi am sărit în sus de fericire! În sfârşit! Am tropăit în grup până jos, în bucătăria în stil *Downton Abbey* a Rebeccăi: duşumea din lemn închis la culoare, tavan cu bârne aparent nefinisate, o masă de lemn veche, ca de şcoală, fotografii, pălării, tablouri, o statuie uriaşă reprezentând un urs şi ferestre franţuzeşti roase de vreme, care se deschideau către o lume secretă

alcătuită din cărărui pavate cu cărămidă, o iarbă înaltă, ca de pe câmp, o vacă în mărime naturală cu o coroană pe cap, o firmă laminată de motel pe care scria *„Camere libere”* şi candelabre atârnate prin copaci.

A fost o seară foarte distractivă. Noi, mamele, am stat la masă, am băut vin şi-am îndesat în copii bucăţi de pizza, în vreme ce fetiţele au îmbrăcat-o pe pisica Rebeccăi cu tot felul de eşarfe şi de rochiţe de păpuşi, iar băieţii au făcut crize de isterie când le-am cerut să termine cu Xbox-ul.

— E normal să-ţi fie prea frică de propriul tău fiu ca să-i spui să termine cu jocul? a zis Rebecca, uitându-se oarecum în direcţia băieţilor. Ei, fir-ar al dracului! TERMINAŢI CU NENOROCITUL ĂLA DE XBOX!

Nu există nimic mai plăcut decât o prietenă care pretinde că propriii ei copii sunt mult mai prost crescuţi decât ai tăi.

I-am explicat Rebeccăi întreaga mea teorie despre creşterea copiilor: cum că ne-ar fi mai uşor dacă am face parte dintr-o mare familie italiană, care să ia masa la umbra unui copac, în vreme ce copiii se joacă. Ea mi-a mai turnat nişte vin şi mi-a explicat teoria ei, care se bazează pe ideea că părintele trebuie să se comporte pe

cât de rău posibil, astfel încât copiii să se revolte împotriva lui şi astfel să crească precum Saffron din *Absolutely Fabulous*. Am pus la cale planuri legate de nişte cine relaxate la masa din bucătărie şi vacanţe în care n-aveam să mergem niciodată, călătorii cu feribotul printre insulele greceşti – realizate cu un soi de InterRail Pass valabil numai pentru feriboturi – în care toată lumea, inclusiv copiii, să nu aibă în bagaj *decât* o periuţă de dinţi, costumul de baie şi un sarong uşor.

În sfârşit, pe la ora 9 p.m., când ne pregăteam să plecăm, Rebecca a zis:

— Ce faceţi de Crăciun?

— Nimic.

— Păi, atunci veniţi la noi!

— Ne-ar face mare plăcere! am răspuns eu luată de val.

10 p.m. Ahhhh! Tocmai mi-am verificat e-mail-urile. Am declanşat în rândul prietenilor şi cunoştinţelor o explozie de vinovăţie, astfel că, de unde nu aveam nimic de făcut de Crăciun, acum am imposibil de multe invitaţii. Următoarele planuri au fost acum bătute în cuie:

Tom: Luăm copiii şi-i ducem la Târgul de Crăciun pentru Travestiţi din Berlin.

Jude: Luăm copiii şi mergem cu ei la căsuţa socială a mamei ei, care se află în partea rău famată a oraşului Nottingham. Căsuţă pe care mama refuză s-o părăsească (nu întrebaţi de ce). Apoi mergem în nordul Scoţiei, la vânătoare de potârnichi, împreună cu tatăl lui Jude (exact) şi prietenii lui.

Talitha: Luăm copiii şi ne alăturăm – după cum s-a exprimat ea – „unui grup nedefinit şi dubios de infractori ruşi care spală bani şi care se vor afla pe un vas de lux, plin de votcă, pe Marea Neagră”.

Amiralul şi Elaine Darcy: I-am obligat să-şi contramandeze călătoria de Crăciun din Barbados ca să petreacă această sărbătoare cu copiii mei, care le vor da iama prin colecţia de ceramică şi vor cutreiera prin imaculata lor casă, în stil Queen Anne, din Grafton Underwood, în căutarea unei conexiuni la Internet.

Daniel: Îl vom însoţi într-un weekend romantic, petrecut într-un dormitor dintr-un oraş european – încă nu s-a decis care – în compania unei persoane care se numeşte Helgada.

Mama lui Jeremiah, prietenul lui Billy: Vom sărbători Hanukkah împreună cu tatăl lui Jeremiah, bunica, patru mătuşi, şaptesprezece veri şi rabinul în Golders Green, deşi vor exista lungi perioade de timp în care toţi cei enumeraţi vor fi la sinagogă.

Mama Cosmatei: Îl vom urmări pe copilul ei cel mare jucând, ca figurant, în ciclul Inelul Nibelungilor de Wagner, la Berlin.

Mama şi Una: În continuare, acelaşi plan – croaziera de Crăciun, dedicată persoanelor peste cincizeci de ani şi organizată de St Oswald’s House.

Poate că totuşi copiii s-ar simţi bine la Târgul de Crăciun pentru Travestiţi?

Dumnezeule, Dumnezeule! Tocmai când m-am împrietenit cu Rebecca, mă dovedesc a fi complet neserioasă.

10:15 p.m. Tocmai am sunat-o pe Magda.

„Vino la noi, mi-a spus ea pe un ton ferm. Nu poţi să mergi în nici unul din locurile alea cu doi copii şi nici nu poţi să stai acasă, bazându-te pe o vecină pe care abia ai cunoscut-o. Vino la noi în Gloucestershire. O să chem şi cuplul de la ferma de alături – au copii de aceeaşi vârstă cu ai tăi, iar pentru cei mici asta-i tot ce contează. În plus, n-au nici ce să strice. Iar noi am păstrat toate Xbox-urile. Lasă-i pe ceilalţi. Trimite-le repede câte un e-mail şi zi-le că ai găsit o chestie perfectă pentru copii. Iar mamei spune-i că o să faceţi o întâlnire specială de Crăciun, la St Oswald’s House, după ce vă întoarceţi. Totul o să fie în ordine.”

Luni, 31 decembrie 2012

Crăciunul *chiar* a fost în ordine. Mama a fost foarte mulţumită de ideea cu întâlnirea de Crăciun după-Crăciun şi s-a distrat de minune în croazieră. M-a sunat şi mi-a turuit o poveste despre „Pawl”, bucătarul-patiser, şi un alt tip care tot intra prin cuşetele celorlalţi călători. Rebecca a râs de s-a prăpădit de chestia cu avalanşa de planuri de Crăciun şi mi-a zis că neapărat ar trebui să mergem la Târgul de Crăciun pentru Travestiţi sau pe ambarcaţiunea plină de votcă a rusului care spală bani, iar dacă totuşi nu accept nici una din variantele astea, ea e pregătită pentru scenariul cu vin şi mâncare arsă.

Ajunul Crăciunului şi ziua de Crăciun au fost foarte plăcute. Le-am petrecut acasă la Magda şi Jeremy. Eu şi Magda ne-am ocupat de partea cu Ajunul Crăciunului, adică am rezolvat problema cu ciorăpeii, împachetând mormanul uriaş de rahaturi din plastic pe care fireşte că „Moşul” a sfârşit prin a le comanda de pe Amazon şi aşezând apoi cadourile sub brad. Şi cred sincer că Billy şi Mabel s-au simţit şi ei minunat. Billy nu-şi mai aduce realmente aminte de Crăciunurile cu Mark, iar Mabel n-a avut nici un astfel de Crăciun. Billy n-a avut decât două

şi pe-atunci era foarte micuţ... În restul timpului, am tot fost pe la Rebecca, traversând strada cu cratiţe pline cu mâncare arsă. Am stat amândouă şi ne-am plâns de năpasta jocurilor pe calculator. Ea şi copiii ei au venit şi ei pe la noi... Anul viitor o să fie mult mai bun!

PARTEA A DOUA

Topită după el

Jurnal 2013

Marţi, 1 ianuarie 2013

Followers pe Twitter – 636, decizii pe ideea de a renunţa la decizii – 1, sus-numita decizie îndeplinită – 0, decizii adoptate – 3

9:15 p.m. Am luat o hotărâre. O să mă schimb complet. Anul ăsta n-o să adopt nici o decizie de Anul Nou, în schimb o să mă concentrez să fiu recunoscătoare pentru

ceea ce sunt acum. Deciziile de Anul Nou ar însemna să-mi exprim starea de insatisfacţie faţă de situaţia prezentă, nu ar reprezenta acel sentiment de gratitudine budist.

9:20 p.m. De fapt, poate că o să recurg la o Capsulă cu Decizii de Anul Nou, aşa cam cum va fi Garderoba mea Capsulă.

O SĂ

— Mă concentrez pe rolul de mamă şi nu o să mă mai gândesc la bărbaţi.

— Dacă totuşi, printr-o minune, voi întâlni nişte bărbaţi atrăgători, atunci am să pun în practică regulile pentru cucerirea unui bărbat şi-am să fiu o femeie realizată din punct de vedere romantic.

— Ei, fir-ar al dracului! O să-mi găsesc un tip extraordinar, cu care să mi-o trag, un tip haios şi care să mă facă să mă simt superbă, nu oribilă, şi cu care să fac SEX.

Mama perfectă

Sâmbătă, 5 ianuarie 2013

9:15 a.m. Aşa! Îngrijirea a doi copii va deveni ceva foarte simplu acum că am citit *Unu, Doi, Trei... Cum să fii mai uşor un părinte mai bun*, care merge pe ideea a două simple avertismente şi a unei consecinţe, şi *Copiii francezi nu-şi aruncă mâncarea*, care se referă la faptul că odraslele franceze operează în interiorul unui cadru – la fel ca la şcoală, unde există un cerc interior structurat, ale cărui reguli le sunt cunoscute (iar dacă încalcă aceste reguli, atunci aplici tehnica Unu, Doi, Trei, Cum să fii mai uşor un părinte mai bun, iar în afara acestui cadru nu-ţi prea baţi capul, ci mergi îmbrăcată în haine franţuzeşti elegante şi faci sex).

11:30 a.m. Dimineaţa a fost minunată. Ne-am început ziua toţi trei, în patul meu, ţinându-ne în braţe. Apoi am luat micul dejun. După care ne-am jucat de-a v-aţi ascunselea. În continuare, am desenat şi-am colorat

Plante şi Zombi din jocul Plants *vs*. Zombies. Vedeţi! E simplu! Tot ce trebuie să faci este să te dedici în întregime copiilor şi să ai un *cadru* şi... şi...

11:31 a.m. Billy:

— Mami, vrei să te joci fotbal?

11:32 a.m. Mabel:

— Nuu! Mami, nu vrei să mă iei în braţe şi să mă-nvârţi?

11:40 a.m. Abia scăpasem încuiată în toaletă, când amândoi au început să urle în acelaşi „Mami”.

— Sunt pe WC! le-am răspuns. Numai puţin.

Au urmat alte răcnete.

— Asta e! am zis veselă şi m-am adunat, ieşind din toaletă. Haideţi să mergem la plimbare, da?

— Nu vreau să merg la plimbare.

— Vreau să mă joc pe calculaaaatooooooorrrrrrrrrrrr.

Amândoi au izbucnit în plâns în acelaşi timp.

11:45 a.m. M-am întors în toaletă şi mi-am muşcat mâna destul de tare, şuierând: „Totul e absolut intolerabil, mă urăsc, sunt o mamă de rahat”.

Într-un gest inutil, am smuls o bucăţică de hârtie igienică şi, în lipsa unui final grandios, am aruncat-o în toaletă. Mi-am netezit hainele de pe mine şi-am ieşit din nou, cu un zâmbet larg pe faţă. Moment în care am văzut-o foarte clar pe Mabel apropiindu-se legănat de Billy şi pocnindu-l peste cap cu Saliva. După care, s-a dus şi, cât se poate de inocentă, s-a aşezat şi-a început să se joace cu iepuraşii Hellvanian, timp în care Billy a izbucnit din nou într-o criză spontană de plâns.

11:50 a.m. DUMNEZEULE! Vreau, VREAU din tot sufletul să plec într-o vacanţă de trei zile cu cineva şi să fac sex.

11:51 a.m. M-am reîntors în toaletă, mi-am pus un prosop pe faţă şi-am murmurat, în mod ruşinos, în prosop:

— Nu vreţi să TĂCEŢI AMÂNDOI DIN GURĂ?!

Uşa s-a dat de perete. Mabel a încremenit în prag, holbându-se la mine cu o expresie solemnă.

— Billy mă exasperează, mi-a declarat ea.

După care a fugit înapoi în cameră strigând:

— Mami mănâncă un prosop!

Billy a dat fuga curios să vadă şi el, apoi, dintr-odată, şi-a amintit:

— Mabel m-a lovit cu Saliva.

— Nu-i adevărat.

— Ba da.

— Mabel, te-am văzut când l-ai pocnit pe Billy cu Saliva, m-am alăturat şi eu disputei.

Mabel m-a privit pe sub sprâncene, apoi a izbucnit:

— Da' el m-a lovit cu... cu un CIOCAN.

— Nu-i adevărat, s-a lamentat puştiul. Nici nu avem ciocan.

— Ba avem! am sărit eu indignată.

Amândoi s-au pornit din nou pe plâns.

— La noi, nimeni nu loveşte pe nimeni, am zis eu disperată. Nu se loveşte deloc. O să număr până la... la... Nu e OK să loveşti.

Ahh! Ce expresie ridicolă: „Nu e OK". Dă impresia că eşti prea leneş sau prea pasiv-agresiv ca să identifici sau să utilizezi cuvântul potrivit care să indice ce reprezintă, de fapt, gestul de a lovi pe cineva (că e ceva foarte rău, al naibii de enervant etc.). Aşa că lovirea trebuie să se

mulţumească doar cu simpla excludere dintr-o gamă vagă de lucruri care „sunt OK”.

Neluând în considerare dacă gestul de a lovi pe cineva e OK sau nu, Mabel a înşfăcat o furculiţă de pe masă, l-a împuns pe Billy, apoi a fugit şi s-a ascuns după draperie.

— Mabel, ăsta e Unu, am anunţat-o. Dă-mi furculiţa.

— Da, stăpâne, mi-a răspuns ea, trântind furculiţa pe jos şi fugind la sertar ca să-şi ia alta.

— Mabel, i-am zis, următorul lucru pe care o să-l spun este... este... DOI!

Am îngheţat, gândindu-mă: „Ce-o să fac când ajung la trei?”

— Haideţi! Mergem la The Heath, am spus pe un ton vesel, hotărând că nu era momentul să atac problema direct.

— Nuuuuuu! Vreau să joc Wizard 101.

— Nu mă urc în maşină! Vreau să mă uit la *SpongeBob*.

Brusc, m-a cuprins o stare teribilă de indignare văzând că valorile copiilor mei erau total anapoda şi asta din cauza desenelor animate americane, jocurilor pe calculator şi, în general, culturii de consum. Mi-am

amintit de copilăria mea şi-am decis să-i inspir şi să-i învăţ folosindu-mă de o melodie deprinsă de la Cercetaşe.

— ”Pe deal se ridică albe corturi/ Iar steagul flutură slobooood!”, am cântat.

— Mami, a zis Billy, cu o atitudine dezaprobatoare, în stilul lui Mark.

— ”Pe deal se ridică albe corturi/ Şi acolo tânjesc eu să fiuuuuu..., i-am dat eu înainte. „Împachetaţi-vă echipamentul, fetelor!/ Fiţi sportive, fetelor! / Pentru o viaţă plină de sănătate şi fericire!”

— Încetează, mi-a cerut Mabel.

— ”Căci plecăm din nou în tabără/ Cu un camion, nu cu trenul.”

— Mami, încetează! s-a raliat Billy.

— ”Salutare, tabără!”, am încheiat cu o înfloritură vocală stimulativă. „Salutare, tabără!”

Când m-am uitat la ei, copiii mă ţintuiau cu o privire speriată, ca şi când aş fi fost un zombi din Plants *vs*. Zombies.

— Pot să mă duc la calculator? m-a întrebat Billy.

Calmă şi cu gesturi hotărâte, am deschis frigiderul şi-am băgat mâna în uriaşa cutie cu provizii de ciocolată-de-la-bunica, care se afla pe raftul cel mai de sus.

— Năsturei de ciocolată! am anunţat, începând să dansez cu năstureii în mână, în încercarea de a imita animatorii de la petrecerile pentru copii cu zâne. Urmăriţi şirul de năsturaşi ca să vedeţi unde vă duce! Cele două şiruri, m-am corectat, ca să înlătur posibilitatea oricărui conflict.

Şi am pornit să presar cu atenţie două linii perfect coordonate de năsturaşi de ciocolată urcând pe scări şi apoi urmând drumul către uşa de intrare în casă, ignorând faptul că probabil muncitorii aduseseră pe covor urme de caca de câine.

Ascultători, copiii au tropăit în sus, pe scări, îndesându-şi în gură năsturaşii de ciocolată cu siguranţă mânjiţi cu caca de câine.

În drum spre parc, în maşină, am început să mă gândesc la ce ar trebui să fac în legătură cu problema cu lovitul. În mod clar, conform volumului *Copiii francezi nu-şi aruncă mâncarea*, soluţia ar trebui să se găsească în afara cadrului (dar atunci şi presăratul de năsturei de

ciocolată până afară din casă s-ar înscrie în aceeaşi categorie), iar conform manualului *Unu, Doi, Trei... Cum să fii mai uşor un părinte mai bun* rezolvarea ar reprezenta-o o atitudine gen pârjolirea pământului, zero toleranţă, la-trei-greşeli-ai-ieşit-din-joc, ceva pe principiul politicii lui Donald Rumsfeld.

— Mabel? am zis eu pentru început, în timp ce maşina continua să ruleze.

Tăcere.

— Billy?

Tăcere.

— Pământul către Mabel şi Billy?

Amândoi păreau căzuţi într-un soi de transă. De ce nu putuseră să intre în transă acasă, ca să fi stat şi eu un minut să citesc rubrica de stil din ediţia de săptămâna trecută a *Sunday Times* închipuindu-mi că, de fapt, citesc *News Review*?

M-am decis să mă las purtată de val; să mă ducă şi să profit la maximum de orice clipă de calm ca să-mi limpezesc creierul. Era, de fapt, de-a dreptul plăcut să conduc aşa, cu soarele strălucind afară, cu oamenii plimbându-se pe stradă, cu îndrăgostiţii îmbrăţişaţi şi...

— Mami?

Aha! Am sesizat imediat momentul propice şi, adoptând un ton de om de stat, de-a dreptul Obama-esc, am zis:

— Da. Acum, am ceva să vă spun: Billy – şi în special Mabel –, în familia noastră nu este permis să lovim oamenii. Şi vă spun: pentru fiecare zi în care o persoană nu loveşte pe nimeni – sau nu împunge –, ea, persoana, primeşte o stea de aur. Şi vă spun: de fiecare dată când o persoană loveşte altă persoană, ea, persoana vinovată, primeşte o bilă neagră. Şi vă spun, în calitate de persoană non-violentă şi de mamă: orice persoană care primeşte cinci stele de aur pe săptămână este cadorisită cu un mic premiu, pe care şi-l alege.

— Un iepuraş Hellvanian? a întrebat Mabel încântată. O Familie Fuckoon?

— Da, o Familie Raccoon, i-am răspuns.

— N-a zis Raccoon. A zis cuvântul cu F. Pot să primesc coroane pe Wizard 101?

— Da.

— Stai! Cât costă o Familie Raccoon? Pot să primesc echivalentul de coroane al unei Familii Raccoon?

Mark Darcy, negociator de top, în chip de copil.

— Câţi bani pierde Mabel fiindcă a zis cuvântul cu F?

— N-am zis cuvântul cu F.

— Ba da.

— Ba nu. AM ZIS Fuckooon.

— Câte coroane de Wizard 101 pierde Mabel fiindcă a mai zis încă o dată cuvântul cu F?

— Uite c-am ajuns la parcul ăla extraordinar! am zis ca să-i impulsionez, în timp ce parcam maşina.

E uluitor cum toate se liniştesc odată ce persoanele implicate ajung în natura cu cer albastru şi soare de iarnă cu dinţi. Ne-am îndreptat spre copaci, pentru ca Billy şi Mabel să se caţere în ei. Eu am rămas în apropiere, căci cei doi copii s-au şi atârnat cu capul în jos de ramurile convenabil de groase, plasate cel mai jos pe trunchi, iar acum stăteau neclintite în această poziţie. Ca nişte lemurieni.

Pentru o secundă, mi-am dorit ca odraslele mele *chiar* să fi fost nişte lemurieni.

1 p.m. Brusc, m-a cuprins dorinţa să-mi verific followers-ii de pe Twitter, aşa că mi-am scos iPhone-ul ca să arunc o privire.

1:01 p.m. – Mamiiii! Mabel a rămas înţepenită în copac!

Mi-am ridicat privirea alarmată. Cum de reuşiseră să se urce tocmai acolo, sus, când cu treizeci de secunde înainte fuseseră atârnaţi cu capul în jos? Mabel era acum aproape de vârf, agăţată de trunchiul copacului, nu ca un lemur, ci ca un koala, numai că un koala care se frământa pe loc într-un ritm îngrijorător.

— Staţi pe loc că vin.

Mi-am dat jos geaca şi m-am săltat cu oarecare greutate în copac, poziţionându-mă sub Mabel şi punându-i o mână fermă sub fund. Îmi doream să nu mă fi îmbrăcat cu jeanşi cu talie joasă şi chiloţi tanga cu talie înaltă.

— Mami, nici eu nu pot să mai cobor, m-a anunţat Billy, care stătea pe vine, clătinându-se pe o cracă la dreapta mea, ca o pasăre ameţită.

— Îmm, am zis. Aşteaptă.

M-am sprijinit cu întreaga greutate de trunchiul copacului, am pus un picior pe o ramură aflată ceva mai sus şi m-am ridicat spre Billy, punându-i o mână sub fund, în timp ce cu cealaltă mână rămăsesem sub fundul lui Mabel. În tot timpul ăsta, simţeam cum jeanşii mei cu talie joasă îmi coborau din ce în ce mai mult pe fund. „Rămâi calmă şi echilibrată! Ţine-te bine şi...”

Nici unul dintre noi nu mai putea să se mişte. Ce să fac? Aveam să rămânem aşa, încremeniţi pe ramurile copacului pentru veşnicie, ca un trio de şopârle?

— Totul e în regulă acolo sus?

— E domnul Wolkda, m-a lămurit Mabel.

M-am holbat cu greutate în jos, peste umăr.

Era într-adevăr domnul Wallaker, care ieşise să alerge, îmbrăcat în pantaloni de trening şi cu tricou cenuşiu. Arăta de parcă ar fi fost angajat într-o cursă de comando.

— Totul e în regulă? a repetat el, oprindu-se brusc sub noi.

Tipul arăta ciudat pentru un profesor, dar privirea îi era aceeaşi: enervantă şi dezaprobatoare.

— Da, nu, totul e perfect! am murmurat eu. Ne, ăăă, căţărăm în copac!

— Da, văd.

Splendid, mi-am spus în gând. Acum o să le zică tuturor, la şcoală, că sunt o mamă iresponsabilă, care-şi lasă copiii să se caţere prin copaci. Jeanşii îmi alunecaseră de-acum destul de mult pe fese, iar chiloţii mei tanga, din dantelă neagră, erau complet la vedere.

— Bine atunci. Eu plec. Pa!

— Paa! i-am strigat pe un ton vesel, peste umăr.

După care m-am răzgândit.

— Îmm... domnule Wallaker?

— Daaaa?

— Aţi putea doar...?

— Billy, a spus domnul Wallaker, dă-i drumul mamei, apucă-te de cracă şi aşază-te pe ea.

Mi-am retras braţul îngheţat de sub Billy şi l-am mutat pe spatele lui Mabel.

— Aşa! Acum, uită-te la mine! Când ajung la trei, vreau să faci ce-ţi zic eu.

— OK, a răspuns Billy voios.

— Unu... doi... şi... sari!

M-am aplecat înspre spate şi aproape c-am ţipat când Billy a sărit din copac. Ce era în mintea domnului Wallaker?

— Şiiiiiii... rostogoleşte-te!

Billy a aterizat pe pământ, a executat o rostogolire stranie, în stil militar, şi s-a ridicat în picioare mândru nevoie mare.

— Acum, doamnă Darcy, dacă-mi permiteţi...

Domnul Wallaker s-a săltat pe ramurile cele mai de jos ale copacului.

— O să pun mâna pe...

Mine? Pe chiloţii mei?

— ... Mabel, a zis el şi-a întins braţele dincolo de mine, cuprinzând trupuşorul grăsuţ al lui Mabel cu palmele lui cele mari. Iar dumneavoastră extrageţi-vă dintre ramuri şi săriţi jos.

Încercând să ignor frisonul exasperant indus de parfumul şi apropierea domnului Wallaker, am făcut aşa cum mi-a cerut şi am sărit din copac, încercând să-mi trag, în acelaşi timp, şi pantalonii. El a cuprins-o pe Mabel cu braţul lui puternic, a ridicat-o pe umăr şi-apoi a aşezat-o pe iarbă.

— Am zis Fuckoon, i-a declarat fetiţa uitându-se la el cu o privire serioasă.

— Şi eu am fost pe punctul să zic acelaşi lucru, i-a ţinut isonul domnul Wallaker. Dar acum totul e bine, da?

— Vrei să te joci fotbal cu mine? l-a întrebat Billy.

— Din păcate, trebuie să mă întorc acasă, i-a răspuns profesorul, la ăăă... familie. Pe viitor, încercaţi să evitaţi ramurile de sus.

După care, tipul a rupt-o din nou la fugă, pompând din braţe, în sus şi-n jos, cu palmele deschise. Cine-şi închipuia că e?

Dintr-odată, m-am trezit zbierând după el:

— Domnule Wallaker?

Profesorul s-a întors, însă eu nu mai ştiam ce vrusesem să-i zic. Rulând disperată tot felul de idei prin creier, i-am strigat:

— Mulţumesc.

Apoi, fără nici un motiv, am adăugat:

— Vreţi să mă urmăriţi pe Twitter?

— Sub nici o formă, mi-a răspuns el hotărât şi-a pornit din nou în alergare.

Hmmm! Ticălos urâcios! Chiar dacă ne coborâse din copac.

Un ac în carul numit Twitter

Sâmbătă, 5 ianuarie 2013 (continuare)

Followers pe Twitter – 652, followers de care ar putea să-mi placă – 1

4 p.m. Toată chestia cu domnul Wallaker, copacul şi întorsul lui la familie şi copii mi-a indus sentimentul că

sunt o persoană anormală, că toţi ceilalţi oameni îşi petrec zilele de sâmbătă în sânul familiilor mononucleare, în care tatăl joacă ping-pong cu fiul, iar mama merge la cumpărături şi-şi face manichiura şi pedichiura în compania fetiţei gătite cu hăinuţe imaculate. Aaa, soneria de la intrare!

9 p.m. Era Rebecca! Am petrecut o seară minunată la masa ei din bucătărie, cu copiii alergând prin jurul nostru. Încă mă mai simţeam puţin cam anormală, pentru că Rebecca are un soţ sau, cel puţin, un „partener”, fiindcă nu sunt căsătoriţi. Tipul e înalt, chipeş, deşi deseori arată cam dărâmat şi întotdeauna e îmbrăcat numai în negru. Şi e muzician. I-am zis Rebeccăi despre starea mea paranoică legată de toţi-ceilalţi-în-familii-mononucleare, la care ea a pufnit pe nas.

— Familii mononucleare? Eu nu-l văd pe Jake cu luna! Tot timpul e plecat la câte-o cântare sau în turneu şi, când îşi face apariţia, în general e ca şi când aş avea în casă un adolescent drogat.

Apoi ne-am mutat cu toţii la noi acasă şi ne-am uitat la *Britain’s Got Talent*, în timp ce eu am gătit (adică am

făcut floricele de porumb în cuptorul cu microunde), iar acum copiii dorm. Billy şi Finn sunt peste drum, Mabel şi Oleander sunt aici.

Duminică, 6 ianuarie 2013

Followers pe Twitter – 649 (îmi vine să le scriu acelor followers care au dispărut şi să-i întreb „De ce? De ce?”)

8 p.m. O altă zi plăcută, în compania Rebeccăi şi a copiilor. O altă seară plăcută cu mine, Mabel şi Billy în patul meu, uitându-ne la rezultatele de la *Britain’s Got Talent*, în vreme ce eu mi-am şi verificat de pe iPhone contul de Twitter şi am postat un mesaj adresat celor 649 de followers – un mesaj conţinând un comentariu profund legat de emisiunea în desfăşurare: „**@JoneseyBJ** Auu #Melodia lui Chevaune foarte emoţionantă, totalmente *amazog*.”

8:15 p.m. Aah. Am primit un răspuns la comentariu de la cineva numit @_Roxster!

„**@_Roxster** @JoneseyBJ #Melodia lui Chevaune e totalmente *amazog*? Mi se amestecă lacrimile cu voma.”

— Mami, a zis Billy.

— Mmmm? am răspuns eu neatentă.

— De ce zâmbeşti aşa?

Nu posta mesaje pe Twitter când eşti beată

Joi, 10 ianuarie 2013

Followers pe Twitter – 652, numărul de followers care au revenit – 1, followers noi – 2, unităţi de alcool (nici nu vreau să mă gândesc la asta. Dar – cu voce tremurândă – nu merit şi eu puţină fericire?)

9:30 p.m. Chloe rămâne iar peste noapte, după seara petrecută cu Graham în Camden. E plăcut să stau aşa, la sfârşitul zilei, acompaniată de un pahar sau două de vin alb şi să mă pun la curent cu noutăţile şi cu situaţia de pe Twitter.

10 p.m. Uaaau! Ce poveste fantastică: *„Lasagna de vită 100% din cal.”*

10:25 p.m. Ha ha. Tocmai am scris pe Twitter.

„**@JoneseyBJ** Avertisment: S-au descoperit crochete de peşte conţinând în proporţie de 90% căluţi de mare.”

Sunt convinsă că mesajul meu va fi repostat şi-mi va aduce şi mai mulţi followers decât spambotul!

Poate c-o să mai beau un pahar cu vin. În fond, Chloe e aici, deci totul e în regulă.

Îmi place la nebunie că tonul mesajelor mele de pe Twitter e atât de drăgăstos şi de prietenos. Nu ca în cazul altora. Unii nu fac decât să critice alte persoane. Pe bune, parcă ne-am fi întors în epoca lui Robin Hood, cu toate fiefurile astea şi ahh...

10:30 p.m. Toată lumea mă critică. Pe mine şi mesajul meu.

„**@_Sunnysmile** @JoneseyBJ Asta ţi se pare o glumă nouă? Tu nu te citeşti decât pe tine pe Twitter? Eşti obsedată de propria-ţi persoană sau ce?”

Acum chiar că am nevoie de încă un pahar cu vin.

10:45 p.m. Aşa! O să-i scriu înapoi lui @sunny sau cum naiba o cheamă şi-o s-o scot din listă. Ce? Oamenii nu mai au voie să inventeze glume?

11 p.m. „**@JoneseyBJ** @_Sunnysmile Dacă nu încetezi cu răutăţile, te scot din lista de followers.”

11:01 p.m. „**@JoneseyBJ** @_Sunnysmile Aici e cineva care împarte prin mesajele de pe Twitter veselie & energie pozitivă. Cam cum fac şi păsările.”

11:07 p.m. „**@JoneseyBJ** „Ele nici nu se spetesc, nici nu scriu pe Twitter.” Hmmm. În schimb, ciripesc. Astha e treaba cu păsările.”

11:08 p.m. „**@JoneseyBJ** Oricum, dă-le-n măsa. Păsări cretine care dau din aripi şi ciripesc toată ziua. Ah ah, uitaţi-vă la mine! Sunt o pasăre!”

11:15 p.m. „**@JoneseyBJ** Urăsc păsările. Uitaţi-vă la fimul ăla, „Păsările”! Păsările pot ajunge SĂ MĂNÂNCE OAMENI.”

11:16 p.m. „**@JoneseyBJ** Au coafuri din anii ‘60 şi le scot ochii oamenilor cu ciocurile. Păsări rele şi dezgustătoare.”

11:30 p.m. „**@JoneseyBJ** 85 de followers dispăruţi. De ce? Dececeam făcut? Întoarceţ!i-vă”

„**@JoneseyBJ** Nuu! Follwers pleacă de parcă s-ar scurge printr-o sită.”

„**@JoneseyBJ** Nuuu! Urăsc păsările Urăsccirepiturile Urăsc follwoers care pleacăpinsită. Mă duc aşacă laculcare!”

Rezultatul mesajelor postate la beţie

Vineri, 11 ianuarie 2013

Followers pe Twitter pierduţi – 551, followers pe Twitter rămaşi – 101, numărul de cuvinte scrise la scenariu – 0

6:35 a.m. Doar să-mi verific Twi... Ahhhh! Tocmai ce mi-am amintit de avalanşa de mesaje incoerente postate aseară la beţie, cum am criticat păsările, fără nici un motiv, în văzul a sute de oameni pe care nu-i cunosc

absolut deloc. Dumnezeule! Am o mahmureală de-mi crapă capul şi trebuie să duc copiii la şcoală. Ah, e OK fiindcă-i duce Chloe. Mă întorc la somn.

10 a.m. Situaţia poate fi salvată, la fel ca orice dezastru de PR. Poate cu excepţia dezastrului de PR actual, care-l are drept subiect pe Lance Armstrong.

10:15 a.m. Aşa. *Frunzele din părul lui.* Trebuie să-mi văd de treabă.

11:15 a.m. De fapt, poate că aş fi capabilă de o carieră în PR! Ah, la naiba, e 11:15, trebuie să lucrez la scenariu. Dar, mai întâi, e limpede că trebuie să postez pe Twitter o scuză completă şi sinceră pentru puţinii followers care mi-au mai rămas.

„**@JoneseyBJ** Îmi pare foarte rău pentru mesajele de aseară cu privire la păsări.”

11:16 a.m. „**@JoneseyBJ** Păsările ne încântă auzul şi privirea cu penele şi cântecul lor! Şi ţin viermii sub control. Lasă păsările în pace!”

11:45 a.m. Poate c-ar fi bine, ca să fiu mai sigură, să introduc şi un citat din Dalai Lama:

„**@JoneseyBJ** Aşa cum şarpele îşi leapădă pielea şi noi ne putem lepăda de trecutul nostru şi o putem lua de la capăt. (@DalaiLama)”

9:15 p.m. Aşa. Copiii dorm. Mă întorc pe Twitter.

9:16 p.m. OMG! Mesaj de la @_Roxster! Yesss! Cel puţin, Roxster n-a plecat dezgustat.

„**@_Roxster** @JoneseyBJ @DalaiLama Asta după ce-ai scăpat de mahmureală? Îţi dai seama că ai fost inclusă pe lista #Twunk?”

9:17 p.m. Dumnezeule! Toată lumea mă ridiculizează şi-mi repostează mesajele alea date la beţie despre păsări. Trebuie să încerc să limitez pagubele.

„**@JoneseyBJ** #twunkpăsări Uitaţi, îmi pare rău, aş vrea să nu fi... cum se spune la trecut? Să nu fi postat? Postatără? Postut?”

„**@_Roxster** @JoneseyBJ Cred că termenul potrivit este «Prost».”

„**@JoneseyBJ** @_Roxster Îmi dai lecţii de gramatică sau eşti mojic?”

„**@_Roxster** @JoneseyBJ Prima variantă *voce afectată*: din latinescul prosto, prostare, prostit.”

E haios. Şi-n poză e arătos. Şi pare tânăr. Mă întreb cine e?

„**@JoneseyBJ** @_Roxster Roxster, dacă o ţii tot aşa, cei 103 discipoli care ţi-au mai rămas pe Twitter o să-nceapă să-ţi solicite pungi în care să vomite.”

„**@_Roxster** @JoneseyBJ De ce? Suferă toţi de mahmureală din cauză că aseară au bătut şi ei câmpii pe tema păsărilor?”

Mmmmmmmmmmmmmmmmmmm.
Obrăznicătură mică şi patentată.

„**@JoneseyBJ** @_Roxster Te rog să încetezi să mai fii atât de impertinent sau voi fi nevoită să te rad.”

„**@_Roxster** @JoneseyBJ Să mă razi sau să mă rozi? Ar fi de preferat să nu te referi la ultima variantă. Tocmai ce-ai mai pierdut 48 de followers.”

„**@JoneseyBJ** @_Roxster A, nu! Ăia cred că sunt o bolnavă de nervi care postează mesaje pe Twitter şi o grasă.”

„**@_Roxster** @JoneseyBJ Ai zis cumva «şi o vântoasă»?”

„**@JoneseyBJ** @_Roxster Nu, Roxster, am zis «şi o grasă». Mi se pare că eşti obsedat, la modul nesănătos, de vânturi şi vomă.”

Roxster mi-a retransmis mesajul unuia dintre followers-ii lui:

„**@Raef_P** @Rory Ne vedem în cinci, da? În faţă la Pârţâială?”

Apoi a adăugat:

„**@_Roxster** @JoneseyBJ Ticăloşii ăştia cu aere schiază în Franţa.”

„**@JoneseyBJ** @_Roxster Dar ce e Pârţâiala?”

„**@_Roxster** @JoneseyBJ Ceruială.”

10 p.m. Ceruială? Franţa? Brusc m-a cuprins o teamă teribilă: dacă Roxster nu e un tinerel drăgălaş care mă consideră distractivă, ci un homosexual, care e atras de mine şi Talitha fiindcă amândouă suntem nişte simulacre de travestiţi tragici şi ironici, ceva gen Lily Savage.

10:05 p.m. Tocmai am sunat-o pe Talitha ca să-i cer părerea.

— Roxster? Parcă-mi sună cunoscut. E cumva unul dintre followers-ii mei?

— E follower-ul MEU! am sărit indignată.

După care am recunoscut:

— Deşi e posibil să fi sărit pe lista mea de la tine.

— E adorabil. Roxster. Roxby şi nu mai ştiu cum. Am avut un tip în emisiune, care făcea reclamă la containere pentru reciclarea mâncării produse de branduri de lux, iar Roxby a venit cu el. Lucrează pentru o organizaţie caritabilă eco. Un tinerel simpatic. Foarte frumuşel. Dă-i înainte!

10:15 p.m. „**@JoneseyBJ** @_Roxster Tu te duci în Franţa să te epilezi cu ceară, Roxster?”

„**@_Roxster** @JoneseyBJ *voce joasă, masculină* Jonesey, sunt foarte departe de a fi homosexual. Eu mă referam la ceruiala de la plăcile de snowboard.”

„**@JoneseyBJ** @_Roxster «Ah, ah, uitaţi-vă la mine, sunt un tinerel. Mă dau cu placa în pantaloni lăbărţaţi şi-mi arăt chiloţii.»„

„**@JoneseyBJ** @_Roxster «În loc să schiez elegant, cu o glugă bordată cu blană.»”

„**@_Roxster** @JoneseyBJ Îţi plac bărbaţii mai tineri, Jonesey?”

„**@JoneseyBJ** @_Roxster *voce glacială, pe punctul de a se transforma în gheţar* Poftim? Ce vrei să spui, EXACT, cu chestia asta?”

„**@_Roxster** @JoneseyBJ *ascunzându-se după canapea* Câţi ani ai, Jonesey?”

„**@JoneseyBJ** @_Roxster Oscar Wilde: Niciodată să nu ai încredere într-o femeie care-ţi spune ce vârstă are. Dacă-ţi spune asta, o să-ţi spună orice.”

„**@JoneseyBJ** @_Roxster Tu câţi ani ai?”

„**@_Roxster** @JoneseyBJ 29.”

Scenaristă

Luni, 14 ianuarie 2013

Followers pe Twitter – 793 (sunt eroina #Twunken), mesaje postate – 17, invitaţii sociale dezastruoase acceptate – 1 (sau poate 3 în acelaşi timp), cuvinte scrise la scenariu – 0

10 a.m. Aşa, trebuie să mă apuc de lucru!

10:05 a.m. Doar să verific înainte ştirile.

10:15 a.m. Oooo! Îmi place foarte mult noua coafură a lui Michelle Obama, asta cu breton sau cu „franjuri”, cum li se spune acum. Poate ar trebui să-mi fac şi eu breton sau franjuri? De asemenea, firește, sunt încântată de cel de-al doilea mandat de preşedinte al lui Obama.

10:20 a.m. Chiar a-nceput să-mi pară că oamenii cumsecade au preluat puterea: Obama, noul Arhiepiscop de Canterbury, cel care, înainte de asta, a avut o slujbă normală, iar acum se pronunţă împotriva băncilor care sunt lacome, William şi Kate. Aşa, să trecem la treabă! Ooo, telefonul!

11 a.m. A fost Talitha.

— Draga mea! Ai terminat scenariul?

— Da! i-am răspuns. Mă rog, oarecum.

Adevărul e că, din pricina poveştii cu Bărbatul cu Geacă de Piele, apoi a perioadei de studiu pe tema „cum să cucereşti un bărbat” şi după aceea a chestiei cu Twitter-ul, *Frunzele din părul lui* a cam rămas în stadiul

de sămânţă. Ah, deşi, oare frunzele se pot transforma în seminţe? Poate în cazul paltinilor?

— Bridget? Mai eşti acolo? E cât de cât gata?

— Da! am minţit eu.

— Păi, atunci trimite-mi-l. Sergei face nişte „afaceri” în industria filmului şi cred c-o să mă pot folosi de ocazie ca să-ţi fac rost de un agent.

— Mulţumesc, i-am spus Talithei, foarte mişcată.

— Mi-l trimiţi azi?

— Îmm. Da! Dă-mi doar câteva zile?

— OK, a conchis prietena mea. Dar dă-i bătaie, da? Printre mesajele trimise tinereilor de pe Twitter? Ţine minte: nu trebuie să lăsăm Twitter-ul să se transforme într-o obsesie.

11:15 a.m. Aşa. E absolut imperativ să nu intru deloc pe Twitter azi, ci să termin de scris scenariul. Mai am doar sfârşitul. A, şi partea de mijloc. Şi să rezolv începutul. Poate-o să arunc doar un ochi, scurt, pe Twitter, ca să văd dacă @_Roxster mi-a mai scris ceva. Ahhh! Telefonul.

— Aaa, bună, draga mea!

Mama.

— Te-am sunat în legătură cu Proiecţia Filmului Croazierei şi cu Petrecerea Pălăriilor, care-o să aibă loc de sâmbătă într-o săptămână. Ne-am simţit atât de bine când am mers la Chats, la întâlnirea-de-Crăciun-de-după-Crăciun şi m-am gândit că...

M-am străduit să rezist tentaţiei de a posta imediat un mesaj amuzant despre mama/discuţia despre evenimentul legat de croazieră şi asta chiar în timpul conversaţiei. Bineînţeles că mama n-o să intre niciodată pe Twitter.

— Bridget?

— Da, mamă, am răspuns, chinuindu-mă să mă desprind de Twitter.

— Ah! Deci CHIAR vii?

— Îmm, am zis. Vrei să-mi mai spui o dată despre ce e vorba?

Mama a oftat.

— E vorba despre Petrecerea Pălăriilor, care se dă în cinstea încheierii lucrului la noua clădire Gatehouse Lodges! Toate filialele St Oswald’s dau petreceri din astea atunci când termină o nouă construcţie. Toţi o să purtăm pălării, pe care, după aceea, o să le aruncăm în aer!

— Şi mai zi-mi o dată când o să fie?

— De sâmbătă într-o săptămână. Iubita mea, trebuie să vii, fiindcă la Mavis o să vină Julie şi Michael şi toţi nepoţii.

— Deci pot să-i aduc şi pe copii?

A urmat o scurtă pauză.

— Da, fireşte, iubita mea, asta e şi ideea, dar...

— Dar ce?

— Nimic, nimic, scumpo. O să ai grijă ca Mabel să fie îmbrăcată cu rochia pe care ţi-am trimis-o?

Am oftat. Indiferent în câte toalete cool, cu pantaloni scurţi, colanţi şi cizme de motociclist, cumpărate de la raionul pentru copii din H&M, sau în câte rochiţe de petrecere şic, primite de la mama, aş încerca s-o îndes pe Mabel, fetiţa mea are propriile idei fixe legate de hainele cu care vrea să fie îmbrăcată: de obicei, îşi alege nişte combinaţii în stil Amish-mixat-cu-Disney, adică un tricou sclipicios, colanţi şi o fustă până la glezne cu volane suprapuse. Mă simt ca şi când aş face parte dintr-o cu totul ALTĂ GENERAŢIE, care nu înţelege moda tinerilor.

— Bridget! a spus mama exasperată, probabil pe bună dreptate. Trebuie să vii, draga mea. Nu contează cât de urât o să se comporte cei mici.

— Dar nu se comportă deloc urât!

— Ei, ceilalţi nepoţi sunt mai mari, dar asta pentru că tu i-ai făcut pe Billy şi pe Mabel mai târziu. Şi – fireşte – atunci când eşti singură, e mai dificil să...

— Nu sunt sigură că pot să vin de sâmbătă într-o săptămână.

— Toţi ceilalţi vor fi împreună cu nepoţii lor. Mi-e foarte greu să fiu aşa, singură.

— OK! Dar, mamă, acum nu pot să mai vorbesc.

— Ţi-am zis despre necazul care...? a început mama să trăncănească, aşa cum face de fiecare dată când îi spun că trebuie să închid. E un bărbat care intră prin toate dormitoarele. Kenneth Garside? Se urcă în pat cu toate femeile.

— Îţi place de Kenneth Garside, mamă? am întrebat-o cu inocenţă.

— Ei, termină cu prostiile, scumpa mea. Când ajungi la vârsta mea, nu-ţi mai doreşti un bărbat. Nu te mai vor decât ca să-i îngrijeşti.

E o chestie interesantă asta cu vârstele la care bărbaţii şi femeile se doresc, unii mai mult decât ceilalţi:

La douăzeci de ani: Femeile sunt la conducere, fiindcă aproximativ toată lumea vrea să le-o tragă, aşa că au foarte multă putere. Iar bărbaţii de douăzeci şi ceva de ani sunt super-excitaţi, dar încă n-au reuşit în carieră.

La treizeci de ani: În mod clar, bărbaţii sunt la conducere. Decada celor treizeci de ani este cea mai nasoală perioadă pentru o femeie care vrea să cucerească, fiindcă e din ce în ce mai presată de injustul ticăit al ceasului biologic: un ceas care – să sperăm – va fi foarte curând modificat, prin perfecţionarea procedurii de îngheţare a ovulelor, în stil Jude. Astfel se va ajunge la un ceas digital silenţios, care nu va mai necesita şi alarmă. În tot acest timp, bărbaţii miros situaţia aşa cum rechinii miros sângele şi, simultan, îşi îmbunătăţesc carierele. Prin urmare, balanţa înclină din ce în ce mai mult în favoarea lor, până când...

La patruzeci de ani: Aici nu sunt foarte sigură, pentru că, în majoritatea timpului, am fost cu Mark. S-ar putea

să fie egalitate. Asta dacă scoţi copiii din ecuaţie. Sau poate bărbaţii cred că ei sunt la conducere fiindcă li se pare că-şi doresc femei mai tinere şi cred că sunt doriţi de femeile de-o vârstă cu ei. Când, de fapt, în secret, femeile îşi doresc şi ele bărbaţi mai tineri. Iar bărbaţilor mai tineri le plac femeile mai în vârstă pentru că acestea, în mod reconfortant, nu-i vor în rol de susţinători ai familiei şi nici nu le mai stă mintea la copii.

La cincizeci de ani: Aceasta era, pe vremuri, vârsta *Femeii invizibile* a lui Lucy Covendish, o femeie etichetată ca fiind ne-viabilă, ţinta post-menopauzală a sitcomurilor. Acum însă, odată cu şcoala de rebrenduire a Talithei şi datorită lui Kim Cattrall, Julianne şi Demi Moore etc., situaţia a început să se schimbe!

La şaizeci de ani: Balanţa începe să se încline în sens invers, pe măsură ce bărbaţii realizează că au făcut tot ce au putut să facă în carieră şi că nu au prieteni în adevăratul sens al cuvântului, aşa cum au femeile, ci că au pierdut timpul discutând între ei despre golf şi alte chestii. Iar femeile se îngrijesc mai mult – uitaţi-vă la Helen Mirren şi Joanna Lumley!

La şaptezeci de ani: Indubitabil, femeile sunt la conducere şi arată în continuare bine, au un cămin confortabil, gătesc şi...

— Bridget, mai eşti acolo?

Rezultatul e că am decis să-i duc pe copii la Petrecerea Pălăriilor, dată în onoarea noii clădiri Gatehouse Lodges, la Proiecţia Filmului Croazierei şi la un Ceai cu Familia, la Chats. Şi încă tot nu m-am apucat de scris la scenariu.

Marţi, 15 ianuarie 2013

11:55 p.m. Mi-am petrecut toată noaptea şi toată ziua scriind, scriind şi tot scriind şi acum tocmai ce i-am trimis Talithei e-mail-ul cu *Frunzele din părul lui.*

Miercuri, 16 ianuarie 2013

60,8 kilograme (e de rău: prea mult timp petrecut stând cu fundul pe scaun), dar agenţi – 1!

11 a.m. Tocmai m-a sunat agentul! Din păcate, aveam gura plină cu caşcaval ras, dar asta nu a contat fiindcă n-am fost obligată să vorbesc.

— Vă caut din partea lui Brian Katzenberg, mi-a zis asistenta.

— Deci, a intrat imediat Brian Katzenberg. Îl ştim amândoi pe Sergei, iar eu ştiu că Sergei vrea să scoată în lume scenariul ăsta.

— L-ai citit? l-am întrebat fremătând. Îţi place?

— Mi se pare fascinant şi-o să-l trimit imediat persoanelor potrivite. Aşa că poţi să-l anunţi numaidecât pe Sergei şi mi-a făcut plăcere să te cunosc.

— Mulţumesc, m-am bâlbâit eu.

— Deci îi spui lui Sergei c-am făcut-o, da?

— Da! am răspuns. N-avea grijă!

11:05 a.m. Tocmai am sunat-o pe Talitha ca să-i mulţumesc.

— Îi spui lui Sergei? Brian mi s-a părut foarte nerăbdător să-l anunţ.

— Of, Doamne! Da, o să-i spun lui Sergei. Numai naiba ştie ce se petrece acolo. Dar, draga mea, sunt foarte mândră de tine că ai terminat scenariul.

Să ningă!

Joi, 17 ianuarie 2013

SMS-*uri despre zăpadă – 12, mesaje pe Twitter despre zăpadă – 13, fulgi de zăpadă – 0*

8 p.m. SMS de la şcoală.

„Dragi părinţi, mâine se aşteaptă cantităţi masive de zăpadă. Vă rugăm să vă verificaţi mesajele şi nu plecaţi la drum înainte de 8 a.m. Vă vom trimite SMS dacă programul şcolar se suspendă din cauza Zilei Zăpezii.”

8:15 p.m. Mare bucurie! Putem să chiulim de la şcoală şi să mergem la săniuş! E limpede că nimeni nu poate să se ducă la culcare. Tot tragem draperiile ca să verificăm

dacă vedem vreun fulg de zăpadă în lumina felinarului de pe stradă.

8:30 p.m. Nici urmă de zăpadă.

8:45 p.m. Nici urmă de zăpadă. Şi copiii trebuie neapărat să meargă la culcare.

9 p.m. Până la urmă, i-am făcut să se culce repetându-le, ca un papagal: „Culcaţi-vă, culcaţi-vă, dacă nu vă culcaţi, n-aveţi voie să vă BUCURAŢI de zăpada cea minunată!” Ceea ce, evident, era o minciună: cu cine altcineva aş putea să ies la zăpadă?

9:45 p.m. În continuare, nici urmă de zăpadă. Poate o să intru pe Twitter.

9:46 p.m. @_Roxster a postat un mesaj despre zăpadă!

„**@_Roxster** Mai e cineva la fel de încântat ca mine de zăpadă?”

9:50 p.m. „**@JoneseyBJ** @_Roxster Eu. Dar unde e? «Ah, ah, uitaţi-vă la mine! Eu sunt zăpada, dar nu exist!»”

10 p.m. Mesaj de la @_Roxster!

„**@_Roxster** @JoneseyBJ Jonesey, iar scrii când eşti beată? Sau şi ţie îţi place zăpada la fel de mult ca şi mie?”

10:15 p.m. Am continuat să flirtez cu @_Roxster.

„**@JoneseyBJ** @_Roxster Te ceruieşti în aşteptare?”

„**@_Roxster** @JoneseyBJ Cu siguranţă.”

Talitha ni s-a alăturat „**@Talithanemernicanorocoasă** @JoneseyBJ @_Roxster Foarte amuzant, dragilor. Şi acum DUCEŢI-VĂ LA CULCARE.”

10:30 p.m. Mmmm. Ador Twitter-ul. Ador sentimentul că mai există cineva căruia îi pasă de acele lucruri mici şi încântătoare de care îţi pasă şi ţie.

11 p.m. În continuare, nici urmă de zăpadă.

Vineri, 18 ianuarie 2012

De câte ori am verificat dacă a nins – 12, fulgi de zăpadă – 0, mesaje pe Twitter de la @_Roxster – 7, mesaje pe Twitter adresate pasămite tuturor, dar, de fapt, lui @_Roxster – 6 (mai puţine decât ale lui, foarte bine)

7 a.m. M-am trezit şi am alergat plină de frenezie la fereastră. Nici urmă de zăpadă.

7:15 a.m. Am fost tentată să stăm cu toţii în pijamale pentru Ziua Zăpezii, cu toate că n-a nins deloc, dar m-am forţat să forţez pe toată lumea, inclusiv pe mine, să ne îmbrăcăm ca să fim pregătiţi pentru situaţia în care nu primim SMS de la şcoală legat de Ziua Zăpezii.

7:45 a.m. Nici urmă de SMS. Însă, poate a apărut vreun mesaj pe Twitter de la @_Roxster?

7:59 a.m. În continuare nici urmă de SMS. Nici un mesaj de la @_Roxster. Încerc să-mi gestionez propria dezamăgire, dar şi pe a celorlalţi. Mi-am îndesat în gură

trei cârnaţi înveliţi în bacon. Apoi am întrebat: „Mai vrea cineva cârnat?”

8 a.m. Nici urmă de SMS de la şcoală. Trebuie să plecăm.

9 a.m. Am lăsat-o pe Mabel la şcoală. La Şcoala Generală, mare frenezie. Domnul Wallaker îi punea pe băieţi să stea în şir, ghemuiţi în spatele unor ziduri imaginare de zăpadă, şi să se bată cu bulgări imaginari. Am rezistat tentaţiei de a-i trimite un mesaj lui @_Roxster, în care să-i descriu scena. Mi-a fost frică să nu i se ia de mine aflând că am copii.

— Azi avem zăpadă, doamnă Darcy! mi-a zis domnul Wallaker, apărând brusc lângă noi. O să vă mai căţăraţi prin copaci?

— Ştiu! Am aşteptat zăpada toată noaptea, i-am răspuns, ignorând detaliul cu copacul. Dar unde e?

— Vine dinspre vest! În Somerset ninge. Vă place zăpada?

— Zăpada propriu-zisă, i-am răspuns pe un ton misterios.

— Poate că a fost reţinută pe M4, a continuat el. Autostrada e închisă din cauza zăpezii la intersecţia 13.

— A! am exclamat luminându-mă.

— Staţi, a intervenit Billy. Cum poate să fie zăpada reţinută de zăpadă?

În ochii domnului Wallaker s-a aprins o luminiţă de amuzament, apoi Billy a început să rânjească. Ceea ce a fost foarte enervant. Era ca şi cum cei doi ar fi râs cumva pe seama mea.

— O zi bună! am spus nedumerită – doar nu eram în California – şi-am plecat bălăngănindu-mă pe gheaţă, ca să-mi văd de Twitter, adică de scris.

De ce m-am încălţat cu cizme cu toc?

9:30 a.m. Înapoi acasă. Aşa! *Frunzele din părul lui.*

9:35 a.m. I-am trimis repede un mesaj lui @_Roxster, adică tuturor followers-ilor mei. Am transcris gluma domnului Wallaker.

9:45 a.m. „**@Jonesey BJ** Se pare că zăpada a fost reţinută de zăpadă pe M4, dar o să sosească în curând.”

10 a.m. Cinci persoane mi-au repostat mesajul! Şi-am mai câştigat încă doisprezece followers.

10:15 a.m. La televizor se tot repetă „AVERTIZARE! ZĂPADĂ!”

10:30 a.m. A început să ningă!

11 a.m. Stratul de zăpadă devine din ce în ce mai gros. Nu pot să mă abţin să nu mă tot duc la fereastră să mă uit afară.

11:45 a.m. Mă tot holbez la miracolul zăpezii. E ca şi cum cineva ar fi desenat, superb, o umbră albă peste toţi copacii. Pe masa de afară, stratul de zăpadă are patru centimetri – seamănă cu glazura de tort. Sau cu frişca... Deşi poate că nu are chiar patru centimetri. M-am gândit dacă să nu ies cu o ruletă şi să-l măsor, apoi am realizat c-aş fi fost ridicolă. Trebuie să-mi văd de milioanele de treburi.

Amiază. OMG, am un mesaj de la @_Roxster!

„**@_Roxster** @JoneseyBJ Ce zici? Să chiulim de la muncă, să ne ceruim şi să mergem să ne dăm cu săniuţele??”

Văzând mesajul, am clipit şocată. @_Roxster îmi cere pe bune să ies la o întâlnire cu el? Vorbeşte serios? Dar arăt ca o nebună, cu părul vâlvoi şi... Însă aş putea să mă spăl pe cap! Şi să mă îmbrac cu chestii de săniuş şi omu’ nu trăieşte decât o dată şi ninge! Am scris pe Twitter: „**@JoneseyBJ** @_Roxster Da! Poţi?”

Imediat ce am postat mesajul, am primit SMS: „GRUPA DE PREŞCOLARI ŞI ŞCOALA PRIMARĂ. Din cauza zăpezii, vă rugăm să vă luaţi copiii cât mai curând posibil şi să-i duceţi acasă, la adăpost. Şcoala se închide la 1:30.”

12:15 p.m. Ce mă fac? Nu mă pot aştepta ca un zeu splendid de douăzeci şi nouă de ani să vrea să meargă la săniuş cu doi copii şi o femeie mai în vârstă, cu părul vâlvoi. Ideea cu femeia mai în vârstă e că ea ar trebui să fie o tipă *soignée*, cu ciorapi negri de mătase, ca în cartea despre stilul franţuzesc de creştere a copiilor, ca Charlotte Rampling şi Catherine Deneuve. Trebuie să mă duc să-mi iau copiii, dar cum să-i trag clapa lui

@_Roxster, iar regulile cuceririi unui bărbat zic că treaba asta e ca dansul, că nu trebuie decât să-l urmezi pe partener, însă...

Alt SMS:

„Atât copiii de la Grupa Preşcolari, cât şi cei de la Şcoala Primară sunt adunaţi în holul şcolii. Vă rugăm să vă luaţi copiii cât mai repede cu putinţă.”

E chiar urgent!!

12:30 p.m. Am fugit jos ca să scot săniile din dulap, le-am şters repede de păienjeni etc.

12:50 p.m. Am deschis uşa ca să văd că toată strada era acoperită cu zăpadă. Era un viscol zdravăn, în mod clar, o situaţie foarte serioasă şi periculoasă! Teribil de încântată. Dar ce să mă fac cu @_Roxster? Trebuie să pun copiii pe primul plan.

1 p.m. OK, sunt îmbrăcată cu echipamentul de schi complet. Nu sunt sigură dacă e necesară şi casca, dar ochelarii de protecţie cu certitudine. În portbagaj am aruncat cizme de zăpadă, salopete, geci, mănuşi, kitul de supravieţuire, lopată, lanternă, apă, ciocolată şi sănii.

5 p.m. Într-un final, am ajuns la şcoală după o călătorie incitant de alunecoasă. Totuşi am fost nevoită să-mi scot ochelarii de protecţie şi să-i înlocuiesc cu cei normali, ca să verific mesajele de la @_Roxster.

„**@_Roxster** @JoneseyBJ Scuze, Jonesey – am făcut intenţionat pe zvăpăiatul. Am o slujbă de care nu pot să scap ca să mă joc în zăpadă. În mod evident, spre deosebire de tine.”

Sunt distrusă. Mi s-a tras clapa la o întâlnire în zăpadă.

Am mers legănându-mă până la şcoală, cam ca Lance Armstrong când a aterizat pe Lună – vreau să zic, Neil Armstrong –, şi asta din pricina pantalonilor de schi, traşi peste jeanşi, a gecii şi a tuturor celorlalte. Mă gândeam: „OK, nu trebuie să-i răspund lui @_Roxster acum, fiindcă, la drept vorbind, mi-a tras clapa la săniuş. Iar eu am răspuns, nu am reacţionat, deci am urmat la literă regulile de cucerire a unui bărbat şi...”

Am dat buzna pe uşă, în holul şcolii, acolo unde erau strânşi preşcolarii şi cei de la generală, şi-am văzut-o pe Nicorette cea Perfectă îmbrăcată precum Crăiasa-Zăpezii, cu cizme de zăpadă albe, cu coafura perfect

aranjată, cu o geantă enormă din piele neagră acoperită cu sclipiciuri şi o haină lungă şi albă, în jurul căreia era drapată o blană albă. Nicorette râdea seducător împreună cu domnul Wallaker. Huh. Cocotă-Masculină. Însurat şi flirtează cu Nicorette. Când am intrat eu, domnul Wallaker s-a întors şi-a izbucnit de-a dreptul în râs.

Deşi n-ar mai fi râs dacă ar fi ştiut că aveam o posibilă întâlnire de săniuş cu un puştan, nu-i aşa? Eu sunt Catherine Deneuve şi Charlotte Rampling.

— Mamiiiiii!

Billy şi Mabel au dat fuga la mine cu ochi strălucitori.

— Putem să mergem cu sania?

— Da! Le am deja în maşină! le-am răspuns aruncându-i domnului Wallaker o privire arogantă.

Mi-am pus la loc ochelarii de protecţie pe ochi şi-am ieşit din hol într-o manieră misterioasă – pe cât am putut de misterioasă, dată fiind ţinuta.

10 p.m. O zi fantastică. Plimbarea cu sania a fost absolut minunată. Rebecca şi toţi ceilalţi au venit şi ei pe Primrose Hill şi a fost absolut magic, ca într-o ilustrată de Crăciun. Stratul de zăpadă era adânc şi pufos şi, la

început, pe deal nu era aproape nimeni, aşa că puteai să-ţi dai drumul cu sania pe cărări cu o viteză destul de mare. Şi, în mijlocul acţiunii, @_Roxster mi-a trimis mesaj.

„**@_Roxster** @JoneseyBJ Vrei să ne dăm cu sania mai târziu? Pot să ies diseară, dacă poţi şi tu.”

„**@_Roxster** @JoneseyBJ Deşi mă tem pentru tine în aceste condiţii vitrege. Preferi s-o lăsăm pentru o altă seară?”

Mi-era prea greu să răspund, fiindcă-mi îngheţaseră degetele. Şi-aşa fusesem nevoită să-mi pun ochelarii pe nas ca să citesc mesajele şi, în acelaşi timp, să alerg după sănii, ca să preîntâmpin coliziunile etc., aşa că, am lăsat-o baltă o vreme, savurând sentimentul de a fi ultimul care primeşte mesaj şi ideea că @_Roxster era nerăbdător să iasă la o întâlnire cu mine!

Înte timp, din ce în ce mai multe persoane se adunaseră pe Hill, iar totul se acoperise de gheaţă, astfel că ne-am întors cu toţii pe la casele noastre: am băut ciocolată caldă, am luat cina împreună şi a fost o atmosferă chiar foarte veselă. La un moment dat, am lăsat-o pe Rebecca să supravegheze copiii şi m-am furişat afară, pentru cinci minute pe Twitter. În fugă, mi-

am aruncat o privire în oglindă şi mi-am dat seama că seara asta chiar nu era potrivită pentru o întâlnire cu un puştan.

În mijlocul abundenţei incoerente de mesaje despre zăpadă şi M4, am mai găsit unul de la @_Roxster.

„**@_Roxster** @JoneseyBJ Jonesey? Ai murit în zăpadă?”

„**@JoneseyBJ** @_Roxster Aproape. A fost o zăpadă pufoasă, de-a dreptul epică. Într-o altă seară ar fi minunat.”

„**@_Roxster** @JoneseyBJ O seară anume?”

Vedeţi? Comunicare directă şi sinceră! Aşa se face treaba. Am răspuns:

„**@JoneseyBJ** @_Roxster Dă-mi voie să-mi consult agenda extrem de încărcată...”

„**@_Roxster** @JoneseyBJ Vrei să spui cantitatea uriaşă de manuale cu sfaturi despre cum să cucereşti un bărbat?”

OMG! Oare Roxster mi-a citit mesajele din urmă, pe care le-am postat în epoca Bărbatului cu Geacă de Piele?

„**@JoneseyBJ** @Roxster *ignorând pur şi simplu impertinenţa tânărului şmecheraş* Tu când ai vrea?”

„**@_Roxster** @JoneseyBJ Marţi?”

M-am întors în bucătărie fericită. Totul e minunat! Am întâlnire cu un puştan de douăzeci şi nouă de ani, superb, haios şi excitant, o casă plină cu copii cu bujori în obrăjori şi cu arome dulci de mâncare, cu săniuţe şi puţici (am vrut să spun papuci – de unde mi-a venit chestia asta?).

Nu posta mesaje despre întâlnirea romantică în timpul întâlnirii romantice

Duminică, 20 ianuarie 2013

Followers pe Twitter – 873, mesaje de la @_Roxster – 7

11 a.m. Chestia cu mesajele postate pe Twitter merge senzaţional. Am câştigat din ce în ce mai mulţi followers după incidentul cu #twunk despre păsări. Nu mă pot abţine să nu remarc că, de când am stabilit întâlnirea, Roxster a devenit cam tăcut. Dar poate că, fiind bărbat, i se pare că a epuizat un anume nivel, cam ca la Xbox, şi deci nu mai trebuie să-şi mai bată capul pe linia asta.

11:02 a.m. Poate că totuşi ar trebui să postez un mesaj, ca să anunţ pe toată lumea care e situaţia.

„**@JoneseyBJ** *ciripit îngâmfat, enervant, plin-de-bucuria-primăverii-şi-de-am-întalnire-cu-un-necunoscut-misterios-de-pe-Twitter* Neaţaaaaaaaaaa, tuturor!”

11:05 a.m. OMG, am pierdut doi followers! De ce? De ce? A fost ceva în *tonul* meu? Trebuie neapărat să mai trimit un mesaj.

„**@JoneseyBJ** Scuze, e limpede că am deranjat câţiva followers cu îngâmfarea mea extrem de matinală. Evident, întâlnirea se va duce pe apa sâmbetei şi mi se va trage clapa.”

11:15 a.m. Minunat! Am mai pierdut trei followers. Trebuie să-mi amintesc să nu mai postez prea multe mesaje dimineaţa. Sau poate să nu mai postez deloc de vreme ce se pare că dobândesc mai mulţi followers atunci când nu postez nimic, decât atunci când postez ceva.

Mi-a scris Roxster! Vedeţi? Asta e recompensa mea pentru autocontrolul epic.

„**@_Roxster** @JoneseyBJ *jignit, şocat *Să-ţi trag clapa, Jonesey??”

„**@JoneseyBJ** @_Roxster Roxster! Te-ai întors!”

„**@JoneseyBJ** @_Roxster Încercam doar să contracarez tonul lăudăros al precedentului mesaj, care mi-a îndepărtat o parte din followers. Deci înţelegerea rămâne valabilă?”

„**@_Roxster** @JoneseyBJ Jonesey, oi fi eu tânăr, dar nu sunt nici imatur, nici un şarlatan.”

Apoi un alt mesaj: „**@_Roxster** @JoneseyBJ Ce-ai zice să ne întâlnim în faţa staţiei de metrou Leicester Sq la 7:30? După aceea putem să mergem la Nando’s. Sau undeva să mâncăm peşte cu cartofi prăjiţi?”

9:45 p.m. M-am dezumflat instantaneu. Staţia de metrou Leicester Sq?? Staţia de metrou Leicester Sq?? Dar afară e ger. Apoi mi-am adus aminte de regulile de bază pentru cucerirea unui bărbat.

Fii de acord cu orice propune el

„**@JoneseyBJ** @_Roxster *tors de pisică* Ar fi minunat!”

„**@_Roxster** @JoneseyBJ *mârâit satisfăcut* Ne vedem acolo, iubito.”

Vedeţi? Vedeţi? Aşa e mult mai bine decât să încerci să manipulezi situaţia.

9:50 p.m. Brusc, am intrat în panică: urma să mă întâlnesc cu un necunoscut de pe Twitter, la staţia de metrou Leicester Sq, când eu sunt o mamă singură.

9:51 p.m. Tocmai l-am sunat pe Tom, care o să treacă pe la mine.

10:50 p.m. Din păcate, a trebuit să aştept până să primesc părerea lui Tom, pentru că prietenul meu era şi el în plină criză din cauza unui arhitect ungur pe nume Arkis. Tom a insistat să-mi arate toate SMS-urile şi toate fotografiile şi toate mesajele lui Arkis pe aplicaţia Scruff de pe iPhone.

— Scruff e *mult* mai bun decât Grindr. Înainte era Beardy, dar acum a devenit mai mult Fashion Beardy, haine mici şi ochelari mari, dar nu în genul lui George Michael.

— Şi care e problema? am zis pe un ton serios şi profesionist, ca şi când eu aş fi fost psihoterapeutul, nu Tom.

— Cred că e posibil ca Arkis să stea bine la capitolul mesaje, dar să-i lipsească pantalonii. Îmi tot trimite noaptea târziu nişte SMS-uri foarte incitante şi sexuale, dar nimic altceva.

— Am înţeles. I-ai propus să vă întâlniţi? l-am chestionat pe Tom.

— I-am zis c-aş vrea să-l cunosc mai bine, dar am trimis mesajul la 1 a.m., fiindcă aşteptam o validare, dar m-am ales exact cu opusul, fiindcă Arkis nu mi-a răspuns vreo două zile şi după aceea n-a pomenit nimic despre mesaj şi-a început iar să vorbească despre pozele mele de pe Scruff şi-acum umblu cu frica-n sân, pentru că mi se pare că tipul crede...

— Ştiu, ştiu, am intervenit nerăbdătoare. *Exact* la fel a fost şi cu Bărbatul cu Geacă de Piele. E ca şi cum subiectul amoros îşi arogă o forţă extraordinară – ca un uriaş care stă deasupra ta şi te judecă, posedând o competenţă totală în ceea ce priveşte regulile de cucerire şi urmând să te eticheteze drept un hărţuitor disperat.

— Ştiu, mi-a răspuns trist prietenul meu. Dar mi-a zis că ar vrea să vadă *Zero Dark Thirty*.

— Şi-atunci? Propune-i să mergeţi împreună! E la mintea cocoşului! am adăugat cu superioritate. Altfel e ca la o competiţie în care doi se holbează unul la altul aşteptând să vadă care o să clipească primul.

După ce Tom a părut satisfăcut de structura psihologică a planului, am trecut uşurel la propriile mele griji şi mi-a spus plin de siguranţă:

— Normal că trebuie să te întâlneşti cu @_Roxster, atât timp cât întâlnirea are loc într-un spaţiu public. Talitha zice că tipul e în ordine. Iar noi toţi o să fim la celălalt capăt al telefonului. Şi e perfect normal şi sănătos să cunoşti pe cineva în lumea virtuală.

Ador felul în care eu şi Tom ne asumăm pe rând rolul de experţi în materie de cutume romantice, de parc-am fi pe un balansoar – asta deşi, în mod evident, nici unul dintre noi nu are nici cea mai vagă idee despre ceea ce vorbeşte. Uneori mi se pare că e o mare de oameni, cu milioane de balansoare care se mişcă toate în acelaşi timp, precum pompele de extracţie a petrolului. Şi fiecare se află, în momente diferite, când la un capăt al balansoarului, când la celălalt.

11 p.m. Cerul mă răsplăteşte azi. Tocmai ce Roxster mi-a trimis încă un mesaj.

„**@_Roxster** @JoneseyBJ Jonesey, afară e un ger de crapă pietrele. N-ar fi mai bine să ne vedem pe Dean Street în barul Townhouse?”

Aaaa! S-a gândit la întâlnirea noastră. Roxster e atât de minunat şi de drăguţ. Am răspuns:

„**@JoneseyBJ** @_Roxster Perfect. Ne vedem acolo.”

„**@_Roxster** @JoneseyBJ Abia aştept, iubito.”

Marţi, 22 ianuarie 2013

60,3 kilograme (încă!), numărul de ţinute încercate şi aruncate pe jos – 12, mesaje postate când ar fi trebuit să mă pregătesc pentru întâlnire – 7 (mare prostie), deşi followers pe Twitter – 698 (avantajele postării în plină acţiune trebuie puse în balanţă cu dezavantajele întârzierii la întâlnire).

6:30 p.m. Aşa. Sunt aproape gata. Le-am spus Talithei, lui Jude şi lui Tom unde mă duc şi toţi trei sunt pregătiţi să mă salveze în cazul în care ceva merge prost. Sunt pregătită ca, de data asta, să nu mai fac aceeaşi

greşeală şi să întârzii. Singura problemă este că nu mă pot abţine să nu postez mesaje în timp ce mă aranjez. E ca şi cum aş fi datoare faţă de followers să-i informez ce fac în fiecare secundă.

„**@JoneseyBJ** Ce e mai important? Să arăţi bine sau să ajungi la timp? Mă rog, asta dacă e vorba să alegi.”

Uau, o mulţime de răspunsuri şi de @ remarci:

„**@JamesAP27** @JoneseyBJ Să ajungi la timp, fireşte. Cum poţi să fii atât de vanitoasă? Asta e ceva extrem de neatrăgător.”

Hmmm. Bine. Mai vedem noi.

„**@JoneseyBJ** @JamesAP27 Aici nu e vorba de vanitate, ci de GRIJĂ faţă de ceilalţi, în sensul de a nu-i surprinde în mod neplăcut sau de a nu-i speria.”

6:45 p.m. La naiba, m-am dat pe buze cu mascara rezistent la apă, fiindcă ambalajul seamănă cu cel al luciului de buze de la Laura Mercier. Şi-acum mascara nu mai iese. Dumnezeule! O să întârzii şi-o să apar şi cu buzele negre.

7:15 p.m. OK. Sunt în taxi acum şi continui să mă frec pe buze. Mai am timp să mai postez câteva mesaje.

„**@JoneseyBJ** Sunt calmă, stăpână pe mine – în taxi acum –, receptivă, gata să reacţionez, sunt o Femeie de Succes...”

„**@JoneseyBJ** ... zeiţa veseliei şi a luminii! *mârâi la taximetrist* Nuuuuu! N-o lua pe nenorocita de Regent Street!”

„**@JoneseyBJ** *mă ţin de nas şi vorbesc cu vocea din radioul poliţiei* Intru în Dean Street Townhouse. Intru ÎN Townhouse.”

„**@JoneseyBJ** Uraţi-mi noroc. Transmisiune încheiată. Terminat.”

„**@JoneseyBJ** *în şoaptă* E FANTASTIC.”

„**@JoneseyBJ** Bărbatul tânăr prezintă multe avantaje, asta dacă nu e atât de tânăr încât, din punct de vedere legal, să-ţi poată fi nepot.”

„**@JoneseyBJ** Zâmbeşte! S-a ridicat în picioare ca un gentleman.”

Roxster era, într-adevăr, minunat. Era mult mai chipeş decât în fotografie, însă, cel mai important, părea vesel. Arăta ca şi când, în fiecare secundă, ar fi fost pe punctul să izbucnească în râs.

— Bunăăă.

Instinctiv, era cât pe-aci să întind mâna după telefon ca să postez un mesaj de genul „Are cea mai minunată voce”, când şi-a pus palma peste a mea şi peste telefon...

— Fără postări.

— N-am...! am sărit ca arsă.

— Jonesey, ai postat şi-ai tot postat mesaje tot drumul. Le-am citit.

Întâlnire cu un puşti

Marţi, 22 ianuarie 2013 (continuare)

Ruşinată, m-am făcut cât am putut de mică. Roxster a râs.

— E-n regulă. Ce-ai vrea să bei?

— Vin alb, te rog, am răspuns sfioasă, întinzând instinctiv mâna după telefon.

— Foarte bine. Iar pe ăsta trebuie să ţi-l confisc până te linişteşti.

Mi-a luat telefonul, l-a vârât în buzunar şi-a chemat chelneriţa, totul cu o singură mişcare cât se poate de lejeră.

— Asta ca să poţi să mă ucizi? i-am zis, uitându-mă la buzunarul lui, cu un sentiment amestecat de excitare şi alarmă, gândindu-mă că, dacă aveam nevoie să-i chem pe Tom sau Talitha, trebuia să-l pun pe Roxster la pământ şi să mă reped să înşfac telefonul.

— Nu. N-am nevoie de telefon ca să te ucid. Dar nu vreau ca întâlnirea noastră să fie postată live către dependenţii de Twitter, care aşteaptă mesajele cu respiraţia tăiată.

Când Roxster a întors capul, m-am uitat repede la ansamblul liniilor fine care-i alcătuiau profilul: nas drept, obraji, sprâncene. Avea ochii căprui şi sclipitori. Era aşa de... tânăr. Avea o piele minunată, dinţi albi, un păr des şi lucios, un pic cam prea lung ca să fie la modă, fiindcă-i atingea gulerul. Iar buzele aveau acea linie subţire şi albă care le conturează numai atunci când eşti tânăr.

— Îmi plac ochelarii tăi, mi-a spus Roxster când mi-a oferit vinul.

— Mulţumesc, i-am spus calm. (Sunt ochelari cu lentile progresive, ca să pot vedea cu ei normal, dar să şi

citesc. I-am luat în ideea ca Roxster să nu sesizeze că sunt atât de bătrână, încât am nevoie de ochelari pentru citit.)

— Pot să ţi-i dau jos? m-a întrebat el într-un fel care m-a făcut să mă gândesc că se referea la... haine.

— OK, am zis.

Mi-a dat jos ochelarii şi i-a pus pe bar, aruncându-mi o privire şi atingându-mă uşor pe mână.

— Eşti mult mai drăguţă decât în fotografie.

— Roxster, poza mea e cu un ou, i-am răspuns sorbind din vin şi amintindu-mi, prea târziu, că ar fi trebuit să mă las pe spate şi să-i permit partenerului meu să mă privească în timp ce mângâiam, într-o manieră incitantă, piciorul paharului.

— Ştiu.

— Nu te-ai temut că s-ar putea să fiu un travestit de o sută de kile?

— Ba da. Am opt amici plantaţi în bar ca să mă protejeze.

— Înfricoşător, am spus. Eu am o trupă întreagă de asasini plătiţi, aliniaţi la toate ferestrele de peste drum, în cazul în care încerci să mă omori şi să mă mănânci.

— Au fost cu toţii ceruiţi?

Tocmai luam o gură de vin când am început să râd, apoi m-am înecat cu vinul pe care-l aveam încă în gură, iar voma a prins să-mi urce în gât.

— Te simţi bine?

Am început să flutur din mână. În gură aveam un amestec de vomă şi vin. Roxster mi-a dat un pumn de şerveţele. M-am îndreptat în viteză către toaletă, cu şerveţelele la gură. Am ajuns exact la timp ca să scuip voma/vinul în chiuvetă, întrebându-mă dacă n-ar trebui să adaug „Nu voma în propria gură la debutul întâlnirii romantice” la lista de reguli pentru cucerirea unui bărbat.

Mi-am clătit gura, amintindu-mi uşurată că undeva, pe fundul genţii, aveam o periuţă de dinţi pentru copii. Şi nişte gumă.

Când am ieşit din toaletă, am văzut că Roxster se afla la o masă şi se uita la telefon.

— Credeam că eu trebuia să fiu cel obsedat de vomă, a zis el, fără să-şi ridice privirea. Le scriu followers-ilor tăi despre incident.

— Nu se poate!

— Nuuu.

Mi-a dat înapoi telefonul şi-a început să râdă.

— Te simţi bine?

Râdea aşa de tare că abia mai putea să vorbească.

— Iartă-mă, dar nu-mi vine să cred c-ai vomat la prima noastră întâlnire.

În timp ce chicoteam, am realizat că Roxster spusese „prima noastră întâlnire”. Şi „prima” înseamnă, în mod clar, că, în ciuda vomei, urmau să mai fie şi altele.

— Acum urmează să pârţâi? a zis el tocmai când chelnerul a sosit cu meniurile.

— Taci din gură, Roxster, am râs şi eu.

Pe bune, partenerul meu avea mintea unui copil de şapte ani, dar era haios, fiindcă felul lui de-a fi mă făcea să mă simt foarte confortabil. Şi poate că băiatul ăsta era o persoană care nu avea să fie oripilată de toate funcţiile fiziologice etalate în căminul nostru.

Când am deschis meniul, mi-am dat seama că nu mai aveam ochelarii pe nas.

M-am uitat la literele înceţoşate şi-am intrat în panică. Roxster n-a sesizat nimic. Părea extraordinar de încântat de mâncare.

— Mmm, mmm! Tu ce-ţi iei, Jonesey?

M-am holbat la el ca un iepure prins în lumina farurilor.

— Totul e în regulă?

— Mi-am pierdut ochelarii, am bolborosit ruşinată.

— Cred că i-am lăsat la bar, a spus Roxster şi s-a ridicat.

Minunându-mă de fizicul lui tânăr şi impresionant, l-am urmărit cum s-a dus într-acolo, s-a uitat în jur şi l-a întrebat pe barman.

— Nu sunt acolo, m-a anunţat el cu o expresie îngrijorată când s-a întors. Erau scumpi?

— Nu, nu, nu-i nici o problemă, am minţit eu. (Erau nişte ochelari scumpi. Şi-mi plăceau foarte tare.)

— Să-ţi citesc eu meniul? Dacă vrei, pot să-ţi tai şi mâncarea.

A izbucnit în râs.

— Trebuie să avem grijă de dinţii tăi.

— Roxster, asemenea tachinări nu sunt deloc agreabile.

— Ştiu, ştiu, îmi pare rău.

După ce mi-a citit meniul, am încercat să-mi amintesc regulile pentru cucerirea unui bărbat şi-am început să-mi frec degetul cu delicateţe, în sus şi-n jos, pe piciorul paharului, dar părea că gestul meu n-avea nici un sens, de vreme ce Roxster îmi prinsese deja genunchiul între

coapsele lui tinere şi puternice. Deşi emoţionată, am realizat că eram HOTĂRÂTĂ să-mi găsesc ochelarii. E atât de simplu să laşi ceva de genul ăsta să anuleze interesul sexual şi jena – erau nişte ochelari foarte, foarte drăguţi.

— Mă duc să caut sub scaunul de la bar, l-am anunţat pe partenerul meu, după ce am comandat.

— Dar ce te faci cu genunchii?!

— Încetează.

Am sfârşit amândoi târându-ne în patru labe pe sub scaunele de la bar. Două fetişcane foarte tinere, care stăteau pe locurile noastre, s-au comportat foarte urât. Brusc, am simţit că-mi vine să mor de ruşine: eram la o întâlnire cu un puştan, pe care acum îl mai şi obligam să-mi caute ochelarii de citit pe sub picioarele unor fetiţe.

— Nu-i nici urmă de ochelari pe-aici, OK? a zis una dintre tinere, uitându-se la mine cu o expresie obraznică.

Roxster şi-a dat ochii peste cap şi-a plonjat din nou pe sub genunchii lor, spunând:

— Dacă tot sunt aici...

Şi-a început să pipăie din nou podeaua. Fetele nu erau deloc amuzate. Apoi Roxster s-a ridicat triumfător, fluturând ochelarii.

— I-am găsit, a anunţat el şi mi i-a pus pe nas. Poftim, iubito.

După care m-a sărutat direct pe gură, le-a aruncat fetelor o privire şi m-a condus la masă, în vreme ce eu încercam să-mi revin, sperând că nu-mi rămăsese gust de vomă pe buze.

Conversaţia părea să curgă fără nici un efort. Numele lui adevărat era Roxby McDuff, lucra, într-adevăr, pentru acea organizaţie caritabilă ecologistă, o cunoscuse pe Talitha la emisiune şi-apoi sărise de pe Twitter-ul Talithei pe Twitter-ul meu.

— Deci tu, de fapt, urmăreşti femei în vârstă cărora le plac bărbaţii tineri[5]?

— Nu-mi place expresia asta, mi-a spus el.

— Se referă mai curând la vânător, decât la... vânat.

Nelămurirea mea probabil c-a fost evidentă, fiindcă Roxster a adăugat pe un ton plin de blândeţe:

— Îmi plac femeile mai în vârstă. Ştiu mai bine ce fac. Au realizat mai multe. Dar tu? Ce cauţi la o întâlnire cu un bărbat mai tânăr de pe Twitter?

— Vreau doar să-mi lărgesc cercul, i-am răspuns eu relaxată.

[5] În engleză, în original, *cougar*, termen care înseamnă atât „puma”, cât şi „femeie în vârstă căreia îi plac bărbaţii tineri” (n. tr.).

Roxster m-a privit în ochi, fără să clipească.

— Cu asta sigur pot să te ajut.

Fericire amestecată cu vomă

Marţi, 22 ianuarie 2013 (continuare)

Când să plecăm, ne-am trezit stând amândoi în stradă, foarte stânjeniţi.

— Cum te întorci acasă? m-a întrebat Roxster.

Ceea ce m-a întristat puţin, fiindcă, evident, puştanul nu voia să vină acasă cu mine, deşi, evident, nici nu i-aş fi cerut aşa ceva. Evident.

— Cu taxiul? am răspuns.

Partenerul meu a părut surprins. Atunci mi-am dat seama că eu nu veneam niciodată în Soho decât cu Talitha, Tom şi Jude şi că, de fiecare dată, împărţeam toţi patru un taxi. Ceea ce, unui tânăr, probabil că i se părea ceva incredibil de extravagant. Până la urmă, n-am găsit nici un taxi.

— Vrei să chem un elicopter sau luăm metroul? Ştii cum să mergi cu metroul?

— Fireşte că ştiu! am exclamat.

Dar, sinceră să fiu, totul îmi era complet nefamiliar: să mă deplasez prin mulţimile de oameni din Soho, târziu în noapte, fără prietenii mei... Pe de altă parte, era foarte incitant, căci Roxster m-a luat de braţ şi m-a condus până la staţia de metrou Tottenham Court Road.

— Te însoţesc până jos, a spus el.

Când am ajuns la bariere, am realizat că nu aveam cartela Oyster la mine. Am încercat să plătesc la aparate, dar mi-a fost imposibil.

— Vino încoace, mi-a zis Roxster şi a scos încă o cartelă.

M-a trecut prin bariere şi m-a condus la peron. Metroul se apropia.

— Repede! Dă-mi numărul tău de mobil, mi-a zis. Doar vezi că nu te-am ucis.

I-am spus foarte repede numărul, iar el l-a salvat în telefon. Uşile se deschideau şi oamenii se revărsau pe peron.

Atunci, din senin, Roxster m-a sărutat pe buze.

— Mmm, vomă, a declamat el.

— Ah, nu! Dar m-am spălat pe dinţi.

— Ai venit cu periuţa de dinţi după tine? Întotdeauna vomiţi când ieşi la o întâlnire cu un bărbat?

Apoi, văzându-mi expresia îngrozită, a izbucnit în râs şi mi-a zis:

— Nu ai gust de vomă.

Oamenii se striveau unii pe alţii ca să intre în metrou. Roxster m-a sărutat din nou, cu gingăşie, şi privindu-mă cu ochii lui căprui şi veseli, apoi m-a mai sărutat o dată, cu buzele puţin întredeschise, după care, delicat, mi-a găsit limba. Sărutările astea erau MULT mai plăcute decât cele ale tâmpitului de Bărbat cu Geacă de Piele, obsedatul ăla sexual...

— Repede, se închid uşile!

Roxster m-a împins înspre metrou, iar eu m-am strecurat înăuntru. Uşile s-au închis, iar eu am rămas cu ochii aţintiţi la el, privindu-l pe măsură ce metroul se îndepărta. Puştiul meu rămăsese pe loc şi zâmbea: puştiul meu splendid, absolut splendid.

Am coborât din metrou la Chalk Farm, euforică şi complet excitată. Am auzit bipul de SMS. Era de la Roxster.

„Ai reuşit să ajungi acasă sau te învârţi în cerc, nedumerită?”

I-am răspuns:

„Ajutor, sunt la Stanmore. Ţi-ai scos voma dintre dinţi?”

Nici un răspuns. N-ar fi trebuit să bag chestia cu voma.

Alt mesaj!

„Nu, pentru că nu mi-am găsit ochelarii de citit. O să foloseşti din nou periuţa de vomă în curând?”

„O folosesc chiar acum. Mmmmmmmmmmmmmmmmmm.”

11:40 p.m. Tocmai ce-am scos-o în mare grabă pe Chloe din casă. Am fost aproape grosolană. Dar voiam să-i dau înainte cu SMS-urile.

Încă unul! Ador faptul că am revenit în lumea flirtului. E aşa de romantic! Oh!

„Ador gustul vomei tale.”

Trimis înapoi:

„Of, Roxster. N-ai citit cărţile despre cum să cucereşti o femeie, aşa-i?”

Pauză lungă. Vai, nu! Am folosit un ton nepotrivit. Deloc seducător. Am semănat cu o profesoară. Am dat deja cu oiştea-n gard.

11:45 p.m. Tocmai am urcat în camera copiilor: Billy, frumos, doarme cu Horsio. Mable, cuibărită, cu capul răsucit, cu Saliva. Nu contează. Nu mă pricep deloc să cuceresc bărbaţii, dar măcar îmi ţin copiii în viaţă.

11:50 p.m. Am fugit înapoi jos ca să verific telefonul. Nimic.

Totul merge de-a-ndoaselea. Sunt o mamă singură, nu-mi pot permite să mă frământ în halul ăsta din pricina modificărilor în situaţia SMS-urilor schimbate cu un necunoscut care e destul de tânăr încât, din punct de vedere legal, să fie fiul meu.

11:55 p.m. Tocmai am primit un SMS.

„Ai arătat superb, a fost un sărut minunat şi m-am simţit extraordinar.”

Un val de fericire. Dar apoi am realizat că Roxster nu-mi propusese o nouă întâlnire. Oare să-i răspund ceva sau nu? Mai bine nu. Jude zice că întotdeauna tu trebuie să fii cel care încheie şirul SMS-urilor.

11:57 p.m. Aş vrea ca Roxster să fie aici, aş vrea ca Roxster să fie aici. Deşi fireşte că niciodată n-aş aduce acasă un isteţ dintr-ăsta ca el. Evident.

Miercuri, 23 ianuarie 2013

5:15 a.m. Ce bine că Roxster nu e aici. Mabel tocmai a dat buzna în dormitorul meu făcând un zgomot infernal. Numai că, în loc să fie în pijama, cu capul răsucit, e complet îmbrăcată în uniforma de şcoală. Biata de ea, cred că a ajuns să fie atât de obsedată de obiceiul meu *de a crea impresia că suntem în întârziere*, prin comportamentul împrăştiat pe care-l am dimineaţa, încât s-a decis să se îmbrace din timp. Îi înţeleg grija, dar chestia e că, atunci când Chloe e însărcinată cu drumul la şi de la şcoală, ea ajunge la 7 a.m., strălucitoare şi complet îmbrăcată, apoi, calmă, îi ajută pe copii să se îmbrace, pregăteşte micul dejun, îi lasă să se uite la televizor fără s-o apuce nervii ori din cauza replicilor din scenariu, ori din cauza urletelor ascuţite de pe parcursul serialului *SpongeBob SquarePants*, după care iese cu cei

mici pe uşă până în ora opt şi aşteaptă la gardul şcolii până se deschide poarta.

Adică, am făcut şi eu toate astea ieri şi am ajuns la gardul şcolii – ce nebunie! – la 8:05, ceea ce mi se pare destul de bine, nu? Să petreci zece minute sprijinind un gard? Presupun că îmbunătăţeşte procesul de interacţiune socială cu ceilalţi părinţi.

În orice caz, am băgat-o pe Mabel la loc, la somn, aşa îmbrăcată cum era şi, până la urmă, m-am băgat şi eu înapoi în pat şi-am adormit, de n-am mai auzit nici alarma.

Cum se ajunge la a doua întâlnire

Joi, 24 ianuarie 2013

9:15 p.m. Copiii dorm. Au trecut aproape patruzeci şi opt de ore de la ultimul SMS al lui Roxster.

Sunt hotărâtă să nu le cer sfatul prietenilor – conform regulilor pentru cucerirea unui bărbat, dacă am nevoie de prieteni ca să-mi aranjeze întreaga relaţie, atunci, în mod clar, ceva e în neregulă cu ea.

9:20 p.m. Tocmai ce-am sunat-o pe Talitha şi i-am citit ultimul mesaj al lui Roxster.

„Ai arătat superb, a fost un sărut minunat şi m-am simţit extraordinar.”

— Şi nu i-ai mai răspuns nimic?

— Nu. N-a propus să ne mai întâlnim sau altceva. E ca şi când ar fi zis că s-a simţit bine şi-apoi a tras o linie dedesubt.

— Of, draga mea.

— Ce-i?

— Ce mă fac eu cu tine? Cât a trecut de când ţi-a trimis mesajul acesta?

— Două zile.

— DOUĂ ZILE? Şi ţi l-a trimis seara, după întâlnire? OK. Stai niţel. Uite ăsta.

Telefonul a bipuit cu un mesaj de la Talitha.

„În sfârşit, mi-am revenit din starea de jenă generată de faptul că am vomitat la prima noastră întâlnire. Şi eu m-am simţit extraordinar. Şi a fost un sărut minunat. Ce faci?”

— E foarte bine, dar „Ce faci?” Nu e puţin cam...?

— Nu mai despica firul în patru. Trimite SMS-ul şi gata. Sincer, nu l-aş condamna dac-o să-ţi răspundă peste trei zile, numai aşa, de oftică.

Am trimis SMS-ul. Imediat însă am regretat gestul şi m-am îndreptat către frigider. Tocmai scosesem o pungă cu caşcaval ras şi sticla de vin când telefonul a bipuit.

„Jonesey! M-am temut că te-ai înecat cu propria-ţi vomă. Sunt la Holiday Inn în Wigan. Trebuie să mă întâlnesc cu cei de la departamentul de reciclare din cadrul Consiliului Districtual. Tu ce faci? Îţi cauţi ochelarii?”

„Roxster, asta ar fi o prostie. Dacă mi-aş căuta ochelarii, n-aş putea să-ţi citesc SMS-ul.”

„Puteai să fi chemat pe cineva de la «Ajutaţi-i pe Bătrâni» ca să te asiste. Ai un weekend ocupat, Jonesey?”

Roxster e fantastic. Nici nu e nevoie să-i dau SMS Talithei sau să verific regulile de cucerire a unui bărbat ca să-mi dau seama că mesajul puştanului conţine o invitaţie. Aşa e! Chiar aşa e! Ah, nu, în weekendul ăsta e Petrecerea Pălăriilor de la St Oswald’s House. Şi nu pot să-i spun lui Roxster că mama stă la un azil de bătrâni

fiindcă e posibil ca mama lui să fie de-aceeaşi vârstă cu mine.

„Da, da, o să am un weekend incredibil de ocupat şi încântător. *Sfioasă* Mă duc s-o văd pe mama la periferia Kettering-ului.”

Apoi, amintindu-mi că ar trebui să-i uşurez efortul de a stabili o întâlnire, am adăugat:

„Însă o să fiu liberă săptămâna viitoare şi e imperativ să te pedepsesc pentru impertinenţa ta.”

A urmat o pauză îngrijorătoare.

„Ce zici de vinerea viitoare, seara? Dar o să-mi îndes o carte în pantaloni.”

„O carte despre cum să cucereşti femeile?”

„50 de Nuanţe ale Lărgirii Cercului. Vineri e în regulă?”

„Vineri e perfect.”

„Bine. Noapte bună, Jonesey. Trebuie să-mi fac somnul de frumuseţe ca să fiu gata pentru Consiliul din Wigan.”

„Noapte bună, Roxster.”

Petrecerea pălăriilor

Sâmbătă, 26 ianuarie 2013

60,7 kilograme (îngrijorătoarea alunecare înapoi către obezitate trebuie pusă pe seama mamei), SMS*-uri de la Roxster – 42, minute petrecute închipuindu-mi întâlnirea cu Roxster – 242, bone care să-mi permită să merg la întâlnirea cu Roxster – 0*

10:30 a.m. A sosit ziua Petrecerii Pălăriilor de la St Oswald's House. Telefonul a sunat tocmai când mă chinuiam s-o conving pe Mabel să-şi dea jos tricoul cu sclipici şi colanţii mov pe care şi-i trăsese pe ea în timp ce eu eram sus (Mabel refuză să accepte faptul că, în general, colanţii sunt mai curând ciorapi decât pantaloni şi că trebuie să mai îmbraci ceva peste ei) şi să se îmbrace cu rochia şi puloverul pe care i le-a trimis mama şi care arată ca şi când ar fi descins direct din anii 1950: alb şi cu inimioare roşii, are o fustă înfoiată şi un cordon

dintr-o panglică lată şi roşie care se leagă la spate, într-o fundă.

— Bridget, n-o să întârzii, nu-i aşa? Atât doar că Philip Hollobine şi Nick Bowering vorbesc la unu fix, deci putem să luăm şi masa.

— Cine sunt Philip Hollobine şi Nick Bowering? am întrebat, minunându-mă de abilitatea mamei de a debita relaxată nume-de-care-nimeni-nu-a-auzit-vreodată ca şi când ar pomeni nişte vedete de la Hollywood.

— Draga mea, dar îl ştii pe Philip. Philip? Membru al Parlamentului din partea Kettering! E foarte drăguţ când vine vorba de evenimentele de la St Oswald's, deşi Una zice că face asta numai pentru că ştie că-n felul ăsta o să-i apară poza în ziar, fiindcă Nick lucrează la *Kettering Examiner*.

— Cine e Nick? am întrebat-o printre dinţi eu. ÎNCEARCĂ măcar, draga mea, i-am spus lui Mabel, ca şi când aş fi fost un ecou straniu, coborât pe firul generaţiilor, ecoul mamei când încerca să mă îndese în costumul de două piese Country Casuals.

— Îl ştii pe Nick, draga mea. Nick! Ocupă postul de CEO la *TGL*.

Pentru ca imediat mama să mai adauge:

— *Thornton Gracious Living!* Aş vrea să-l mai cunoşti şi pe – dintr-odată, vocea i-a coborât cu o octavă – Paul, patiserul.

Ceva din felul în care a zis „Pawl”, cu accent franţuzesc, m-a făcut să bănuiesc potenţiale probleme.

— N-o să te îmbraci în negru, nu-i aşa? Ia-ţi ceva drăguţ şi deschis la culoare! Ceva roşu – se apropie Valentine’s Day!

11 a.m. În cele din urmă, am izbutit să închid telefonul şi s-o vâr pe Mabel în rochiţa roşu-cu-alb, care, de fapt, e chiar adorabilă.

— Şi eu purtam rochii din astea, am spus melancolică.

— Ah! Te-ai născut în epoca victoriană? m-a întrebat Mabel.

— Nu! am exclamat indignată.

— Ah! Atunci în epoca renaşterii?

M-am gândit din nou la Roxster şi la SMS-urile noastre. I-am spus chiar şi despre copii şi nu mi-a părut afectat. Chestia asta cu SMS-urile dă o notă plăcută oricărui lucru şi-mi dau seama – cu un sentiment de jenă şi iresponsabilitate faţă de followers – că a înlocuit complet faza obsesivă cu Twitter-ul.

Realizez că Twitter-ul are un efect negativ asupra caracterului: eram obsedată de câţi followers aveam, aveam regrete şi mustrări de conştiinţă imediat ce postam un mesaj şi mă simţeam şi vinovată dacă nu raportam chiar şi cele mai minore evenimente din viaţă, moment în care o parte dintre ei dispăreau imediat.

— Mami! m-a strigat Billy. De ce te uiţi aşa, în gol?

— Scuze, am zis, aruncând o privire panicată spre ceas. Ahhh! Am întârziat!

Imediat am început să alerg de colo-colo, repetând ordine confuze – „Puneţi-vă pantofii, puneţi-vă pantofii.” În plină nebunie, am primit un mesaj de la Chloe în care îmi spunea cu sinceritate şi cu siguranţă că nu putea veni vineri seara să stea cu copiii.

SMS-ul ăsta reprezintă un dezastru total, care pune întâlnirea cu Roxster într-un mare pericol. Rebecca se duce la „socrii” (deşi nu e măritată) peste weekend, Tom e la Sitges pentru aniversarea unei zile de naştere (a prins un apartament cu o terasă de 40 m^2 şi o cadă cu cromoterapie la 297 de lire, plus TVA), Talitha nu se ocupă de copii, Jude se duce la o a doua întâlnire, ceea ce e grozav – dar eu ce mă fac?

În timp ce rulam cu motorul ambalat spre Kettering, fiindcă eram în întârziere, brusc mi-a venit o idee genială: aş putea s-o rog pe mama să stea cu cei mici! Poate ar putea să-i primească pe Billy şi pe Mabel să doarmă peste noapte la ea, la St Oswald’s House!

Penisul crustaceului

Sâmbătă, 26 ianuarie 2013 (continuare)

Am ajuns la 12:59 ca să găsesc St Oswald’s House transformată într-un amestec de eveniment gen Casa Deschisă şi o ceremonie regală de plantare de copaci. Peste tot erau steguleţe *Thornton Gracious Living* în roşu şi alb, baloane roşii, pahare cu vin alb şi fete îmbrăcate în uniforme ţepene de tipul Angajatul Lunii, care ţineau în mâini clipboard-uri şi priveau de jur-împrejur pline de speranţă, în căutare de persoane noi amatoare de distracţie, dar suferind de o uşoară incontinenţă.

Conform instrucţiunilor, am alergat pe lângă lateralul clădirii şi-am ieşit în grădina italienească, unde am descoperit că anunţata ceremonie deja începuse. Printr-

un microfon, Nick sau Phil se adresa unui cârd de bătrânei cu pălării ţepene şi ieftine pe cap. I-am dat lui Mabel coşul cu inimioare de ciocolată pe care îl adusesem cu noi. Imediat, ea l-a scăpat de aleea acoperită cu pietriş. A urmat un moment de linişte, după care a) Billy a călcat pe inimioare, b) Mabel a izbucnit în nişte hohote de plâns atât de sfâşietoare şi de sonore încât Nick sau Phil şi-a întrerupt discursul şi toată lumea s-a întors să se holbeze la noi, c) Billy a izbucnit, la rândul lui, în hohote de plâns sfâşietoare, d) mama şi Una au început să se îndrepte cu paşi mari şi furioase spre noi, cu coafurile umflate isteric cu föhnul şi cu nişte jachete-rochie identice, într-o nuanţă pastel, în gen mama lui Kate Middleton şi e) Mabel a încercat să adune inimioarele de ciocolată, dar suferinţa şi jena ei erau atât de copleşitoare încât am luat-o în braţe de parc-aş fi fost Fecioara Maria, realizând însă prea târziu că mai multe bomboane erau acum făcute sendviş între rochiţa ei roşu-şi-alb, în stil Shirley Temple, şi jacheta mea pastel, în stil Grace Kelly, de la J. Crew.

— Nu contează, am şoptit, în vreme ce trupuşorul pufos al lui Mabel se zdruncina din cauza plânsului.

Inimioarele nu erau decât ca să ne dăm mari, tu eşti cea care contează, i-am explicat.

În aceeaşi secundă, mama a venit agitată zicându-mi:

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă s-o iau EU.

— Dar..., am început să protestez, însă era prea târziu.

Haina mamei, de un albastru-marin, în stil mama lui Kate Middleton, era acum şi ea mânjită cu ciocolată.

— Ah, pe legea mea, a izbucnit mama şi, supărată, a lăsat-o pe Mabel jos, secundă în care fetiţa a început să plângă şi mai sonor, înfăşurându-şi aşa mozolită cu ciocolată în jurul pantalonilor mei de culoare crem.

Brusc, Billy a început să urle:

— Vreau să merg acasăăăăăăăăăăăăăăăăăăăăăăăăăăăăăă!

Telefonul mi-a bipuit: Roxster!

„Jonesey, sunt la Muzeul de Istorie Naturală. Ştiai că, dintre toate creaturile din lumea naturală, crustaceul are cel mai mare penis în raport cu propriul corp?”

Surprinsă, am scăpat telefonul din mână, ratând la mustaţă capul lui Mabel. Mama s-a aplecat să-l ridice de jos.

— Ce-i asta? a zis ea. Ce mesaj ciudat!

— Nu-i nimic, nimic, am bolborosit eu, sărind să înşfac telefonul. E doar... vânzătorul de peşte!

În fundal, discursul lui Nick sau Phil înregistra un soi de crescendo, care a culminat cu strigătul „Jos pălăriile!”, care a fost preluat, asemenea ecoului, de grupul de bătrânei-rezidenţi, care şi-au aruncat pălăriile în aer. Billy a izbucnit iar într-un hohot de plâns şi-a început să se lamenteze:

— Voiam şi eu s-arunc cu pălăria.

Mabel a punctat:

— Fir-ar al naibii!

Apoi Billy, furios din pricina stresului, într-un fel pe care îl înţelegeam foarte bine, s-a întors către mine şi-a zis:

— Asta e numai din vina ta. O să te omor!

Până să mă dezmeticesc, din cauza stresului, am erupt şi eu asemenea unui ceanic pe aburi şi-am ţipat:

— Ba te omor eu pe tine înainte!

— Bridget! a intervenit mama în pragul unei crize de apoplexie.

— El a început! i-am răspuns.

— Ba nu. Tu ai început fiindc-ai întârziat! mi-a întors-o Billy.

Întreaga ieşire se transformase într-un coşmar de proporţii. Din care nu aveam scăpare. Ne-am retras cu toţii în toaleta femeilor din faţa Sălii de Ceremonii, ca să ne curăţăm. Acolo am izbutit să mă retrag într-un separeu, ca să-i răspund lui Roxster în legătură cu penisul gigantic al crustaceului.

„Pe bune? Ding-dong! În ce stare?”

„Stai puţin. Să văd dacă pot să excit crustaceul.”

Am ieşit din toaleta femeilor, unde spălasem cu apă petele de ciocolată, deci arătând şi mai rău decât înainte. Câteva clipe, am avut parte de un răgaz – mama s-a dus să se schimbe, iar copiii erau distraţi de un clovn care făcea animale din baloane. În mod clar, clovnul era plictisit, fiindcă Mabel şi Billy erau singurii nepoţi care aveau mai puţin de treizeci şi cinci de ani. Asta cu excepţia câtorva strănepoţi, care însă erau sugari. I-am trimis lui Roxster un mesaj despre clovn şi animalele lui din baloane, la care el mi-a răspuns:

„Poţi să-l rogi să-mi facă şi mie un crustaceu cu penisul în erecţie?”

Eu: „Trebuie să fie la scară?”

Hahaha. Ce e fantastic la chestia asta cu SMS-urile e că îţi permite să ai o relaţie emoţională instantanee şi intimă, să oferi şi să primeşti un comentariu în desfăşurare asupra vieţii, fără să consumi timp sau fără să ai nevoie de întâlniri, aranjamente sau de orice alte lucruri complicate care intervin în vechea şi plicticoasa lume ne-virtuală. Cu excepţia sexului, ar fi perfect posibil să susţii o întreagă relaţie, una mult mai apropiată şi mai sănătoasă decât multe căsnicii tradiţionale. Şi totul fără să te întâlneşti vreodată cu partenerul!

Poate că spre asta se va merge în viitor. Sperma va fi donată, îngheţată prin intermediul site-urilor matrimoniale care ţi-au făcut cunoştinţă cu partenerul. Dar apoi, hmm, femeile vor sfârşi prin a face ceea ce fac eu, adică să alerg înnebunită între un copil care a făcut ceva nasol şi complicat în toaletă şi celălalt copil care a rămas prins între frigider şi uşa frigiderului. Poate că viitorul îl reprezintă copiii virtuali, asemenea companionilor Tamagotchi japonezi – care îţi dau iluzia că eşti părinte preţ de vreo două zile, până când te plictiseşti de ei – mixaţi cu jucării de pluş. Dar atunci rasa umană ar dispărea şi... Ah, încă un SMS de la Roxster.

„Cred că la scară ar fi cam dificil. Dar aş vrea să folosească un balon roz, de culoarea pielii.”

Eu: „Crustaceele nu sunt roz.”

Roxster: „Cred că o să descoperi că Crustaceul Titan Acorn, de pe coasta de vest a Americii, are o nuanţă de roz intens. Dar sunt convins că clovnul ştie asta foarte bine.”

— Bridget, tot cu vânzătorul de peşte vorbeşti?

Mama era acum îmbrăcată într-o altă rochie cu jachetă în stil mama lui Kate Middleton, numai că, de data asta, într-o nuanţă de roz Crustaceu-Titan-Acorn.

— De ce nu te duci la Sainsbury’s? Au acolo un galantar cu peşte extraordinar! Oricum, hai! Ştii că Penny Husbands-Bosworth e măritată acum? a continuat mama să bălmăjească, trăgându-mă de lângă scenariul cu copii şi baloane.

— Ashley Green! O ţii minte pe Ashley, nu? Cancer la pancreas! Wyn abia dacă ieşise printre perdelele de la crematoriu, că Penny i-a şi sunat la uşă lui Ashley, cu o tocăniţă cu cârnaţi în braţe.

— Nu cred c-ar trebui să-i las...

— Nu păţesc nimic, draga mea. Au treabă cu baloanele. În orice caz, Penny zicea c-ar trebui să-ţi

facem cunoştinţă cu Kenneth Garside! El e singur, tu eşti singură şi...

— Mamă! am murmurat, în vreme ce ea continua să mă târască către încăperea cu nume îngrijorător – Sala de Ceremonii. Nu ăsta e bărbatul care tot intra prin dormitoarele tuturor în timpul croazierei?

— Pai, da, el e, draga mea. Dar ideea e că, în mod clar, tipul are un apetit sexual FOARTE mare, ca atare are nevoie de o femeie mai tânără şi...

— Mamă! am izbucnit, tocmai când telefonul m-a anunţat că am un nou SMS de la Roxster.

Am deschis mesajul. Mama mi-a luat telefonul din mână.

— E tot vânzătorul de peşte, m-a anunţat, uitându-se urât la mine şi arătându-mi SMS-ul.

„Are 609 cm flasc, 1219 cm erect.”

— Cine e negustorul ăsta de peşte? Ah, uite! Uite-l pe Kenneth.

Kenneth Garside, îmbrăcat în pantaloni largi şi cenuşii şi pulover roz, s-a îndreptat către noi cu nişte paşi uşor dansaţi. Pentru o secundă, am avut senzaţia că e unchiul Geoffrey. Unchiul Geoffrey, soţul Unei, prietenul cel mai bun al tatei, cu pantalonii lui largi, cu puloverele lui de

golf, cu paşii lui dansaţi şi cu „Ce-ţi mai face viaţa amoroasă? Când te măritǎm?”.

M-a cuprins durerea gândindu-mă la tata şi la ce părere ar fi avut el despre toate astea. Apoi Kenneth Garside m-a scos din starea de melancolie prezentându-mi un set enorm de dinţi falşi şi foarte albi în mijlocul unei feţe portocalii şi zicându-mi pe un ton dezgustător:

— Bună, domnişoară frumoasă. Eu sunt Ken69. Asta e vârsta mea „de presă”, preferinţa mea secretă şi numele profilului de Internet pentru întâlniri romantice. Dar poate, acum că te-am întâlnit pe tine, de ăsta n-o să mai am nevoie.

„Câhhh!”, mi-am spus în gând, după care, instantaneu, m-am cutremurat din cauza propriei mele ipocrizii, căci, făcând un calcul simplu, mi-am demonstrat singură ceva înfiorător: diferenţa de vârstă dintre mine şi Roxster era cu patru ani mai mare decât aceea dintre vârsta mea şi vârsta „de presă” a lui Kenneth Garside.

— Hahaha! a zis mama. Ah, uite-l pe Pawl. Mă duc să discut puţin cu el despre profiterol, ne-a mai anunţat şi a pornit către un bărbat în uniformă de bucătar, lăsându-

mă în compania dinţilor falşi, de un alb strălucitor, ai lui Kenneth Garside.

Tocmai atunci, din fericire, Una a început să bată cu o lingură într-un pahar de vin.

— Doamnelor şi domnilor! Proiecţia Filmului Croazierei este pe cale să înceapă!

— Pot să-ţi ofer braţul? m-a întrebat Kenneth, înşfăcându-mi mâna şi scoţându-mă la paradă prin sala de bal, unde şiruri de scaune crem cu margini aurii se strângeau în faţa unui ecran uriaş, pe care se vedea fotografia unui vas de croazieră.

Când ne-am aşezat, Kenneth Garside a zis:

— Ce-avem noi pe pantaloni?

Şi-a început să-mi frece genunchiul cu batista. Între timp, Una s-a urcat pe podium şi-a început:

— Prieteni! Rude! Croaziera St Oswald’s din acest an a marcat punctul culminant al unui an deja plin şi împlinit.

— Încetează, i-am şuierat lui Kenneth Garside.

— Totul e acum computerizat! a continuat Una. Aşadar! Fără să mai pierdem timpul, eu am să vorbesc peste „Macfilm”, iar unii dintre noi vor putea să-şi retrăiască amintirile, în vreme ce alţii doar vor visa!

Fotografia cu vasul de croazieră s-a transformat într-un mozaic de poze, după care am văzut focalizându-se o imagine cu mama şi cu Una urcându-se pe vapor şi făcând cu mâna.

— Domnii Preferă Blondele! a zis Una în microfon, dând astfel semnalul pentru coloana sonoră care era reprezentată de Marilyn Monroe şi Jane Russell cântând „Two Little Girls from LittleRock”, melodia fiind suprapusă peste o fotografie cu mama şi Una, gândită pe post de omagiu de coşmar adus filmului *Domnii preferă blondele* – cele două stăteau întinse una lângă cealaltă, pe un pat dublu, dintr-o cabină a vasului, şi priveau cu cochetărie către aparatul de fotografiat, fiecare ridicând în aer câte-un picior.

— Măi să fie! a exclamat Kenneth.

Apoi, brusc, coloana sonoră a fost mascată de o melodie electronică familiară, iar filmuleţul a fost înlocuit de o schiţă în culori tari, reprezentând un balaur care scuipă foc către o şopârlă mov cu un singur ochi. Am înţepenit în scaun, realizând că aveam în faţă Wizard101. Oare... oare se putea ca Billy să fi intrat pe calculator şi...? Dintr-odată, pagina cu Wizard101 a dispărut şi a fost înlocuită de PAGINA DE INBOX A E-

MAIL-ului meu, pe care scria „Bună, Bridget”, urmând o listă cu subiecte, din care primul era de la Tom şi purta titlul „Coşmarul de la evenimentul croazierei St Oswald’s House”. Ce FĂCEA Billy?

— Scuze, scuze, am spus panicată şi, încercând să evit privirea mamei, am început să-mi croiesc drum în lungul şirului de scaune, în mijlocul stării generale de consternare.

Am ieşit în goană în hol şi-napoi în sala de bal, unde l-am găsit pe Billy, care habar n-avea ce făcuse şi butona furios pe un MacBook Air, la care erau ataşate o grămadă de fire şi un Ethernet hub, plasat pe o masă laterală.

— Billy!

— Stai! Trebuie să termin niveluuuuuuuuuuu! N-am intrat pe e-mail-ul tău. Voiam doar să-mi recuperez parola.

— Termină, am scrâşnit printre dinţi.

Am izbutit să-l smulg cu forţa din faţa calculatorului şi să închid ferestrele cu Wizard101 şi Yahoo, după care mi-am târât fiul înapoi către baloane. Tocmai atunci un bărbat cu ochelari cu rame subţiri a apărut fugind pe direcţia calculatorului. Părea traumatizat.

— S-a atins cineva de ăsta? a întrebat el, în vreme ce ochii îi alergau prin cameră cu o expresie uluită.

M-am uitat la faţa lui Billy, sperând să tacă din gură sau să mintă. El însă s-a încruntat gânditor. Îl vedeam cum îşi amintea toate nenorocitele alea de discursuri pe care i le ţinusem şi-n care îi arătasem cât de importantă e sinceritatea şi faptul de a spune adevărul. „Nu acum!”, îmi venea să-i strig. „E-n regulă să minţi atunci când mami are nevoie să faci asta!”

— Da, eu am umblat la el, a anunţat Billy mâhnit. Şi n-am vrut să intru în e-mail-ul lui mami, dar îmi uitasem parola.

9:15 p.m. Acasă. În pat acum. Dincolo de tot dezastrul ăla înfiorător, rămâne întrebarea „Cum fac eu rost de o bonă pentru vineri?”. După ce s-a încheiat circul, am încercat să-i sugerez mamei planul meu pentru vineri, dar ea s-a uitat la mine cu răceală şi mi-a zis că e ocupată cu Aqua-Zumba.

9:30 p.m. Am încercat la Magda, dar prietena mea o să fie plecată într-o minivacanţă la Istanbul împreună cu Cosmo şi Woney.

— Aş fi vrut să pot, Bridge, mi-a spus ea. Noi întotdeauna o aveam pe mama pentru urgenţe de genul ăsta, dar probabil e mai dificil când faci copiii târziu. Ei sunt prea mici pentru ca tu s-o ajuţi pe ea, iar ea e prea bătrână ca să te ajute pe tine?

— Nu, am răspuns. Mama se duce la Aqua-Zumba.

Va trebui să încerc la Daniel.

10:45 p.m. L-am sunat pe Daniel.

— Cu cine ţi-o tragi, Jones?

— Cu nimeni.

— Trebuie să-mi spui.

— Nu sunt cu nimeni, vreau doar...

— O să te pedepsesc.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să iei copiii la tine peste noapte.

— Jones. Întotdeauna ai fost cel mai cataclismic de prost mincinos. Turbez de gelozie. Mă simt tragic, un prost bătrân şi depăşit.

— Daniel, nu fii ridicol, eşti incredibil de atrăgător şi de viril, arăţi tânăr şi eşti irezistibil de sexy şi...

— Ştiu, Jones, ştiu. Mulţumesc, mulţumesc.

În concluzie, Daniel o să vină vineri, pe la şase şi jumătate, ca să-i ia pe copii la el!

Să te culci sau să nu te culci cu el?

Miercuri, 30 ianuarie 2013

Argumente pro pe tema culcatului cu Roxster – 12, argumente contra pe tema culcatului cu Roxster – 3, procentul de timp petrecut încercând să mă decid dacă să mă culc sau nu cu Roxster, pregătindu-mă pentru posibilitatea de a mă culca cu Roxster şi închipuindu-mi cum m-aş culca cu Roxster comparat cu timpul real pe care probabil că l-aş consuma culcându-mă cu Roxster – 585%

9:30 p.m. Tocmai l-am sunat pe Tom.

— SIGUR CĂ TREBUIE SĂ TE CULCI CU EL, mi-a spus prietenul meu. Trebuie să-ţi pierzi Virginitatea Recăpătată sau chestia asta o să se transforme într-un obstacol din ce în ce mai mare. Talitha zice că e un băiat cumsecade. Şi, în plus, asta ar fi o crimă de oportunitate. De câte ori ai toată casa numai la dispoziţia ta?

Am sunat-o pe Talitha ca să mă verific şi prin opinia ei:

— Ce ţi-am zis să nu te culci cu un bărbat prea repede?

— Ai zis „nu înainte să te simţi pregătită”, nu „prea repede”, am lămurit-o.

După care am reiterat argumentaţia lui Tom, adăugând, ca să-mi întăresc poziţia:

— Ne trimitem SMS-uri de săptămâni întregi. Asta aduce cu ceea ce se întâmpla în epoca lui Jane Austen, când oamenii îşi scriau scrisori luni şi luni de zile, după care, practic imediat, se căsătoreau. Nu crezi?

— Bridget, să te culci, la a doua întâlnire, cu un bărbat de douăzeci şi nouă de ani, pe care l-ai găsit pe Twitter, nu „aduce cu ceea ce se întâmpla în epoca lui Jane Austen”.

— Dar tu ai spus „Trebuie să şi-o tragă cu careva”.

— Ei, bine, da, ştiu. Şi Roxster pare a fi un băiat ca lumea. Fă cum simţi tu, draga mea. Dar ai grijă de tine, ţine legătura cu noi şi foloseşte prezervativ.

— Prezervativ! Nu mă culc cu el! Cum poţi să rezolvi problema goliciunii?

— Îţi cumperi un dezabié, scumpo.

— Un dezabié – ca să arăt ca la zoo?

— Du-te la La Perla – nu, nu te duce la La Perla, că-ţi dau lacrimile când vezi ce preţuri au. Du-te la Intimissimi sau la La Senza şi cumpără-ţi vreo două dezabiéuri micuţe, scurtuţe şi sexy, din mătase neagră. Cred că, pe vremea când ai făcut tu ultima dată chestia asta, se numeau „combinezoane”. Sau, mai bine, ia-ţi unul negru şi unul alb. Cu un dezabié, poţi să-ţi arăţi braţele, picioarele şi decolteul, fiindcă astea întotdeauna cedează ultimele, şi poţi să-ţi păstrezi zona centrală – pe care s-ar putea s-o vrei acoperită – acoperită. OK?

Joi, 31 ianuarie 2013
10 a.m. Tocmai am deschis e-mail-ul.

Expeditor: Brian Katzenberg
Subiect: Scenariul tău

10:01 a.m. Uraa! Mi-a fost acceptat scenariul!

10:02 a.m. Ah!

Expeditor: Brian Katzenberg
Subiect: Scenariul tău

Avem câteva răspunsuri în ceea ce priveşte scenariul tău. Nu-l cumpără. Temele sunt fascinante, dar vor o tuşă ceva mai apropiată de comedia romantică. O să mai încerc.

10:05 a.m. I-am răspuns cu un ton fals vesel:

Mulţumesc, Brian. Ţin pumnii strânşi.

Dar acum m-am prăbuşit, disperată. Sunt un scenarist ratat. Mă duc să-mi cumpăr lenjerie intimă.

Amiază. Tocmai m-am întors. Mi-am cumpărat un dezabié, deşi n-o să mă culc cu Roxster. Evident.

2 p.m. Tocmai m-am întors de la şedinţa de epilat inghinal şi pe picioare. Deşi n-o să mă culc cu el. Evident.

La salonul de frumuseţe, Chardonnay mi-a zis c-ar trebui să aleg un epilat brazilian, fiindcă la asta se aşteaptă bărbaţii tineri din zilele noastre şi mi-a sugerat să-mi achiziţionez un set de tratamente cu laser.

— Dar, i-am spus eu, dacă epilatul brazilian n-o să mai fie la modă şi-o să se poarte iar tufişurile gigantice, ca la francezi?

Auzindu-mi argumentul, Chardonnay mi-a mărturisit că ea şi-a epilat cu laser toată chestia şi arată acolo ca o fetiţă. Dar acum îşi face griji pentru situaţia în care ajunge să se culce cu cineva căruia nu-i place brazilianul complet. După care a recunoscut că a luat în considerare ideea de a se unge acolo cu soluţia aceea care-i ajută pe bărbaţii care au chelit să le crească părul la loc.

3:15 p.m. Sunt în plină agonie. Am optat pentru un soi de brazilian modificat, cunoscut sub denumirea de „pista de aterizare”. După treaba asta, nu mai există nici o posibilitate ca să mai fac vreodată sex cu cineva. Ceea ce e în regulă, fiindcă oricum n-o să mă culc cu el. Evident.

Vineri, 1 februarie 2013

9:30 a.m. După ce-am lăsat copiii la şcoală, am intrat pe furiş la Boots, ca să cumpăr prezervative. Nu puteam să fac asta cu cei mici după mine. (Deşi, pe de altă parte, prezenţa copiilor ar fi putut sugera că achiziţionarea de prezervative reprezintă semnul unei atitudini responsabile faţă de fenomenul global de suprapopulare, nu acela al unui comportament uşuratic.)

Stăteam la rând la casă, când am avut sentimentul că e cineva care se uită în coşul meu. Am ridicat ochii şi l-am văzut pe domnul Wallaker, care aştepta la casa alăturată şi care acum privea fix înainte, deşi mi-era clar că văzuse prezervativele, din pricina unui uşor spasm pe care îl avusese în colţul gurii.

M-am făcut că plouă, aţintindu-mi şi eu privirea în faţă şi zicând:

— E o vreme groaznică pentru meciul de rugby de azi, nu-i aşa?

— Ei, nu ştiu, uneori e foarte plăcut în noroi, mi-a răspuns el, luându-şi sacoşa cu produse Boots şi pufnind încet, în semn de amuzament. Distracţie plăcută în weekend.

Hmmm, al naibii domn Wallaker! Şi oricum, ce naiba făcea în farmacie, la nouă şi jumătate dimineaţa, în timpul săptămânii? Nu trebuia să fie la şcoală, să mai organizeze o revoltă militară? Probabil că şi el îşi cumpăra prezervative. Prezervative colorate.

În drum spre casă, am început să mă panichez la gândul de a-mi lăsa copiii cu Daniel, aşa că l-am sunat.

— Jones, Jones, Jones, Jones, Jones. Cum poţi să spui aşa ceva? Drăguţii de ei o să fie îngrijiţi cu meticulozitate, aproape frizând răsfăţul. O să-i duc la cinema, mi-a declarat el pe un ton plin de emfază.

— La ce film? l-am întrebat îngrijorată.

— La *Zero Dark Thirty*.

— CUM?

— Jones, asta a fost ceea ce noi, oamenii, numim în râs „o glumă”. Am bilete la *Ralph-Strică-Tot*. Sau, acum că mi-ai adus aminte de această minunată ocazie, o să am bilete la Ralph-Strică-Tot în foarte scurt timp. După care o să-i duc la un stabiliment cu mâncare bună. De pildă, la McDonald’s. Apoi o să le citesc din cărţi clasice pentru copii, până când pisoiaşii o să adoarmă torcând. Şi, dacă-mi trimiţi şi o perie de păr, o s-o folosesc ca să-i

ating la funduleţ în cazul în care nu se poartă frumos. Deci. Cu CINE ţi-o tragi?

Chiar atunci telefonul mi-a bipuit: era Roxster.

„Ai chef să vedem un film astă-seară? Ce zici de *Mizerabilii*?”

FILM?? am sărit ca arsă. Dar el chiar nu ŞTIE că am aranjat toată combinaţia asta incredibil de complicată numai ca să putem face sex? Dezabiéuri şi epilări inghinale şi prezervative şi Daniel şi bagaje de pregătit?

Amintindu-mi de regulile pentru cucerirea unui bărbat, am tras aer în piept de câteva ori, ca să mă calmez, şi i-am scris:

„Sună grozav. E o comedie romantică?”

„Te gândeşti la Lay Mister Arbres – celebra ghiduşie erotică anglo-franceză, cea cu îmbrăţişări de copaci?”

Şi schimbul de SMS-uri a continuat pe un ton din ce în ce mai incitant.

5 p.m. Pregătiri de bagaje pe scară largă pentru noaptea petrecută la Daniel, incluzând-o aici pe Saliva, diverşi iepuraşi, Horsio, Mario, Puffles Unu, Doi şi Trei, iepuraşii Sylvanian, pijamale, periuţe şi paste de dinţi, creioane, cărţi de colorat şi cărţi cu puzzle-uri, o cutie

întreagă cu DVD-uri pentru situaţia în care Daniel nu mai ştie ce altceva să facă, cărţi potrivite pentru a evita folosirea pe post de lectură de seară a revistei *Penthouse Forum*, lista cu telefoane de urgenţă, manualul şi kit-ul complet de prim-ajutor şi – foarte important – o perie de păr.

Daniel şi-a făcut apariţia într-un Mercedes decapotat. A trebuit să fac eforturi ca să nu-i zic să ridice capota. Nu-i aşa că nu e tocmai sigur să umbli cu copiii în maşină şi cu capota coborâtă? Dacă se desprinde vreo scândură uriaşă din spatele unui camion şi cade pe ei? Sau dacă treci pe sub un pod de autostradă şi cineva aruncă pe ei o bucată de beton?

— Să ridicăm capota? i-a spus Daniel lui Billy, văzându-mi faţa.

Puştiul a protestat imediat:

— Nuuuuuu!

— Doar... mută astea..., a continuat Daniel, luând câteva reviste de pe scaunul din faţă.

Pe coperta uneia dintre ele, deasupra unei fotografii foarte ciudate, apărea titlul LESBIENE LATINO SPALĂ MAŞINA!

— Trebuie să înveţi odată şi-odată, i-a dat înainte el, urcându-se în maşină şi aşezându-l pe Billy pe locul din faţă. OK, eu apăs frâna şi tu te ocupi de butoane.

Copiii – mama disperată şi complet ieşită din minţi fusese uitată – au început să chiţăie de fericire când capota a început să se închidă. Asta până când Mabel, cu o expresie îngrijorată, a zis:

— Unchiule Daniel, ai uitat să ne pui centurile!

După ce am izbutit să-l conving pe Daniel să-l pună pe Billy pe bancheta din spate şi după ce toată lumea şi-a prins centurile, am rămas pe trotuar, făcându-le cu mâna celor trei, care au plecat fără să-mi arunce nici măcar o privire.

Şi-apoi casa a rămas goală. Am scos din dormitor toate jucăriile de pluş şi dinozaurii de plastic şi jenantele cărţi de autodezvoltare, după care am purces să îndepărtez urmele copiilor din sufragerie, dar la operaţiunea asta am renunţat, fiindcă efortul ar fi fost monumental. Şi oricum n-o să mă culc cu el. Apoi mi-am pregătit o baie fierbinte, am turnat în cadă tot felul de poţiuni frumos mirositoare şi am dat drumul la muzică, amintindu-mi că lucrurile cele mai importante sunt a) să

fiu calmă, dar într-o stare erotică (ceea ce nu era o problemă) şi b) să ajung la locul stabilit la ora stabilită.

A doua întâlnire cu puştiul

Vineri, 1 februarie 2013 (continuare)

Fără exagerare, n-am nici cea mai vagă idee de ce se întâmplă în *Mizerabilii* şi trebuie neapărat să-l revăd la un moment dat. Cică este foarte bun. Nu mă puteam gândi decât la cât de excitată eram cu genunchiul lui Roxster atât de aproape de al meu. El îşi ţinea mâna pe pulpa stângă, iar eu mi-am ţinut mâna pe pulpa dreaptă, astfel încât n-ar fi fost nevoie decât de câţiva centimetri pentru ca mâna lui să o atingă pe a mea. Mă simţeam teribil de incitată întrebându-mă dacă şi el e la fel de excitat ca şi mine, dar neputând să ştiu. Brusc, după destul de mult timp, cu un gest degajat, Roxster şi-a pus mâna pe coapsa mea dreaptă, apoi, cu degetul mare, a început să ridice mătasea rochiei albastre peste piciorul meu gol. A fost o mişcare foarte eficientă şi, după părerea mea, imposibil de interpretat greşit.

În vreme ce, pe fundalul muzical de pe marele ecran, diverse persoane continuau să se arunce în apă şi să moară din cauza tunsorilor nereuşite, eu mi-am întors privirea către Roxster. El se uita calm către ecran, numai o uşoară sclipire din ochi trăda faptul că mintea îi era preocupată de orice altceva numai de urmăritul nenorocirilor muzicale care se desfăşurau în film nu. Apoi Roxster s-a aplecat către mine şi mi-a şoptit:

— Mergem?

Odată ajunşi afară, am început să ne sărutăm ca nebunii. După o vreme, ne-am dezlipit unul de celălalt şi ne-am hotărât să mergem măcar la un restaurant. Roxster era fermecător fiindcă, până şi în iureşul succesiunii de restaurante din Soho, toate inuman de zgomotoase, el rămânea un partener de conversaţie extrem de amuzant. În sfârşit, după multe pahare, discuţii şi hohote de râs, am ajuns în restaurantul la care Roxster făcuse rezervare iniţial, pentru după ieşirea de la film.

În timpul mesei, el mi-a luat mâna şi şi-a strecurat degetul mare printre degetele mele. Eu, la rândul meu, mi-am împletit degetele în jurul degetului său mare şi-am început să i-l mângâi, în sus şi-n jos, într-un fel care

aducea cu o reclamă la un act sexual prestat cu mâna. În tot acest timp, pe parcursul întregii conversaţii, nici unul dintre noi n-a dat vreun semn c-am fi fost altceva decât nişte amici foarte veseli. Ceea ce era teribil de sexy. Când să plecăm, m-am dus la toaletă şi-am sunat-o pe Talitha.

— Dacă tu simţi că e-n regulă, draga mea, atunci dă-i bice. Dacă începe să-ţi sune vreun clopoţel de alarmă, sună-mă. Sunt la capătul firului.

Când am ieşit în stradă – tot în Soho, numai că acum era vineri seara, deci *chiar* că era imposibil să găsesc vreun taxi –, Roxster mi-a zis:

— Cum ajungi tu acasă? Metroul nu mai circulă.

Am rămas şocată. După toate pregătirile, după tot mângâiatul degetului şi după sunatul prietenilor, nu eram decât nişte amici veseli? Asta era îngrozitor.

— Jonesey, a rânjit Roxster, ai mers vreodată cu autobuzul de noapte? Cred că va trebui să te conduc până acasă.

În autobuzul de noapte, am simţit că părţi din corpul altor oameni intrau în părţi din corpul meu, de a căror existenţă nici nu ştiusem până atunci. Simţeam că eram mai intimă cu membrii comunităţii din autobuzul de

noapte decât fusesem vreodată cu oricine altcineva în toată viaţa mea. În schimb, Roxster părea îngrijorat, ca şi când călătoria cu autobuzul de noapte ar fi fost vina lui.

— Eşti OK? m-a întrebat el doar mimând cuvintele.

Am confirmat voioasă din cap, deşi mi-ar fi plăcut să fiu lipită de Roxster, nu de femeia ciudată cu care, practic, făceam acel gen de sex lesbian de spălătorie de maşini care era explorat în articolul din revista lui Daniel.

Autobuzul s-a oprit şi oamenii au început să coboare. Roxster s-a îndreptat către un loc liber şi s-a aşezat, într-un fel deloc galant. Apoi, după ce toată lumea s-a liniştit, puştiul meu s-a ridicat şi m-a instalat în locul lui. M-am uitat la el zâmbind, mândră de cât de frumos şi de puternic era, dar l-am văzut privind în jos cu o expresie terifiată. O femeie voma fără zgomot pe cizma mea.

Roxster se chinuia acum să nu râdă. Ajunsesem în staţie şi, când am coborât, l-am simţit cum m-a cuprins cu braţul.

— O seară fără vomă e o seară fără Jonesey, a comentat el. Stai puţin.

Roxster a intrat în supermarketul cu program prelungit şi a ieşit cu o sticlă de Evian, un ziar şi un teanc de şerveţele.

— Va trebui să încep să port tot timpul trusa asta cu mine. Să nu te mişti.

Mi-a turnat apă pe cizmă, s-a lăsat pe vine şi a început să cureţe voma. Era extraordinar de romantic.

— Acum miros a vomă, a zis el îndurerat.

— Poţi să te speli acasă, i-am spus, cu inima sărindu-mi din piept de bucurie fiindcă acum aveam un motiv pentru ca el să intre în casă – chiar dacă motivul era nişte vomă.

Când ne-am apropiat de casă, l-am văzut cum a început să se uite în jur. Încerca să-şi dea seama unde suntem şi în ce fel de zonă locuiesc. Când am ajuns la uşă, eram teribil de emoţionată. Mâinile îmi tremurau când am dat să vâr cheia în broască şi mi-a fost imposibil să descui.

— Lasă-mă pe mine, a intervenit Roxster.

— Intră, i-am spus cu o voce absurd de formală, ca şi când aş fi fost o chelneriţă din anii 1970.

— Să mă bag undeva până pleacă bona? mi-a şoptit el.

— Nu sunt aici, i-am răspuns eu tot în şoaptă.

— Ai *două* bone? Şi totuşi ai lăsat copiii singuri?

— Nu, am chicotit. Sunt la naşi, am adăugat, făcându-l pe Daniel „naş”, pentru ca nu cumva Roxster să miroasă că Daniel e un bărbat disponibil din punct de vedere sexual – cel puţin, până când ajungi să-l cunoşti.

— Deci avem toată casa la dispoziţie! a strigat el. Pot să mă duc să mă spăl de vomă?

L-am condus până la toaleta de la jumătatea scărilor, apoi am dat fuga jos, în bucătărie, unde mi-am periat părul, mi-am mai aplicat nişte fard în obraji şi-am scăzut intensitatea luminii. În clipa aceea am realizat că, de fapt, Roxster nu mă văzuse niciodată la lumina zilei.

Dintr-odată, am avut o viziune: m-am văzut ca pe o femeie în vârstă, care insistă să-şi petreacă tot timpul în casă, cu draperiile trase, folosind ca unică sursă de lumină focul din şemineu sau lumânările, pentru ca apoi, când primesc o vizită, să se rujeze depăşind conturului gurii.

După care m-a cuprins un sentiment înfiorător de panică şi de vină faţă de Mark. Mă simţeam ca şi când i-aş fi fost necredincioasă, ca şi când aş fi fost pe punctul să mă arunc de pe o stâncă şi ca şi când aş fi fost

departe, foarte departe de tot ceea ce mi-era familiar şi de tot ceea ce ştiam că era sigur. M-am aplecat peste chiuvetă. Probabil aveam să... ei, bine... ceea ce presupun că era potrivit... c-aveam să vomit. Apoi, din senin, l-am auzit pe Roxster izbucnind în râs. M-am întors.

Ah, fir-ar al naibii! Roxster se uita la tabelul lui Chloe.

Chloe hotărâse că, în dimineţile când îi duce ea la şcoală, Billy şi Mabel s-ar descurca mult mai bine dacă ar avea o STRUCTURĂ, ca atare întocmise un tabel cu ceea ce trebuia să se întâmple, mai mult sau mai puţin exact. Ceea ce era absolut în regulă, atât doar că tabelul era ridicol de mare şi unul dintre punctele notate, cel pe care Roxster îl citea acum, zicea aşa:

7:55 a.m. până la 8 a.m. Îmbrăţişări şi pupicuri cu mami!

— Măcar cum îi cheamă ştii? m-a întrebat Roxster.

Apoi, văzându-mi faţa, a început să râdă şi mi-a întins mâna să i-o miros.

— Sunt perfecte, am constatat. N-a mai rămas nici urmă de vomă. Vrei un pahar de...?

Însă Roxster începuse deja să mă sărute. Şi nu se grăbea deloc. Era blând, aproape iubitor, dar stăpân pe sine.

— Să urcăm? mi-a şoptit. Vreau îmbrăţişări şi pupicuri cu mami.

Iniţial m-a cuprins agitaţia. Mă întrebam dacă, privit din spate sau de dedesubt, fundul meu nu pare mare. Apoi însă mi-am dat seama că Roxster era concentrat să stingă luminile de pe traseu.

— Vai, vai, cum rămâne cu Planul Naţional, Jonesey? Ah, tineretul şi grija lui pentru planetă!

Când am deschis uşa la dormitor, încăperea arăta superb aşa cum se dezvăluia în lumina de pe hol. Noroc că Roxster n-a stins-o şi pe aia. Puştiul a intrat înăuntru şi-a împins uşa în spatele lui, dar ea nu s-a închis de tot. Apoi şi-a scos cămaşa, iar mie mi s-a tăiat răsuflarea. Părea dintr-o reclamă. Arăta de parcă i s-ar fi pictat pe calculator un abdomen plin cu muşchi. Nu mai era nimeni altcineva în casă, lumina era difuză, el era bun, era superb mai presus de vise şi mă făcea să mă simt în siguranţă. Apoi mi-a zis:

— Vino-ncoace, iubito.

Deflorată

Sâmbătă, 2 februarie 2013

11:40 a.m. Roxster tocmai ce-a plecat, fiindcă în vreo douăzeci de minute trebuie să se întoarcă copiii împreună cu Daniel. N-am rezistat să nu pun melodia „Mad About the Boy” a lui Dinah Washington, şi să dansez visătoare prin bucătărie. Mă simt atât de fantastic şi de fericită, de parcă n-aş mai avea nici o problemă. Mă tot învârt prin casă, iau lucruri în mână şi apoi, ameţită, le pun la loc. E ca şi cum aş fi fost scăldată în ceva, în lumina soarelui sau... în lapte, mă rog, nu în lapte. Fragmente din noaptea trecută îmi revin în minte: Roxster întins în pat şi privindu-mă când am ieşit din baie îmbrăcată în dezabié. Apoi Roxster scoţându-mi dezabiéul. Spunându-mi că arăt mai bine fără el. Eu uitându-mă la chipul superb al lui Roxster deasupra mea, eu pierdută în ceea ce făceam, eu remarcându-i strungăreaţa. După care, brusc, unda de şoc foarte adultă a penetrării, neaşteptata surpriză şi

plăcerea demult uitată a faptului de a-l simţi pe de-a-ntregul în mine, o pauză de-o clipă în care să savurez senzaţia şi-apoi mişcarea corpului meu, amintirea extazului pe care pot să-l creeze împreună două trupuri. E de-a dreptul uluitor ce pot face două corpuri. După care, atunci când am atins orgasmul, mult prea repede, Roxster privindu-mi faţa cu o expresie excitată şi uimită, pentru ca imediat să-l simt scuturându-se de râs.

— Ce-i? l-am întrebat.

— Mă gândeam cât o să dureze.

Roxster prinzându-mi picioarele pe sub plapumă şi trăgându-mă brusc până la capătul patului şi izbucnind iar în râs. Şi-apoi luând-o de la început în capătul patului.

Eu chinuindu-mă să mă prefac că nu am din nou orgasm de teamă ca nu cumva Roxster să râdă iar de mine.

În cele din urmă, mult mai târziu, eu mângâindu-i părul des şi negru, când s-a întins, pentru scurtă vreme, pe pernă. Eu memorându-i în cele mai mici detalii trăsăturile perfecte: ridurile, fruntea, nasul, linia maxilarului, buzele. Dumnezeule, starea de bine, de apropiere, de extaz datorată faptul de a fi atinsă, după atât de mult timp, de cineva atât de frumos, atât de

tânăr şi atât de priceput la asta. După care eu, odihnindu-mi capul pe pieptul lui şi vorbind în întuneric, Roxster prinzându-mi buza de sus şi buza de jos la un loc cu degetele şi zicându-mi:

— Şişşşşşş.

La care eu, încercând să articulez printre degetele lui:

— Da’ nu veau să mă opesc.

Şi-atunci Roxster şoptindu-mi cu blândeţe, ca şi când aş fi fost nebună sau un copil:

— Nu e să te opreşti din vorbit, ci să păstrezi vorbele până dimineaţă.

După care... Ah, la naiba – soneria.

Am deschis uşa strălucind de fericire. Copiii arătau ca nişte sălbatici, cu părul vâlvoi, cu feţele murdare, dar veseli. Daniel mi-a aruncat o singură privire şi-a decretat:

— Jones. Trebuie să fi fost cu-adevărat o noapte foarte ca lumea. Arăţi cu douăzeci şi cinci de ani mai tânără. Nu vrei să mi te dai huţa pe genunchi şi să-mi povesteşti repede, cu atenţie şi precizie, toate detaliile întregii operaţiuni, cât copiii se uită la *SpongeBob SquarePants*?

Duminică, 3 februarie 2013

9:15 p.m. A fost un sfârşit de weekend minunat. Copiii au fost fericiţi, fiindcă eu am fost fericită. Am ieşit, ne-am căţărat prin copaci, apoi ne-am întors şi ne-am uitat la *Britain's Got Talent.* Roxster mi-a trimis SMS la 2 p.m. şi mi-a spus c-a fost minunat, cu excepţia restului de vomă pe care l-a descoperit pe mâneca hainei. I-am răspuns că da, a fost minunat, cu excepţia stării dezastruoase în care mi-au ajuns cearşafurile. Amândoi am convenit că suntem foarte slab dezvoltaţi din punct de vedere psihic şi de atunci o tot demonstrăm sub formă de SMS-uri.

Sunt atât de norocoasă că, în acest moment al vieţii, am avut parte de noaptea asta, o noapte cu cineva atât de tânăr şi de minunat. Sunt atât de recunoscătoare.

9:30 p.m. Dumnezeule! Din nu ştiu ce motiv, brusc, mi-am amintit o replică din filmul *The Last King of Scotland*, când cineva zice „Prefer să mă culc cu femei măritate. Sunt atât de recunoscătoare". Cred că era Idi Amin.

Înapoi, în prezent

Noaptea întunecată a sufletului

Sâmbătă, 20 aprilie 2013

SMS-*uri de la Roxster – 0, de câte ori am verificat telefonul pentru* SMS-*uri de la Roxster – 4567; păduchi găsiţi la Billy – 6, păduchi găsiţi la Mabel – 0, păduchi găsiţi la mine – 0; minute petrecute gândindu-mă la Mark, la pierdere, tristeţe, moarte, viaţa fără Mark, încercarea de a redeveni femeie, Bărbatul cu Geacă de Piele, dezastre în materie de întâlniri amoroase, creşterea copiilor şi tot anul care a trecut – 395; idei pregătite pentru întâlnirea de luni cu Greenlight Productions, aceea legată de scenariu – 0; minute petrecute dormind – 0*

5 a.m. Dar n-a fost numai o noapte. Eu şi Roxster ne-am înţeles atât de bine, încât o săptămână s-a transformat în două săptămâni, apoi în şase săptămâni, iar acum s-au făcut unsprezece săptămâni şi o zi.

Chestia e că, deşi teoretic situaţia cu Roxster era dificilă din punct de vedere practic, ea era totuşi

surprinzător de uşoară. Practic era greu fiindcă Roxster locuieşte împreună cu alţi trei băieţi de vârsta lui. Deci, evident, nu puteam să mergem acolo, pentru că asta ar fi însemnat ca eu să intru într-un scenariu de gen *Beavis and Butt-head*, în care să jonglez cu aşternuturi ţepene şi chiuvete pline cu vase murdare şi, în acelaşi timp, să pretind că sunt o prietenă a mamei lui Roxster, venită să stea cu el, în patul lui, în aşternuturile lui ţepene.

De asemenea, nici nu voiam să le fac cunoştinţă copiilor cu Roxster atât de repede şi, cu siguranţă, nu voiam ca ei să ne găsească în pat. Dar – mulţumită cârligului de pe uşa de la dormitor – am găsit o cale de ieşire. Şi era atât de minunat. A fost atât de minunat. A fost atât de minunat să am o viaţă separată, o viaţă de adult, să mă întâlnesc cu Roxster prin puburi şi mici restaurante, să mergem la film sau la plimbare pe Heath şi să ne dedăm unor partide de sex fantastice şi să am pe cineva căruia să-i pese de mine. Cu toate că nu i-a cunoscut încă pe copii, aceştia au devenit parte din dialogul nostru şi parte din mesajele schimbate prin SMS-uri, care reprezintă comentariul în continuă desfăşurare al vieţilor noastre: ce facem, ce mâncăm, la

ce oră am ajuns cu copiii la şcoală, ce-a mai făcut acum şeful lui Roxster şi, din nou, ce mănâncă Roxster.

Privind în urmă, aproape c-am fost într-o stare de delir, încontinuu beată de satisfacţia sexuală şi într-un val de fericire. Iar acum e ora cinci dimineaţa, într-o zi de sâmbătă, întreaga noapte am stat trează gândindu-mă la toate lucrurile astea, copiii se vor scula peste o oră, luni am întâlnirea pe scenariu şi eu nu m-am pregătit deloc, probabil că am păduchi şi încă n-am primit nici un SMS de la Roxster.

10 p.m. În continuare nici un SMS şi simt, din nou, cum mă dezintegrez. Le-am lăsat mesaje şi le-am trimis SMS-uri lui Jude, Tom şi Talithei, dar toţi par a fi dispăruţi. Jude e la o întâlnire cu tipul de pe PlentyofDance sau poate PlentyofDoctor şi simultan îi trage clapa lui Richard cel Rău cu o fată imaginară. Ah, telefonul!

Era Talitha, sărindu-mi în ajutor. Şi refuzând să-mi asculte lamentaţiile din categoria:

— E din cauză că sunt *de vârstă mijlocie*!

— Prostii, draga mea! mi-a zis ea.

După care mi-a reamintit că, în *Bărbaţii sunt de pe Marte, femeile de pe Venus*, scrie că, din când în când,

bărbaţii, *indiferent de vârstă*, trebuie să se retragă puţin în peştera lor.

— Şi, în plus, scumpa mea, a continuat Talitha, l-ai văzut joi seara. Nu te poţi aştepta să-l ai pe bietul băiat la fiecare două zile.

Apoi, chiar când să mă bag în pat, mi-a bipuit telefonul. Am sărit plină de speranţă.

Era tot Talitha.

„Nu-ţi mai face griji. E doar o furtună de cuplu. Aminteşte-ţi tot ce ai învăţat. Eşti un navigator experimentat de pe mările amorului şi îţi promit c-o să depăşeşti cu bine şi această mică vijelie.”

Duminică, 21 aprilie 2013

61,6 kilograme (vai, nu, chestia asta trebuie să înceteze), calorii – 2850 (la fel, dar e vina lui Roxster), minute petrecute jucându-mă cu copiii – 452, minute petrecute făcându-mi griji din cauza lui Roxster în timp ce mă jucam cu copiii – 452 (sper că nu citesc şi cei de la Protecţia Copilului)

3 p.m. În continuare nici urmă de sex, vreau să zic, de SMS. Dar azi mă simt mult mai liniştită în ceea ce-l priveşte pe Roxster. Am o atitudine calmă, budistă, aproape Dalai Lama-escă. Când bărbatul vine, îl primim cu braţele deschise. Când pleacă, îl lăsăm să plece.

3:05 p.m. SĂ-L IA DRACU' PE ROXSTER! SĂ-L IA DRACU'! După toată, toată APROPIEREA, recurge brusc la moarte-prin-SMS. E inuman. Oricum nu-mi plăcea de el. Am... am... L-AM FOLOSIT DOAR PENTRU SEX... ca pe un, ca pe un PUŞTAN AFLAT LA ÎNDEMÂNĂ. Şi e CHIAR foarte bine că Billy şi Mabel nu l-au cunoscut – pentru că acum totul s-a terminat, deci măcar ei nu vor fi afectaţi. Dar unde o să mai găsesc eu pe cineva cu care să mă înţeleg atât de bine, cineva care e atât de haios, de dulce, de minunat şi...

— Mami? m-a întrerupt Billy. Câte elemente există?

— Patru! i-am răspuns pe un ton vesel, revenind la realitatea după-amiezii dezastruoase de duminică, din bucătărie. Aerul, focul şi lemnul. Şi ăăă...

— Nu „LEMNUL"! Lemnul nu e un element.

Ah! Dintr-odată am realizat că „lemnul" venea dintr-o carte, pe care o citisem, despre designul pe baza

elementelor – asta când visam să redecorez casa transformând-o într-un zendo budist – şi acolo scria că o casă trebuie să aibă apă, lemn, pământ şi foc. Cu ultimul oricum nu aveam nici o problemă!

— Există cinci elemente.

— Ba nu! am sărit indignată. Există patru elemente.

— Ba nu. Sunt cinci elemente, mi-a zis Billy. Aerul, pământul, apa, focul şi tehnologia. Cinci.

— Tehnologia nu e un element.

— Ba e!

— Ba nu e!

— Ba e. Aşa zice în Wii Skylanders: aer, pământ, apă, foc şi tehnologie.

M-am holbat la el îngrozită. Tehnologia a devenit şi ea acum un element? Chiar aşa? Tehnologia este al cincilea element, iar generaţia mea, pur şi simplu, nu înţelege asta? Cam cum a fost şi cu incaşii care au uitat complet să inventeze roata? Sau poate că incaşii au inventat roata şi aztecii au fost cei cărora ideea roţii nici măcar nu le-a trecut prin cap?

— Billy? Cine a inventat roata? Incaşii sau aztecii?

— Mamiiiiiiiiiiiii! Roata a fost inventată în Asia, în 8000 î.e.n., mi-a răspuns fiul meu fără ca măcar să mă privească.

Reuşise cumva să intre pe iPod fără ca eu să sesizez.

— Ce FACI???? am izbucnit. Ţi-ai epuizat timpul. Următoarea rundă o să fie abia la ora patru!

— Dar n-am jucat Skylanders toate cele patruzeci şi cinci de minute. N-au fost decât treizeci şi şapte de minute, fiindcă s-a încărcat şi ai ZIS că nu-mi calculezi timpul cât am fost la toaletă.

M-am apucat de păr şi-am tras, încercând să nu mă gândesc la ouăle de păduchi. Chiar nu ştiu cum să mă descurc cu tehnologia. Am interzis-o în timpul săptămânii, iar în weekend nu e acceptată decât cel mult două ore şi jumătate, în runde de nu mai mult de patruzeci şi cinci de minute şi cu pauze de cel puţin o oră între ele, dar tot planul meu se transformă într-un soi de algoritm complicat, cu terminat de nivele, încărcări, drumuri frecvente la toaletă şi jocuri cu vrăjitori cibernetici în compania cuiva de peste drum, iar eu simt că ÎNNEBUNESC, fiindcă tehnologia îmi preface copiii în nişte creaturi absente şi mai bine aş fi rămas în PAT ca...

— Billy, am spus imitând cât am putut mai bine vocea robotului telefonic, ţi-ai epuizat timpul. Vrei, te rog, să-mi dai iPad-ul, adică iPod-ul?

— Nu e un iPod.

— Dă-l încoace, i-am ordonat, uitându-mă ca Meduza la maleficul obiect subţire şi negru.

— E un Kindle.

— Am zis DESTUL!

— Mami, e Kindle-ul tău. E o carte.

Am clipit repede, confuză. Obiectul respectiv era tehnologic şi negru şi subţire şi, ca atare, malefic, dar...

— Citesc *James şi piersica uriaşă* de Roald Dahl.

...era, de asemenea, şi o carte.

— Ei! am spus pe un ton voios, încercând să-mi recuperez atitudinea demnă. Vrea cineva o gustare?

— Mami, a spus Billy, eşti aşa de prostuţă.

— OK, scuzeeeeeeeeee, i-am zis, ca o adolescentă bosumflată.

Apoi l-am luat în braţe şi l-am strâns la piept, poate un pic prea cu pasiune.

Din senin, am auzit un bipuit. M-am aruncat asupra telefonului. Roxster! Era Roxster!

„Jonesey, îmi pare aşa de rău că am dispărut. Vineri, când am plecat la Cardiff, mi-am uitat telefonul pe masa din bucătărie şi nu am numărul tău nicăieri altundeva. Ţi-am trimis mesaje pe Twitter şi e-mail-uri de mi-a venit rău. Ţi-au intrat furnici în calculator?”

Dumnezeule! Aşa e. Roxster zisese că se duce în weekend la Cardiff, să vadă meciul de rugby. De asta a şi vrut să ne întâlnim joi, când am aflat că Billy are păduchi. Meciul de rugby din Cardiff a fost în weekendul ăsta!

A urmat un delicios schimb de SMS-uri care a culminat cu:

„Să vin pe la tine diseară să facem sex de împăcare? Cu toate că, de fapt, n-am făcut sex de despărţire? Dar am putea să-l facem şi pe el după aceea?”

Trebuie să-i spun nu. Mâine am întâlnirea pentru scenariu şi e foarte important să fiu pregătită, să fiu odihnită şi proaspătă, pentru că sunt o Mamă Puternică, o bună profesionistă, care ştie să-şi stabilească priorităţile.

11:55 p.m. Mmmm. Nu e nimic mai persuasiv decât sexul de împăcare ca să te determine să-l ierţi pe

puştanul tău pentru faptul că s-a dus să se uite la rugby uitându-şi telefonul acasă.

Mamă puternică

Luni, 22 aprilie 2013

59,8 kilograme (diferenţa evaporată prin sex), partide de sex – 5, minute petrecute pregătind idei pentru întâlnirea pe scenariu – 0, idei despre ce să spun la întâlnirea pe scenariu – 0 (Dumnezeule!)

11:30 a.m. Recepţia companiei de film

Dumnezeule, ce-a fost în mintea mea de-am făcut sex toată noaptea? Toată chestiunea cu împăcarea/despărţirea ne-a aruncat pe mine şi pe Roxster într-un soi de frenezie sexuală şi nici unul dintre noi n-a putut să doarmă. Tocmai atârnam cu susul în jos, pe lateralul patului, cu Roxster ţinându-mi ambele picioare în aer şi penetrându-mă, când, din senin...

— Mamiiiiiii!

Clanţa de la uşă a început să se zgâlţâie.

Dumnezeule, era atât de greu să mă opresc!

— Mamiiiiiii!

Roxster s-a retras speriat şi eu am căzut de-a-ndoaselea pe podea...

— Mamiiiii! Ce-a fost bubuitura asta?

— Nimic, scumpule! am spus eu cu vocea tremurândă, încă răsturnată. Termin şi viiiiiiiiiinnn!

La care Roxster a şoptit:

— Eu sigur sunt pe cale să termin.

M-am chinuit să mă răsucesc deloc elegant, cu fundul în aer, iar Roxster a început să chicotească, săltându-mă la loc, pe pat, şi adăugând tot în şoaptă:

— Te rog să nu tragi vreun pârţ.

— Mamiiii, unde eşti? De ce e încuiată uşa?

Am plonjat peste pat, încercând să-mi îndrept dezabiéul, în vreme ce Roxster s-a ascuns în partea cealaltă. Am rotit cârligul, am crăpat uşa şi, cât ai clipi, am ieşit afară, închizând-o în urma mea.

— E-n regulă, Billy. Mami e aici şi totul e în regulă. Ce s-a întâmplat?

— Mami, a spus cel mic, uitându-se ciudat la mine, de ce îţi atârnă sânii pe-afară?

După ce i-am dus la şcoală, dimineaţa a fost un coşmar total fiindcă am încercat să rezolv o combinaţie complicată de elemente: cine să ia copiii de la şcoală, păduchi, dileme legate de ieşirile la joacă împreună cu Chloe, să-mi coafez părul cu föhnul (probabil împrăştiind în toată baia ouă de păduchi aflaţi în ciclul incipient de dezvoltare) şi, în sfârşit, localizarea, în fundul dulapului, a rochiei de mătase albastră, care trebuia călcată şi curăţată de petele de ciocolată. Acum sunt aici şi aştept întâlnirea pe scenariu şi nu m-am gândit la nimic înainte.

Birourile sunt incredibil de înfiorătoare. Recepţia parcă ar fi o galerie de artă. Masa reprezentând recepţia propriu-zisă pare a fi o cadă de baie enormă, făcută din ciment şi mai e şi un bărbat care zace pe podea cu faţa în jos – poate că e un alt scenarist aspirant a cărui „întâlnire de explorare a posibilităţilor” a ieşit prost?

12:05 p.m. Ah! E o sculptură sau poate, mai degrabă, o *instalaţie*.

12:07 p.m. Sunt calmă şi echilibrată. Calmă şi echilibrată. Totul e în regulă. Trebuie doar să-mi amintesc ce conţine, de fapt, scenariul.

12:10 p.m. Poate că o să câştig premiul BAFTA pentru Cel Mai Bun Scenariu Adaptat. „Aş vrea să le mulţumesc Talithei, lui Sergei, lui Billy, Mabel, Roxster... dar destul despre ei! M-am născut acum treizeci şi cinci de ani şi...”

12:12 p.m. Uite ce e, încetează! Trebuie să-mi controlez gândurile. Important este că această actualizare a piesei reprezintă o dramă feministă. Principalul fir narativ este acela că Hedda, în loc să fie independentă precum Judge, se mulţumeşte cu un savant tern şi neatrăgător, care-şi goleşte buzunarele ca să cumpere o casă în Queen’s Park. Apoi, dezamăgită de luna de miere intelectuală din Florenţa, fiindcă, de fapt, ea voia să meargă la Ibiza, şi dezamăgită de sexul de rahat, fiindcă, de fapt, ea ar fi vrut să se mărite cu iubitul sexy şi alcoolic, Hedda se întoarce numai ca să fie dezamăgită şi de casa ponosită în care plouă din Queen’s Park. Şi, până la urmă, se împuşcă şi... Ahhh!

5 p.m. Am fost smulsă brusc din starea de reverie de o fată înaltă, cu părul negru, îmbrăcată complet în negru. O tinerică mai scundă stătea în spatele ei, cu părul tuns

scurt pe o parte şi lăsat lung în partea cealaltă. Amândouă zâmbeau cu gura până la urechi, ca şi când deja aş fi greşit cu ceva, iar acum încercau să mă îndulcească înainte să mă ucidă şi să mă abandoneze ca pe bărbatul de pe podea.

— Bună, eu sunt Imogen, iar ea este Damian.

A urmat un moment stânjenitor de tăcere. Toate trei ne-am îndesat într-un lift din oţel inoxidabil. Ne uitam unele la altele, rânjeam ca nişte nebune şi ne întrebam ce să ne spunem.

— E un lift foarte drăguţ, am izbucnit eu.

La care Imogen a zis:

— Da, nu-i aşa?

Şi uşile s-au deschis către o sală de şedinţe spectaculoasă, cu perspectivă asupra acoperişurilor Londrei.

— Ceva de băut? m-a întrebat Imogen indicându-mi o măsuţă joasă, lipită de perete, pe care stăteau înşirate sticle de apă de designer, Coca-Cola dietetică, cafea, biscuiţi cu ciocolată, Nutribar-uri, biscuiţi cu fulgi de ovăz, un bol cu fructe, bomboane Celebrations de ciocolată şi, în mod ciudat pentru acea oră, croissante.

Tocmai când mă serveam cu nişte cafea şi un croissant, ca să induc o atmosferă plăcută de Mic-Dejun al Oamenilor Puternici, uşa s-a dat de perete şi un bărbat înalt şi impozant, cu ochelari de soare cu lentile mari şi o cămaşă perfect călcată, a intrat în încăpere cu o atitudine de persoană foarte ocupată şi importantă.

— Scuze, a zis el cu o voce profundă şi fără să se uite la cineva. Teleconferinţă. Unde suntem?

— Bridget, el este George, şeful Greenlight Productions, a spus Imogen, tocmai în clipa în care geanta mea a început să producă un sunet ca un măcănit foarte sonor.

Dumnezeule! Probabil că Billy umblase la soneria de alertă pentru SMS-uri.

— Iertaţi-mă, am râs eu jovial, îl închid imediat.

După care am început să pipăi prin geantă, printre bucăţele de caşcaval, încercând să găsesc telefonul. Chestia era însă că măcănitul nu era o avertizare pentru SMS, ci un soi de alarmă care nu se mai oprea, iar geanta mea era atât de plină de prostii încât nu izbuteam să dau de telefon. Toată lumea se holba la mine.

— Deci... , a intervenit George, făcându-mi semn către scaunul de lângă el.

Atunci am reuşit şi eu să scot telefonul, să-l şterg de-o bucăţică de banană storcită şi să-l închid.

— Deci... ne place scenariul tău.

— Ah, asta e grozav, am zis eu, trecând, pe furiş, telefonul pe vibraţie şi punându-mi-l pe genunchi, în caz că Roxster, adică Chloe sau cei de la şcoală mi-ar fi trimis vreun SMS.

— Sunt nişte chestii minunate în el, a adăugat Imogen.

— Mulţumesc! am spus eu strălucind de fericire. Mi-am făcut câteva notiţe pentru discuţia noastră şi...

Telefonul a vibrat. Era Chloe.

„Mama Cosmatei spune că e în regulă ca Mabel să meargă să se joace la ei, fiindcă şi Cosmata şi Thelonius au păduchi, dar mama lui Atticus spune nu păduchilor pentru sesiunea de joacă a lui Billy. De asemenea Billy a vomat la şcoală şi vor ca băiatul să fie luat acasă de cineva, numai că eu nu pot, iar mama Cosmatei nu vrea microbi în casa ei, deci nu pot să-l iau pe Billy cu mine ca s-o recuperez pe Mabel de la Cosmata.”

Am simţit că mă ia cu ameţeală din pricina talmeş-balmeşului de nume de copii iscate dintr-un soi de declinare de verbe latineşti – Cosmo, Cosmas, Cosmata, Theo, Thea, Thelonius, Atticarse – şi a îngrozitoarei dileme pe tema vomă/recuperat copii. Mă întrebam ce făceau Mamele Puternice în situaţii similare.

— În esenţă, credem că tonul general şi actualizarea poveştii lui Hedda sunt extraordinare, a continuat Imogen.

— Actualizarea *personajului* Hedda, a intervenit George acid.

Imogen s-a înroşit uşor la faţă, părând să ia replica şefului ca pe un fel de imputare, după care a adăugat:

— Credem că ideea unei femei nemulţumite de viaţa ei şi puse în postura de a alege între un soţ care nu-i creează probleme şi un iubit fantastic de creativ...

— Exact, exact, am sărit eu tocmai când telefonul a prins din nou să vibreze. Vreau să spun că, deşi asta s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă, femeile din ziua de azi continuă să ia astfel de decizii. Şi cred că Queen’s Park are exact genul de...

Am aruncat o privire scurtă la mesaj. Roxster!

„Cu ce eşti îmbrăcată şi cum merge întâlnirea cu cineaştii?”

— Aşa e şi noi ne gândim să... plasăm filmul în Hawaii, m-a întrerupt George.

— În HAWAII?

— Da.

Realizând că acesta putea fi un moment decisiv, mi-am luat inima-n dinţi şi-am adăugat:

— Deşi decorul ar trebui să fie, mai curând, norvegian. Acţiunea să fie plasată în noiembrie, să fie o atmosferă întunecată şi execrabilă, într-o casă întunecată şi deprimantă din Queen’s Park.

— Ar putea să fie în Kauai, a zis Imogen în semn de încurajare. Acolo plouă tot timpul.

— Deci în loc să fie într-o casă întunecată şi deprimantă, acţiunea are loc...

— Pe un iaht! m-a lămurit Imogen. Vrem să aducem o tuşă de glamour în stilul anilor ‘60/’70.

— Ca în *Pantera Roz*, ni s-a alăturat Damian.

— Vreţi să spuneţi c-o să fie un desen animat? am întrebat, tastând pe ascuns, pe sub birou „Rochia de mătase albastră. Coşmar.”

— Nu, nu, ne referim la pelicula originală, la *Pantera Roz* cu David Niven şi Peter Sellers, m-a luminat Imogen.

— Ăla nu se petrecea în Paris şi Gstaad?

— Ei, da, dar pe noi ne interesează *atmosfera*. Tuşa de stare, mi-a explicat Imogen.

— Un iaht în Hawaii cu o atmosferă gen Paris/Gstaad?

— Unde plouă, a clarificat situaţia Imogen.

— Beznă şi un cer înnorat, a adăugat Damian.

M-am prăbuşit în scaun. Povestea mea miza pe ideea că totul era ponosit şi dezamăgitor. Dar, cel mai important, după cum spune Brian-agentul, dacă eşti scenarist nu trebuie să dai bătăi de cap.

Telefonul mi-a vibrat din nou. Roxster.

„BMU x. Te referi la rochia de mătase albastră sub care mi-am băgat capul săptămâna trecută?”

— Deci... a zis George. Hedda e Kate Hudson.

— Aşa, aşa, am încuviinţat eu din cap, scriind Kate Hudson în fereastra cu notiţe de pe iPhone şi răspunzând rapid la SMS cu „BMU”?, în timp ce mă chinuiam să nu mă gândesc la capul lui Roxster vârât pe sub rochia mea.

— Soţul cel plicticos e Leonardo DiCaprio, iar fostul iubit alcoolic e...?

— Heath Ledger, a sărit repede Damian.

— Dar Ledger e mort, a spus Imogen.

Tocmai atunci Roxster mi-a scris:

„Burger Mare şi Uriaş. Adică, Brăţoşare Mare şi Uriaşă.”

— Da, da, da, da, da, zicea Damian. Nu Heath Ledger, dar cineva *ca* Heath Ledger doar...

— Viu? a spus Imogen, privind-o pe Damian cu răceală. Colin Farrell?

— Da, a spus George. Varianta asta o văd. Îl văd pe Colin Farrell. Asta dacă şi-a băgat minţile-n cap. Ceea ce cred că s-a întâmplat. Cum rămâne cu cealaltă fată?

— Prietena – cea cu care Hedda Gabler a fost la şcoală? a întrebat Imogen.

Telefonul a vibrat.

„Billy nu mai vomită, deci pot să-l iau pe el primul, dar mama Cosmatei tot nu vrea ca el să-i vină la uşă. Pot să-l las în maşină?”

— Alicia Silverstone, a spus Damian. Să fie ca în *Liceenele din Beverly Hills*.

— Nu, a decretat George.

— Nu, s-a contrazis singură Damian.

— Ştiţi ceva? a zis George gânditor. Hedda ar putea să fie mai curând în genul lui Cameron Diaz. Ce ziceţi de Bradley Cooper în rolul soţului plicticos?

— Mmm! Da! am spus eu. Dar Bradley Cooper nu e prea sexy...

— Jude Law în *Anna Karenina*, mi-a ţinut isonul Imogen, cu un zâmbet înţelegător. Sau facem o distribuţie cu persoane mai în vârstă şi îl punem pe George Clooney în *contre-emploi*?

Mă simţeam ca într-un soi de lume crepusculară ciudată, în care pomeneam numele unor oameni incredibil de celebri, care probabil că nu erau sub nici o formă interesaţi să apară în filmul nostru. Şi de ce mama Cosmatei credea că păduchii şi microbii pot sări de pe trotuar peste pragul uşii şi de ce-ar fi vrut George Clooney să apară într-o versiune actualizată a *Heddei Gabbler*, plasată pe un iaht în Hawaii, să joace în *contre-emploi* pe un scenariu scris de mine?

— Dar dacă Hedda nu moare? a spus George, ridicându-se în picioare şi începând să se învârtă prin sală. Hedda moare, nu-i aşa? În carte?

— În piesă, l-a corectat Imogen.

— Dar tocmai asta e ideea, am intervenit eu.

— Da, dar dacă e o comedie romantică?

— Nu e o comedie romantică, e o dramă, am replicat şi imediat am regretat obrăznicia.

Telefonul mi-a vibrat din nou. Chloe.

„Pe strada Cosmatei nu se poate parca. Iar mama ei nu vrea să vină până după colţ din cauza bebeluşului.”

— Hedda se împuşcă, a zis Imogen.

— Se împuşcă? *Se împuşcă?* a sărit George. Cine face aşa ceva?

— Nu poţi să spui „Cine face aşa ceva?” despre cineva care se împuşcă, i-a retezat-o Imogen.

— Ba exact aşa se spune! În piesa originală! am intervenit eu, încercând să-mi reprim starea de nervi generată de mama Cosmatei. „Doamne, Dumnezeule! Oamenii nu fac aşa ceva!”

A urmat un moment de tăcere. Mi-am dat seama că spusesem ce nu trebuia.

Imogen mă privea de parcă ar fi vrut să mă înjunghie. Trebuia să încetez să-mi mai citesc SMS-urile şi să mă CONCENTREZ. Mă aflam, în mod clar, în mijlocul unui război al puterii incredibil de complex şi pe care nu-l pricepeam pe deplin, unul dintre copii trebuia să fie abandonat, iar obsesia pentru mâncare a lui Roxster să

rămână nesatisfăcută. Imogen mă sprijinise în ideea că nu poţi să pui la îndoială faptul că oamenii se împuşcă singuri sau nu – fiindcă e limpede că uneori o fac şi nu doar în piese de teatru –, dar apoi eu, în loc s-o sprijin la rândul meu, îi luasem partea lui George zicând că perspectiva lui e susţinută de opiniile...

— Adică sunt de acord cu tine, Imogen, am spus. Oamenii se împuşcă singuri tot timpul. Mă rog, nu tot timpul, dar uneori se mai şi împuşcă. Cum a fost, ăăă...

M-am uitat disperată în jur pentru a-mi veni o idee. Aş fi vrut să pot scrie pe Google „Vedete moderne care s-au împuşcat”. În schimb însă i-am scris lui Chloe:

„Ia o mască chirurgicală pentru Billy.”

— Bine, a zis George şi s-a aşezat la loc cu o atitudine de afacerist important. Deci. Te lăsăm două zile. Kate Hudson nu se mai împuşcă. E o comedie. Genul de comedie care ne place.

M-am uitat la el îngrozită. *Frunzele din părul lui* nu e o comedie. E o dramă. Oare din felul în care am scris-o eu s-a înţeles, fără să vreau, că e o comedie? Faptul că Hedda Gabbler se împuşcă e esenţial. Dar, aşa cum a zis Brian, în industria filmului, integritatea artistică trebuie

să meargă mână în mână cu pragmatismul şi... Încă un mesaj de la Roxster!

„Ai putea să le propui să facă un film de animaţie, în stil Pixar, care să se numească «Păduchi».”

Ceea ce, de fapt, nu era deloc o idee proastă. Brusc, conceptul *Pantera Roz*, anterior menţionat, plus cu sugestia lui Roxster despre „Păduchi” mi-au dat o soluţie genială.

— Ce ziceţi de *Tom şi Jerry*? am izbucnit.

George, care deschisese uşa ca să plece, s-a oprit în loc şi s-a uitat înapoi, la mine.

— Adică, *Tom şi Jerry* e o comedie, numai că şi Tom şi Jerry păţesc tot felul de chestii groaznice. Mă rog, mai mult Tom păţeşte – e turtit, electrocutat şi totuşi, cumva...

— Reuşeşte întotdeauna să revină la viaţă! a spus Imogen, zâmbindu-mi.

— Vrei să spui că e resuscitată? a întrebat George.

— O combinaţie între *Aurul Nebunilor, ER* şi *Patimile lui Hristos*! s-a entuziasmat Damian.

Apoi, cu sufletul la gură, fata a adăugat:

— Dar fără controversa evreiască.

— Încearcă. Trimite-ne scenariul rescris până joi şi să-l vedem aşternut pe hârtie, a concluzionat George cu vocea lui profundă. Gata, trebuie să plec. Am un apel-conferinţă.

Telefonul mi-a vibrat. Roxster: „E ceva de mâncare la întâlnire?”

După ce ne-am luat la revedere euforic – „Te-ai descurcat *foarte* bine! Îmi place la nebunie rochia ta.” – şi după ce ne-am îmbrăţişat, în vreme ce eu mă chinuiam să-mi ţin capul într-o rână din cauza păduchilor (dacă săreau păduchii în tunsoarea câş a lui Damian?), m-am aşezat pe un scaun din recepţie şi mi-am citit cele mai recente mesaje.

Chloe: „Billy e OK acum. Aşa că o las pe mama Cosmatei s-o ia pe Mabel, după care îl iau pe Billy şi-l car cu mine ca s-o luăm pe Mabel?”

Roxster: „Tocmai am plecat de la birou ca să fac un duş rece de calmare – din cauza mâncării, înţelegi? Nu din cauza fanteziei cu rochie/întâlnire. Îmi dai o listă completă a mâncărurilor?”

În loc să analizez întreaga întâlnire, în loc să-l sun pe Brian ca să-i convingă pe cineaşti să-mi lase mai mult timp şi apoi să fug acasă ca să văd cum se simte Billy, în

loc să mă gândesc serios la cum să-i spun lui Chloe că trebuie să ia decizii şi singură atunci când eu sunt prinsă în întâlniri importante, eu m-am apucat şi i-am scris lui Roxster un mesaj conţinând lista completă a tuturor mâncărurilor de la întâlnire, la care am adăugat: „Mă îndoiesc că ai mai fi avut capul pe sub rochia mea.”

Păduchii în acţiune

Marţi, 23 aprilie 2013

Minute petrecute scriind la scenariu – 0, minute petrecute ocupându-mă de păduchii oamenilor în loc să-mi văd de lucru – 507, persoanele ale căror familii se poate să le fi infestat cu păduchi (inclusiv Tom, Jude, toţi tipii cu care s-a întâlnit Jude în ultima vreme, Talitha, Roxster, Arkis, Sergei, Grazina-Menajera, Chloe, Brian-agentul – deşi numai dacă păduchii se pot transmite şi prin telefon – şi întreaga echipă de la Greenlight Production) – 23 (fără să număr şi persoanele pe care persoanele de mai sus e posibil să le fi infestat cu păduchi)

9:30 a.m. Aşa. Asta e prima zi oficială în care rescriu *Frunzele din părul lui*. Mă simt minunat şi sunt mândră! Aproape ca şi cum înainte scrisul ar fi fost un soi de hobby, dar acum e ceva real.

10:05 a.m. Grrr. Deşi e foarte dificil, epuizant. Nu vreau să fac pe prima donna, dar să plasezi acţiunea din *Hedda Gabbler* pe un iaht, în Hawaii, schimbă cumva şi starea şi sensul întregii opere. Şi ridică tot felul de probleme, pe care nu le aveam când povestea avea loc în casa din Queen's Park. Aah, ce bine. SMS!

10:45 a.m. Era Tom. „Pe tine te mănâncă ţeasta? Pe mine, da. Poate e ceva psihosomatic, dar oare nu ne-am îmbrăţişat lipindu-ne capetele când am plecat de la tine seara trecută?"

Speriată, i-am scris înapoi: „Sigur e ceva psihosomatic. Eu n-am păduchi." Dar, chiar în timp ce scriam, a început să mă mănânce şi pe mine capul.

Din nou Tom. „Dar, în sfârşit, sâmbătă m-am culcat cu Arkis. Oare să-i spun?"

Am un atac de vinovăţie. Faptul că Tom s-a culcat cu Arkis reprezintă produsul a luni de discuţii şi de strategii, iar acum e posibil ca eu să fi stricat totul!

11 a.m. I-am trimis lui Tom un mesaj cu o listă de produse pentru păduchi, piepteni etc. şi m-am oferit să-l pieptăn chiar eu dacă vrea să vină pe la mine.

11:15 a.m. Tocmai m-a sunat Jude, care avea o voce tremurândă şi sepulcrală.

— Richard cel Rău a blocat-o pe Isabella.

— Cine e Isabella?

— Tipa inventată de pe PlentyofFish.com, nu-ţi mai aduci aminte? I-a tras clapa sâmbătă şi acum...

Jude era foarte supărată.

— Ce?

— Richard cel Rău şi-a înlocuit profilul cu un mesaj prin care anunţă că nu mai e disponibil fiindcă a cunoscut pe altcineva. Mă simt foarte, foarte rănită, Bridget. Cum a putut să cunoască pe altcineva aşa de repede?

Am încercat să-i explic lui Jude că Isabella nu e reală şi că, în mod clar, Richard cel Rău n-a întâlnit pe

altcineva, ci că doar vrea să i-o plătească Isabellei pentru că aceasta i-a tras clapa, cu toate că Isabella nu există. Jude a părut să se mai înveselească şi-a zis:

— În schimb, tipul cu care m-am văzut sâmbătă e drăguţ. Ştii, ăla de pe site-ul cu iubitorii de dans? Deşi el urăşte dansul. Mi-a spus că probabil profilul lui a ajuns acolo de pe un alt site, unul pentru iubitori de snowboard.

Măcar ea n-a pomenit nimic de păduchi.

Amiază. Aşa. Acum că Jude e din nou calmă şi fericită o să-mi văd şi eu de *Frunzele din părul lui*.

Problema e că oamenii nu LOCUIESC pe iahturi, nu-i aşa? Sau poate locuiesc? Ca oamenii care locuiesc pe vasele ancorate pe canale. Dar oamenii cu iahturi nu locuiesc în case uriaşe şi se urcă la bordul ambarcaţiunilor numai în vacanţe? Şi, mai exact, în luna de miere?

12:15 p.m. I-am trimis SMS Talithei.

„Există oameni care locuiesc pe iahturi?”

Talitha mi-a răspuns:

„Nu, pe iahturi locuiesc numai membrii echipajelor şi cei care spală bani.”

12:30 p.m. Alt mesaj de la Talitha.

„Apropo, pe tine te mănâncă scăfârlia? Fiindcă pe mine mă mănâncă. Oare n-am împrumutat peria ta de păr când am ieşit ultima dată împreună? Sunt puţin îngrijorată din cauza implicaţiilor legate de extensii.”

Dumnezeule! Extensiile de păr ale Talithei! Oare poţi să cauţi păduchi cu pieptănul şi prin extensii?

Tocmai am primit un alt SMS de la Jude.

„Apropo, pe tine te mănâncă capul? Pentru că pe mine mă mănâncă.”

4:15 p.m. La naiba! La naiba! Se aud tot felul de bubuituri, bufnituri şi voci. Se întoarce lumea acasă.

5 p.m. Mabel a dat buzna în cameră, cu o scrisoare în mână. S-a aşezat pe canapea şi-a început să plângă cu lacrimi mari, care i se prelingeau pe obraji.

Către Părinţii de la Grupa Preşcolari
Un copil din Briar Rose...

De ce toate denumirile de clase de la Grupa Preşcolari sună ca denumirile căsuţelor de vacanţă din Cotswold pe care le tot google-esc în loc să scriu la *Frunzele din părul lui*?

...a fost găsit cu păduchi. Vă rugăm să obţineţi piepteni şi alte produse necesare şi să vă verificaţi copiii cu atenţie înainte să-i aduceţi la şcoală.

— Eu sunt, s-a smiorcăit Mabel. Eu i-am infestat pe cei din Briar Rose cu păduchi. Eu sunt „un copil din Briar Rose”.

— Nu eşti tu, i-am spus, îmbrăţişând-o şi probabil reinfestând-o cu păduchi sau viceversa. Cosmata are păduchi. La tine n-am găsit nici unul. Poate c-au scris „un copil”, dar au vrut să zică mulţi oameni.

Miercuri, 24 aprilie 2013

79,3 kilograme (aşa mă şi simt), bucăţi de Nicorette mestecate – 29 (mă refer la produsele cu substitut de

nicotină, nu la Mama Clasei), Coca-Cola dietetică – 4, Red Bull-uri – 5 (infernal, practic sunt pe tavan), pachete cu caşcaval ras – 2, felii de pâine de secară – 8, calorii – 4897, somn – 0, pagini scrise – 12. Hmmm.

12:30 p.m. Aşa. Nu am absolut nici un motiv să intru în panică. Dacă povestea e solidă, iar temele sunt relevante pentru viaţa modernă, atunci cadrul propriu-zis ar trebui să fie irelevant.

1 p.m. Toată chestia cu Hedda şi soţul ei cel plictisitor, care merg în luna de miere nu pe un iaht şi apoi se întorc şi locuiesc pe un iaht, mi se pare un non-sens.

1:15 p.m. Aş vrea să nu mă mai mănânce capul.

1:20 p.m. Probabil c-ar fi putut să meargă într-o călătorie pe şosea, în Vestul Americii? Da, cu siguranţă, fiindcă o maşină ar reprezenta o schimbare bine-venită faţă de iaht.

4:30 p.m. Cred c-o să-l sun pe Brian-agentul şi-o să discut problema cu el. În fond, doar asta faci cu agenţii, nu-i aşa?

5 p.m. I-am explicat întreaga tărăşenie lui Brian-agentul, în timp ce mă scărpinam în cap cu disperare.

— Deci fii atentă, mi-a spus Brian. Se pare că Greenlight a închiriat un iaht în Hawaii pentru comedia *Puff the Magic Dragon*, dar acum proiectul ăsta a picat, iar ei au nevoie de un alt film în care să folosească iahtul hawaiian.

— Ah, am zis demoralizată. Adică eu crezusem că celor de la Greenlight le-a plăcut aşa de mult *Frunzele din părul lui* pentru că...

— Deci ce facem? m-a întrerupt Brian voios. O facem pe *Hedda Gabbler* să dea bine şi pe un iaht din Hawaii, da?

— Da, am răspuns dând din cap cu convingere, cu toate că Brian nu putea să mă vadă dând din cap cu convingere şi infestând întregul areal cu păduchi, pentru că vorbeam cu el prin telefon.

Ceea ce era chiar foarte bine, fiindcă în caz contrar l-aş fi infestat şi pe Brian Katzenberg.

Joi, 25 aprilie 2013

5 a.m. Sunt în pat şi scriu într-o frenezie. Sunt înconjurată de o cocină revoltătoare alcătuită din pachete de Nicorette, ceşti de cafea, pagini din scenariu împrăştiate peste tot pe podea, Coca-Cola dietetică, cutii de Red Bull etc. etc. Mă simt complet dezgustătoare. Burta mi-e un balon uriaş plin cu caşcaval ras, pâine de secară, Coca-Cola dietetică şi Red Bull, iar capul mă mănâncă încontinuu. Şi tot n-am vreo pagină coerentă, scenariul e plin de greşeli de ortografie, spaţierile sunt aiurea etc. etc. Şi nici nu pot să-i trimit SMS-uri lui Roxster, ca să mă mai înveselesc, fiindcă el doarme.

10 a.m. Nu ştiu cum, dar, băgată în priză de valul de adrenalină cauzat de apropierea termenului de predare, am isprăvit „paginile” şi le-am trimis prin e-mail. Ba chiar am adăugat şi o scenă în plus, o scenă idioată, pe care am scris-o în fix douăzeci de minute şi în care Hedda se aruncă, în final, peste bord, apoi Lovegood, fostul ei iubit alcoolic, îi urmează exemplul, după care amândoi reapar, pe fundul oceanului, trăgându-şi pe ei echipamente de scufundare – ceva cam ca în *Doar*

pentru ochii tăi. Totuşi, cadoul ăsta o să dea plăcuta impresie că am scris mai multe pagini.

Acum mă bag din nou la somn.

Întâlnire de forţă infestată cu păduchi

Vineri, 26 aprilie 2013

12:30 p.m. Sala de şedinţe a companiei Greenlight. Dumnezeule! Când am intrat, în încăpere era o atmosferă tensionată. Cei deja prezenţi vorbeau între ei şi, brusc, s-au oprit.

— Bridget, bună! Vino şi ia loc! m-a întâmpinat Imogen. Mulţumim pentru pagini. Sunt nişte chestii minunate acolo. (Ulterior am realizat că „Sunt nişte chestii minunate acolo” înseamnă „Sunt de rahat”.)

Întâlnirea aceasta era marcată de un aer de oboseală şi dezamăgire, spre deosebire de starea de frenezie din săptămâna precedentă. Am simţit un impuls copleşitor de a mă scărpina în cap.

— Cum poate să fie călătoria cu maşina o idee bună când ăştia sunt nişte oameni cărora le plac iahturile? a început în forţă George.

— Exact aşa m-am gândit şi eu! am zis, scărpinându-mă rapid, ca şi când aş fi vrut să ilustrez problema, dar, în realitate, scăpându-mă de cea mai intensă dintre mâncărimi. Dacă Hedda se întoarce şi e dezamăgită de noul ei iaht, cum se poate să fi fost deja pe el în luna de miere?

— Da, dar nu e nevoie să fi mers într-o călătorie cu maşina, puteau să se fi dus în... în...

Mi-a vibrat telefonul. Talitha.

„Salonul cu extensiile de păr nu vrea să mi le scoată fiindcă nu vor să infecteze tot spaţiul cu păduchi.”

— Vegas! a sărit Damian înflăcărată.

— Nu în *Vegas*, i-a retezat-o George dispreţuitor. Oamenii care se însoară în Vegas nu-şi fac lunile de miere în Vegas.

— Atunci ce ziceţi de Costa Rica? a mai încercat Damian.

Telefonul mi-a vibrat din nou.

Era Tom.

„Păduchii sunt totuna cu lăţeii?”

— Sau de Riviera Mayaşă? a intervenit Imogen.

— Nu Mexic. Răpiri, a zis George.

— Dar contează asta? m-am aventurat şi eu în discuţie, încercând să ignor în totalitate implicaţiile terifiante ale SMS-ului lui Tom. Fiindcă oricum n-o să-i vedem propriu-zis în luna de miere, ci numai după ce se întorc din ea.

Toată lumea s-a holbat la mine, ca şi când ar fi auzit o idee absolut sclipitoare şi originală.

— Are dreptate, a decretat George. Nu avem nevoie să vedem luna de miere.

Dintr-odată, m-a lovit sentimentul că, de fapt, George nu era interesat atât de calitatea scrisului meu, cât de locaţiile pentru filmare. Simţeam că trebuia să-i dau rapid un SMS lui Tom, în care să-i descriu, pe un ton liniştitor, diferenţa dintre păduchi şi lăţei, cu toate că nici eu nu ştiam clar care era aceasta. Tot atunci, mi-am dat seama că trebuia să profit de avantajul dobândit şi să preiau controlul întâlnirii.

— Ascultaţi, am zis cu o voce despre care, imediat, am realizat că avea să fie enervantă, în genul celei de profesoară.

În acelaşi timp, m-am scărpinat iar în cap, gândindu-mă, cu teamă, că motivul pentru care Roxster nu-mi dăduse nici un SMS era acela că de-acum şi el avea păduchi sau poate chiar...

— Cred că ideea cu iahtul e *grozavă*, am continuat mimând entuziasmul, dar ea ridică nişte probleme cu adaptarea. E important să nu uităm că *Păduchii din părul lui* face o...

— *Păduchii din părul lui?* a exclamat Imogen, ridicând instantaneu mâna către cap.

— Vreau să spun *Frunzele din părul lui*, m-am corectat rapid.

Damian se scărpina deja în cap, iar George, care era chel, se uita la noi ca şi cum am fi înnebunit subit cu toatele. Telefonul a vibrat. Roxster! Nu, era din nou Tom.

„Oare păduchii pot să devină lăţei... vreau să zic, dacă... se deplasează?”

— Important este, i-am dat înainte, important e să nu scăpăm din vedere importanţa... Uitaţi, am zis, cu o atitudine măreaţă şi deschizând laptopul, mi-am notat câteva lucruri despre temele importante.

Toată lumea s-a strâns în jurul meu ca să se uite la ecran, având însă grijă să păstreze o anume distanţă

faţă de capul meu. Tocmai când dădeam să adaug, ca să umplu momentul stânjenitor de tăcere generat de încărcarea laptopului...

— Vedeţi, asta este, după părerea mea, în esenţă, o lucrare *feministă*...

...ecranul s-a luminat şi-a dezvăluit nuanţele de roz şi mov ale paginii de deschidere de pe Rochiile Prinţesei-Mireasă.

Ahhh! Cum de-mi intrase Mabel pe laptop?

Am început să butonez în căutarea notiţelor, apoi George a zis nerăbdător:

— Uite, cât cauţi tu chestiile alea, ce-ar fi ca noi să ne retragem ca să citim paginile? Şi putem să comandăm şi ceva de mâncare.

— Să citiţi paginile? am sărit uluită. Dar nu le-aţi citit deja?

Doar tocmai ce *discutasem* despre pagini. CE sens avusese ca eu să stau trează toată noaptea, bând Red Bull şi mestecând Nicorette, dacă ei nici nu citiseră paginile şi...

— Ne vedem după prânz, a zis George şi toţi au părăsit sala de şedinţe.

1:05 p.m. Hmmm. Mă rog. Cel puţin, pot să mă scarpin liniştită, să google-esc după informaţii despre păduchi şi păduchii laţi şi să încerc să mă împac cât de cât, la nivel emoţional, cu ideea că existenţa unor insecte l-a făcut pe Roxster să i se taie definitiv de mine.

1:15 p.m. Tocmai scrisesem pe laptop, pe Ask.com, „Sunt păduchii lăţei?” şi citeam...

Păduchii şi lăţeii, numiţi de asemenea şi „păduchi pubieni”, sunt două lucruri diferite.

Păduchii (care de obicei se găsesc pe cap) au corpul mai lung şi mai subţire decât cel al păduchilor pubieni, care au corpul mai mare şi mai robust.

Păduchii trăiesc doar pe cap şi nu rezistă în regiunea pubiană.

Păduchii laţi trăiesc în regiunea pubiană.

Există şi un al treilea gen de păduchi, care trăieşte în alte regiuni cu păr de pe...

...când secretara lui George a apărut în spatele meu cu un meniu, înainte s-apuc să revin pe fereastra cu Rochiile Prinţesei-Mireasă.

Am închis laptopul cu o mişcare bruscă, am comandat o salată cu pui thailandez şi, odată ce secretara a plecat – probabil ca să anunţe întreaga companie că am păduchi pubieni – i-am trimis lui Tom un e-mail conţinând link-ul către informaţiile despre păduchi/lăţei.

1:30 p.m. Nimeni nu s-a întors. De-acum încep să mă panichez, fiindcă azi eu trebuie să iau copiii de la şcoală. Adică sunt convinsă că a fost rezonabil să cred că o discuţie despre zece pagini nu putea să dureze chiar atât de mult. Ooh, SMS. Roxster?

Era de la Tom.

„Mulţam pentru link. Nici o informaţie din astea nu mi-e, de fapt, de ajutor."

Ahh! George şi Damian şi Imogen se întorc.

2:45 p.m. Întâlnirea s-a încheiat şi am la dispoziţie doar câteva secunde ca să ajung la Grupa Preşcolari până în ora 3:15. Din fericire, întâlnirea a fost oarecum *pozitivă* după ce toţi trei au citit paginile şi au mâncat (vedeţi, la fel se întâmplă şi cu Billy şi Mabel!), numai că acum vor să rescriu tot ce deja rescrisesem, fiindcă umorul „nu se simte din pagină" şi singura parte pe care George vrea

s-o păstreze intactă este finalul grotesc, scena de scufundări în stil *Doar pentru ochii tăi.*

Fireşte, când s-au reîntors, eu *tot* nu aveam pe ecran notiţele feministe. În schimb, când s-au strâns în jurul meu, au fost întâmpinaţi de:

Păduchii şi lăţeii, numiţi de asemenea şi „păduchi pubieni", sunt două lucruri diferite...

Cred c-am izbutit să închid fereastra înainte s-apuce să citească, deşi e posibil să fi văzut pozele celor două tipuri de păduchi.

Discuţia care a urmat a fost punctată de SMS-uri de la Talitha, care, bineînţeles, găsise imediat, în Notting Hill, o Asistentă Pentru Celebrităţi Cu Păduchi, iar acum îmi trimitea mesaje cu comentarii la fiecare pas.

„Deocamdată n-a găsit nici unul."

„Dumnezeule, am păduchi, deşi ţinând cont de faptul că plătesc 130 de lire ca să-mi curăţ capul, nu sunt sigură că o cred."

Am fost prea politicoasă ca s-o rog pe Talitha să înceteze cu mesajele. Mă simţeam vinovată şi obligată s-o sprijin.

SMS-urile Talithei au devenit din ce în ce mai grave.

„Asistenta pentru celebrităţi cu păduchi nu-mi garantează că am capul curat fiindcă e posibil ca păduchii să-şi fi făcut cuib în legăturile cu care sunt prinse extensiile.”

„Ce mă fac cu obiceiul meu de a mă coafa cu föhnul? Trebuie să apar la televizor! Nu pot nici măcar să le pun pe fetele de la emisiune să-mi «retuşeze» părul. Şi dacă Sergei are şi el acum păduchi?”

„Cei de la salon nu vor să-mi scoată extensiile din cauza păduchilor, deci singura soluţie este să mi le scot singură cu o sticlă de ulei pentru extensii.”

Era clar că Talitha era într-o stare groaznică, fiindcă, în mod normal, ea n-ar face nimic ca să te determine să te simţi vinovat. I-am distrus Talithei şi viaţa, şi cariera. Şi caracterul.

Am considerat că măcar puteam să mă ofer să-i scot eu extensiile, dacă voia să vină până la mine.

Apoi Talitha a venit cu ideea *sclipitoare* să mergem cu toţii, a doua zi, la Asistenta Pentru Celebrităţi Cu Păduchi.

„Măcar scăpăm de o grijă! Şi-o să fie o ieşire plăcută pentru toţi! O să ne distrăm!”

11 p.m. Seară fantastică petrecută scoţându-i Talithei extensiile. O chestie incredibil de dificilă, pentru că trebuie să introduci uleiul, prin frecare, în bucăţelele de lipici, după care să smulgi extensia şi apoi s-o verifici de păduchi. A fost ceva cam ca Anne Hathaway, când moare din cauza coafurii oribile, în *Mizerabilii*, dar cu mai multe gemete şi ţipete. N-am găsit nici o insectă propriu-zisă, căci pe alea le adunase deja Asistenta Celebrităţilor Cu Păduchi, dar am găsit o mulţime de punctişoare negre în lipici.

Cel mai rău e că punerea la loc a extensiilor va costa sute de lire.

— Totul e din vina mea. Plătesc eu, am zis.

— Ah, nu fii ridicolă, scumpa mea, mi-a răspuns Talitha. Nu asta e ideea. Ideea e că nu pot să le pun la loc decât peste o săptămână, fiindcă, dacă am ratat vreun ou de păduche, ciclul lor de dezvoltare e de o săptămână. Şi eu ce mă fac?

Dintr-odată, văzându-se cu tot părul ei adevărat mânjit cu ulei de păduchi, Talitha a părut să se lase pradă deznădejdii.

— Dumnezeule, arăt de parc-aş avea o sută de ani. Ce-o să zică Sergei? Şi trebuie să apar la televizor. Of, draga mea, de asta m-am temut întotdeauna. C-o să rămân blocată pe o insulă pustie, unde nu există specialişti în extensii de păr şi esteticieni pricepuţi în manipularea Botoxului, şi că toate artificiile mele se vor duce pe apa sâmbetei.

Încercând să nu mă gândesc la teoria mea legată de perucile secolului al XVIII-lea, i-am atras atenţia Talithei că asta era puţin probabil să se întâmple – nimeni nu arată sublim cu părul năclăit cu ulei de extensii şi ulei de păduchi. Apoi am spălat-o pe cap şi am uscat-o cu föhnul. De fapt, prietena mea era chiar dulce aşa. Era toată pufoasă, ca un puişor.

— Adică, toată chestia cu celebrităţile e că *îşi schimbă look-ul*! i-am explicat încurajând-o. Uită-te la Lady Gaga! Uită-te la Jessie J. Ai putea să porţi... o perucă roz!

— Eu nu sunt *Jessie J*! mi-a zis Talitha.

La care Mabel, care ne urmărise cu solemnitate, a izbucnit:

— Kerching, kerching! Berbling, berbling![6]

Fetiţa ne privea nerăbdătoare, ca şi când noi am fi fost pe cale să spunem „Nu, TU eşti JessieJ!”. Apoi, decepţionată, a şoptit:

— De ce arată Talitha aşa de tristă?

Talitha ne-a examinat chipurile.

— E-n regulă, scumpele mele, ne-a zis ea, ca şi când amândouă am fi avut cinci ani. O să-mi pun nişte extensii temporare la Harrods. Care o să-mi fie utile şi mai târziu. Asta cu condiţia să nu aibă păduchi în ele.

11:30 p.m. Talitha tocmai mi-a scris: „Lui Sergei îi place la nebunie părul meu natural. E foarte incitat. Asta-i bună! Întotdeauna am crezut că m-ar detesta dacă am rămâne blocaţi pe o insulă pustie şi m-ar vedea pe mine, cea «adevărată».” – ceea ce e o declaraţie foarte sofisticată, fiindcă Talitha anula complet orice strategie pasiv-agresivă de inducere a sentimentului de vinovăţie şi, de fapt, dădea impresia că eu eram cea care îi făcusem o favoare.

Talitha e, cu-adevărat, o fiinţă sofisticată. Şi are teoria asta despre oamenii care se află în „stadii primitive”, adică nu ştiu, în esenţă, cum să se comporte.

De asemenea, sunt convinsă că, dacă Talitha ar fi crezut că a fost vina mea, deci că aş fi îmbrăţişat-o şi giugiulit-o, ştiind că e posibil să am păduchi şi nespunându-i că ştiu că e posibil să am păduchi, atunci mi-ar fi trântit-o direct.

Tom mi-a trimis SMS: „Cu siguranţă, păduchii nu sunt totuna cu lăţeii, se pare că nu am de nici un soi, iar lui Arkis i se pare amuzant: o experienţă care ne apropie.”

Sâmbătă, 27 aprilie 2013

Păduchi şi ouă de păduchi extrase – 32, lire cheltuite pentru fiecare păduche mort – 8,59

Expediţia la asistenta de păduchi a fost, după cum s-a exprimat Billy, „extrem, extrem de haioasă” şi toată lumea s-a distrat de minune. Asistente grijulii, îmbrăcate complet în alb, ne-au supt tot părul cu un aspirator, au zis că n-au găsit nimic, după care ne-au vânturat, foarte sălbatic, cu un föhn foarte încins. A fost „extrem, extrem de haios” – asta până când ne-a sosit nota de plată: 275

de lire! Cu banii ăştia, google-ind destul, am fi putut să mergem la Disneyland!

— Cum funcţionează, de fapt, chestia asta? N-aş putea s-o fac şi eu acasă, cu un mini-aspirator, şi după aceea să ne pulverizăm cu toţii cu un föhn încins bine?

— A, nu, mi-a răspuns relaxată Asistenta Pentru Celebrităţi Cu Păduchi. Totul era creat foarte special. Aspiratorul vine din Atlanta, iar Distrugătorul cu Căldură e făcut în Rio de Janeiro.

6. Stâlcirea unor versuri dintr-un hit al cântăreţei Jessie J (n. tr.).

Foc! Foc!

Miercuri, 1 mai 2013

Măi să fie! În dimineaţa asta, în loc să rămână în dormitor cât eu mă duceam jos să mă ocup de copii, Roxster a zis:

— Cred c-ar trebui să cobor pentru micul dejun.

— OK, am zis eu, mulţumită, dar şi puţin speriată, ca nu cumva, între copii, să izbucnească vreo bătălie cu cuţitele încheiată într-o baie de sânge.

În acelaşi timp, mă întrebam dacă Roxster era mânat de dorinţa de a participa la viaţa noastră de familie sau doar de ideea de mâncare.

— Pregătesc eu toate cele şi, după aceea, poţi să vii!

Totul mergea strună! Billy şi Mabel erau îmbrăcaţi şi stăteau frumos la masă, iar eu m-am decis să prăjesc cârnaţi! Ştiind cât de mult îi place lui Roxster un mic-dejun englezesc complet!

Când Roxster şi-a făcut apariţia, vesel şi cu faţa curată, Billy n-a avut nici o reacţie, iar Mabel şi-a văzut în continuare de mâncat, holbându-se însă cu solemnitate la Roxster şi neluându-şi ochii de la el. Iubitul meu a râs.

— Salut, Billy! Salut, Mabel! Eu sunt Roxster. A mai rămas ceva şi pentru mine?

— Mami prăjeşte cârnaţi, l-a anunţat Billy, întorcând privirea către aragaz. Ah, a exclamat el, cu o scânteie fericită în ochi, au luat foc!

— Au luat foc! Au luat foc! i-a ţinut Mabel isonul fericită.

Eu am alergat la aragaz, urmată de copii.

— N-au luat foc, le-am spus indignată. Nu e decât grăsimea de dedesubt. Cârnaţii sunt în regulă, sunt...

Atunci s-a declanşat alarma de fum. În mod ciudat, până atunci nu se mai pornise niciodată. Scotea însă cel mai sonor sunet din câte aţi auzit vreodată. Asurzitor.

— Încerc s-o găsesc, le-am spus.

— Poate că întâi ar trebui să stingem incendiul, a urlat Roxster, închizând gazul, şi luând de pe aragaz cârnaţii şi folia de aluminiu, totul cu un singur gest calm, pentru ca apoi să arunce totul în chiuvetă.

După care a strigat din nou:

— Unde e cutia pentru reciclarea alimentelor?

— Acolo! i-am răspuns, căutând disperată printre diversele dosare de pe raftul din bucătărie, în încercarea de a localiza broşura cu instrucţiuni a alarmei de fum. N-am găsit decât manualul pentru un Magimix, pe care nici nu-l mai avem. Şi, de fapt, de unde se *iscase* alarma de fum? Dintr-odată, când m-am uitat în jur, am văzut că toată lumea dispăruse. Unde se duseseră? Oare deciseseră în grup că sunt o persoană de rahat, iar copiii fugiseră ca să stea cu Roxster şi cu colegii lui de apartament, unde puteau să se joace jocuri pe calculator

toată ziua, neîntrerupţi, şi să mănânce cârnaţi perfect prăjiţi, ascultând, în acelaşi timp, muzică de consum şi din epoca modernă, în loc de Cat Stevens cântând „Morning Has Broken”?

Alarma de fum s-a oprit. Roxster a apărut coborând scările şi rânjind.

— De ce s-a oprit? l-am întrebat.

— Am închis-o. E un cod scris pe cutie – ceea ce ar fi nasol, dacă tu ai fi un hoţ, dar e bine, dacă eşti un puştan exploatat sexual, iar în casă sunt cârnaţi incendiaţi.

— Unde sunt copiii?

— Cred că s-au dus sus. Vino-ncoace.

Roxster m-a lipit de umerii lui musculoşi.

— Nu contează. E amuzant.

— Pe tot ce pun mâna, stric.

— Nu-i adevărat, mi-a şoptit el. Incendii, insecte cauzatoare de bătăi de cap, toate astea se pot întâmpla oricui.

Am început să ne sărutăm.

— Ar trebui să ne oprim, mi-a spus Roxster, altfel o să mai avem şi alţi cârnaţi de stins.

Ne-am dus sus, să-i căutăm pe copii. Am descoperit că amândoi urcaseră, calmi, în dormitorul lor, unde se jucau cu dinozaurii.

— Ei! Mergem la şcoală? am întrebat eu voioasă.

— OK, mi-a răspuns Billy, ca şi cum nimic ieşit din comun nu s-ar fi întâmplat.

Deci pestriţul echipaj alcătuit din Billy, Mabel, eu şi Roxster a ieşit pe uşa casei, unde a fost întâmpinat de o doamnă scorţoasă, care locuieşte ceva mai sus pe stradă şi care, privindu-ne suspicioasă, a zis:

— Aţi avut un incendiu?

— Şi-ncă cum, iubito, i-a replicat Roxster. Pa, Billy. Pa, Mabel.

— Pa, Roxster, i-au răspuns copiii veseli.

Apoi Roxster m-a mângâiat pe fund şi-a pornit-o spre metrou.

Dar acum cred că m-a cuprins un atac de panică. Asta înseamnă că lucrurile evoluează către un nivel mai serios? Dar cu certitudine nu e recomandabil ca Roxster să se apropie de copii. Dacă... Poate o să-i trimit un mesaj şi-o să-l invit la petrecerea Talithei!

10:35 a.m. Din impuls, am trimis următorul mesaj: „Talitha te-a invitat, pe 24 mai, la petrecerea ei glamouroasă de aniversare a 60 de ani. Va fi ceva foarte glam şi va fi MULTĂ MÂNCARE! Ai chef să mergi?” – dar acum, instantaneu, m-a cuprins regretul.

10:36 Nici un răspuns. Am uitat să spun că mi-am adus aminte că, în aceeaşi seară, e şi aniversarea lui Roxster, care împlineşte treizeci de ani (ca să nu credeţi că sunt obsedată de el până la hărţuire), dar de ce am pomenit cei şaizeci de ani ai Talithei? De ce? Ce ar putea să fie mai respingător? De ce nu poate omul să şteargă SMS-urile deja trimise?

10:40 a.m. Roxster nu mi-a răspuns. Ahh! Telefonul! Poate e Roxster, care mă sună să se despartă de mine fiindcă am prietene în vârstă de şaizeci de ani.

11 a.m. Era George de la Greenlight. Am avut o discuţie destul de iritată, care, în doar câteva minute, a trecut de la George care era în limuzină, la George care era într-un magazin de cadouri, la George care se urca într-un avion şi, simultan, îmi mitralia comentarii pentru refacerea

scenariului şi-mi comunica chestii de genul „Nu! Nu-l încheia! Trebuie să prind avionul, deci, mai bine, încheie-l.”

Într-un final, în timp ce deschideam un alt SMS de la Roxster, i-am trântit-o cu superioritate:

— George, mi-e destul de dificil să-ţi înţeleg comentariile când pari atât de neatent.

Dar nu sunt sigură că George m-a auzit, fiindcă apelul s-a întrerupt.

Uraaa! Mesajul de la Roxster spune: „Nu pot să-mi închipui o modalitate mai potrivită să-mi sărbătoresc cei treizeci de ani decât la petrecerea de şaizeci de ani a Talithei, mai ales dacă mâncarea va fi atât de bună pe cât spui. Cu condiţia ca, după aceea, să-mi sărbătoresc ziua de naştere cum se cuvine, cu tine, în budoarul tău.”

Apoi, un alt SMS, în care Roxster zicea: „Putem să luăm cina încă o dată şi acasă? Plăcintă cu carne.”

„Da, Roxster.”

Şi încă unul:

„Sunt înnebunit după plăcinta cu carne.”

„Ştiu, Roxster”, i-am răspuns răbdătoare.

Şi încă unul:

„Doar ca să fiu absolut sigur, ai vorbit serios în privinţa celor două cine? Incluzând şi petrecerea?”

Problema cu vara

Marţi, 7 mai 2013

61,6 kilograme (ah nu, ah nu, dezastru), toalete adecvate pentru vară – 0, toalete adecvate pentru lumea modernă – 1 (rochia din mătase albastră)

9:31 a.m. A venit vara! În sfârşit, soarele a ieşit, pomii au înflorit şi totul e minunat. Dar, ah, nu! Braţele mele nu sunt pregătite.

9:32 a.m. De asemenea, simt cum mă cuprinde acea senzaţie familiară de panică, acea convingere că trebuie să profit la maximum, ca şi când aceasta ar fi singura şi ultima zi cu soare din an. Şi cum rămâne cu sezonul de vară care se apropie, când toată lumea va merge la festivaluri în Ţinute de Festival de un Şic Relaxat, aşa precum Kate Moss, sau la Ascot, în haine ca ale lui Kate

Middleton şi cu un fascinator pe cap? Eu nu am nici evenimente de vară la care să merg şi nici fascinator.

9:33 a.m. Oh! A început din nou să plouă.

Miercuri, 8 mai 2013

9:30 a.m. Mersul la şcoală a devenit o adevărată problemă din punctul de vedere al hainelor. E acea perioadă confuză, de dinainte ca vara să-şi intre deplin în drepturi, când pleci din casă fie în împletituri de iarnă şi atunci se dovedeşte că afară e soare şi sunt 26 de grade, fie într-o rochiţă vaporoasă de vară şi atunci începe să dea cu grindină, iar tu îngheţi bocnă şi observi că oja de pe unghiile de la picioare arată dezgustător. Trebuie să-mi îndrept atenţia asupra hainelor şi a dichiselii. Şi a scrisului.

Joi, 9 mai 2013

7 p.m. Ahh! Tocmai am văzut *Baftă, Charlie*, pe Disney Channel, împreună cu Mabel şi am realizat că mama din serial e îmbrăcată cu exact acelaşi gen de ţinute pe care l-am purtat şi eu toată iarna – cu excepţia rochiei din mătase albastră: jeanşi negri vârâţi în cizme sau, pentru acasă, pantaloni de trening negri, mulaţi în partea de sus şi evazaţi în partea de jos, maiou alb cu decolteu adânc în formă de U şi, deasupra, un pulover cu decolteu în V, de culoare neagră, cenuşie sau o altă nuanţă întunecată. Oare toaletele mele monocrome, pe care le credeam destul de moderne, sunt, în ochii lui Mabel, echivalentul costumelor în două piese Country Casuals pe care le purtau cândva mama şi Una? Poate că o să încerc o abordare mai eclectică, similară cu aceea a fiicei adolescente din *Baftă, Charlie*.

Luni, 13 mai 2013

Minute petrecute pe website-uri de haine – 242, minute petrecute citind ştirile de pe Yahoo – 27, minute petrecute certându-mă cu domnul Wallaker – 12, minute petrecute ascultând-o pe Jude – 32, minute petrecute pe schema de lecţii – 52, minute petrecute lucrând ceva la modul real – 0

9:30 a.m. Aşa. Trebuie să mă apuc serios de scris, dar, înainte, o să arunc o scurtă privire pe site-urile River Island, Zara, Mango etc., ca să-mi fac o idee despre cum îmi pot actualiza garderoba de vară.

12:30 p.m. Aşa! La muncă! Îmi mai verific doar Inbox-ul Neexplodat.

12:45 p.m. Ooh, ştire pe Yahoo: *„Biel dezamăgeşte în costum cu pantaloni deloc sexy”.* Ahh! Oare femeile au ajuns acum să fie judecate după Distanţa-Faţă-De-Noţiunea-De-Sexy a costumelor cu pantaloni? Foarte relevant pentru Hedda cea nouă. E vital să citesc acest articol.

1 p.m. În culmea indignării. Adică, pe bune, singurele modele pe care femeile le au în ziua de azi sunt aceste... aceste FETE DE COVORUL ROŞU, care îşi fac apariţia la evenimente, îmbrăcate în haine care le-au fost împrumutate de nişte oameni, stau la poze, care apoi sunt publicate în *Grazia*, după aceea se întorc înapoi acasă, unde dorm până la ora prânzului şi primesc alte haine pe gratis. Nu că Jessica Biel ar fi o Fată de Covorul Roşu. Ea e actriţă. Dar totuşi.

1:15 p.m. Aş vrea să fiu şi eu o Fată de Covorul Roşu.

2:15 p.m. Poate c-o să ies să-mi cumpăr revista *Grazia*, ca să nu dezamăgesc într-o ţinută departe-de-sexy, ca a mamei-din-*Baftă, Charlie*. Nu că, fireşte, mama din *Baftă, Charlie* ar fi altfel decât sexy.

3 p.m. Tocmai m-am întors de la chioşcul de ziare cu noul număr din revista *Grazia*. Realizez că tot stilul meu este rămas în urmă şi greşit şi că, pentru mersul la şcoală, trebuie să port jeanşi skinny, balerini, cămaşă închisă până la gât, sacou, plus o geantă enormă şi

ochelari de soare în genul vedetei la aeroport. Ahh! Trebuie să mă duc să-i iau pe Billy şi Mabel.

5 p.m. Înapoi acasă. Billy a ieşit din şcoală arătând traumatizat.

— Am ieşit pe locul doi din coadă la testul de ortografie.

— Ce test de ortografie?

M-am holbat la el îngrozită, în vreme ce restul băieţilor coborau scările în şuvoi.

— A fost un eşec de proporţii, a continuat Billy cu tristeţe. Până şi Ethekiel Koutznestov a obţinut un rezultat mai bun decât mine.

Senzaţie oribilă de ratare. Toată chestia cu lecţiile pentru acasă e complet incomprehensibilă: sunt nişte bucăţele de hârtie alandala, desene cu zei indieni cu multiple braţe şi reţete de pâine prăjită, semi-colorate, în diverse cărţi.

Domnul Pitlochry-Howard, profesorul de gramatică al lui Billy, un bărbat sperios, cu ochelari, s-a grăbit către noi:

— Nu trebuie să vă faceţi griji din cauza testului de ortografie, a spus el agitat.

Domnul Wallaker s-a apropiat ca să tragă cu urechea.

— Billy e un băiat foarte inteligent, are doar nevoie de...

— Are nevoie de mai multă organizare acasă, a zis Wallaker.

— Dar, vedeţi, domnule Wallaker, a spus domnul Pitlochry-Howard, îmbujorându-se uşor, Billy a trecut printr-o perioadă foarte dificilă...

— Da, ştiu ce s-a întâmplat cu tatăl lui Billy, a şoptit domnul Wallaker.

— Deci trebuie să facem unele concesii. Totul va fi bine, doamnă Darcy. Nu vă faceţi griji, a continuat domnul Pitlochry-Howard, după care a plecat, iar eu l-am săgetat cu privirea pe domnul Wallaker.

— Billy are nevoie de disciplină şi organizare, a zis el. Asta e ceea ce o să-l ajute.

— Dar are disciplină. Iar de disciplina dumneavoastră are parte suficient pe terenul de sport. Şi la ora de şah.

— Numiţi asta disciplină? Aşteptaţi s-ajungă la internat.

— La internat? am exclamat, gândindu-mă cum Mark mă pusese să-i promit că n-o să-l trimit pe Billy la o

astfel de şcoală, aşa cum fusese expediat el. Fiul meu n-o să meargă la internat.

— Dar ce au şcolile cu internat? Băieţii mei sunt la internat. Viaţa de acolo le testează limitele, îi învaţă ce înseamnă dârzenia, curajul...

— Dar atunci când lucrurile nu ies bine? Copiii au nevoie de cineva care să-i asculte atunci când nu ies câştigători. Şi cum rămâne cu distracţia, cum rămâne cu iubirea şi cu dezmierdările?

— Dezmierdări? m-a interogat domnul Wallaker nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Dezmierdări?

— Da, i-am răspuns. Sunt copii – nu sunt maşini de producţie. Au nevoie să înveţe cum să se descurce atunci când lucrurile nu ies aşa cum trebuie.

— Să-şi vadă de lecţii. Asta e mai important decât statul la coafor.

— Vreau să ştiţi, i-am spus îndreptându-mă de spate, că eu sunt o femeie de carieră şi că scriu o variantă actualizată a *Heddei Gabbler* de Anton Cehov, care urmează să intre în producţie în scurt timp, prin intermediul unei case de film. Haide, Billy, am zis şi-am târât copilul către poarta şcolii.

Timp în care am bolborosit:

— Pe bune. Domnul Wallaker e atât de insolent şi de despotic.

— Dar mie îmi place de domnul Wallaker, a intervenit Billy cu o expresie îngrozită.

— Doamnă Darcy?

M-am întors furioasă.

— *Hedda Gabbler* aţi zis?

— Da, i-am răspuns plină de mândrie.

— De Anton Cehov?

— Da.

— Cred că veţi descoperi că e de Henrik Ibsen. Şi cred că veţi descoperi că Gabler se scrie şi se şi pronunţă cu un singur b.

6 p.m. Ah, fir-ar al dracului. Tocmai am google-it *Hedda Gabler* şi ÎNTR-ADEVĂR e de Henrik Ibsen şi se scrie cu un singur b. Dar *„Hedda Gabbler de Anton Cehov”* stă scris pe prima pagină a fiecărei copii din scenariu. Nu contează. Dacă nimeni de la Greenlight n-a sesizat asta, n-are nici un sens să le mai spun eu acum. Pot să pretind oricând că a fost vorba de o ironie inteligentă.

9:15 p.m. Masa din bucătărie e acoperită cu scheme. Iată-le după cum urmează:

SCHEMA UNU – ESTE FIXATĂ TEMA PENTRU ACASĂ

De exemplu: Luni – matematică, probleme cu cuvinte şi sufixe, pentru marţi dimineaţă. Marţi – de colorat zeul indian şi de evaluat Abilităţi practice: pâine, şoareci etc.

SCHEMA DOI – ESTE PREZENTATĂ TEMA PENTRU ACASĂ

SCHEMA TREI

Posibil o schemă redundantă, fiindcă încearcă să îmbine elemente atât din Schema Unu, cât şi din Schema Doi, folosind diferite culori.

SCHEMA PATRU – LA MODUL IDEAL, CARE TEMĂ PENTRU ACASĂ AR TREBUI SĂ FIE FĂCUTĂ ÎN CARE ZI

De exemplu: Luni – desenează şi colorează „stema familiei” pentru Familia de Sufixe „ic”. Colorează braţele zeului indian.

Ooh, soneria de la intrare.

11 p.m. Era Jude, traumatizată, prăbuşindu-se din picioare şi târându-se legănat până la demisol.

— Vrea să-i zic să lingă chestii, mi-a spus ea sfârşită, aruncându-se pe canapea, strângând în mână telefonul şi holbându-se în faţă cu o expresie morbidă.

Evident, a trebuit să mă opresc şi s-o ascult. Se pare, aşadar, că Tipul cu Snowboard, cu care, în ultimele trei săptămâni, lucrurile mergeau destul de bine, s-a dovedit brusc ca fiind atras de umilinţele sexuale.

— Ei, lasă! E-n regulă! i-am spus ca s-o consolez, desenând un mic şi delicat vârtej în spuma din cana ei cu Nespresso ristretto cappuccino decofeinizat.

Ca întotdeauna, când venea vorba de maşina de Nespresso primită de Crăciun, mă simţeam cam ca un barman din Barcelona.

— Ai putea să-i zici să te lingă pe... tine! am continuat, înmânându-i băutura superb alcătuită.

— Nu. Vrea să-i spun chestii de genul „Linge-mi tălpile de la pantofi, linge vasul de toaletă”. Adică nici măcar nu e igienic.

— Ai putea să-i ceri să facă acţiuni utile de menaj. Poate nu să lingă vasul de toaletă, dar să spele vasele! i-

am propus, încercând să pun gravitatea situaţiei ei mai presus de durerea pe care o resimţeam din cauză că prietena mea nu-mi lăudase designul spumei de la cappuccino.

M-aş fi mulţumit şi cu un mic comentariu.

— Dar nu vreau să-mi lingă vasele.

— Ar putea să lingă grosul şi după aceea să le bage în maşina de spălat?

— Bridget, omul vrea să fie umilit sexual, nu să spele vasele.

Eram disperată să-mi înveselesc prietena, mai ales că acum mie totul îmi mergea din plin.

— Dar nu există nimic umilitor care să-ţi facă şi ţie plăcere? i-am dat înainte, ca şi când aş fi încercat s-o conving pe Mabel să se ducă la o petrecere cu alţi copii. Ce-ar fi... dacă l-ai lega la ochi?

— Nu, zice că nu-i plac chestiile gen *Cincizeci de umbre*. Trebuie să fie ceva prin care să-l fac să se simtă dezgustător. De pildă, a zis c-ar vrea să-i spun că are un penis foarte mic. Pur şi simplu, nu-i normal.

— Aşa e, am încuviinţat. Asta nu e prea normal.

— De ce-a trebuit să strice totul? Azi toată lumea se întâlneşte on-line. Să descoperi că ăla pe care l-ai cunoscut pe net e un nebun a devenit chiar un clişeu.

Supărată, Jude şi-a aruncat telefonul pe masă. Telefonul s-a lovit de cana cu cappuccino şi mi-a distrus complet desenul din spuma de lapte.

— Lumea a devenit o grădină zoologică, a concluzionat prietena mea, uitându-se în gol cu o expresie morbidă.

Direcţia!

Marţi, 14 mai 2013

1 p.m. Am dat fuga pe Oxford Street. Încântată să descopăr că Mango, Topshop, Oasis, Cos, Zara, Aldo etc., cu toţii au citit aceeaşi ediţie a revistei *Grazia* ca şi mine! Să văd hainele acelea în realitate, după ce le privisem atât de mult timp pe site-uri, era ca şi când aş fi văzut nişte vedete de cinema în realitate după ce le privisem în reviste. Acum am o toaletă completă de celebritate-la-aeroport: jeanşi skinny, balerini, cămaşă, sacou şi

ochelari de soare, dar fără – poate obligatoria – geantă enormă şi exorbitantă.

Miercuri, 15 mai 2013

Minute irosite încercând şi nereuşind să arăt ca o Fată de Covorul Roşu – 297, minute petrecute îmbrăcându-mă la loc cu rochia de mătase albastră – 2, de câte ori am purtat rochia de mătase albastră în ultimul an – 137, cost per purtare a rochiei de mătase albastră din momentul achiziţionării ei – 3 lire pe oră – prin urmare, rochia de mătase albastră a produs mai mult profit decât propria-mi persoană. Ceea ce e bine. Şi budist.

10 a.m. Tocmai am pornit spre întâlnirea cu cei de la Greenlight îmbrăcată în noua mea ţinută! *Frunzele din părul lui* pare să se dezvolte în ritm alert. În ecuaţie a apărut şi un regizor: „Dougie”! Ca de obicei, şi întâlnirea asta e „de explorare” – cam ca atunci când te duci la dentist ştiind că, până la urmă, o să ajungă să-ţi dea găuri prin măsele.

10:15 a.m. Tocmai mi-am surprins imaginea în vitrina unui magazin. Arăt complet ridicol. Cine e persoana asta cu cămaşă încheiată până în gât şi jeanşi skinny, care fac pulpele să arate grase? Mă întorc acasă să mă schimb în rochia de mătase albastră.

10:30 a.m. Înapoi acasă. O să întârzii.

11:10 a.m. În timp ce alergam ca o disperată pe hol, îmbrăcată în rochia de mătase albastră, am dat nas în nas cu George. Am pus frână brusc, crezând că tipul ieşise din întâlnire ca să mă trimită acasă, fiindcă întârziasem şi întotdeauna eram îmbrăcată la fel, dar el n-a zis decât:

— Ah, întâlnirea pentru *Frunze*, da, da, scuze, am o teleconferinţă. Vin la voi în zece-cincisprezece minute.

11:30 a.m. Situaţia e acum mult mai relaxată. Sunt cu Imogen şi Damian şi-i aşteptăm vesele pe George şi Dougie, mâncând croissante, mere şi minibatoane Mars. Am încercat să aduc în discuţie problema jeanşilor skinny, dar Imogen a început să ne întrebe dacă e mai bine să-ţi cumperi haine de pe Net-a-Porter, fiindcă vin în

ambalaje elegante şi fiindcă e aşa de drăguţ să desfaci hârtia aceea neagră şi moale din interiorul cutiilor sau dacă nu e mai bine să alegi ambalajele eco, simple, fiindcă acestea sunt mai uşor de returnat şi, pe deasupra, salvezi planeta. Am vrut să intru în discuţie, prefăcându-mă că şi eu chiar cumpăr lucruri de pe Net-a-Porter şi nu doar mă uit la ele, pentru ca apoi să mă duc la Zara, dar tocmai atunci George a dat BUZNA pe uşă, fără Dougie, dar cu obişnuita lui mişcare, care se traduce prin „am treabă”, şi cu aceeaşi voce profundă şi plină de forţă. Îşi verifica e-mail-urile.

„Problema cu George este că întotdeauna pare să fie cu gândul în altă parte”, am început să-mi zic, mimând sinceritatea, în vreme ce telefonul a pornit să-mi vibreze. „Mereu e fie pe cale să discute cu altcineva, fie în plină discuţie cu altcineva, fie trimite e-mail-uri altor persoane, fie urcă sau coboară dintr-un avion.” Am lăsat ochii în jos ca să-mi deschid mesajul, continuând să gândesc: „De ce? De ce? De ce George nu poate să fie acolo unde e? Ah, ah, uitaţi-vă la mine, sunt în aer, sunt o pasăre, de ce nu luăm cu toţii micul dejun în China?”

SMS-ul era de la Roxster.

„Să mă furişez pe la tine după ce se culcă copiii? Ca să-ţi mai pot face o relatare fază-cu-fază a meciului de rugby de-aseară?”

Faptul că atenţia lui George e întotdeauna distrasă de altceva înseamnă că trebuie să îndeşi tot ceea ce vrei să spui în dimensiunile unei postări pe Twitter – ceea ce mi se pare destul de potrivit. Şi, din anumite puncte de vedere, poate să fie de bine. Vedeţi, am remarcat că, în vreme ce bărbaţii, pe măsură ce îmbătrânesc, devin urâcioşi şi mârâitori, femeile încep să vorbească prea mult, să bolborosească fără noimă şi să se repete. Şi, după cum spune Dalai Lama, totul e un dar, deci poate că faptul că George e atât de ocupat e o modalitate de a mă învăţa să nu bat câmpii, însă...

— Bună!

George a apărut chiar în faţa mea, trezindu-mă brusc la realitate.

— Bună, i-am răspuns derutată şi-am apăsat repede „Send”, pentru a-i trimite SMS-ul lui Roxster.

„Felaţie-cu-felaţie?”

De ce-mi spusese George „Bună!”, când deja ne salutaserăm pe coridor, cu zece minute înainte?

— Stai acolo uite-aşa, mi-a spus el şi m-a imitat exact aşa cum face Billy, cu privirea holbată în gol şi cu gura deschisă.

— Mă gândeam, i-am răspuns, închizându-mi telefonul, care a emis un măcănit.

L-am redeschis în grabă. Sau l-am închis.

— Păi, nu te mai gândi, m-a admonestat George. Nu gândi. Aşa. Trebuie să terminăm repede, fiindcă plec în Ladakh.

Vedeţi! Ladakh?

— Ah! Faci un film în Ladakh? l-am chestionat cu inocenţă.

În acelaşi timp, l-am judecat, din cauza unei idei preconcepute, gândind că se duce în Ladakh FĂRĂ NICI UN MOTIV, doar ca să se ducă în Ladakh. Şi, tot în acelaşi timp, am coborât privirea ca să văd de la cine era SMS-ul măcănitor.

— Nu, mi-a răspuns el, căutându-se frenetic prin toate buzunarele. Nu, nu e Ladakh, e...

Panicata i se citea în ochi.

— Lahore. Revin în cinci.

Şi-a ieşit valvârtej pe uşă, probabil ca să-şi întrebe secretara unde trebuia, de fapt, să se ducă. Mesaj de la Jude.

„Tocmai mi-a zis că vrea să fac pipi pe el.”

Am răspuns în grabă.

„Fiecare are micile lui «trăsneli». Poate ai putea să recurgi, uneori, la câte o versiune modificată a ceea ce-l face pe el să se simtă dezgustător. Aşa, ca o răsplată specială?”

Jude: „Cum ar fi să fac pipi pe el?”

Eu: „Nu. Spune-i: NU sunt pregătită să fac pipi pe tine, dar o să...”

Dintr-odată, m-am trezit cu două SMS-uri în acelaşi timp. Primul era răspunsul lui Jude:

„«Te calc pe ouă?» Fiindcă asta e una din chestiile pe care vrea să i-o fac. Dar i le-aş crăpa.”

Am deschis şi celălalt mesaj, gândindu-mă că poate era de la Roxster. Era de la George.

„Vrei să-l cunoşti pe noul tău regizor sau ai de gând doar să stai acolo şi să dai SMS-uri?”

Am ridicat capul şi era să mă înec. Nu ştiu cum, dar George se întorsese în sala de şedinţe fără ca eu să sesizez şi acum stătea în faţa mea împreună cu un tip

micuţ de înălţime, îmbrăcat modern, cu o cămaşă neagră, cu o barbă de trei zile grizonată şi nişte ochelari rotunzi gen Steven Spielberg, dar cu o faţă lejer afumată, ca de alcoolic, care nu seamănă cu expresia strălucitoare şi veselă a lui Steven Spielberg, care parcă ţi-ar zice „Nu mi-aş face niciodată un peeling facial, dar arăt ca şi când mi-aş fi făcut!”.

Am clipit tulburată, apoi, brusc, am sărit în picioare şi-am întins mâna, peste masa de şedinţe, cu un zâmbet voios pe buze.

— Dougieeeeeeeeee! Mă bucur atât de mult că, în sfârşit, pot să te cunosc. Am auzit ATÂTEA despre tine! Ce mai faci? Ai venit de departe?

Oare de ce, de fiecare dată când mă simt inconfortabil, mă transform într-un soi de Ghid Feminin/Maiestatea Ei Regina?

Din fericire, tocmai atunci, asistenta lui George a intrat în grabă în încăpere şi, îmbujorată, a şoptit:

— Nu e Lahore, e Le Touquet.

La care şeful ei a plecat ca o furtună, lăsându-ne pe mine şi pe Dougie să petrecem o lungă şi fructuoasă perioadă de timp „în explorare”. Asta însemnând că – pentru prima dată – am fost lăsată să vorbesc, ca lumea,

despre temele feministe din *Hedda Gabler*, în vreme ce Imogen mă privea cu un zâmbet ţeapăn.

Pe de altă parte, Dougie părea a fi realmente entuziasmat. Tot dădea din cap admirativ şi zicea „Da, exact”. Cred sincer că Dougie o să-mi fie un aliat în lupta dusă ca *Frunzele* (cum numim acum scenariul) să-şi păstreze miezul neatins.

Totuşi, după plecarea lui, însoţită de mimarea a două degete pe un telefon şi replica „Vorbim”, conversaţia a părut să se întoarcă împotriva lui.

— Dougie are nevoie *disperată* de filmul ăsta, a declarat Damian pe un ton cam desconsiderator.

— Are o nevoie *uriaşă*, i-a ţinut isonul Imogen. Auzi, Bridget, ce-ţi spun acum trebuie neapărat să rămână între noi, dar cred că avem o actriţă!

— O actriţă? am sărit fericită.

— Ambergris Bilk, mi-a şoptit ea.

— Ambergris Bilk? am zis nevenindu-mi a crede.

Ambergris Bilk voia să apară în filmul meu? Doamne, Dumnezeule!

— Adică vrei să spui că a citit scenariul?

Imogen a zâmbit şmecher şi indulgent, cu gura închisă, acelaşi gen de zâmbet pe care îl folosesc şi eu

atunci când îl anunţ pe Billy că şi-a câştigat coroanele de Wizard101 pentru că a golit maşina de spălat vase (dar, fireşte, fără să fi lins farfuriile).

— Îi place la nebunie, m-a asigurat Imogen. Singura problemă e că nu este sută la sută sigură în privinţa lui Dougie.

Problema cu ţinutele

Joi, 16 mai 2013

10:30 a.m. Mmmm. O altă noapte de vis cu Roxster. Am încercat să-l angajez într-o conversaţie pe tema jeanşilor skinny, dar el nu era absolut deloc interesat de această problemă şi mi-a zis că-i place cel mai mult atunci când n-am deloc haine pe mine.

11:30 a.m. Tocmai am avut o „teleconferinţă” cu George, Imogen şi Damian, ca să discutăm despre întâlnirea mea cu Ambergris Bilk, care se află în Londra. Ador teleconferinţele şi posibilitatea pe care le-o oferă

ele omului de a mima tăierea gâtului sau acţiunea de a trage apa la toaletă atunci când cineva spune ceva care te deranjează oarecum.

— Deci uite cum stă treaba, a spus George.

Pe fundal s-a auzit un fel de răget mecanic foarte zgomotos.

— Cred că l-am pierdut, a anunţat Imogen. Staţi puţin.

Tocmai am mai aruncat o privire pe *Grazia*. E limpede că o eşarfă e tot ce-mi lipseşte din look-ul cu jeanşi skinny. O eşarfă boemă şi serafică, prinsă în jurul gâtului cu nod dublu. Hmm. De asemenea, cu ce-o să mă îmbrac la petrecerea Talithei? Poate cu Noul Alb Primăvăratic? Ahhh! A revenit. George, de la Greenlight, vreau să zic. Nu Noul Alb Primăvăratic.

— Aşa, a spus el. Vrem să te întâlneşti cu Ambergris şi...

— Poftim? am zis eu, chinuindu-mă să-l aud peste sunetul acela asurzitor.

— Sunt într-un elicopter. Vrem să te întâlneşti cu Ambergris şi mai vrem...

Iar a dispărut. Oare ce era să mai spună? Că vor să fac pipi pe ea?

12:30 p.m. Imogen, de la Greenlight, tocmai m-a sunat înapoi ca să-mi spună că George vrea să discut cu Ambergris Bilk despre scenariu, dar să nu zic nimic negativ despre Hawaii, fiindcă Ambergris e topită după Hawaii.

— Şi, a adăugat Imogen, vrea s-o îndulceşti în ceea ce-l priveşte pe Dougie.

Urraaa, o să întâlnesc o vedetă de cinema în carne şi oase. Am să port o eşarfă serafică!

5 p.m. Tocmai m-am întors de la şcoală. E adevărat. Abia acum realizez că *toată lumea* poartă eşarfe boeme şi serafice prinse cu nod dublu în jurul gâtului. Totuşi, e ciudat, când îmi amintesc de toţi acei ani în care mama şi Una s-au chinuit „să mă dedea la eşarfe”, iar eu le-am refuzat considerând că acestea erau, asemenea broşelor, nişte accesorii pentru doamne bătrâne. Acum, parcă toată lumea ar fi citit *Grazia* şi-ar fi zis, ca nişte zombi îndoctrinaţi de Fetele de Covor Roşu, „Trebuie să port o eşarfă boemă şi serafică, trebuie să port o eşaarfă boemă şi serafică”.

Vineri, 17 mai 2013

Minute petrecute îmbrăcându-mă şi aranjându-mă pentru mersul la şcoală – 75

5:45 a.m. M-am trezit cu o oră mai devreme ca să mă dichisesc pentru mersul la şcoală în stilul Stellei McCartney, Claudiei Schiffer sau altora asemenea. Mi se pare că look-ul meu e splendid – tot cu jeanşi skinny şi balerini, dar acum şi cu o eşarfă serafică prinsă în jurul gâtului.

7 a.m. L-am trezit pe Billy şi-am ajutat-o pe Mabel să se dea jos din pat. Când le scoteam hainele din şifonier, mi-am dat seama că amândoi râdeau pe înfundate.

— Ce-i? am zis, întorcându-mă să mă uit la ei. Ce-i?

— Mami, mi-a răspuns Billy, de ce ţi-ai pus un şervet de bucătărie în jurul gâtului?

9:30 a.m. M-am întors de la şcoală cu cea mai recentă ediţie din *Grazia* şi-am găsit un articol cu titlul: *E acesta sfârşitul jeanşilor skinny?*

O să încep din nou să mă îmbrac precum mama din *Baftă, Charlie.*

Întâlnire glamour

Luni, 20 mai 2013

Vedete de cinema întâlnite – 1, minivacanţe plănuite – 1, petreceri la care voi merge cu Roxster – 1, călătorii în maşină şic – 2, complimente primite de la vedetă de cinema – 5, calorii consumate cu vedeta de cinema – 5476, calorii consumate de vedeta de cinema – 3

2:30 p.m. Totul e perfect. Sunt pe cale să fiu luată de o „maşină" ca să mă întâlnesc cu Ambergris Bilk la Savoy. Am încercat diverse variante ale look-ului celebritate-la-aeroport-cu-jeanşi skinny/eşarfă/cămaşă închisă până la gât, dar, în final, am optat pentru rochia de mătase albastră, chiar dacă aceasta a început să arate cam uzată. Talitha m-a ajutat să comand nişte rochii de pe Net-a-Porter pentru petrecerea ei şi am una foarte drăguţă, care e de la J.Crew şi nici nu e aşa de scumpă.

De asemenea, peste trei weekenduri, eu şi Roxster o să plecăm într-o minivacanţă. O minivacanţă! O să fim doar noi doi toată după-amiaza de sâmbătă, sâmbătă noaptea şi toată ziua de duminică. Sunt aşa de fericită! N-am mai fost într-o minivacanţă de cinci ani! În orice caz, trebuie să-mi văd de notiţele pentru întâlnire.

5:30 p.m. Sunt în maşină, pe drumul de întoarcere de la întâlnire. Iniţial, când Ambergris a sosit, am fost dezamăgită. Mă aşteptasem s-o văd descinzând în jeanşi skinny, cămaşă încheiată până la gât, sacou, eşarfă boemă şi serafică şi o geantă enormă şi excesiv de costisitoare, ca să mă lămuresc şi eu cum se obţine look-ul ăsta şi ca toată lumea să se uite la noi şi să ne admire. Însă aproape că n-am recunoscut-o, când, din senin, a apărut în separeu, îmbrăcată în pantaloni de trening cenuşii şi o şapcă de baseball.

Mai întâi, am avut parte de un prolog de împrietenire – cu care încep să mă obişnuiesc fiindcă e utilizat de toate femeile din industria cinematografică – al lui Ambergris, care m-a complimentat în legătură cu ţinuta mea. Faptul că ţinuta era alcătuită doar din rochia de mătase albastră a părut irelevant. Am simţit atunci că şi

eu trebuia s-o complimentez în legătură cu pantalonii ei de trening.

— Sunt aşa de... sportivi! i-am spus entuziasmată.

Tocmai atunci, meniul pentru ceai a sosit etalat pe un stativ cu trei etaje. Ambergris a luat un sendviş minuscul cu somon afumat, cu care s-a jucat pe tot parcursul discuţiei, timp în care eu am consumat toate sendvişurile de pe etajul de jos al stativului, plus trei chifle cu gem şi smântână dulce, o serie de minitarte şi minifoetaje şi ambele pahare cu şampanie oferite gratuit.

Ambergris s-a declarat uluită şi încântată de scenariul meu şi, punându-şi palma peste a mea, mi-a zis:

— Te admir teribil.

Impulsionată de ideea că vocea mea avea să fie auzită, am trecut la a o îndulci în ceea ce-l privea pe Dougie: am netezit asperităţile cauzate de temerile pe care Ambergris, Imogen şi Damian, în mod clar, le împărtăşeau, cum că Dougie „are o nevoie uriaşă de acest film” şi că, până în prezent, nu făcuse nimic de care oamenii să fi auzit.

— Dougie îmi înţelege cu-adevăr vocea, i-am spus, imprimându-i cuvântului „Dougie” o căldură plină de reverenţă. Ar trebui să te întâlneşti cu el.

(Deja stăpânesc fără probleme limbajul acestei lumi.)

Am căzut de acord ca Ambergris să se întâlnească cu Dougie şi apoi, mult prea repede, vedeta mea a trebuit să plece. Simţeam că deja eram cele mai bune prietene. În acelaşi timp, simţeam că eram pe cale să vomit din cauză că hălpăisem un întreg meniu de ceai pentru două persoane, plus cele două pahare cu şampanie.

5:45 p.m. Tocmai am sunat, „din maşină!”, la Greenlight, ca să mă laud cu succesul întâlnirii, numai că am aflat că Ambergris îi sunase şi ea – din maşina ei! – ca să le spună cât de inteligentă şi de empatică îi părusem!

Petrecerea Talithei

Era cea mai caldă zi a anului şi soarele era încă sus, pe cer, când ne-am întâlnit pentru petrecerea Talithei. Roxster arăta splendid: era îmbrăcat într-un tricou alb, era uşor bronzat şi o penumbră îi sublinia profilul. Invitaţia spunea: „Petrecere de vară relaxată.” Eram puţin îngrijorată în legătură cu rochia mea Noul Alb Primăvăratic, cu toate că Talitha fusese cea care o alesese, dar, când m-a văzut, Roxster a zis:

— Ah, Jonesey, arăţi perfect!

— Şi tu arăţi perfect, i-am răspuns entuziasmată, practic gâfâind de dorinţă. Ai o ţinută absolut *perfectă*.

La care Roxster, care, în mod clar, habar nu avea cu ce era îmbrăcat, s-a uitat în jos nedumerit şi mi-a spus:

— E doar o pereche de jeanşi şi un tricou.

— Ştiu, am zis, chicotind în sinea mea gândindu-mă la torsul zdrenţuit al lui Roxster într-o mare de costume şi de pălării panama.

— Crezi c-o să fie un bufet complet sau numai aperitive?

— Roxster..., i-am spus pe un ton de avertizare.

El s-a gudurat pe lângă mine şi m-a sărutat.

— Sunt aici doar pentru tine, iubito. Crezi c-o să fie mâncare caldă sau numai rece? Am glumit, am glumit, Jonesey.

Ne-am plimbat, ţinându-ne de mână, de-a lungul unui pasaj vechi şi îngust, căptuşit cu cărămidă, şi-am ieşit într-o uriaşă grădină ascunsă: lumina soarelui se reflecta în albastrul unei piscine, pentru odihnă erau fotolii albe şi saltele şi o iurtă – petrecerea de vară englezească tipică cu o tentă de hotel boutique marocan.

— Să merg să aduc nişte mâncare – vreau să zic, ceva de băut?

Pentru o clipă, când Roxster a plecat după mâncare, am rămas în picioare, pierdută, privind, speriată, la scena din faţa mea. Era momentul acela când ajungi într-o mare de oameni şi creierul tău e atât de confuz, încât nu recunoşti pe nici una dintre persoanele pe care le cunoşti. Dintr-odată, m-am simţit ca şi când aş fi fost îmbrăcată nepotrivit. Ar fi trebuit să-mi iau rochia de mătase albastră.

— Ah, Bridget?

Cosmo şi Woney.

— Iar ai venit singură singurică? Unde sunt „iubiţii" ăia ai tăi despre care am auzit atâtea? Poate că-ţi găsim unul în seara asta.

— Da, a zis Woney pe un ton conspirativ. Binko Carruthers.

Cei doi mi-au făcut semn cu capul în direcţia lui Binko, care se uita în jur cu expresia lui obişnuită de om dus cu pluta, cu părul ciufulit şi trupul pufos explodându-i prin diverse puncte ale ţinutei. Spre groaza mea, în locul tradiţionalului costum şifonat, acum era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni evazaţi de un albastru-acvamarin şi o cămaşă psihedelică împodobită cu un jabou atârnat pe piept.

— A crezut că e o petrecere pe tema anilor şaizeci, nu o sărbătorire a vârstei de şaizeci de ani, a râs Woney.

— A zis că e dispus să-ţi arunce o privire, m-a anunţat Cosmo. Aşa că du-te repede, până nu-l copleşesc divorţatele deznădăjduite.

— Poftim, iubito.

Roxster a apărut lângă mine, ţinând într-o mână două pahare mari cu şampanie.

— El este Roxby McDuff, am spus. Roxby, ei sunt Cosmo şi Woney.

Când mi-a dat paharul, în ochii căprui ai lui Roxster am văzut o sclipire.

— Mă bucur să vă cunosc, a spus el vesel, ridicând paharul către Cosmo şi Woney.

— E nepotul tău? m-a întrebat Cosmo.

— Nu, i-a răspuns Roxster, cuprinzându-mi cu braţul talia în chip demonstrativ. Ar fi fost o relaţie foarte ciudată.

Cosmo arăta de parcă cineva i-ar fi tras de sub picioare preşul întregii sale perspective socio-sexuale asupra lumii. Chipul lui arăta ca un automat de fructe – diverse idei şi sentimente i se oglindeau în goană pe

faţă, nereuşind să aleagă o combinaţie finală pe care să o adopte.

— Ei, a zis el până la urmă, într-adevăr, Bridget arată înfloritor.

— Înţeleg şi de ce, i-a ţinut isonul Woney, fixând braţul musculos care îmi încercuia talia.

Tocmai atunci lângă noi a apărut şi un Tom surescitat.

— El e Roxster? Bună. Eu sunt Tom. La mulţi ani.

Apoi a adăugat pentru Cosmo şi Woney:

— Azi împlineşte treizeci de ani! Ohh, uite-l pe Arkis. Trebuie să fug.

— Ne vedem mai încolo, Tom, i-a zis Roxster. Mi-e o foame de lup. Mergem să luăm nişte mâncare, iubito?

Când ne-am întors, Roxster şi-a coborât mâna pe fundul meu, unde a rămas până am ajuns la bufet.

Tom ni s-a alăturat din nou, de data asta împreună cu Arkis – care era la fel de frumos ca în fotografia de pe Scruff. Eu am râs încântată.

— Ştiu, Ştiu. Am văzut, mi-a spus Tom. Eşti revoltător de îngâmfată.

— A fost aşa de greu, i-am spus cu o voce tremurândă. Oare nu merit şi eu puţină fericire?

— Doar să nu fii prea îngâmfată, m-a atenţionat prietenul meu. Mândria intervine exact înainte de momentul căderii.

— La fel şi tu, i-am zis, înclinând capul în direcţia lui Arkis. *Chapeau*.

— Hai să ne bucurăm, da? a conchis Tom şi-am ciocnit paharele cu şampanie.

Era o seară ameţitoare: razele soarelui, umede şi leneşe, continuau să coloreze piscina. Oamenii râdeau, beau şi stăteau întinşi pe saltele, sugând căpşune trase în ciocolată. Eu eram cu Roxster, Tom era cu Arkis, Jude era la a treia întâlnire cu un fotograf de animale sălbatice de la *Guardian* Soulmates, care părea drăguţ şi deloc genul care să vrea să facă pipi pe ea, iar Talitha arăta extraordinar, într-o rochie de culoarea piersicii, până în pământ şi cu un umăr gol, cu un căţeluş în braţe – ceea ce Tom considera *absurd* – şi urmată de Vulpea Argintie, miliardarul ei rus. Talitha ni s-a alăturat când eu, Tom şi Jude stăteam lângă piscină, cu partenerii noştri. Tom a încercat să mângâie micul chihuahua.

— Draga mea, l-ai cumpărat tot de pe Net-a-Porter?

La care căţeluşul a dat să-l muşte.

— Mi l-a făcut cadou Sergei, ne-a şoptit Talitha. Petula! Nu e adorabilă? Nu-i aşa că eşti adorabilă, iubita mea? Nu-i aşa, nu-i aşa, nu-i aşa? Tu trebuie să fii Roxster. La mulţi ani!

— La mulţi ani amândurora, le-am urat, aproape izbucnind în plâns.

Iată-ne: nucleul Centralei Romantice, centrul de comandă al luptelor noastre emoţionale. Şi, pentru prima dată, cu toţii aveam câte un partener şi eram fericiţi.

— E o petrecere fantastică, a complimentat-o Roxster, strălucind de încântare şi entuziasmat din cale-afară datorită unei combinaţii de mâncare, şampanie, Red Bull şi votcă. E, pur şi simplu, cea mai grozavă petrecere la care am mers vreodată. Pur şi simplu, niciodată, niciodată n-am fost la o petrecere mai grozavă. E o petrecere absolut senzaţională, iar mâncarea e...

Talitha i-a atins buzele cu un deget.

— Eşti adorabil, i-a spus ea. Îţi cer ca primul dans de ziua noastră să mi-l acorzi mie.

Unul dintre organizatorii petrecerii, un tip îmbrăcat în costum negru, se tot fâţâia pe fundal. Până la urmă, a atins-o pe Talitha pe braţ şi i-a şoptit ceva.

— Vrei s-o ţii un minut, scumpa mea? mi-a zis ea, întinzându-mi căţeluşa. Trebuie doar să discut cu orchestra.

Niciodată n-am fost prea sigură în privinţa câinilor. Asta de când aveam şase ani şi-am fost atacată de micul labradoodle al Unei şi-al lui Geoffrey. În plus, cum rămâne cu pitbull-ii ăia care tocmai au mâncat un adolescent? Cumva, temerile mele probabil că i s-au transmis micului chihuahua, căci, în secunda în care l-am preluat, a lătrat, m-a muşcat de mână şi mi-a sărit din braţe. Îngrozită, am rămas holbându-mă la el: căţelul, uşor ca pana, zbura zvârcolindu-se prin aer, sus, şi mai sus, apoi jos, şi mai jos, până a aterizat în piscină, unde a dispărut.

A urmat un scurt moment de tăcere, după care Talitha a urlat:

— Bridget! Ce *faci*? Nu ştie să înoate!

Toată lumea se uita la căţeluşul care se zbătea să iasă la suprafaţa apei, în mijlocul piscinei. Apoi a lătrat şi-a dispărut din nou. Dintr-odată, Roxster şi-a tras tricoul peste cap, arătându-şi torsul frumos profilat. A plonjat direct în piscină, într-un arc de apă albastră, stropi şi muşchi, apoi a ieşit la suprafaţă, în celălalt

capăt al piscinei, ud şi sclipitor. Ratase complet câinele, care a mai tras o ultimă gură de aer şi s-a scufundat. Pentru o secundă, Roxster a părut dezorientat, apoi a plonjat din nou şi a ieşit cu Petula care îi scâncea în braţe. Cu un zâmbet larg, care-i dezvăluia dinţii albi, Roxster a aşezat cu delicateţe căţeluşul la picioarele Talithei, apoi şi-a aşezat palmele pe marginea piscinei şi s-a săltat din apă fără nici un efort.

— Jonesey, a zis Roxster, câinii nu se aruncă.

— Doamne, Dumnezeule! a exclamat Tom. Doamne, Dumnezeule!

Talitha îl drăgălea pe micul chihuahua.

— Iubita mea. Biata mea fetiţă. Eşti bine acum, eşti bine.

— Îmi pare rău, am spus. Pur şi simplu, mi-a sărit direct din...

— Nu-ţi cere scuze, mi-a retezat-o Tom, continuând să se holbeze la iubitul meu.

— Oh, dragul meu, Talitha îşi îndreptase acum atenţia către Roxster. Dragul meu, bietul de tine, curajosule! Hai să te ajut să scapi de hainele astea ude...

— Să nu îndrăzneşti să-i schimbi hainele, a mârâit Tom.

— De fapt, cred că am nevoie de încă un Red Bull, a rânjit Roxster. Cu votcă.

Talitha a început să-l târască prin mulţime, dar Roxster m-a prins de mână şi m-a tras după el. Chipul care mi-a rămas în memorie, din mulţimea de gură-casă, a fost acela al lui Woney.

Împingându-l pe Roxster în casă, Talitha s-a întors către mine şi mi-a şoptit:

— Ei, draga mea, asta e ceea ce numesc eu rebrenduire.

Îmbrăcat acum mult mai elegant, într-una din ţinutele imaculate ale Vulpii Argintii, Roxster părea să n-aibă habar de rolul pe care îl juca în procesul meu de rebrenduire şi era mai curând interesat de vedetele pe care le detectase în mulţime. De majoritatea dintre ele eu nici măcar nu auzisem vreodată. Se lăsase seara, lumânările proiectau o lumină dulce şi licăritoare, invitaţii erau din ce în ce mai beţi, orchestra cânta, oamenii începeau să danseze. Deşi îngâmfată, eram măcinată de teama că totuşi ceva era puţin în neregulă cu faptul de a-l folosi pe Roxster ca să mă rebrenduiesc: cu toate că nu făcusem asta în mod deliberat, ci, pur şi

simplu, aşa se întâmplase. De fapt, sinceră să fiu, începusem să mă îndrăgostesc...

— Vino! Hai să dansăm, iubito, mi-a zis Roxster. Hai s-o facem!

Şi-a mai luat încă un cocktail cu votcă, o bere şi un Red Bull, le-a dat pe toate pe gât şi-a mai cerut câte una din fiecare. Roxster era sălbatic, era exuberant. Roxster era – să fim cinstiţi – aproape beat turtă.

A dat buzna pe ringul de dans, acolo unde toată lumea producea zdruncinături şi mişcări de bazin în acord cu vârsta, iar unele femei se proptiseră cu picioarele răşchirate şi-şi mişcau umerii în mod provocator. Nu-l mai văzusem niciodată pe Roxster dansând. Orchestra cânta un hit al celor de la Supertramp, iar eu mă zgâiam la el siderată: în scurt timp, împrejurul lui Roxster, ringul s-a golit, iar eu am realizat că stilul de dans preferat de iubitul meu era *arătatul cu mâna*. Roxster ştia toate versurile Supertramp, cânta împreună cu orchestra, se plimba de colo-colo, ţeapăn, ca John Travolta, arăta cu mâna în toate direcţiile şi apoi, ca la un semnal, chiar înaintea pauzei instrumentale, şi-a întors mâna către orchestră, de parcă ar fi dirijat-o. Sesizând cum mă ţopăiam eu pe

loc, cam indecisă, Roxster m-a luat de mână, mi-a dat paharul lui şi, frenetic, mi-a făcut semn să-l dau peste cap. Am băut tot paharul pe nerăsuflate şi am început să arăt şi eu cu mâna, după care m-am lăsat în seama lui Roxster care m-a răsucit în nişte piruete cam nesigure, m-a strâns în braţe, m-a dărâmat din picioare şi mi-a pipăit fundul, apoi iar a început să arate cu mâna. Şi-n tot acest timp lumea se uita la noi. Ce-ar fi putut să nu-mi placă?

Mai târziu, împleticindu-mă, căci picioarele mele aveau clar nevoie de o operaţie la monturi, m-am dus la toaletă. Când am revenit, ringul de dans era pustiu. Sau aşa am crezut. Atât doar că Jude stătea în picioare, beată criţă, fixa podeaua şi zâmbea cu o expresie drăgăstoasă. Roxster dansa fericit de unul singur, cu o Kronenbourg într-o mână, iar cu mâna liberă arăta în diverse direcţii plin de voioşie.

— Asta a fost cea mai grozavă noapte din viaţa mea, i-a zis el Talithei când am plecat, luându-i mâna şi sărutându-i-o. Pur şi simplu, cea mai grozavă mâncare din toată, toată, toată viaţa mea! Şi petrecerea, normal. A fost cea mai grozavă, tu eşti cea mai grozavă...

— Mă bucur aşa de mult că ai venit! Îţi mulţumesc că mi-ai salvat câinele, i-a spus Talitha aproape în şoaptă, asemenea unei ducese pline de graţie. Sper că mai e în stare, scumpa mea, mi-a murmurat mie la ureche.

Odată ajunşi în stradă, departe de invitaţii care începuseră să plece, Roxster s-a oprit în lumina unui lampion, mi-a luat mâinile într-ale lui, a început să râdă, apoi m-a sărutat.

— Jonesey, mi-a şoptit el, privindu-mă în ochi. Eu...

S-a răsucit pe călcâie şi-a executat un mic dans. Era aşa de beat! S-a întors la mine şi, pentru o clipă, mi-a părut trist, apoi fericit, apoi a izbucnit:

— Sunt topit după tine. Nu i-am mai spus asta niciodată unei femei. Aş vrea să am o maşină a timpului. Sunt topit după tine.

Dacă există un Dumnezeu, sunt convinsă că are alte treburi pe cap, având în vedere criza din Orientul Mijlociu şi aşa mai departe, şi că n-are timp să le ofere văduvelor tragice nopţi perfecte de sex, însă, în clipa aceea, m-am simţit ca şi când, pentru o noapte, Dumnezeu nu s-ar mai fi gândit la celelalte probleme ale Lui.

A doua zi de dimineaţă, după ce Roxster a plecat la meciul de rugby, iar copiii fuseseră livraţi la petrecerile

lor – una magică şi cealaltă fotbalistică –, m-am urcat la loc în pat, pentru o oră, savurând diverse momente din noaptea precedentă: Roxster ieşind din piscină, Roxster în lumina felinarului, fericit, zicând „Sunt topit după tine”.

Uneori însă, atunci când mai multe lucruri se întâmplă în acelaşi timp, mintea omului se tulbură şi, doar mai târziu, este capabilă să disece toate informaţiile.

„Aş vrea să am o maşină a timpului.”

Fraza asta a ieşit la suprafaţă dintre toate celelalte cuvinte şi imagini din noaptea anterioară. Fracţiunea de secundă în care am văzut tristeţe în ochii lui, înainte să spună „Sunt topit după tine... Aş vrea să am o maşină a timpului.”

Era pentru prima dată când Roxster menţiona diferenţa de vârstă dintre noi, cu excepţia glumelor legate de genunchii şi de dinţii mei. Fuseserăm ameţiţi de sentimentul de fericire, de exuberanta conştientizare că, în iureşul spaţiului virtual, printre sfărâmăturile aruncate de furtuna societăţii, amândoi ne găsiserăm pe cineva, o persoană de care ne plăcea şi cu care nu eram doar pentru o aventură de o noapte sau de trei nopţi, ci o persoană cu care împărtăşeam o legătură reală, plină

de afecţiune şi de umor. Dar, în clipa aceea de fericire bahică, Roxster se dăduse de gol. Pentru el, diferenţa de vârstă conta şi, cu asta, problema relaţiei noastre a căpătat o consistenţă reală.

PARTEA A TREIA

Coborârea în haos

O zi oribilă, îngrozitoare şi foarte proastă

Marţi, 4 iunie 2013

60,7 kilograme, calorii – 5822, locuri de muncă – 0, iubiţi-puştani – 0, respect din partea companiei de producţie – 0, respect din partea şcolilor – 0, respect din partea bonei – 0, respect din partea copiilor – 0, pungi întregi cu caşcaval mâncate – 2, pachete întregi cu biscuiţi din fulgi de ovăz mâncate – 1, legume mari mâncate cu totul – 1 (o varză)

9 a.m. Mmm. O altă noapte extrem de erotică în compania lui Roxster. Deşi, în acelaşi timp, am un sentiment de disconfort. Billy şi Mabel nu adormiseră încă atunci când am sosit şi au coborât plângând, fiindcă Billy a zis că Mabel aruncase cu Saliva în el şi-l „orbise” la un ochi. Mi-a luat secole ca să-i bag din nou la culcare.

Când am coborât la loc, Roxster, nerealizând că eram acolo, părea puţin cam enervat.

I-am spus „Îmi pare rău”, la care el şi-a ridicat privirea, a râs în felul lui voios şi mi-a răspuns:

— Nu e vorba decât despre faptul că nu aşa îmi închipuisem c-o să-mi petrec seara.

În orice caz, după ce mâncarea a început să sosească, şi-a revenit la normal. Şi a fost de vis. Scaunul din baie şi oglinda ne-au fost de mare ajutor. Iar minivacanţa e weekendul următor! O să găsim un pub undeva, la ţară, o să facem plimbări lungi, o să facem dragoste, o să mâncăm şi aşa mai departe! Chloe s-a ocupat de copii să-i ducă la şcoală ca eu să mă pot ocupa încă de dimineaţă de *Frunzele* – care începe să semene din ce în ce mai puţin cu un vis imposibil şi din ce în ce mai mult cu o realitate fantastică –, un film, scris de mine, cu Ambergris Bilk în rolul principal! Deci totul e

în regulă. Cu certitudine. Trebuie doar să-mi văd în continuarea de rescrierea scenariului.

9:15 a.m. Mmm. Îmi tot revin în minte frânturi din ceea ce s-a întâmplat azi-noapte în baie.

9:25 a.m. Tocmai i-am trimis lui Roxster un SMS în care i-am zis: „Mmmmm. A fost minunat că ai stat peste noapte”.

9:45 a.m. Singura problemă: de ce n-a răspuns Roxster? „Aş vrea să am o maşină a timpului.” Of, Doamne, de ce am toate imaginile astea despre mine la care mă raportez imediat – ca şi când aş fi o femeie din aia care hărţuieşte bărbaţii sau o bunică tragică şi nebună, care se leagănă fără direcţie printr-o discotecă, îmbrăcată în colanţi şi o bluză fără mâneci, cu braţe cu pielea lăsată, cu părul ars şi încreţit, cu burta ieşindu-i în afară şi cu o diademă ieftină pe cap.

9:47 a.m. Aşa. Trebuie să mă adun şi să-mi văd de treabă. Nu pot să mă învârt toată ziua prin casă, îmbrăcată în dezabié, purtând un dialog interior complet

inutil pe ideea eu-te-trag-tu-mă-împingi în legătură cu motivul pentru care iubitul-puştan nu mi-a răspuns la SMS. Am de scris un scenariu şi am copii pentru care trebuie să-mi asum responsabilitatea şi să plănuiesc lucruri.

Dar de ce nu mi-a răspuns la SMS?

9:50 a.m. O să-mi verific e-mail-ul.

9:55 a.m. Nimic. Doar un e-mail forwardat de la George, de la Greenlight. Poate e ceva plăcut?

10 a.m. OMG! Tocmai am deschis e-mail-ul forwardat şi am detonat o bombă.

FWD: Expeditor: Ambergris Bilk
Către: George Katernis

Tocmai am vorbit cu Dougie. E aşaaaaaaaaaaa de extraordinar! Acum sunt cu desăvârşire cucerită de Frunze. Mă bucur teribil că Dougie e de acord cu mine că trebuie să folosim un scenarist adevărat.

Peste câteva secunde, am rămas uitându-mă la monitor fără să-l mai văd.

„Un scenarist adevărat.”

UN SCENARIST ADEVĂRAT?

Apoi am luat un sfert de varză, pe care Chloe, din nu ştiu ce motiv, o lăsase pe masa din bucătărie (oare îi convinsese pe copii să mănânce la micul dejun vreo reţetă cu varză din cartea de bucate a lui Gwyneth Paltrow?), am început să-mi îndes frunze în gură şi, mestecând la ele, să fac cercuri cu paşi foarte rapizi prin bucătărie. Bucăţele de varză îmi cădeau din gură pe cămaşa de noapte şi apoi pe podea. Telefonul a bipuit: Roxster.

„Da, a fost, nu-i aşa? Dar acum sunt foarte confuz în privinţa relaţiei noastre. Foarte, foarte confuz, iubito.”

A urmat un alt bip pe telefon: Grupa Preşcolari.

„Mabel are o infecţie la un deget. Aproape că i-a căzut unghia. După cum arată, probabil că degetul e aşa de câteva zile.”

10:15 a.m. Sunt calmă şi echilibrată. Pur şi simplu, o să deschid frigiderul, o să iau mozzarella rasă şi-o să mi-o îndes în gură împreună cu alte frunze de varză.

10:16 a.m. OK, totul e acum în gură. O să mai beau doar nişte Red Bull. Ah! Telefonul! Poate e Roxster să-mi spună că regretă SMS-ul?

11 a.m. Era Imogen de la Greenlight.

— Bridget. S-a produs o eroare groaznică. George tocmai ţi-a forwardat din greşeală un e-mail. Crezi că ai putea să-l ştergi înainte să-l... Bridget? Bridget??

Eram incapabilă să răspund din cauza gurii pline. Am alergat la chiuvetă, unde am scuipat Cola, mozzarella rasă şi varza. Tocmai atunci, Chloe a apărut în capul scărilor. M-am răsucit pe călcâie şi i-am rânjit. Bucăţele de varză şi de mozzarella rasă îmi cădeau de pe dinţi, făcându-mă să arăt ca un vampir surprins mâncând un om.

— Bridget? Bridget? continua Imogen să strige în telefon.

— Da? am zis, fluturând o mână veselă către Chloe şi, în acelaşi timp, chinuindu-mă să spăl chiuveta cu robinetul extensibil ca să înlătur urmele de varză şi brânză.

— Ai aflat de degetul lui Mabel? mi-a şoptit Chloe.

Am încuviinţat din cap cu calm şi am gesticulat către telefonul prins sub bărbie. În timp ce o ascultam pe Imogen, care-mi repeta povestea despre e-mail-ul forwardat din greşeală de George, privirea mi-a căzut pe ziarul care era încă împăturit pe pagina pe care o citise Roxster.

Tragica soartă a iubiţilor-puştani
de Ellen Boschup

Brusc, peste tot, găsim mai mulţi iubiţi-puştani! Odată cu progresele ştiinţei medicale în domeniul conservării aspectului tineresc, din ce în ce mai multe femei de vârstă mijlocie îşi investesc timpul şi resursele pentru a face exact asta şi din ce în ce mai multe dintre ele apelează la „bărbatul mai tânăr” – Ellen Barkin, Madonna şi Sam Taylor-Wood sunt doar câteva exemple. Pentru aceste femei, prădătoare mai în vârstă sau „pume”, aşa cum – foarte potrivit – sunt cunoscute, avantajele sunt evidente: tinereţe; partide de sex pline de vigoare şi de energie, frecvente şi satisfăcătoare; şi genul de relaţie fără „tinichele agăţate de coadă” pe care nu ar putea să o găsească alături de bărbatul de vârstă mijlocie, chel şi cu pielea lăsată, care e prea leneş şi egocentric ca să se lupte cu trecerea anilor.

— Bridget? continua să spună Imogen. Eşti în regulă? Ce se întâmplă? Pământul către Bridget! Bridget? Net-a-Porter? Minibatoane Mars?

— Nu! Super! Mulţumesc că m-ai anunţat. Te sun eu mai târziu. Pa!

Am închis telefonul şi, ameţită, m-am întors la articol.

Pentru băieţii tineri şi lipsiţi de apărare, care le devin pradă, ar putea părea că acesta este un schimb atrăgător. Femeile acestea, în orice caz, când luminile sunt stinse, par impresionant de bine conservate. Ca nişte lămâi murate. Nu există presiuni în privinţa copiilor, nu-i cer iubitului-puştan să reuşească în carieră. În schimb, îi oferă o poartă de intrare într-o lume glamouroasă şi sofisticată, dincolo de cele mai îndrăzneţe vise ale lui. Beneficiile unei amante experimentate, o femeie care ştie ce vrea în pat, care-i îmbunătăţeşte reputaţia – o intrare în societate, acces la călătorii luxoase. Unde e dezavantajul? După ce s-a săturat, tânărul poate, pur şi simplu, să-şi părăsească puma, lăsând-o să se arunce cu voracitate asupra următoarei prăzi care habar nu are ce i se întâmplă. Totuşi, după cum aceşti Nefericiţi descoperă din ce în ce mai des...

— Totul e în regulă, Bridget? m-a întrebat Chloe.

— Da, super. Poţi să te duci sus şi să faci ordine în sertarele lui Mabel, te rog? i-am zis cu un aer neobişnuit de calmă autoritate.

După ce Chloe a plecat, m-am repezit asupra unei alte bucăţi de varză, şi-am continuat să citesc îndesându-mi frunzele în gură împreună cu o pastilă de Nicorette.

> ...în loc să plece când poftesc şi să-şi vadă de viaţă optimizaţi, aceşti băieţi abuzaţi sunt abandonaţi într-o stare de epuizare sexuală, distruşi emoţional, cu respectul de sine făcut franjuri, cu o parte esenţială a carierei lipsă şi cu acea perioadă din viaţă, în care ar fi trebuit să-şi construiască o familie, irosită. Dar staţi puţin! E adevărat, unii dintre aceşti tineri, precum Ashton Kutcher, îşi folosesc puma ca să avanseze în carieră şi să-şi îmbunătăţească profilul social. Cu toate astea, mult mai mulţi sunt părăsiţi, sunt trimişi înapoi în garsonierele sau apartamentele lor sordide, sunt dispreţuiţi de prieteni, familie şi colegi pentru că s-au însoţit cu femei atât de bătrâne ca să le fie bunici, sunt aruncaţi înapoi în lumea

lor, care acum le pare lipsită de acea strălucire pe care niciodată nu o vor mai...

M-am prăbuşit peste masă, cu capul pe mâini. Nenorocita de Ellen Boschup. Oare oamenii ăştia chiar nu realizează cât de mult rău fac cu generalizările lor sociale, false şi superficiale? Merg la şedinţe, unde, din neant, prezintă fenomene ireale şi constructe frugale – „Ce s-a întâmplat cu sufrageria?" Brusc, peste tot, găsim mai multe sufragerii! – după care scriu nişte comentarii sociale sentenţioase, ca şi când acestea ar reprezenta concluzia unor ani întregi de cercetări aprofundate, nu 1200 de cuvinte care trebuie predate la un anume termen şi care distrug vieţile şi relaţiile unor oameni, pentru că sunt bazate pe ceea ce scriitorul a auzit în trecere într-un gastropub şi pe câteva fotografii neclare din revista *Heat.*

— Să merg s-o iau pe Mabel şi s-o duc la doctor? m-a întrebat Chloe. Te simţi bine, Bridget?

— Nu, nu, mă... duc eu şi-o iau, i-am răspuns. Vrei să le trimiţi un SMS celor de la şcoală şi să-i anunţi că ajung acolo într-o clipă?

Am trecut nepăsătoare, am intrat în toaletă şi m-am prăbuşit, cu creierul la turaţie maximă. Măcar de aş fi avut de rezolvat o singură problemă. „Confuzia” lui Roxster, articolul acela oribil, chestia cu „scenaristul adevărat” sau infecţia de la deget a lui Mabel. Toate astea, le-aş fi putut gestiona pe rând, dar nu la un loc. Evident, treaba cu degetul trebuia pusă pe primul loc, dar cum puteam să mă arăt în faţa oamenilor într-o astfel de stare? Dacă mergeam s-o iau pe Mabel în halul ăsta, cu o privire de nebună şi un aspect de smintită, şi-o duceam la doctor, oare cei de la şcoală sau doctorul n-ar fi chemat Protecţia Copilului?

Aveam nevoie de echilibru. Trebuia să-mi limpezesc mintea, fiindcă, după cum spune în *Cum să rămâi întreg la cap,* mintea e plastică.

Am inspirat şi-am expirat de câteva ori profund şi-apoi am scos un „Maaaa”, rugându-mă la mama universului.

M-am privit în oglindă. Nu arătam deloc bine. M-am spălat pe faţă, mi-am îndreptat părul cu degetele, am ieşit din toaletă şi-am trecut pe lângă Chloe cu un zâmbet graţios de doamna-casei, neluând în considerare faptul că, la unsprezece dimineaţa, eram îmbrăcată tot

în dezabié şi era foarte posibil ca ea să mă fi auzit când strigasem „Maaaaa” în toaletă.

1 p.m. Mabel părea foarte încântată de deget. Situaţia nu arăta atât de grav pe cât mi-o descriseseră cei de la şcoală, dar, cu toate astea, era greu de înţeles cum o mamă responsabilă ar fi putut să nu observe problema de la deget, dacă el arătase aşa tot timpul.

La doctor, am stat în picioare în faţa celor două recepţionere patru minute, în vreme ce ele au continuat să scrie pe calculator de parcă a) n-aş fi fost acolo şi b) amândouă ar fi scris poeme contemplative. Între timp, Mabel tropăia fericită prin sala de aşteptare şi lua broşuri dintr-un stativ de plastic de pe perete.

— O să „chitesc”! a anunţat ea şi-a pornit să citească, fireşte, cu voce tare. *Goh noh ree ah.*

— Bravo, scumpa mea, i-am zis, aşezându-mă, în sfârşit, şi verificându-mi disperată telefonul, ca să văd dacă nu cumva cei de la Greenlight sau Roxster sau oricine altcineva nu avea ceva frumos să-mi spună, ca să mă facă să mă simt mai bine.

— *Goh noh ree ah.*

— Eşti foarte inteligentă! am murmurat.

— Gonorea! a urlat Mabel triumfătoare, deschizând broşura. Ah, sunt şi poze! Îmi „chiteşti” Gonorea?

— Oh! Hahaha! am zis şi i-am luat broşurile, îndesându-le apoi în geantă. Hai să vedem dacă nu mai sunt şi alte broşuri minunate, am adăugat, uitându-mă cu privirea împăienjenită la o serie întreagă de broşuri imprimate într-o gamă largă de culori vesele – *Sifilis, Uretrită non-specifică, Prezervative masculine şi feminine* şi, deja prea târziu, *Păduchi pubieni*. Hai să ne jucăm cu jucăriile!

— Nu pot să cred că n-am sesizat nimic, am spus când, în sfârşit, am intrat la doctor.

— Starea septică poate să apară în doar câteva clipe, mi-a răspuns doctorul pentru a mă linişti. N-are nevoie decât de nişte antibiotice şi-o să fie bine.

După ce-am plecat de la cabinet, am cumpărat nişte plasturi cu prinţese Disney şi Mabel a decis că voia să se întoarcă la şcoală.

2 p.m. Tocmai am ajuns acasă. Sunt uşurată că nu mai e nimeni în casă. Trebuie să purced la... La ce, însă? La lucru? Dar am fost concediată, nu-i aşa? Întreaga situaţie e foarte întunecată şi mohorâtă.

Ah, staţi, iar sunt cu ochelarii de soare cu dioptrii pe nas.

3:15 p.m. Tocmai am petrecut douăzeci de minute holbându-mă melodramatic în gol, încercând să nu mă închipui împuşcându-mă singură precum Hedda Gabler. Apoi, am căutat pe Net-a-Porter pandantive cu cranii sau pumnale. Apoi, brusc, am realizat că trebuia să mă duc să-i iau de la şcoală pe Mabel şi Billy.

6 p.m. Din cauza întârzierii, am alergat ca o nebună cu Mabel după mine ca să ajungem să-l luăm şi pe Billy. Mai întâi, a trebuit să intru la secretariat, pentru lecţiile de fagot ale băiatului.

— Ai formularul? m-a întrebat Valerie, secretara şcolii.

Am început să cotrobăi prin dezastrul care era în geanta mea, scoţând diverse hârtii şi punându-le pe masă.

— Ah, domnule Wallaker, a spus Valerie.

Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe domnul profesor, rânjind ca de obicei.

— Totul e în regulă? a zis el, uitându-se la harababura mea.

I-am urmărit privirea. *Sifilis – Cum să-ţi protejezi sănătatea sexuală. Gonorea – semne şi simptome. Sănătatea sexuală direct! Ghidul utilizatorului.*

— Nu sunt ale mele, i-am spus.

— Sigur, sigur.

— Sunt ale lui Mabel!

— Ale lui Mabel! Ei, în cazul ăsta, e perfect.

De-acum, domnul Wallaker se zguduia de râs. Am înşfăcat broşurile şi le-am îndesat la loc în geantă.

— Hei! a sărit Mabel. Alea sunt „broşiurile” mele. Dă-mi-le!

Mabel a băgat mâna în geantă şi a luat *Gonorea – semne şi simptome*. Renunţând la demnitate, am încercat să i le iau înapoi, dar fetiţa nu le dădea drumul din mână.

— Sunt „broşiurile” *mele*, a izbucnit ea pe un ton acuzator.

Apoi, pentru efect, a adăugat:

— La naiba!

— Şi sunt nişte broşuri foarte utile, a intervenit domnul Wallaker, aplecându-se. De ce n-o iei şi pe asta, iar pe restul i le dai lui mami?

— Mulţumesc, domnule Wallaker, i-am spus cu o voce fermă, dar plăcută.

Apoi, cu nasul în sus, m-am îndreptat, plină de graţie, către poarta şcolii. Pe trepte, aproape că m-am împiedicat de Mabel, dar, cu toate astea, am izbutit o ieşire aproximativ elegantă.

— Bridget! a tunat din senin domnul Wallaker, ca şi când aş fi fost unul dintre elevii lui.

M-am întors surprinsă. Niciodată nu-mi mai spusese Bridget.

— N-ai uitat nimic?

M-am holbat la el fără să înţeleg la ce se referea.

— Billy?

Profesorul s-a întors către Billy, care venea tropăind şi uitându-se la domnul Wallaker cu un rânjet conspirativ. Amândoi s-au uitat apoi la mine zâmbind.

— Uneori uită să se şi trezească, a comentat Billy.

— Îmi închipui, i-a răspuns Wallaker.

— Haideţi, copii! am zis eu, străduindu-mă să-mi redobândesc demnitatea.

— Da, mamă, a sărit şi Mabel, cu un strop de ironie, care, sinceră să fiu, e foarte enervantă când vine din partea cuiva atât de mic.

— Mulţumesc, fata mea, i-am răspuns. Grăbiţi-vă! La revedere, domnule Wallaker.

Când am ajuns acasă, eu şi Billy ne-am prăbuşit pe canapea, în vreme ce Mabel a început să se joace fericită cu broşurile despre sănătatea sexuală.

— Am primit nişte note de rahat pe temele de casă, m-a anunţat băiatul.

— Am primit nişte note de rahat pe scenariu.

I-am arătat e-mail-ul cu „scenaristul adevărat”. Billy mi-a dat caietul de pictură, cu desenul colorat al lui Ganesha, Zeul-Elefant, şi cu notele profesorului:

„Îmi place amestecul tău de galben, verde şi roşu de pe cap. Nu sunt însă prea sigur cât de bine merg urechile multicolorate.”

Ne-am uitat unul la celălalt cu mare tristeţe, după care amândoi am început să râdem.

— Să mâncăm câte-un biscuit cu ovăz? am propus eu.

Am terminat tot pachetul, dar e ca şi când am fi mâncat müsli, nu-i aşa?

Existenţe supraîncărcate

Miercuri, 5 iunie 2013

60,7 kilograme, ore într-o zi – 24, ore de care aş avea nevoie ca să fac tot ceea ce ar trebui să fac într-o zi – 36, ore petrecute întrebându-mă cum să îndes toate lucrurile pe care ar trebui să le fac într-o singură zi – 4, numărul de lucruri pe care ar fi trebuit să le fac şi pe care chiar le-am făcut – 1 (am mers la toaletă)

2 p.m.

LISTA LUCRURILOR PE CARE TREBUIE SĂ LE FAC

— Să bag rufele la spălat
— Să răspund la invitaţia Zombie Apocalypse
— Să-l sun pe Brian Katzenberg ca să discut despre e-mail-ul de la Ambergris Bilk
— Să umflu bicicleta
— Să iau caşcaval ras

— Să mă lămuresc cu weekendul: sâmbătă după-amiază este petrecerea africană cu tobe a lui Atticus, la care trebuie să meargă Billy, dar mama lui Bikram zice că duce sau aduce ea copiii, dacă ne ocupăm noi de celălalt transport, apoi duminică e petrecerea Cosmatei, Construieşte-un-Urs, la care trebuie să meargă Mabel, dar care se suprapune cu fotbalul lui Billy. Trebuie să mă lămuresc cu mama lui Jeremiah şi cu mama Cosmatei cine ia copiii de la care petrecere şi trebuie s-o mai întreb pe mama lui Jeremiah dacă Jeremiah vrea să meargă şi el la fotbal.
— S-o sun pe mama (mama mea)
— S-o sun pe Grazina ca să văd dacă poate ea să umple golurile din weekend, după care să verific trenurile către Eastbourne
— Să mă lămuresc ce fac în legătură cu minivacanţa cu Roxster
— Să-mi găsesc cardul bancar
— Să găsesc telecomanda Virgin
— Să găsesc telefonul
— Să scap de 1,3 kilograme
— Să răspund la e-mail-urile referitoare la legumele din Ziua Sportului

— Să aflu dacă mâine mai trebuie să mă duc la întâlnirea cu Greenlight
— Petrecerea/sesiunea foto pe tema mitului roman sau grecesc
— Să mă epilez inghinal şi până la genunchi pentru situaţia în care minivacanţa n-a fost contramandată
— ”Blazonul” familiei sufixului „Ic”
— Stabilitate interioară
— Să completez formularul pentru lecţiile de fagot ale lui Billy şi să-l duc la şcoală
— Să găsesc formularul pentru lecţiile de fagot
— Becul de la toaletă
— Să fac exerciţii pe bicicleta medicinală (e clar că treaba asta n-o să se întâmple)
— Să trimit înapoi rochia de la Net-a-Porter pe care n-am purtat-o la petrecerea Talithei
— Să aflu de ce frigiderul scoate zgomotul ăla
— Să găsesc şi să distrug broşurile despre gonoree ale lui Mabel
— Să găsesc scena finală din proba 12, aia cu scufundarea
— Dinţi

Dumnezeule! Toate chestiile astea n-au cum să încapă într-o oră, din care, de-acum, n-au mai rămas decât 20 de minute.

OK. Pur şi simplu, o să aplic schema „Viaţa în cvadrant”, aşa cum am citit în *Cele şapte obiceiuri ale oamenilor extrem de eficienţi*. O să aranjez toate lucrurile pe care le am de făcut în „patru sectoare ”:

IMPORTANT URGENT	**IMPORTANT, NU URGENT**
— ~~Să răspund la Zombie Apocalypse~~ — Să merg la toaletă — ~~Să-l sun pe Brian Katzenberg în legătură cu e-mail-ul de la Ambergris Bilk~~ — Să mă epilez inghinal şi până la genunchi pentru situaţia în care minivacanţa n-a fost contramandată — Să umflu bicicleta — Caşcaval ras — Dinţi — ~~Sprâncene~~ — ~~Caşcaval ras~~	— Să fac exerciţii pe bicicleta medicinală, chestie care e clar că n-o să se întâmple — Să găsesc formularul pentru lecţiile de fagot ale lui Billy, să-l completez şi să-l duc la şcoală — ~~S-o sun pe mama lui Jeremiah~~ — S-o sun pe mama (mama mea) — Să rezolv e-mail-urile sociale — ~~Să aranjez să trimit~~

— Să mă lămuresc ce fac cu Roxster şi cu minivacanţa — Să răspund la e-mail-urile mamelor de la şcoală în legătură cu picnicul din Ziua Sportului — S-o sun pe Grazina ca să văd la ce oră poate să vină sâmbătă, apoi să caut pe Google puburi romantice de la ţară — ~~Să aranjez să trimit înapoi la Net-a-Porter rochia pe care nu am purtat o la petrecerea Talithei~~ — Să aflu unde locuieşte Cosmata	~~înapoi la Net-a-Porter rochia pe care nu am purtat o la petrecerea Talithei~~ — Să mă lămuresc cu mama lui Jeremiah şi cu mama Cosmatei cine ia copiii de la care petrecere şi s-o întreb pe mama lui Jeremiah dacă Jeremiah vrea să meargă şi el la fotbal — Caşcaval ras — ~~Dinţi~~ — Sprâncene — Petrecerea foto mitul antic
NEIMPORTANT; URGENT — Să răspund la Zombie Apocalypse — Să găsesc telecomanda Virgin — Să găsesc cardul Visa — ~~Să găsesc dinţii~~ — Să găsesc telefonul — Să scap de 1,3 kilograme — Să găsesc şi să distrug broşurile	**NEIMPORTANT, NU URGENT** — Să aflu dacă mâine trebuie să mă mai duc la întâlnirea cu Greenlight — ~~Caşcaval ras~~ — S-o sun pe mama lui Bikram

despre gonoree ale lui Mabel — ~~Să mă lămuresc cu mama lui Spartacus şi cu mama Cosmatei cine ia copiii de la care petrecere şi s-o întreb pe mama lui Jeremiah dacă Bikram vrea să meargă şi el la fotbal~~ — Să lămuresc programul pentru weekend — Sâmbătă după-amiază este petrecerea africană cu tobe a lui Atticus, la care trebuie să meargă Billy, dar mama lui Bikram zice că duce sau aduce ea copiii, dacă ne ocupăm noi de celălalt transport, apoi duminică e petrecerea cu Urs a lui Mabel casă la Cosmata, în acelaşi timp cu fotbalul lui Billy — Fierbător John Lewis	— Să pun rufele la spălat — Să-l sun pe Brian Katzenberg în legătură cu e-mail-ul lui Ambergris Bilk — Febra dansului — ~~Să răspund la e-mail-urile mamei de la şcoală în legătură cu picnicul de Ziua Sportului~~ — Să găsesc formularul de fagot — Să-mi refac stabilitatea interioară — Să fac programare la dentist pentru Billy şi Mabel — ~~S-o sun pe mama (mama mea)~~ — Să aranjez să trimit înapoi la Net-a-Porter rochia pe care nu am purtat-o la petrecerea Talithei — Să merg la toaletă

2:45 p.m. Vedeţi. E mult mai bine!

2:50 p.m. Poate să mă duc la toaletă. Măcar termin cu o problemă.

2:51 p.m. Aşa. Acum am fost la toaletă.

2:55 p.m. Ooooh! Soneria de la intrare!

Am deschis uşa şi Rebecca, de peste drum, mi-a căzut în hol. Pe cap avea o diademă, sub ochi avea urme de mascara. Privea în gol şi-n mână strângea o listă şi o pungă de plastic plină cu sendvişuri cu ou.

— Vrei o ţigară? mi-a zis ea, cu o voce stranie, ca din altă lume. Nu mai pot.

Am coborât scările şi ne-am prăbuşit. Amândouă ne uitam în gol şi trăgeam din ţigări ca nişte birjari.

— Spectacolul anual latino, mi-a comunicat ea cu o voce ciudată, ca deconectată.

— Cadouri pentru personal, i-am ţinut isonul. Apocalipse zombie.

Apoi am izbucnit într-un acces de tuse, fiindcă n-am mai fumat o ţigară de cinci ani de zile, cu excepţia celor două pufuri de marijuana de la petrecerea Bărbatului cu Geacă de Piele.

— Cred că sufăr o cădere psihică în toată regula fără ca măcar o singură persoană să sesizeze asta, mi-a mărturisit Rebecca.

Dintr-odată, am sărit în picioare şi am stins ţigara cuprinsă de-o inspiraţie frenetică.

— Nu trebuie decât să împarţi problemele în sectoare, în funcţie de priorităţi. Uite! i-am zis şi i-am vârât sub nas fişa mea.

Rebecca s-a zgâit la ea, după care a izbucnit într-un hohot de râs ascuţit şi isteric. Parc-ar fi fost un pacient de la spitalul de nebuni.

Brusc, mi-a venit o idee.

— E o stare de urgenţă! am declarat agitată. E clar o stare de urgenţă. Odată ce starea de urgenţă a fost instituită, funcţionarea normală se suspendă şi nu trebuie să te aştepţi ca lucrurile să fie în regulă, trebuie doar să faci totul ca să depăşeşti situaţia.

— Minunat! a exclamat Rebecca. Hai să bem un păhărel. Doar unul micuţ de tot.

Nu băusem decât o jumătate de pahar şi deja totul mi se părea mai roz, când vecina mea a sărit în picioare şi-a anunţat:

— Fir-ar al dracului! Trebuie să iau copiii de la şcoală.

Şi-a fugit pe uşă, tocmai când Roxster mi-a trimis următorul SMS: „Jonesey, ai devenit groaznic de tăcută.”

Rebecca a reapărut fiindcă-şi uitase sendvişurile cu ou, iar eu mi-am amintit că trebuia şi eu să-mi iau copiii de la şcoală. Am fugit la etaj, apoi jos, căutând orezul expandat şi, în acelaşi timp, răspunzându-i lui Roxster: „Sunt doar confuză din cauza mesajului în care mi-ai zis că eşti confuz.”

3:30 p.m. Înapoi în maşină. Ah, la naiba, am uitat orezul expandat.

Aaahh, SMS de la Roxster!

„A fost doar un atac de panică. Să te sun diseară să discutăm, plăcinţica mea delicioasă?”

EL are un atac de panică?

Am sfârşit prin a mă grăbi de la maşină până la şcoală într-un fel de semi-mers-semi-alergare, complet lipsit de eleganţă. Numai că, pe la jumătatea drumului, un grup de turişti scandinavi m-au ales pe mine – din motive inexplicabile – ca să mă roage să le arăt drumul. Panicându-mă la gândul că scandinavii încercau să-mi fure din timp, mi-am văzut de drum cu hotărâre, explicându-le din mers şi prin gesturi pe unde să o ia.

Dumnezeule, mi-am dezamăgit ţara pentru că n-am fost ospitalieră cu nişte străini (deşi Scandinavia face parte din UE, nu-i aşa?)! Dar în ce hal a ajuns lumea dacă omul se teme azi mai mult că trecătorii îi pot fura timpul şi nu geanta?

9:30 p.m. Nici un telefon de la Roxster.
Of, Doamne, of, Doamne, o să mă sune ca să se despartă de mine fiindcă nu are o maşină a timpului!

10 p.m. Nu-mi place deloc când oamenii amână telefoanele, fiindcă ştii că fac asta pentru că trebuie să spună ceea ce tu nu vrei să auzi. Deşi Roxster oricum detestă telefoanele fiindcă eu vorbesc prea mult şi nu vreau să amân partea cu vorbitul până dimineaţă. Ah, sună telefonul! Roxster!

10:05 p.m.

— Oh, bună, draga mea.

Mama.

— Ştii că Penny Husbands-Bosworth a început să mintă în legătură cu vârsta ei – zice că are optzeci şi patru. E absolut ridicol. Pawl, îl ştii, bucătarul-patiser,

crede că face chestia asta numai ca toată lumea să-i spună ce tânără arată şi...

10:09 p.m. Am izbutit să închei conversaţia cu mama, dar acum mă simt vinovată şi mă mai şi gândesc că poate Roxster a sunat cât timp mama... Oooh! SMS!

10:10 p.m. Era de la Chloe.

„Vreau doar să fixez detaliile pentru weekend. Deci sâmbătă dimineaţă stau eu până când ajunge Grazina, apoi Grazina o s-o supravegheze pe Mabel cât mama lui Bikram îl duce pe Billy la petrecerea africană cu tobe, după care ajungem la petrecerea pe tema mitului antic de la Ezekiel (să mă ocup eu de foto cu mitul grecesc – vreun zeu/costum anume? Grecesc sau roman?). Apoi Grazina stă până duminică, la 5, îl lasă pe Billy la fotbal şi-o ia pe Mabel de la petrecerea Cosmatei, Construieşte-un-Urs, după care pe Billy. Eu intru în schimb la 5... Singura problemă e că trebuie să plec la 6 ca să mă duc la un eveniment t'ai chi cu Graham..."

Aaaaaaaaah! Când a devenit creşterea copiilor aşa de... de complicată? E ca şi când trebuie să-i menţii într-o stare permanentă de activitate şi fericire.

10:30 p.m. Brusc, m-au apucat nervii pe Roxster. Cred că el e de vină pentru colapsul întregului sistem disfuncţional şi socio-global al creşterii copiilor. „NENOROCITUL de Roxster! Eu şi Chloe am fost nevoite, din cauza lui Roxster, să aranjăm toată matricea asta complexă de toboşari africani şi urşi şi persoane în plus care să aibă grijă de copii, iar acum n-o să am unde să mă duc şi cu cine să mă văd şi asta din cauza lui Roxster. O să fiu ca... ca un CUC GIGANTIC, o fiinţă inutilă în propria mea casă şi TOTUL DIN CAUZA LUI ROXSTER!” – în mod convenabil, lăsăm însă la o parte faptul că eu fusesem cea care vrusese, în primul rând, să mergem într-o minivacanţă, care, firește, impunea soluţii pentru supravegherea copiilor.

10:35 p.m. Din impuls, i-am trimis lui Roxster un SMS absolut glacial, în care i-am comunicat: „Eşti atât de amabil încât să mă anunţi dacă mai doreşti sau nu să mergem în minivacanţă în acest weekend? Am o serie întreagă de probleme de rezolvat, dacă încă mai intenţionam să mergem.” – imediat am regretat însă mesajul, pentru că era complet non-*Zen şi arta de a te*

îndrăgosti şi avea un ton hidos, obsesiv şi răutăcios. Înţeleg perfect de ce Roxster are dubii: între noi e o diferenţă de douăzeci şi unu de ani, la care se mai adaugă şi adoptarea tonului obsesiv.

10:45 p.m. Mesaj spăsit de la Roxster.

„Te-aş anunţa, Jonesey, dar sunt puţin îngrijorat de ce se va întâmpla după."

Din impuls, i-am răspuns: „Dar minivacanţa e acum bătută în cuie şi e prima ocazie pe care o avem ca să plecăm undeva împreună şi să fim singuri. Şi-o să fie aşa de romantic şi... aşa mai departe."

Câteva minute de aşteptare – apoi un bip de SMS.

„Ei, la naiba! Dă-l încolo de atac de panică, iubito! Hai s-o facem!"

Uraaaa! Plecăm în minivacanţă.

11 p.m. Tocmai m-a sunat Talitha. Voia să vadă ce se întâmplă. Mi-a zis: „Ai grijă, draga mea. Odată ce prind să dea din colţ în colţ înseamnă că nu mai savurează momentul, ci încep să se gândească pe termen lung. Iar Roxster e mult prea tânăr ca să-şi dea seama ce greşeală dezastruoasă e asta".

Îmi vine să-mi astup urechile cu palmele şi să strig „Lalalala, nu-mi pasă. O singură viaţă are omu’. Plecăm în minivacanţă! Uraaaa!”

Joi, 6 iunie 2013

9:30 a.m. M-am întors de la şcoală. Mi-am deschis e-mail-ul ca să mă ocup de picnicul de Ziua Sportului şi-am explodat:

> Expeditor: Brian Katzenberg
> Subiect: E-mail forwardat
>
> Da, eşti concediată. Dar încă te vor în peisaj. Vor stabili o întâlnire cu noul scenarist. Asta e industria filmului!

Un nou scenarist? Deja? Cum de-au putut să găsească unul aşa de repede?

A măcănit telefonul.

Roxster: „Îmm, poţi să găseşti tu un loc unde să stăm, fiindcă eu nu reuşesc? Peste tot e rezervat.”

Am intrat imediat în acţiune. Disperată, am intrat pe secţiunea puburi la ţară de pe LateRooms.com, unde însă am descoperit că toate camerele erau rezervate.

Suntem ca Maria şi Iosif, fără cameră la han, numai că, în loc să fiu pe cale să-l nasc pe Fiul lui Dumnezeu, eu urmează să fiu lăsată baltă de Iosif.

10 a.m. Tocmai i-am trimis un SMS lui Tom, care mi-a răspuns după cinci minute.

„Pe LateRooms.com există o căsuţă în copac cu terasă, care ţine de hotelul Chewton Glen."

10:05 a.m. Ah. Tocmai am căutat căsuţa din copac. Costă 875 de lire pe noapte.

10:15 a.m. Uraaa! Am găsit o cameră într-un pub.

10:20 a.m. Ah, tocmai am sunat la pub. E vorba de Apartamentul Nupţial. I-am trimis SMS lui Roxster.

„Am găsit cameră pe malul râului în Oxfordshire."

„Eşti foarte, foarte inteligentă, iubito. Servesc mic dejun englezesc complet?"

„Da. Însă e o problemă."

„Care? E ori cu bacon, ori cu cârnaţi?”

„Nu. E... o s-o zic repede. E Apartamentul Nupţial.”

„Ştiam eu. Asta ai vrut tot timpul. Dar sigur servesc mic dejun englezesc complet?”

„*oftat* Da, Roxster.”

„Deci luăm trenul până în Oxford. Ne căsătorim repede acolo. Apoi mergem cu taxiul până la pub?”

„Da.”

„O să cumpăr un inel în pauza de prânz, când ies să-mi mănânc sendvişul.”

„Şişşşş. Sunt pe Net-a-Porter. Rochii: de mireasă.”

10:45 a.m. Nici un răspuns. Dumnezeule! Poate crede c-am vorbit serios?

Mi-am luat inima-n dinţi:

„Deci? Ce părere ai?”

Apoi m-am hotărât să-i ofer o portiţă de scăpare în caz că iubitul meu nu voia decât un cadru relaxant pentru marea despărţire.

„Sau am putea să mergem undeva, pe-aproape, să facem doar o excursie de o zi?”

Am aşteptat cu sufletul la gură...

„Jonesey, eu zic să mergem într-o minivacanţă în toată regula. Deja mi-o imaginez.”

„Apar şi eu prin închipuirile tale sau numai mâncarea?”

„*google-ind meniul* Sigur că apari şi tu, plăcinţica mea cu pui şi ciuperci.”

11 a.m. Dintr-odată mă simt uşoară şi ameţită de fericire. Am rezervat camera şi i-am trimis lui Roxster următorul mesaj: „Tocmai am sunat la pub şi mi-au zis că trebuie neapărat să prezentăm certificatul de căsătorie.”

O pauză lungă, apoi...

„Glumeşti, nu?”

„Roxster, eşti aşa de uşor de dus de nas.”

Minivacanţă sau despărţire?

Sâmbătă, 8 iunie 2013

Schimbul de SMS-uri cu Roxster McDuff n-a fost niciodată mai palpitant. Am făcut o grămadă de planuri

pentru călătorie, deci poate c-a fost vorba de o stare de incertitudine generată de articolul despre iubiţii-puştani al lui Ellen Boschup, iar acum Roxster trăieşte în PREZENT şi totul e în regulă.

În orice caz, aş face bine să-mi termin de împachetat lucrurile, altfel o să pierd trenul. Oooh, mesaj de la Roxster.

„Jonesey?”

Oare avea de gând să contramandeze?

„Da, Roxster?” i-am scris înapoi îngrijorată.

„*în genunchi* Vrei să fii soţia mea?”

M-am holbat la telefon. Ce se întâmpla?

„Roxster, chestia asta are legătură cu mâncarea din contractul prenupţial?”

„Acolo spune că, în fiecare duminică, mi se cuvine un mic dejun englezesc complet, cu ouă, bacon, ciuperci şi cârnaţi flambaţi. Te măriţi cu mine?”

Am analizat situaţia cu atenţie, apoi, suspectând un şiretlic, am scris:

„Chestia e că, dacă ne căsătorim, nu va părea că devin prea serioasă?”

„Nu ştiu. Eu nu m-am gândit decât la mâncare.”

Duminică, 9 iunie 2013

Minivacanţe – 1, partide de sex – 7, unităţi de alcool – 17, calorii – 15 892, greutate – 87,5 kilograme (inclusiv ceea ce mi se pare a fi un animăluţ cântărind 27 de kilograme)

Minivacanţa a fost raiul pe pământ. A fost ambrozie. Tot weekendul am ţinut-o cu gluma cu căsătoria. Vremea era călduţă, soarele strălucea şi era atât de minunat să fiu departe de zgomote şi de toate listele cu ce am de făcut acasă. Roxster a fost în culmea veseliei. Pubul era micuţ, aşezat într-o vale ascunsă, pe marginea unui râuşor. Apartamentul Nupţial se afla într-un hambar separat, era vopsit în alb, avea tavanul în pantă şi bârne din lemn nefinisat şi ferestre pe două dintre laturi, dintre care una se deschidea către priveliştea râuşorului şi a pajiştii de pe celălalt mal. Am încercat să-mi reprim amintirile legate de Apartamentul Nupţial în care stătusem după căsătoria mea cea adevărată, cu Mark. Dar am izbucnit în râs când Roxster m-a trecut în braţe peste prag, prefăcându-se că era cocoşat din cauza greutăţii mele, şi m-a aruncat în pat.

Ferestrele erau deschise şi nu se auzeau decât apa, păsărelele şi oile din depărtare. Am făcut sex leneş şi ca prin vis, după care am dormit puţin. Apoi ne-am plimbat de-a lungul râului şi-am descoperit o capelă foarte veche, unde ne-am prefăcut că ne căsătorim şi că vacile erau invitaţii. În cele din urmă, am ajuns la un alt pub, unde, ca să ne stingem setea, am băut prea multă bere, peste care am mai sorbit şi nişte vin. Nu s-a discutat nimic despre vreo despărţire. I-am spus lui Roxster că fusesem concediată din proiectul cu *Frunzele*, iar el a fost un dulce şi mi-a zis că toţi sunt nebuni, că nu-mi apreciază rarisima genialitate şi c-o să se ducă să-i bată cu braţele lui puternice. Apoi am mâncat atât de mult, încât abia dacă mai puteam să mă mişc. Aveam o chestie uriaşă în stomac... mă simţeam de parcă eram gravidă cu o creatură ciudată, cu mâini şi picioare foarte proeminente.

Am ieşit să ne plimbăm, ca să mai scăpăm de greutatea mâncării. Era o noapte cu lună plină şi, dintr-odată, mi-am adus aminte de Mabel: „Uite luna. Mă urmăreşte”. M-am gândit la Mark şi la toţi anii în care fusesem absolut sigură că el avea să fie întotdeauna

lângă mine, că viitorul nu-mi ascundea nici o suferinţă, ci că-mi aşternea înainte numai ani de trai împreună.

— Eşti bine, iubito? m-a întrebat Roxster.

— Mă simt de parc-aş fi mâncat un Bambi, i-am răspuns răzând, ca să mă eschivez.

— Eu mă simt de parc-aş vrea să te mănânc pe tine, mi-a spus Roxster.

Apoi mi-a cuprins umerii cu braţul şi totul a fost din nou bine. Am mai mers puţin de-a lungul apei, dar am ajuns într-o zonă mlăştinoasă şi-atunci am decis că era prea întuneric şi prea departe şi ne-am întors la pub, de unde am chemat un taxi.

Când am ajuns înapoi la camera noastră, ferestrele erau larg deschise, iar încăperea era invadată de aroma pomilor în floare şi de sunetul blând al râului. Din păcate însă, Bambi-ul pe care-l mâncasem era atât de uriaş încât n-am fost în stare decât să-mi trag dezabiéul pe mine şi să zac în pat, cu faţa în jos, simţindu-mă ca şi cum, între mine şi saltea, se crease o gaură enormă, în care stătea adăpostit Bambi. Apoi, din senin, un câine a început să latre, foarte tare, chiar sub fereastra noastră. Şi nu se mai oprea. Apoi, Bambi s-a relaxat uşor şi jenant, producând un pârţâit de proporţii.

— Jonesey! a exclamat Roxster. Ăsta a fost un pârţ?

— Poate doar un curent de aer minuscul de la Bambi, i-am răspuns sfioasă.

— Un curent de aer minuscul? A sunat mai mult ca un avion la decolare. Şi câinele a tăcut!

Ceea ce chiar aşa era. Dar apoi nenorocitul de câine s-a pus iar pe lătrat. Era ca şi când am fi locuit într-un ghetou de la periferia Leeds-ului.

— O să-ţi dau ceva, iubito, ca să nu te mai gândeşti la asta, mi-a spus Roxster.

Mmmm

Roxster: „Viaţa de om căsătorit e destul de plăcută, nu crezi, iubito?”

Hmmm. Bănuiesc că la mijloc e un şiretlic. Încă temătoare din pricina situaţiei confuzie/atac de panică.

Eu: „*pârţuri* Nu mă prinzi pe mine pe post de soţie drăgălaşă.”

Roxster: „*plâns în hohote*”

Eu: „*rânjet malefic* Sincer, eu nu m-am topit deloc după weekendul ăsta.”

Roxster: „Nici măcar un piculeţ?”

Eu: „Ei, poate doar puţin de tot, detectabil de ochiul uman numai prin folosirea unui pieptene de păduchi.”

Roxster: „Atunci a fost cea mai puţin plăcută ieşire din seria Jonesey/Roxster?”

Eu: „Dacă zic nu, iar faci un atac de panică?”

Roxster: „Acum, că suntem căsătoriţi, atacurile de panică mi-au dispărut complet.”

Eu: „Vezi?”

Roxster: „Crezi că e corect să-mi scriu în CV că lucrez în domeniul caritǎţii?”

Eu: „Vrei să spui căsătorindu-te cu mine?”

Roxster: „Da. Aş putea să zic că lucrez pentru Ajutaţi Bătrânii.”

Eu: „Las-o baltă.”

Roxster: „Of, Jonesey. Noapte bună, iubito.”

Eu: „Noapte bună, Roxster.”

Zăpadă sau petale de flori?

Marţi, 11 iunie 2013

60,3 kilograme, zile de când am primit orice fel de semn de la Roxster – 2, procentul din zi petrecut făcându-mi griji din cauza lipsei de comunicare cu Roxster – 95%, e-mail-uri privind legumele tocate pentru Ziua Sportului – 76, e-mail-uri spam – 104, numărul cumulat de minute pe care le-am întârziat la şcoală – 9, numărul de laturi ale unui pentagon (necunoscut)

2 p.m. O vreme foarte ciudată – e un frig de crapă pietrele şi nişte chestii mici şi albe se agită rotindu-se prin aer. Nu poate să fie zăpadă – suntem în iunie. Poate sunt petale de flori? Dar sunt aşa de multe.

2:05 p.m. Roxster nu m-a mai sunat şi nu mi-a mai trimis nici un SMS de duminică seara.

2:10 p.m. E zăpadă. Dar nu o zăpadă drăguţă ca aia de iarnă. E o zăpadă stranie. Probabil că lumea e pe cale să se sfârşească din cauza încălzirii globale. Cred că o să mă duc la Starbucks.

Deşi, la drept vorbind, ar trebui să găsesc un alt loc unde fac panini cu şuncă şi brânză. Asta ca protest la chestia cu eludarea taxelor. Deşi poate că protestul meu e lipsit de importanţă dat fiind că oricum lumea e pe cale să se sfârşească.

2:30 p.m. Mmm. Acum văd totul în culori mai vesele, pentru că mă aflu printre oameni, cafea, panini cu şuncă şi brânză, toţi strânşi la un loc ca să scape de frigul de-afară. Zăpada ciudată şi nefirească s-a oprit şi acum totul pare din nou normal. Pe bune! Nu ştiu de ce mi-am făcut atâtea griji. Cred că o să-i trimit un SMS lui Roxster. În fond, nici eu nu i-am mai trimis nici un mesaj de duminică seara, nu-i aşa?

„Ştii că un panini cu şuncă şi brânză are 493 de calorii?”

Roxster: „Ai o dimineaţă ocupată, iubito?”

Eu: „*scriind pe calculator* Umerii puternici ai lui Roxster sclipeau în lumina jucăuşă a soarelui ca nişte... umeri puternici.”

Roxster: „Dulcea mea, te-ai apucat să scrii în stilul Mills&Boon?”

Eu: „*calmă, continui să scriu* Un pârţâit enorm a izbucnit din fundul lui, care s-a cutremurat în aerul parfumat cu petale de flori... „

Roxster n-a răspuns. Ooh, SMS.

Era Jude.

„Am ajuns la a şaptea întâlnire cu Fotografuldeanimalesălbatice. Asta înseamnă că am o relaţie?”

Mesajul meu: „Da! Şi-o meriţi. Bravo ţie, fată!” – o expresie pe care n-o folosesc în mod curent, dar nu contează.

2:55 p.m. Roxster tot n-a răspuns. Detest situaţia asta. Sunt atât de confuză. Şi peste o jumătate de oră trebuie să iau copiii de la şcoală şi să fiu veselă. OK, am câteva minute la dispoziţie ca să mă ocup de e-mail-urile pentru Ziua Sportului.

Expeditor: Nicolette Martinez
Subiect: Picnicul de Ziua Sportului

Trimis de pe Sony Ericsson Xperia Mini Pro

Avem nevoie de mai multe lucruri pentru băieţii/părinţii din clasa noastră. Am completat numele părinţilor care s-au oferit deja voluntari.
Sucuri: Dagmar
Morcovi, ridichi şi ardei (roşii şi galbeni) feliaţi: ?
Sendvişuri: Arsuko Fujimoto
Chipsuri: Devora
Apă: ???
Fructe: ??
Mingiuţe de pepene şi căpşuni:?
Biscuiţi (fără nuci, vă rog!): Valencia
Saci de gunoi: Scheherazade
Anunţaţi-ne ce aveţi de gând să aduceţi.
Mulţumesc
Vă rog, să aducem cu toţii pături de picnic, dacă avem aşa ceva.

Mulţumesc, Nicolette

Expeditor: Vladlina Koutznestov

Subiect: Re: Picnicul de Ziua Sportului

Eu o să aduc fructe – probabil fructe de pădure şi felii de pepene.

Expeditor: Anzhelika Sans Souci
Subiect: Re: Picnicul de Ziua Sportului

Eu o să aduc morcovi feliaţi şi ridichi. Poate altcineva să aducă ardei roşii şi galbeni?

Anzhelika
PS Ar trebui ca unul dintre părinţi să aducă pahare de hârtie?

Farzia, mama lui Bikram, tocmai mi-a forwardat un e-mail pe care – într-o clipă de nebunie – i l-a trimis lui Nicolette.

Expeditor: Farzia Seth
Subiect: Re: Picnicul de Ziua Sportului

Crezi că avem cu toţii nevoie de pături pentru picnic – oare câteva nu ne ajung la toţi?

Şi cel pe care l-a primit ca răspuns de la Nicolette, împreună cu o notă de la Farzia, pe care scria „Împuşcă-mă acum!”.

Expeditor: Nicolette Martinez
Subiect: Re: Picnicul de Ziua Sportului

Sigur că nu. Cu toţii ar trebui să aducem pături pentru picnic.
Cu doi băieţi în şcoală, am ceva experienţă în domeniu!

Ameţită şi într-o stare de nici-că-mi-pasă, i-am scris Farziei „Fii atentă” şi am trimis următorul mesaj:

Expeditor: Bridget Billymum
Subiect: Re: Picnicul de Ziua Sportului

Eu aduc votca. O bem curată, fără alte amestecuri. Suntem de acord cu toţii?

Instantaneu, am primit înapoi un e-mail de grup.

Expeditor: Nicolette Martinez
Subiect: Re: Picnicul de Ziua Sportului

Bridget, NU e o idee bună să aduci votcă la Ziua Sportului. Şi nici ţigări. Poţi să te ocupi tu de ardeii roşii şi galbeni? Oare?

Feliaţi pe lung, ca să poată fi înmuiaţi în sosuri? E realmente o treabă foarte dificilă să organizezi picnicul de Ziua Sportului.

Ah, la naiba. În mijlocul întregii harababuri, dintr-odată, am depistat un e-mail din partea lui Imogen, de la Greenlight.

Expeditor: Imogen Faraday, Greenlight Productions
Subiect: Notele lui Ambergris

Dragă Bridget,

Aş vrea doar să mă asigur că ai primit notele pe scenariu de la Ambergris, pentru întâlnirea de mâine, la care o s-o cunoşti pe Saffron. Poţi să-mi confirmi că o să vii la întâlnire ca să-i dai lui Saffron notele tale la notele lui Ambergris?

Sper că nu eşti pe cale să-ţi tai venele, pentru că eu sunt.
Imogen x

Care întâlnire? Care note? Cine e „Saffron”?

Am căutat disperată prin talmeş-balmeşul de e-mail-uri despre fructele şi legumele pentru Ziua Sportului, cele de la Zombie Apocalypse, Ocado, ASOS, Net-a-Porter, Viagra Mexicană etc. şi apoi mi-am dat seama că trebuia să mă duc s-o iau pe Mabel.

4:30 p.m. Tot drumul spre casă, Mabel şi Billy s-au certat pe ideea că dacă un triatlon are cinci sporturi atunci cum se numeşte: Qvintatlon sau Pentatlon?

— Aşa e!

— Bu nu-i aşa.

M-am chinuit din greu să-mi dau seama câte laturi are un pentagon sau să-mi aduc aminte cum se spune cinci în latină şi am sfârşit aproape să buşesc maşina şi am urlat:

— Nu vreţi să tăceţi odată din gură?!

După asta, m-a cuprins o stare groaznică de vinovăţie, în vreme ce copiii au început să se contrazică cu privire la cele cinci sporturi, iar Mabel a decis că unul dintre ele e „măsurarea liniei”.

— Măsurarea liniei? a sărit Billy nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

La care Mabel a izbucnit în plâns şi-a zis:

— Ba ză jdtii că linia ze măzoară.

9:15 p.m. Tocmai am citit un articol în ziar, în care David Cameron povesteşte că tot timpul primeşte telefoane de la şefi de state, în timp ce copiii sunt pe bancheta din spate a maşinii, şi-şi aminteşte cum, odată, când vorbea cu primul ministru israelian, a fost nevoit să acopere microfonul telefonului cu mâna şi să şuiere „Nu vreţi să TĂCEŢI ODATĂ DIN GURĂ?”.

Deci iată că nu sunt singură.

Înnebunită

Miercuri, 12 iunie 2013

8 a.m. Aşa. Întâlnirea de la Greenlight este la nouă şi am izbutit s-o conving pe Chloe să ducă ea copiii la şcoală, iar eu o să îi iau.

8:10 a.m. Trebuie doar să mă spăl pe cap şi să mă îmbrac.

8:15 a.m. Dezastru. Rochia de mătase albastră e la spălătorie şi-am uitat s-o rog pe Chloe să-mi pregătească muntele de ardei roşii şi galbeni pentru mâine şi mai trebuie să mă spăl şi pe cap.

8:45 a.m. În autobuz, aproape să ajung la Greenlight. Mă simt ca un pui strâns în chingi. Sunt îndesată într-o rochie de seară neagră, singura haină curată şi oarecum potrivită pentru întâlnire pe care am putut s-o găsesc. În oglindă arătam OK, fiindcă rochia este tip corset, deci ţine totul strâns când stai la verticală şi imprimă o siluetă de clepsidră. E adevărat, partea de sus e din dantelă, dar mi-am pus pe deasupra sacoul à la *Grazia*, cu toate că acum fierb în suc propriu. Scopul a fost să creez un efect eclectic plăcut, în genul fiicei din *Baftă, Charlie*.

Cu toate astea, când mi-am surprins imaginea în vitrina unui magazin, am realizat că am un aspect aiuritor. Acum sunt în autobuz şi mi-am adus aminte şi că rochia-corset transformă statul pe scaun într-o tortură. Colăceii de grăsime ţi se înghesuie unii într-alţii ca o bucată de cocă frământată într-un mixer. În plus, întregul ansamblu dă un aspect de matroană, ceea ce e

ultimul lucru pe care l-aş izbuti, având în vedere că starea mea mentală ar fi mai autentic reprezentată de o plapumă, o buiotă şi Puffle One. Mai mult, părul mi s-a ridicat pe cap, într-un soi de pătrat ciudat, care seamănă cu coafurile mamei şi ale Unei. Arăt de parc-aş avea o pălărie.

Am izbutit să localizez şi să citesc peste noapte notele lui Ambergris Bilk, dar acum sunt total confuză, fiindcă *Frunzele din părul lui* par să se fi mutat, în opinia lui Ambergris, în Stockholm. Oare ea nu ştie că George a rămas pe cap cu iahtul din Hawaii după ce proiectul cu comedia a căzut? Şi oare George n-o să creadă că am încercat s-o conving pe Ambergris să mute acţiunea în Norvegia, iar ea a deghizat mişcarea plasând-o pe Hedda în Suedia? De fapt, o s-o rog pe Chloe să cumpere şi nişte Pimm’s, fiindcă altfel nu văd cum aş putea să depăşesc Ziua Sportului în condiţii de temperaturi sub-glaciale. Ahhh! SMS de la Roxster.

„Luăm cina astă-seară împreună?”

Cină? Astă-seară? Am stabilit noi că luăm cina astă-seară împreună? Of, la naiba, acum nu am bonă şi... mai bine să mă duc la întâlnire.

3 p.m. Întâlnire de coşmar. „Saffron” s-a dovedit a fi noul scenarist, care, fireşte, are douăzeci şi şase de ani şi tocmai a scris episodul pilot al unui serial – *Fetele* combinat cu *Urzeala tronurilor* şi cu *The Killing* – care urmează să fie „pescuit” de HBO (înainte – m-am gândit eu cu o atitudine ne-budistă, plină de speranţă duşmănoasă – să „pice”). M-am simţit ca o intrusă stânjenitoare îmbrăcată-cu-rochie-de-seară-şi-sacou-şi-cu-o-coafură-ciudată-semănând-cu-o-pălărie. Apoi, din greşeală, am pus piciorul scaunului pe geantă, care, fără să ştiu, conţinea acum maşina de făcut zgomot din sacoşa de petrecere a lui Billy, de la reuniunea africană cu tobe. Maşina a scos un râgâit prelung. Nimeni n-a râs, cu excepţia lui Imogen.

Figura de deschidere a lui Saffron a constat în a aşeza manuscrisul pe masă, în faţa ei, şi a zice cu un rânjet:

— Se poate să greşesc eu, dar *Hedda Gabler* nu se scrie, de fapt, cu un singur b? *Gabler?* Nu *Gabbler*? Şi nu e scrisă de Ibsen, ci nu de Cehov?

Toată lumea m-a fixat cu privirea, iar eu am bolborosit ceva despre ironia anti-intelectualistă. În acelaşi timp mă gândeam ce relaxant avea să fie să iau cina cu Roxster şi să râd despre toate astea. Aproape că

i-aş fi răspuns cu următorul SMS: „Nu ştiam că încă mai luăm cina împreună astă-seară.” Dar mi s-a părut că ar fi sunat ca un reproş, aşa că, imediat ce atenţia tuturor s-a concentrat asupra teoriilor greţoase ale lui Saffron cu privire la modalităţile de a-mi DISTRUGE capodopera, i-am scris pe furiş: „Plăcintă de pui, la mine?”

Roxster: „Mmmmmmmmmmmmmmmmmm. Pe la 8:30?”

Imediat am regretat că zisesem „plăcintă de pui”, fiindcă nu aveam nici plăcintă de pui, nici mijloacele să pregătesc o plăcintă de pui. De asemenea, probabil că aveam picioarele păroase, dar nu puteam să verific fiindcă eram încă în întâlnire. Eram prea slăbită, deprimată şi uluită ca să mă implic în discuţia despre Stockholm versus Hawaii, aşa că n-am zis decât că poate ar trebui „s-o lăsăm pe Saffron să scrie o primă versiune” şi să vedem „cum iese pe pagină”. La care George a trebuit să fugă ca să urce în avionul cu destinaţia Albuquerque.

7:30 p.m. Îhh. Am fugit acasă de la şedinţă, reuşind, pe drum, să cumpăr un munte de ardei roşii şi verzi, pentru că galbeni nu aveau, şi o plăcintă de pui, de la standul

ultra-costisitor de delicatese, după care am izbutit să iau şi copiii de la şcoală la timp.

În maşină, Billy mi-a zis:

— Mami?

— Da, i-am răspuns nesigură, chinuindu-mă să evit un biciclist care tocmai îmi sărise în faţă.

— Duminică e Ziua Tatălui. Am făcut felicitări.

— Şi noi, a intervenit Mabel.

Imediat ce-am putut, am parcat maşina şi am oprit motorul. M-am şters pe faţă cu mâinile, m-am frecat la ochi pentru o secundă, apoi m-am întors către ei.

— Pot să văd felicitările?

Copiii s-au căutat în ghiozdane. Felicitarea lui Mabel reprezenta o familie cu un tătic, o mămică, o fetiţă şi un băieţel. Desenul lui Billy era încadrat într-o inimă şi era cu un băieţel care se joacă împreună cu tatăl lui. Dedesubt scria „Tati”.

— Putem să i le trimitem lui tati? m-a întrebat Mabel.

Când am ajuns acasă, am scos toate fotografiile în care copiii erau cu Mark – Billy îmbrăcat într-un costumaş, identic cu al lui Mark, amândoi stând unul lângă celălalt, cu aceeaşi expresie pe feţe şi cu aceeaşi atitudine, cu o mână în buzunarul de la pantaloni. Mark

ţinând-o în braţe pe Mabel, imediat după ce-o născusem. Fetiţa arăta ca o jucărie în salopetă. Am vorbit despre tati, le-am spus că sunt sigură că tati ştie ce facem şi că ne iubeşte în continuare. După care am ieşit şi am pus felicitările în cutia de poştă.

Mabel scrisese pe plic *„Tati. Cer. Spaţiu.”* După ce că deja mă simţeam vinovată pentru toate cele, acum mă mai învinovăţeam şi pentru traumatizarea poştaşului.

Pe drumul spre casă, Billy a zis:

— Aş vrea să trăim şi noi într-o familie normală, ca a Rebeccăi.

— Aia nu e o familie normală. Ei niciodată...

— Finn se joacă la Xbox în timpul săptămânii! mi-a spus Billy.

— Ne putem uita acum la *SpongeBob*? a sărit Mabel.

Amândoi erau foarte obosiţi. Au adormit imediat după baie.

8 p.m. Roxster o să ajungă într-o jumătate de oră. O să fac o baie şi-o să mă spăl din nou pe cap, o să mă machiez şi mai trebuie să încerc să găsesc ceva de îmbrăcat, ceva potrivit pentru o seară petrecută cu

persoana care ori se va despărţi de mine, ori va produce un inel de logodnă.

8:10 p.m. În cadă acum. Ahhh! Telefonul.

8:15 p.m. Am sărit din cadă, m-am înfăşurat într-un prosop şi-am înşfăcat telefonul. De la celălalt capăt am auzit vocea profundă şi plină de forţă a lui George, de la Greenlight.

— OK. Suntem pe pistă, în Denver. Ascultă, azi a fost bine, dar nu vrem să-ţi pierzi... Santa Fe.

— Dar e în Stockholm! am zis eu, realizând că nu băgasem plăcinta de pui în cuptor.

— Stai puţin, ne dăm jos din avion... nu vrem să-ţi pierzi vocea.

La ce se referea George? Nu mi-am pierdut vocea. Nu-i aşa?

— Stockholm? No, mă transfer către Santa Fe.

Vorbea cu mine acum sau cu stewardesa?

— Deci. Vrem să Hedda în continuare.

„Să Hedda în continuare?” Ce naiba poate să însemne asta? Poate că George vorbea cu pilotul.

— Nu, scuze, am vrut să zic Albuquerque.

— George! am urlat. Nu trebuie să mergi la Albufeira?

— Cum? CUM?

Legătura s-a întrerupt.

8:20 p.m. Tocmai dădusem fuga jos, ca să bag plăcinta de pui în cuptor, când a început să-mi sune telefonul fix.

— OK. Ce-ai zis cu Albufeira?

Era tot George.

— A fost o glumă, i-am răspuns, chinuindu-mă să deschid plăcinta de pui cu dinţii. Nu pot să mă concetrez pe ce zici, pentru că tu întotdeauna eşti într-un avion sau în alt mijloc de transport. Chiar nu putem să discutăm calm, DOUĂ minute, stând pe loc undeva? am spus, îndesându-mi telefonul sub bărbie, deschizând uşa cuptorului cu o mână, iar cu cealaltă aruncând înăuntru plăcinta. Nu pot SĂ LUCREZ când tu alergi tot timpul de colo-colo! Trebuie să mă concentrez.

Brusc, George şi-a schimbat vocea, adoptând un ton pisicesc, senzual şi liniştitor, pe care nu-l mai auzisem niciodată.

— OK, OK. După părerea noastră, eşti un geniu. După călătoria asta, o să fiu la birou tot timpul, da? Tu nu trebuie decât să reintroduci acea voce specială a

Heddei, pe care o adorăm, în replicile Heddei pe care le scrie Saffron. Şi o să-ţi ofer toată atenţia mea. Şi-o să fiu calm.

— OK, bine, am zis înnebunită, întrebându-mă dacă aveam vreme să glazurez plăcinta înainte să-mi usuc părul.

8:40 p.m. Uf! Slavă Domnului că Roxster întârzie puţin. Totul e în regulă. Părul îmi arată normal. Plăcinta de pui nu doar că e în cuptor, dar am şi GLAZURAT-o cu ou bătut, ca să dau plăcuta impresie că totuşi am gătit ceva. Jos totul arată bine şi am aprins şi lumânări, iar cămaşa de mătase mi se pare OK, adică nu cred că arată ca o cămaşă de târfă, pentru că, în fond, eu şi Roxster facem sex de luni şi oricum toate celelalte haine sunt fie la spălat, fie prea inconfortabile. Dumnezeule, sunt aşa de obosită! O să trag doar un puişor de somn, de câteva minute, pe canapea.

9:15 p.m. Ahhhh! E 9:15 şi Roxster nu-i aici. Oare am dormit şi n-am auzit soneria?

Tocmai i-am trimis SMS lui Roxster.

„Am adormit. N-am auzit soneria?”

„Jonesey, îmi pare aşa de rău. A trebuit să ies cu colegii la un curry, după program, iar acum autobuzele merg foarte încet. Ar trebui să ajung cam în 10 minute.”

M-am holbat la mesaj, ameţită. Un curry? Autobuze încete? Colegi? Roxster nu zicea niciodată „colegi”. Şi cum rămânea cu plăcinta de pui? Ce se întâmpla?

9:45 p.m. Roxster tot n-a venit. I-am scris: „Ora estimativă de sosire?”

Roxster: „Cam peste 15 minute. Îmi pare foarte rău, iubito.”

Ziua sportului

Joi, 13 iunie 2013

61,6 kilograme (nenorocita de plăcintă de pui, plus glazura de ou), unităţi de alcool – 7 (luând în considerare seara trecută), mahmureli – 1 (cataclismică), temperatura – 90 de grade, ardei tăiaţi – 12, biluţe de pepene consumate – 35, riduri apărute peste zi – 45, de câte ori am folosit cuvântul „băşină” în SMS*-urile trimise lui Roxster – 9 (nedemn)*

M-am trezit la prima oră crezând că totul e OK, apoi, dintr-odată, am întrezărit vârful aisbergului care a fost dezastrul din seara trecută. Soneria de la intrare a sunat la 10 p.m., moment în care m-am parfumat şi am deschis uşa îmbrăcată aproape în nimic altceva decât în cămaşa cea albă.

Roxster a zis „Mmmmm, arăţi aşa de bine” şi-a început să mă sărute şi m-a tot sărutat până am ajuns jos. Am mâncat plăcinta de pui şi-am băut sticla de vin roşu pe care o adusese el. Apoi mi-a spus să mă întind pe canapea şi să mă relaxez, până spală el vasele. L-am privit, gândindu-mă ce minunat e totul, dar având încă mici dubii legate de ce şi cum izbutise să mănânce un curry şi o plăcintă de pui, fără să se simtă sau să arate ca şi când ar fi înghiţit un Bambi. Apoi iubitul meu s-a apropiat şi a îngenuncheat la picioarele mele.

— Am ceva să-ţi spun.

— Ce anume? l-am întrebat, zâmbindu-i somnoroasă.

— Nu i-am mai spus asta niciodată unei femei. Sunt topit după tine, Jonesey. Sunt sincer şi realmente topit după tine.

— Oh, am murmurat, uitându-mă la el ca o nebună, cu un ochi închis şi unul deschis.

— Şi dacă n-ar fi diferenţa de vârstă, a continuat el, aş fi acum în genunchi în faţa ta. Pe bune. Eşti cea mai grozavă femeie pe care am cunoscut-o vreodată şi-am iubit fiecare minut pe care l-am petrecut împreună. Dar pentru tine e altfel, fiindcă tu ai copiii, iar eu nu mi-am aranjat viaţa. Relaţia noastră nu merge nicăieri. Trebuie să întâlnesc pe cineva de vârsta mea şi nu pot să fac asta dacă nu pot să fac asta. Se înţelege ce vreau să spun?

Poate că dacă aş fi fost mai puţin obosită, aş fi încercat să discut cu el ca lumea, dar aşa, imediat am intrat în modul Ghidul Femeii şi m-am lansat într-un discurs voios din care a reieşit că *fireşte* că el are dreptate! Că *trebuie* să-şi găsească pe cineva de vârsta lui! Dar că a fost minunat pentru amândoi şi că amândoi am învăţat atât de multe şi am crescut atât de mult!

Roxster mă fixa cu o expresie chinuită.

— Dar mai putem să fim prieteni? m-a întrebat el.

— Normal, m-am repezit să-i răspund cu mare veselie.

— Şi crezi că o să putem să ne întâlnim fără să ne smulgem hainele de pe noi?

— Fireşte! am exclamat cu voioşie. Oricum, fugi! Trebuie să mă duc la culcare. Mâine e Ziua Sportului!

L-am condus până la uşă cu un zâmbet jovial înţepenit pe faţă, după care, în loc să mă comport normal, adică să-i dau un SMS Rebeccăi şi s-o rog să vină până la mine sau să-i sun pe Talitha, Tom, Jude sau pe oricine altcineva, eu m-am băgat în pat şi am bocit două ore, până când am adormit. Iar acum – ah, la naiba – e 6 a.m., copiii se vor trezi într-o oră, iar eu trebuie să duc legume tocate şi doi copii la Ziua Sportului, pe o căldură toropitoare, absolut nefirească, având la bord o sticlă de vin roşu şi patru ore de somn.

6 p.m. Am izbutit să îndes totul şi pe toată lumea în maşină la timp, să conduc până la terenul de sport şi apoi să dau totul şi pe toată lumea jos din maşină, prefăcându-mă că sunt un soldat angajat într-un război combinat cu Dalai Lama. Billy şi Mabel uitaseră de trauma Zilei Tatălui şi erau teribil de veseli. Imediat au fugit să se joace cu prietenii lor, uitând – din fericire – şi de mama lor aflată în plină cădere nervoasă.

Totuşi, din păcate, în timpul acţiunii de etalare a păturilor de picnic şi a legumelor tocate, sus-numita mamă în plină cădere nervoasă a fost cuprinsă brusc de o furie ne-Zen îndreptată împotriva lui Roxster, care era cauza căderii nervoase, şi i-a trimis un SMS aiuritor şi usturător, care suna cam aşa:

„Roxster. A fost băşinos de manipulativ şi de egoist din partea ta să faci ceea ce ai făcut aşa cum ai făcut aseară, asta după ce te-ai prefăcut că te căsătoreşti cu mine şi după ce mi-ai mâncat plăcinta de pui GLAZURATĂ şi poţi să-ţi bagi plăcinta de pui şi un mic dejun englezesc complet şi curry-ul în fund şi să te băşeşti de unul singur, băşinos egoist ce eşti.”

M-am întrerupt pentru scurt timp ca să le torn, plină de amabilitate, din sticla gigantică de Pimm’s Farziei şi celorlalte mame.

„În clipa de faţă nu ai la cine să te gândeşti în afară de BĂŞINOASA ta persoană şi tot ce pot să-ţi zic este că, atunci când o să faci un copil cu o... o *Saffron*, care probabil că n-o să poată să-şi permită o bonă cu normă întreagă, o să ai un mic şoc. Şi dacă primeşti prin SMS un discurs cu spume la gură te face să te simţi prost, atunci

e foarte bine. Fiindcă şi eu mă simt prost, iar eu sunt la BĂŞINOASA DE ZIUA SPORTULUI!”

Apoi m-am întors către grup, făcând câteva comentarii flatante asupra deliciosului picnic. După care mi-am luat din nou telefonul, cu un zâmbet de scuză, care voia să sugereze că sunt o afaceristă foarte ocupată şi importantă şi nu o femeie care-i trimite pârţuri prin SMS iubitului-puştan care, fără drept de apel, mi-a dat papucii fiindcă sunt prea bătrână.

Telefonul mi-a vibrat.

Roxster: „În apărarea mea, pot să spun că, deşi abia ce mâncasem un curry, aseară nu am tras nici o băşină.”

Eu: „Ei, tocmai ce-ţi trimit cea mai GIGANTICĂ BĂŞINĂ CU EXTRA DUHOARE direct din curu’ meu de la Ziua Sportului. Deci pregăteşte-te.”

M-am uitat repede după copii – Billy alerga de colo-colo ca un nebun, împreună cu un grup de băieţi, iar Mabel şi o altă fetiţă îşi transmiteau cu veselie tot felul de replici răutăcioase – şi am revenit la SMS-uri.

Roxster: „Cum adaugi duhoare la o băşină? Mănânci repede un păstârnac?”

Eu: „Îţi petreci seara cu un NENOROCIT DE BĂŞINOS.”

Roxster: „Tocmai m-am băşit într-un taxi şi i-am zis să mă ducă la terenul de sport al şcolii generale.”

Eu: „Ei, da, probabil că de-acum şi-a luat şi zborul la ce viteză au băşinile tale.”

— Te simţi bine susţinând activităţile sportive?

Era domnul Wallaker, care *rânjea* de-a binelea uitându-se în jos, la iPhone-ul meu. Tocmai încercam să mă ridic, ceea ce, din cauză că stătusem pe genunchi atât de mult timp, a implicat o prăbuşire în patru labe, când s-a auzit bubuind pistolul de start pentru prima cursă.

În acea fracţiune de secundă, am văzut cum faţa domnului Wallaker a îngheţat, iar mâna i-a fugit la şold ca şi când ar fi vrut să scoată o armă. I-am văzut trupul puternic încordându-se sub bluza de sport, muşchii obrazului flexându-se şi ochii alergându-i pe toată suprafaţa terenului de sport. În vreme ce concurenţii din cursa oul-şi-lingura o porneau într-o alergare împleticită, profesorul a clipit, ca şi când şi-ar fi venit în fire, apoi a aruncat o privire scurtă şi jenată împrejur, ca să se asigure că nimeni nu-i sesizase reacţia.

— Totul e în regulă? i-am zis, cu o ridicare de sprânceană, în încercarea de a-i imita obişnuita atitudine de superioritate.

Ceea ce însă e posibil să nu-mi fi reuşit în totalitate dat fiind că stăteam încă în patru labe.

— Sigur, mi-a răspuns Wallaker, privindu-mă direct cu ochii lui albaştri şi reci. Am doar o mică problemă cu... lingurile.

Apoi s-a răsucit pe călcâie şi-a pornit-o în pas alert către linia de sosire a concursului oul-şi-lingura. M-am uitat după el. Ce fusese asta? Oare omul era nebun sau nemulţumit de viaţa lui banală şi-o populase cu fantezii în stil Bond? Sau poate că era genul ăla de persoană care se îmbracă în costum de Oliver Cromwell şi merge, în weekenduri, să se lupte în bătălii simulate?

Activităţile sportive erau în plină desfăşurare, aşa că am lăsat telefonul de-o parte şi am dat să mă concentrez.

— Haide, Mabel, am zis. E săritura în lungime a lui Billy.

În timp ce i se măsura săritura, Billy a început să ţopăie şi să chiuie de fericire.

— Ţi-am zis eu, fir-ar al naibii! a exclamat Mabel.

— Ce? am întrebat-o.

— Că se face măsurarea liniei la Kwintoflon.

— Da, e o categorie sportivă din ce în ce mai populară.

Era domnul Wallaker şi, aţinându-se în spatele lui, o femeie ciudată, ca din altă lume, pe care nu o mai văzusem niciodată.

— Aş putea să primesc şi eu o picătură de Pimm’s?

Tipa era îmbrăcată într-o rochie albă, croşetată, care părea scumpă, şi pantofi cu toc înalt, cu nişte *chestii* aurii pe ei. Chipul ei avea însă o expresie uşor stranie, în genul celei pe care o dobândesc persoanele care şi-au făcut operaţii estetice şi care, atunci când te priveşti în oglindă, e în regulă, dar în secunda în care începi să-ţi mişti faţa, devine anapoda.

— Pimm’s? i-a zis ea domnului Wallaker. Dragule?

„DRAGULE?” Asta să fie oare NEVASTA domnului Wallaker? Cum naiba?

Domnul Wallaker părea anormal de tulburat.

— Bridget, ea e... ea e Sarah. Stai liniştită, mă ocup eu de Pimm’s, tu du-te la Billy, mi-a şoptit el.

— Haide, Mabel, am zis, în vreme ce Billy, alergând ca un căţeluş exuberant, cu cămaşa şi eşarfa fluturându-i în vânt, a venit şi şi-a îngropat capul în rochia mea.

În timp ce ne strângeam lucrurile, înaintea decernării premiilor, soţia ciudată şi beată a domnului Wallaker s-a apropiat din nou, cu paşi nesiguri.

— Pot să mai primesc nişte Pimm’s? a bolborosit ea.

A început chiar să-mi placă de ea. Întotdeauna e drăguţ să întâlneşti pe cineva care se poartă mai urât decât tine.

Apoi tipa mi-a zis, uitându-se la mine cu ochii ei surprinşi:

— Mulţumesc. Nu întâlnesc prea des persoane de vârsta ta care să mai aibă faţa adevărată.

„Persoane care să mai aibă faţa adevărată?” În timpul decernării premiilor, nu m-am putut abţine să nu repet fraza asta. „Persoane de vârsta ta care să aibă faţa adevărată?” Ce voia să spună? Că îndrăzneam să ies în lume fără să mă fi botoxat? Dumnezeule, Dumnezeule! Poate că Talitha avea dreptate. Urma să mor de singurătate fiindcă sunt atât de ridată. Nu mă mai miram că Roxster îmi dăduse papucii.

După ce premiile au fost înmânate, iar Billy şi Mabel erau preocupaţi de prietenii lor, am intrat în clădirea clubului, ca să-mi revin. Mergând într-acolo, îngrozită şi demoralizată, m-am oprit în faţa unui afiş prins la avizier:

EXCURSIE LA HASTING PENTRU PERSOANELE PESTE 50 DE ANI

Şi altul:

CLUBUL PERSOANELOR PESTE 50 DE ANI

În fiecare luni, de la 9:30 la 12:30

Bingo
Băuturi
Tombolă
Excursii cu autocarul
Masa de Crăciun
Ceai dansant
Sprijin şi consiliere

Mi-am introdus pe furiş, în iPhone, numărul pentru Sprijin şi Consiliere, apoi, cu paşi poticniţi, am intrat în toaletă şi m-am privit în oglindă, în lumina crudă şi necruţătoare a becului fără abajur. Soţia domnului Wallaker avea dreptate. Chiar în clipa aia, pielea din jurul ochilor mi se transforma într-o masă de riduri; pielea de pe bărbie şi maxilar mi se lăsa, cea de pe gât arăta ca la curcani, iar riduri-marionetă îmi fugeau de la gură înspre bărbie, ca la Angela Merkel. În timp ce mă holbam la propria-mi imagine, aproape că mi-am văzut părul transformându-se într-un permanent strâns şi grizonat. Până la urmă s-a întâmplat. Am devenit o femeie bătrână.

Marele îngheţ

Marţi, 18 iunie 2013

61,6 kilograme (inclusiv 450 de grame de botulism)

În fond, multe persoane îşi injectează Botox, nu-i aşa? Nu e ca şi când ţi-ai face un lifting.

— Exact, mi-a zis Talitha când mi-a dat numărul. E ca şi cum te-ai duce la dentist!

Am coborât în susbsolul din Harley Street simţindu-mă ca şi când m-aş fi dus să fac un avort ilegal.

— Nu vreau să arăt ciudat, am zis, încercând să înlocuiesc imaginea soţiei domnului Wallaker cu aceea a Talithei.

— Nu, mi-a răspuns ciudatul doctor de Botox, care avea un accent străin. Prea multe oamenii arătat ciudat.

Am simţit o senzaţie de înţepătură în frunte.

— Acum o să faceam gura ta. O să te placă la nâbunie. Dacă tu nu faceam gura, faţa ta începeam să cadeam şi arătat nefârâcit. Ca Regină.

M-am gândit la asta. Şi s-ar putea să fie adevărat. Regina chiar arată deseori ca şi când ar fi nefericită sau nemulţumită deşi probabil că nu e. Poate că şi Regina ar trebui să-şi injecteze nişte Botox!

Am ieşit afară clipind în soarele de pe Harley Street şi făcând tot soiul de grimase aşa cum mă îndemnase doctorul.

— Bridget!

M-am uitat peste drum, speriată. Era Woney, nevasta lui Cosmo.

În timp ce ea traversa grăbită, eu am clipit nedumerită. Woney arăta... altfel. Oare să-şi fi pus... extensii? Avea acum o coamă cam cu vreo cincisprezece centimetri mai lungă decât la petrecerea Talithei. Şi coama nu era grizonată, ci avea o nuanţă de şaten-închis. Iar în locul obişnuitei ţinute de ducesă, cu guler înalt, pe gât, Woney adoptase acum o rochie cambrată, de culoarea piersicii, cu un decolteu superb, care-i punea în evidenţă talia. Şi era cocoţată pe tocuri.

— Arăţi fantastic, i-am spus.

Woney mi-a zâmbit.

— Mulţumesc. A fost... ei bine, ce mi-ai zis anul trecut, când ne-am întâlnit la un pahar, la Magda. Şi-apoi, după petrecerea Talithei, mi-am zis... şi Talitha m-a sfătuit unde să mă duc să-mi fac părul şi... să-mi injectez nişte Botox, dar să nu-i sufli o vorbă lui Cosmo. Şi ţie cum îţi merge, cu tânărul tău? Am stat şi eu lângă unul la prânzul de caritate. E absolut minunat să flirtezi niţel, nu-i aşa?

Ce puteam să-i spun? Dacă i-aş fi mărturisit că tânărul meu mi-a dat papucii fiindcă sunt prea bătrână ar fi fost ca şi când le-aş fi comunicat trupelor noastre, în

tranşeele din Primul Război Mondial, că probabil nemţii o să câştige.

— Un bărbat tânăr are *toate* avantajele din lume. Arăţi fabulos.

Şi Woney a plecat legănându-se pe tocuri şi chicotind. Pot să jur că, la două după-amiaza, era puţin beată.

Ei, măcar tot a ieşit ceva bun din toată povestea asta, mi-am bolborosit singură. Şi Botoxul ei arăta grozav, aşa că poate şi al meu o să arate la fel!

Vineri, 21 iunie 2013

Consoane pe care mai sunt capabilă să le pronunţ – 0

2:30 p.m. Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule! Se întâmplă ceva foarte ciudat cu gura mea. Mi se umflă pe dinăuntru.

2:35 p.m. Tocmai m-am uitat în oglindă. Mi s-au bombat buzele. Gura mi-e toată umflată şi oarecum paralizată.

2:40 p.m. Tocmai m-au sunat de la şcoală în legătură cu lecţiile de fagot ale lui Billy, iar eu nu pot să vorbesc ca lumea. Nu-mi prea ies P-urile, B-urile sau F-urile. Ce mă fac? O să mă chinui aşa trei luni de zile.

2:50 p.m. Au început să-mi curgă bale. Nu pot să-mi controlez gura, aşa că saliva mi se scurge pe la colţuri ca şi când aş fi – în mod ironic, dat fiind că obiectivul meu era să arăt mai tânără – o „victimă” a unui atac cerebral internată într-un azil de bătrâni. Trebuie să mă tot tamponez cu un şerveţel.

2:55 p.m. Am sunat-o pe Talitha şi-am încercat să-i „expflic”.

— Dar n-ar trebui să-ţi facă aşa. Du-te înapoi. S-a întâmplat ceva. Probabil că e o reacţie alergică. O să-ţi treacă.

3:15 p.m. Trebuie neapărat să mă duc la şcoală. Dar o să fie bine. O să-mi înfăşor o eşarfă în jurul gurii. Oamenii nu sesizează anumite părţi ale interlocutorului, ei văd întregul.

3:30 p.m. Am luat-o pe Mabel, cu o eşarfă înfăşurată în jurul gurii, de parc-aş fi Războinicul Mascat. În maşină, recunoscătoare, mi-am scos broboada şi m-am răsucit în scaun pentru obişnuita şi complexa acţiune de contorsionare a trupului care are drept ţel prinderea centurii. Cel puţin, Mabel n-a observat nimic. Îşi morfoleşte fericită gustarea.

3:45 p.m. Ahhh, traficul e îngrozitor. Oare de ce oamenii conduc SUV-urile astea enorme prin Londra? E ca şi cum, odată urcaţi la volan, li se pare că sunt călare pe un tanc şi toată lumea trebuie să se dea la o parte din...

— Mami?

— Da, Mabel.

— Ai gura ciudată.

— Oh, am răspuns, evitând, cu succes, consoanele.

— De ce ai gura aşa ciudată?

Am încercat să spun „fiindcă”, dar în loc de asta mi-a ieşit o pufăială de genul:

— Pfiindfcă amf...

— Mami, de ce vorbeşti ciudat?

— E-nf ordfine, Bfafel, mă dfoare pfuţin gula.

— Ce-ai zis, mami?

— Totul e bine, fata mea, am izbutit să rostesc.

Vedeţi, dacă reuşesc să-mi reduc discursul la vocale, sunete guturale şi consoane şâşâite, e-nf ordfine!

4 p.m. Mi-am înfăşurat din nou eşarfa în jurul gurii, am luat-o de mânuţă pe Mabel cea îngrijorată, şi ne-am dus la Generală.

Billy juca fotbal. Am încercat să-l strig, dar cum să spun „Bfpilly”?

— Ei, am dat să-l strig. Illy!

Billy şi-a ridicat scurt privirea, apoi şi-a văzut de joc.

— Illy!

Cum să-l scot de pe terenul de fotbal? Se simţeau atât de bine alergând de colo-colo, dar nu puteam să-l las mai mult de cinci minute.

— ILLYYYYYY! am zbierat.

— Totul e în regulă?

M-am întors. Era domnul Wallaker.

— Fular? Ţi-e frig? Mie nu mi se pare prea frig, a zis el, frecându-şi palmele ca şi când ar fi vrut să verifice temperatura generală.

Era îmbrăcat cu o cămaşă albastră, gen om de afaceri, şi-i simţeam prin ea trupul suplu şi enervant de antrenat.

— Bdentist.

— Poftim?

Mi-am luat repede broboada de pe gură, am zis din nou „bdentist” şi mi-am aşezat broboada la loc. În ochii profesorului am văzut o scânteie scurtă de amuzament.

— Gura lu’ mami e ciudată, a spus Mabel.

— Biata mami, a zis domnul Wallaker, aplecându-se către Mabel. Ce s-a întâmplat cu pantofii tăi? Ţi i-ai pus invers?

Dumnezeule! Fusesem atât de preocupată de trauma indusă de Botox, că nici nu băgasem de seamă. Domnul Wallaker îi schimba pantofii lui Mabel, cu mare eficienţă.

— Billy nu vrea să vină, l-a informat Mabel cu vocea ei profundă şi guturală, privindu-l cu o expresie gravă.

— Da?

Domnul Wallaker a revenit la verticală.

— Billy, a strigat el cu autoritate.

Billy a ridicat ochii speriat.

Profesorul i-a făcut semn din cap să vină, la care Billy, ascultător, a pornit-o în pas săltat către poartă.

— Mama ta te aştepta. Şi tu ştiai asta. Data viitoare când mama te aşteaptă, să vii imediat. Ne-am înţeles?

— Da, domnule Wallaker.

Apoi profesorul s-a întors către mine.

— Eşti bine?

Dintr-odată, în mod îngrozitor, am simţit că mi se umplu ochii de lacrimi.

— Billy. Mabel. Mama voastră a fost la dentist şi nu se simte bine. Acum. Vreau să fiţi o mică domnişoară şi un mic domn şi să vă purtaţi frumos cu ea.

— Da, domnule Wallaker, i-au răspuns amândoi, ca nişte păpuşi automate, strecurându-şi mânuţele într-ale mele.

— Foarte bine. Şi, doamnă Darcy?

— Da, domnule Wallaker?

— Eu, în locul tău, n-aş mai face asta. Arătai foarte bine înainte.

Când am ajuns pe strada noastră, am realizat brusc că mersesem cu maşina pe pilot automat şi că ajunsesem acasă fără să observ nimic.

— Mami?

— Da? am răspuns gândind „Ştiu, copiii ştiu, stăm pe nisipuri mişcătoare, iar mama lor e o pumă ratată şi

Botoxată, o idioată care o să producă un accident, care habar nu are ce face, ce-ar trebui să facă sau cum ar trebui s-o facă, iar ei, copiii, o să fie luaţi de cei de la Protecţia Copilului şi...”

— Dinoazurii au sânge rece?

— Da. Ubf, nu? am zis, în timp ce parcam maşina.

Oare au sângele rece?

— Vfreau să şpun, ce şunt ei? Şunt repftile sau ca fiudlfinii?

— Mami, cât o să mai vorbeşti aşa?

— Putem să mâncăm spaghete bolognese? a întrebat Mabel.

— Da, i-am răspuns, parcând maşina în faţa casei.

În casă era cald şi intim şi, curând, spaghetele bolognese (semi-preparate, cumpărate de la supermarket şi probabil conţinând carne de cal, dar totuşi) bolboroseau pe aragaz. Copiii stăteau pe canapea şi ascultau desene-animate-americane-enervante-în-care-actorii-vorbesc-cu-voci-piţigăiate-şi-isterice, dar, cu toate astea, erau dulci foc. Lăsând spaghetele cu cal, m-am aşezat lângă ei, i-am strâns în braţe şi mi-am îngropat faţa îngheţată în părul lor ciufulit şi-n pielea lor catifelată. Le simţeam inimioarele bătând şi mă

gândeam cât de norocoasă sunt doar pentru că-i am pe ei.

După o vreme, Billy a ridicat capul.

— Mami, a şoptit el dulce, cu o privire îndepărtată în ochi.

— Mbffff? am murmurat eu, cu inima plină de iubire.

— Au luat foc spaghetele.

Vai de mine. Lăsasem spaghetele într-o cratiţă, cu bucăţelele uscate sprijinite în unghi, într-o parte, având intenţia să le amestec după ce restul se va fi înmuiat, dar, nu ştiu cum, cratiţa se mişcase şi conţinutul luase foc.

— Aduc extinctlorul, a anunţat Mabel calmă, ca şi când astfel de incidente aveau loc în fiecare zi.

Ceea ce, fireşte, nu e cazul.

— Nuuu! am urlat eu scoasă din minţi.

Am înşfăcat un prosop de bucătărie şi l-am aruncat peste cratiţă, numai că prosopul a luat şi el foc şi alarma de fum s-a declanşat.

Din senin, am simţit un şuvoi de apă rece curgând. Când m-am întors, l-am văzut pe Billy care turna o cană cu apă rece peste foc. Acţiunea lui a stins flăcările şi a

lăsat pe aragaz un dezastru fumegos. Puştiul rânjea încântat.

— Acum putem să le mâncăm?

Mabel părea şi ea extrem de fericită.

— Putem să coacem nişte bezele moi?

Aşadar (după ce Billy a închis alarma), am copt beflele moi. În foc. În şemineu. Şi a fost una dintre cele mai frumoase seri ale noastre.

La asta sunt buni prietenii

Sâmbătă, 22 iunie 2013

61,6 kilograme, calorii – 3844, pachete de mozzarella rasă consumate – 2, iubiţi – 0, posibilitatea de a avea iubiţi – 0, unităţi de alcool combinate consumate de mine şi prietenii mei – 47

— Ei, măcar nu mai e o Virgină Renăscută, a zis Tom. Mai curând opusul, după părerea mea. E un fel de Nimfomană Renăscută. Cu faţa îngheţată. S-a terminat vinul?

— Mai e în frigider, am zis şi m-am ridicat în picioare. Dar vezi tu...

— Tom, taci din gură, dragule, l-a certat Talitha. Faţa lui Bridget arată foarte, foarte bine acum că nu-i mai curg balele.

— Esenţial e că trebuie să-i treacă de iubitul-puştan, a decis Jude, care ÎNCĂ se mai vedea cu Fotografuldeanimalesălbatice.

— Nu e numai asta, ci..., am încercat eu să intervin.

— E vorba de ego-ul ei, ego-ul ei e în joc.

Tom pretindea că vorbeşte cu vocea profesionistului, dar era complet beat.

— Nu e o respingere. O persoană care trece de la o extremă la alta în felul ăsta nu te respinge. E doar prinsă într-o luptă între inima şi mintea ei şi...

— Bridget, eu te-am avertizat: o femeie nu trebuie niciodată, NICIODATĂ să se îndrăgostească de un iubit-puştan, l-a întrerupt Talitha. Femeia trebuie să-şi păstreze controlul, astfel dinamica întregii relaţii se transformă într-un dezastru. Îţi interzic să mai iei legătura cu el. Tom, dragule, vrei să-mi pregăteşti un pahar cu un strop de votcă, multă gheaţă şi un pic de apă minerală?

— N-o să mai ia el legătura cu mine. I-am trimis, prin SMS, un adevărat delir despre băşini, i-am spus prietenei mele.

— În primul rând, a zis Talitha, el o să ia din nou legătura cu tine, fiindcă felul în care s-a retras a fost ca o explozie, nu ca un scheunat şi, în al doilea rând, tu NU trebuie să reiei legătura cu el, pentru că atunci o să se ajungă la scheunat. Odată ce un bărbat ţi-a dat papucii, a-l primi înapoi este un semn de lipsă de respect faţă de propria persoană şi de disperare, iar el n-o să facă ALTCEVA decât să-şi bată joc de tine.

— Dar Mark m-a primit înapoi şi...

— Roxster, a intervenit Tom, nu e Mark.

Auzind cuvintele prietenului meu, am izbucnit într-un hohot înfundat.

— Of, Doamne, a spus Jude. Trebuie să-i găsim pe cineva şi asta cât mai repede. O să-i fac un cont pe OkCupid. Ce să-i trec la vârstă?

— Nu, nu face asta, i-am zis plângând. Trebuie să Accept Pedeapsa, cum scrie în *Zen şi arta de a te îndrăgosti.* Trebuie să fiu pedepsită. Mi-am neglijat copiii şi...

— Copiii sunt bine! Ai înnebunit. Unde ţi-e fişierul iPhoto?

— Jude, a sărit Tom, las-o în pace, las-o în seama mea. Sunt un pprofeşionist. Eu. Sunt doctor în psicolosofie.

A urmat un moment de tăcere.

— Vă mulţam, a continuat Tom. Într-o relaţie, ai de-a face cu şase chestii. Fantezia lor despre tine. Fantezia lor despre relaţie, fantezia lor despre ei, fantezia lor despre fantezia ta despre ei înşişi şi – câte au fost? Ah. Fantezia lor despre... eişi!

Apoi Tom s-a ridicat plin de măreţie şi s-a deplasat calm, deşi destul de împleticit, până la frigider, de unde s-a întors cu un pachet de butoni de ciocolată şi o sticlă de Chardonnay. După care a scos din buzunarul hainei un pachet de Silk Cut.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodatăăăăăă! a declamat el. Acum deşchide gura şi ia-ţi medicamentule. Bravio, fetiţă bună!

Când m-am trezit de dimineaţă, eram cuibărită în pat împreună cu o selecţie de jucării de pluş, un exemplar din *Thelma şi Louise* şi un bilet de la cei trei prieteni ai mei, pe care scria: „Noi o să te iubim întotdeauna.”

Cu toate astea, când mi-am luat telefonul, am găsit şi un mesaj de la Jude cu numele de utilizator şi parola de la OkCupid.

Golul care se cască

Luni, 24 iunie 2013

61,2 kilograme, SMS*-uri de la Roxster – 0, e-mail-uri de la Roxster – 0, apeluri telefonice de la Roxster – 0, mesaje vocale de la Roxster – 0, postări pe Twitter de la Roxster – 0, mesaje pe Twitter de la Roxster – 0*

9:15 p.m. Copiii dorm. DUMNEZEULE, SUNT AŞA DE SINGURĂ! Mi-e dor de Roxster. Acum că m-am trezit la realitate şi mi-am dat seama că Mark e, în continuare, mort, că în continuare copiii mei nu au tată şi toate celelalte chestii complicate şi de nerezolvat, pur şi simplu, mi-e dor de Roxster. E atât de ciudat să treci de la o totală apropiere la... nimic. Golul virtual e deplin. Căsuţa cu SMS-uri este goală. Nici un e-mail de la Roxster. Fostul meu iubit nu mai postează nimic pe

Twitter. Pe pagina lui de Facebook nu pot să intru fiindcă asta ar însemna să-mi fac cont pe Facebook, ceea ce, sunt conştientă, ar echivala cu o sinucidere emoţională şi apoi să-i cer să fim prieteni pe Facebook şi să descopăr grămezi de fotografii în care să-l văd pupându-se cu tipe de treizeci de ani. Am recitit vechile mesaje şi e-mail-uri. N-a mai rămas nimic, absolut nimic, din Roxby McDuff.

Niciodată nu m-am gândit cât de mult a însemnat Roxster pentru mine, fiindcă am fost budistă şi-am trăit în prezent. Nu mi-am dat seama că ne construiserăm un mic univers al nostru: pârţurile, vomele, glumele despre mâncare şi puburile noastre favorite şi penisul crustaceului. De fiecare dată când se întâmplă ceva amuzant vreau să-i trimit SMS lui Roxster. După care, realizez, în lumina rece şi cutremurătoare a amintirilor, că pe Roxster nu-l mai interesează toate chestiile mele haioase, pentru că, indubitabil, află tot soiul de detalii haioase legate de viaţa unei alte persoane, care are douăzeci şi trei de ani şi căreia îi place Lady Gaga.

10 p.m. Tocmai m-am băgat în pat. În patul meu rece, gol şi plicticos. Când o să mai fac din nou sex şi când o

să mă mai trezesc lângă cineva atât de tânăr şi de frumos ca Roxsterrrrrrrrrrr?

10:05 p.m. Să-l ia naiba cu nenorocitul lui de curry! Nu-mi mai pasă absolut deloc de Roxster. Phui! N-a fost decât un mâncător de curry... un gigolo cu caş la gură! L-am şters din lista de contacte, n-o să mai corespondez cu el, n-o să-l mai văd şi nici n-o să mai cer să-l văd vreodată în toată viaţa mea. Roxster e anulat.

10:06 p.m. Dar îl iubeeeeeeesssssc.

Marţi, 25 iunie 2013

Numărul de SMS*-uri răutăcioase inventate cu scopul de a i le trimite lui Roxster în cazul în care Roxster îmi trimite vreun* SMS *– 33*

9:15 p.m. DUMNEZEULE, SUNT AŞA DE SINGURĂ! Mă tot gândesc că poate Roxster o să-mi dea un SMS să mă invite să bem ceva şi tot inventez răspunsuri imaginare cu ton superior:

„Îmi pare rău, cine sunteţi?”

„Îmi pare rău, dar mă tem că asta m-ar împiedica să mă întâlnesc cu persoane pe măsura maturităţii mele emoţionale, a vieţii mele sociale glamouroase şi a ţinutelor mele stilate de designer.”

Sau:

„Dar dacă o tipă de treizeci de ani se întâmplă să treacă pe lângă noi în mijlocul întâlnirii, iar tipei respective îi plac pârţurile şi voma?”

Miercuri, 26 iunie 2013

9:15 p.m. DUMNEZEULE, SUNT AŞA DE SINGURĂ!

9:16 p.m. Tocmai mi-a venit o idee fantastică! O să-i trimit un SMS Bărbatului cu Geacă de Piele!

9:30 p.m. Schimbul de SMS-uri a sunat cam aşa:

Eu: „Bună! Ce mai faci? Nu te-am mai văzut de ceva vreme. Ai chef să ne întâlnim să povestim ce s-a mai întâmplat?”

10:30 p.m. Bărbatul cu Geacă de Piele: „Bună. Mă bucur că mi-ai dat semn. În ceea ce mă priveşte, au intervenit multe schimbări, începând cu faptul că... mă însor peste două săptămâni! Dar, dacă vrei, putem să ne întâlnim înainte.”

Joi, 27 iunie 2013

9:15 p.m. DUMNEZEULE, SUNT AŞA DE SINGURĂ! Poate o să-l sun pe Daniel să vedem dacă nu vrea să mă scoată el în oraş şi să mă binedispună!

11 p.m. Daniel n-a răspuns. Ceea ce e anormal pentru el. Poate că şi Daniel e, în prezent, pe cale să se însoare.

Vineri, 28 iunie 2013

3 a.m. Billy tocmai a venit la mine în pat, plângând. Cred că a avut un coşmar. M-a luat în braţe, încins şi transpirat cum era, şi s-a lipit de mine:

— Am nevoie de tine, mami.

Şi chiar aşa e. Amândoi au nevoie de mine. Nu au pe nimeni altcineva. Iar eu nu-mi pot permite să intru într-un astfel de dezastru, în încercarea mea de a umple un gol cu bărbaţi cretini. Haide, trebuie să-ţi revii!

7 a.m. M-am trezit somnoroasă şi m-am uitat la Billy, care era absolut superb pe perna mea. Am început să râd înfundat, amintindu-mi cum m-am lamentat şi mi-am plâns de milă din cauza lui Roxster. „Când o să mă mai trezesc din nou lângă cineva atât de tânăr şi de frumos?”

Vedeţi? Simplu! M-am trezit lângă cineva chiar mai tânăr şi *mai* frumos.

Exact aşa cum sunt

Vineri, 28 iunie 2013 (continuare)

10 a.m. Încep să-mi fac griji din cauza lui Daniel. În ciuda, mă rog, Daniel-ismului lui, de când a murit Mark, de fiecare dată când l-am căutat, m-a sunat imediat înapoi. Ooh! Telefonul.

10:30 a.m. Uitasem de teleconferinţa cu George, de la Greenlight, Imogen şi Damian.

— Aşa – te vei bucura să afli că suntem cu toţii în birou, a început George. Acum fii atentă.

Pe fundal s-a auzit o plescăitură.

— Dacă vorbeşti cu Saffron despre pagini, nu trebuie să-i zici nimic pe ideea că nu eşti absolut încântată de treaba cu Stock...

— George? am intervenit suspicioasă. Unde eşti şi ce e cu plescăiala aia?

— Sunt în birou. E doar... nişte cafea. OK. Ambergris a adoptat faza cu Stockholm-ul, aşa că...

Întâi s-a auzit un chiţăit straniu, cauciucat şi umed, apoi un plescăit de proporţii – vreau să zic ca şi când ceva uriaş ar fi căzut în apă –, după care un strigăt înfundat şi apoi nimic.

— În regulă! a spus Imogen. Să vedem ce s-a întâmplat acolo şi te sunăm noi după aceea.

11 a.m. Tocmai am sunat-o pe Talitha ca să văd dacă ea a mai vorbit cu Daniel în ultima vreme.

— Dumnezeule, mi-a răspuns prietena mea. N-ai aflat?

Chestia e că Daniel a avut întotdeauna tendinţe adictive, care s-au înrăutăţit pe măsură ce a îmbătrânit. A fost o perioadă când toată lumea spunea „Sunt aşa de îngrijorat din cauza lui Daniel”, dar totul pe un ton critic, fiindcă omul se comporta la petreceri din ce în ce mai scandalos. Diverse femei glamouroase au încercat să-l „repare”, până când, în cele din urmă, Daniel a fost făcut pachet şi trimis la o clinică din Arizona, de unde s-a întors proaspăt la faţă şi cu o expresie uşor ruşinată. Din câte ne puteam da noi seama, era bine. Dar se pare că o despărţire recentă, de o altă tipă glamouroasă, l-a catapultat într-o stare de nebunie ameţitoare, care l-a

împins să dea iama prin întreg conţinutul barului său de cocktailuri, în stilul anilor 1930. Iar asta într-un singur weekend. A fost găsit într-o stare dezastruoasă, lunea trecută, de doamna care îi face curat, iar acum se află la dezintoxicare în acelaşi spital unde am mers şi eu la Clinica de Obezitate.

Dumnezeule, Dumnezeule, iar eu i-am lăsat pe Billy şi Mabel să stea la el peste noapte.

11:30 a.m. Imogen tocmai m-a sunat înapoi. Se pare că George, în loc să fie în biroul personal, bând cafea, aşa cum pretinsese, era, de fapt, pe o şalupă de pe fluviul Irrawaddy, unde se retrăsese fugind din casa lui lacustră şi luxoasă, în stil indigen, „ca să aibă semnal”. Nu se ştie cum exact, dar valurile produse de o şalupă de viteză i-au destabilizat mica ambarcaţiune, iar George a fost proiectat în apele mâloase ale fluviului Irrawaddy. Fiind urmat, la scurtă vreme, de iPhone.

George era în regulă, dar pierderea iPhone-ului era catastrofică. M-am decis să-i las pe cei de la Greenlight să gestioneze rezultatul acestei întâmplări şi să merg să-l văd pe Daniel.

2 p.m. Tocmai m-am întors. Înfricoşător. Spitalul St Catherine’s e un amestec vizual uluitor de închisoare victoriană, cabinet medical din anii 1960 şi Yemen. Am rătăcit pe-acolo, ameţită, până când am găsit secţia corectă, de la magazinul de cadouri i-am cumpărat lui Daniel ziare şi o felicitare cu o raţă pe care scria „Rămâi pe linia de plutire”, pe care am adăugat cu pixul „Ticălos nenorocit”, după care, din impuls, am scris şi înăuntru: „Oriunde mergi şi orice faci, eu o să te iubesc întotdeauna.” N-aveam de gând să-i dau lui Daniel un impuls de validare, însă îmi închipuiam că toată lumea avea să vină şi să-l certe.

Secţia cu pricina era „sub cheie”. Am apăsat pe butonul verde. Într-un târziu, o doamnă cu burka şi-a făcut apariţia şi mi-a dat drumul înăuntru.

— Aş dori să-l văd pe Daniel Cleaver.

Mi s-a părut că nu recunoaşte numele. Probabil că era doar unul dintre cele trecute pe clipboard.

— Acolo şi la stânga. Primul pat după draperie.

I-am recunoscut geanta şi haina lui Daniel, dar patul era gol. Oare prietenul meu fugise? Am început să fac puţină ordine, apoi o siluetă stranie, ca de vagabond, a

apărut lângă mine, îmbrăcată în pijama de spital din bumbac, nerasă, cu părul ciufulit şi un ochi înnegrit.

— Cine eşti? a zis el suspicios.

— Eu sunt, Bridget!

— Jones! a exclamat el, ca şi când i s-ar fi aprins o luminiţă.

Dar becul s-a stins la fel de repede şi Daniel s-a îndreptat împleticit către pat.

— Puteai măcar să-mi spui că vii. M-aş fi aranjat şi eu puţin.

Prietenul meu s-a aşezat şi a închis ochii.

— Prostuţule, i-am zis.

Daniel mi-a căutat mâna. Scotea un sunet foarte ciudat.

— Ce s-a întâmplat? De ce nu poţi să respiri?

În ochi i s-a aprins o luminiţă, o frântură din vechiul Daniel.

— Păi, Jones, chestia e că, mi-a zis, trăgându-mă către el, la drept vorbind, am cam făcut-o lată cu băutul. Am dat pe gât cam tot ce-am găsit. Extrem de încântat, m-am repezit asupra a ceea ce-am crezut că e o sticlă cu *crème de menthe*, ştii, chestia aia verde, şi-am băut-o toată pe nerăsuflate.

Pe chipul lui Daniel a apărut acel familiar rânjet melancolic.

— S-a dovedit a fi detergent de vase lichid, Fairy.

Amândoi am început să ne cutremurăm de râs. Ştiu că situaţia era potenţial tragică, însă era şi destul de haioasă. Apoi însă Daniel a dat să se înece, a început să scoată un sunet şuierat, iar din gură au prins să-i iasă balonaşe. Acum înţelegeai exact ce se întâmplase. E ca atunci când termini detergentul sub formă de tablete şi crezi că nu-i o idee rea să pui în maşina de spălat vase din ăla lichid, numai că inovaţia ta umple maşina cu spumă.

Asistenta a alergat şi a rezolvat situaţia. Apoi Daniel a luat felicitarea şi-a deschis-o. Pentru o secundă, am crezut c-o să izbucnească în plâns, apoi Daniel a aruncat-o la loc, pe măsuţă. Chiar în clipa aceea, în încăpere a apărut o blondă glamouroasă, cu picioare lungi.

— Daniel, a zis blonda, într-un fel care m-a făcut să vreau să-mi flutur părul şi s-o umplu cu păduchi. Uită-te la tine! Ar trebui să-ţi fie ruşine. Trebuie să încetezi.

Apoi blonda a pus mâna pe felicitare.

— Ce-i asta? E de la tine? m-a întrebat ea pe un ton acuzator. Vezi, asta e problema lui! Toţi ticăloşii ăştia de prieteni: „Dragule şi bătrâne Daniel”. E ca şi cum i-aţi aproba comportamentul.

— Ar fi mai bine să plec, am spus, ridicându-mă.

— Nu, Jones, nu pleca, a zis Daniel.

— Ah, *te rog*, a pufnit blonda, tocmai când Talitha a intrat pe uşă, cu un coş plin de cadouri comestibile, învelit în celofan şi decorat cu o fundă mare. Vezi? Vezi? a continuat glamouroasa. Exact la asta mă refer.

— Şi CE vrei să spui cu asta... drăguţă? a întrebat-o Talitha. CINE eşti tu exact şi CE legătură are treaba asta cu tine? Eu îl cunosc pe Daniel de douăzeci de ani şi m-am culcat cu el, cu pauze, în mare parte din timpul ăsta...

Aproape c-am izbucnit într-un „Poftim??”. Talitha se culca cu Daniel când şi eu mă culcam cu Daniel? Dar apoi mi-am zis „Ce rost are?”.

M-am scuzat şi am plecat, gândindu-mă că, în fond, după o anume vârstă, oamenii vor face ce vor face, iar tu poţi să-i accepţi aşa cum sunt sau nu. Totuşi, nu eram sigură dacă să mai las vreodată copiii în grija lui Daniel. Cel puţin, până când se va întoarce de la clinica de

dezintoxicare sau va fi capabil să facă deosebirea clară între o furculiţă şi o perie de păr.

Să înfruntăm muzica şi ceaiul dansant

Sâmbătă, 29 iunie 2013

Tocmai ce-o pornisem spre Hampstead Heath, că am fost nevoiţi să ne întoarcem, fiindcă afară era ca şi când cineva ne-ar fi deşertat în cap o găleată uriaşă cu apă. Vara asta, vremea a fost dezgustătoare. Ploaie, ploaie şi iar ploaie şi un ger de să crape pietrele. E ca şi când vara NU ar mai exista. E absolut intolerabil.

Duminică, 30 iunie 2013

Aahhh! Dintr-odată, s-a încălzit de-ţi fierb creierii. Nu avem nici cremă cu factor de protecţie solară, nici pălării şi e mult prea cald ca să stăm afară. Cum să ne

descurcăm în arşiţa asta de neîndurat? E absolut intolerabil.

Luni, 1 iulie 2013

6 p.m. Aşa! Trebuie să încetez să-mi mai plâng de milă ca nu cumva să ajung să beau din greşeală detergent de vase Fairy. Sfârşitul anului şcolar se apropie, cu matricea lui cotropitoare de piese de teatru, excursii cu şcoala, zile petrecute în pijama, e-mail-uri despre cadourile pentru profesori (inclusiv unul foarte strict, de la Nicolette cea Perfectă, care atrage atenţia tuturor să dea bani pentru voucherele de la John Lewis şi să nu mai cumpere, în mod individual, lumânări Jo Malone) şi – generând cel mai irealizabil număr de e-mail-uri – concertul de vară al lui Billy! Billy o să cânte „I'd Do Anything", melodia din *Oliver!*, ca solist la fagot. Concertul a fost organizat de domnul Wallaker, care pare acum să includă jumătate din catedra de muzică în preluarea lui în stil militar, şi urmează să fie susţinut la

apusul soarelui, pe domeniul Capthorpe House, un conac de pe A11.

Probabil că domnul Wallaker va fi îmbrăcat în costum de Oliver Cromwell, iar soţia lui, cea cu „mă bucur să cunosc o persoană cu o faţă adevărată”, îşi va fi injectat încă doi litri şi jumătate de umplutură, ca să sărbătorească evenimentul. Uuups, bagă sabia în teacă, domnişoară Limbă-Ascuţită. Trebuie să mai citesc din *Cartea Budismului*: „Nu suntem proprietarii casei noastre, ai copiilor noştri şi nici măcar ai propriului trup. Toate acestea ne sunt date pentru o perioadă scurtă de timp, iar noi trebuie să le tratăm cu grijă şi respect.”

Oh, nu! Tot n-am apucat să le fac programări la dentist lui Billy şi Mabel. Cu cât las timpul să treacă, cu atât mă părăseşte curajul, fiindcă e evident că, de-acum, dinţii copiilor mei sunt plini de găuri şi amândoi vor ajunge să facă figuraţie în *Piraţii din Caraibe.* Şi totul va fi din vina mea.

Dar, măcar, îmi tratez propriul trup ca pe un templu. Merg la Zumba.

8 p.m. Tocmai m-am întors. De obicei, ador orele de Zumba, cu cuplul de tineri spanioli, bruneţi şi cu părul

lung, care conduc „numerele” cu rândul, fluturându-şi părul, tropăind furioşi ca nişte armăsari şi purtându-ne pe noi într-o lume în care se regăsesc cluburi de noapte din Barcelona sau, posibil, de pe coasta bască, şi tabere ţigăneşti luminate de focuri şi populate cu indivizi de naţionalităţi necunoscute.

Dar, săptămâna asta, încântătorul duo a fost înlocuit de o femeie aiuritoare, cu o coamă blondă, care aduce cu Olivia Newton-John în *Grease.* Mişcări de Zumba erotico-sexuale erau asociate, în mod ciudat, cu un rânjet vesel şi hotărât, ca şi când tipa ar fi vrut să spună „Totul e în regulă. Nu e nimic sexual sau murdar în chestia asta”.

În plus, femeia zâmbăreaţă ne-a obligat să facem nu doar mişcări de rotaţie a braţelor, ci şi unele în stil „să scuturăm apa imaginară de pe mâinile ude”. Ca să nu mai pomenesc de „exploziile de stele”. În vreme ce fantezia mea cu clubul de noapte catalan se prăbuşea asemenea unui castel din cărţi de joc, privind în jur, am realizat că întreaga clasă era alcătuită nu din ţigani tineri şi sălbatici, ci dintr-o adunătură de femei pe care membrii unei societăţi patriarhale neluminate, dominată de bărbaţi, le-ar fi descris ca fiind „de vârstă mijlocie”.

Am sentimentul, din ce în ce mai pregnant, că însuşi conceptul de a merge la ore de Zumba s-ar putea să fie legat de încercarea de a retrăi zilele demult apuse în care posibilităţile sexuale erau reale – aşa după cum se demonstrează la St Oswald’s House: chiar şi acolo, Zumba a înlocuit în totalitate conceptul de „ceai dansant”.

M-am împleticit pe trepte, până la etaj, unde am dat cu ochii de imaginea, oarecum enervantă, a lui Chloe cea înaltă şi slabă-fără-Zumba, care ţinea copiii în braţe, precum Madonna lui Leonardo da Vinci, şi le citea *Vântul prin sălcii.* Cei mici au ridicat privirea încântaţi, aşteptându-se la obişnuitul spectacol post-Zumba, în care eu mă târăsc pe scară, cu faţa în flăcări şi în pragul unui atac de cord.

Imediat după plecarea lui Chloe, Billy şi Mabel au abandonat *Vântul prin sălcii*, ca să mă împungă să purced la jocul hilar care constă din aruncatul pe scări al lucrurilor din coşul de rufe murdare. Până când am izbutit să-i bag la somn, să curăţ voma rezultată din prea multă agitaţie etc., eram aşa de obosită încât mi-am îndesat în gură două crochete uriaşe de curcan (reci) şi o felie de opt centimetri de tort cu banane. Şi m-am decis

ca, pe cât de curând posibil, să mă înscriu la un curs adevărat de salsa sau meringue, fiindcă, de fapt (inconştient), ceea ce mă interesează pe mine este forma cea mai pură de dans latino. Merengue, am vrut să spun. Nu meringue[6].

Intrarea pe on-line

Marţi, 2 iulie 2013

60,3 kilograme (mulţumesc, Zumba/ceai-dansant), website-uri de întâlniri amoroase investigate – 13, profile citite – 87, profile atrăgătoare citite – 0, profile alcătuite – 2, numărul de relaţii dezastruoase pe care Jude le-a format on-line – 17, numărul de relaţii promiţătoare pe care Jude le-a format online – 1 (încurajator)

11 p.m. Jude, care CONTINUĂ să iasă cu Fotografuldeanimalesălbatice, tocmai a trecut pe la mine, după ce copiii au adormit. E hotărâtă să mă facă să intru pe on-line.

[6] Meringue este denumirea specializată folosită de bucătarii profesionişti pentru bezele.

Am urmărit-o clicăind pe site-uri de întâlniri romantice cu o frenezie mesianică şi alcătuind liste: „Scufundător”, „Îi place Hotel Costes”, „A citit *Un veac de singurătate*” – da, sigur.

— Vezi, Bridge, trebuie să-ţi faci notiţe, altfel, când le trimiţi mesaje, poţi să-i încurci.

— Nu-ţi vine niciodată să – mă rog –, să renunţi? am întrebat-o.

— Nu, altfel aş fi ajuns să sug bomboane pe băţ cu o privire pierdută.

Am realizat, jenată, că luasem o bomboană pe băţ şi o tot vâram şi o scoteam din gură.

— Bridge, chestia e că ăsta e un joc al procentelor.

Jude, care spărsese „cupola de sticlă” a lumii financiare, e, presupun, obligată să vadă lucrurile în termenii ăştia.

— Nu-ţi poţi permite să iei nimic ca pe ceva personal. O să ţi se tragă clapa, o să dai de oameni care cântăresc o sută paisprezece kilograme şi care au postat fotografii cu altcineva. Însă, cu destulă experienţă – şi talent! – o să separi grâul de neghină.

După asta, am intrat într-un potpuriu Greatest Hits al rebuturilor on-line, prin care Jude trecuse deja, cu

succes, ca să-l descopere pe Fotografuldeanimalesălbatice: Bărbatulumiliriisexuale (desigur!), Bărbatulcăsătoritcucopil – care a scos-o pe Jude în oraş, a sărutat-o, după care a inclus-o pe lista unui SMS global prin care anunţa că nevastă-sa a născut – şi Bărbatulsăritorcuparaşutaşidesignergrafic – care s-a dovedit a fi, într-adevăr, designer grafic, dar şi un musulman devotat, care nu credea în ideea de a face sex înainte de căsătorie, însă, în mod bizar, era înnebunit să-şi petreacă weekendurile dansând dansuri populare englezeşti.

— Şi undeva, a continuat Jude, undeva acolo, în lume, dând doar un clic, vei ajunge acasă.

— Dar cine să vrea o mamă singură, de cincizeci şi ceva de ani, cu doi copii mici?

— Uită-te şi tu, mi-a spus prietena mea, înscriindu-mă pentru o perioadă de probă gratuită pe SingleParentMix.com. Sunt doar oameni normali, ca tine şi ca mine. Nu sunt nişte ciudaţi. Trec că ai patruzeci şi nouă.

Pe monitor a apărut o coloană cu fotografii reprezentând bărbaţi necunoscuţi, cu ochelari cu rame

subţiri şi cămăşi cu guler dublu, dungate, care atârnau peste pliurile revărsate ale burţilor.

— Arată ca un panou cu criminali în serie, am zis eu. Cum pot ăştia să fie taţi singuri? Doar dacă le-au ucis pe mame?

— Ei, da, poate că asta n-a fost cea mai inspirată alegere, mi-a retezat-o Jude. Ce zici de asta?

Prietena mea a deschis profilul pe care mi-l alcătuise pe OkCupid.

De fapt, când m-am uitat, am văzut acolo nişte tipi chiar foarte drăguţi. Dar, of, câtă singurătate – din profilurile lor transpăreau luni sau poate chiar ani de dureri sufleteşti, de dezamăgiri şi de insulte.

Un bărbat, care alesese ca nume de utilizator „Existăcineva_acolo?”, scrisese în profil:

> Sunt un tip normal şi cumsecade care nu vrea altceva decât o femeie normală şi cumsecade. Dacă fotografia ta e de acum 15 ani, atunci VEZI-ŢI DE DRUM! Dacă eşti dusă cu capul, măritată, disperată, pasiv-agresivă, altceva decât femeie, o neruşinată în căutare de bani, sadică din punct de vedere emoţional, superficială, obsedată de propria-ţi persoană, analfabetă, în căutare de partide simple de sex, doritoare de nimic altceva decât de un şir

nesfârşit de mesaje, pentru ca apoi să refuzi să te întâlneşti cu mine, în căutare de un bărbat care să-ţi mângâie ego-ul, pentru ca apoi să-mi tragi clapa, fiindcă, pur şi simplu, ţi-e lene, atunci VEZI-ŢI DE DRUM!

Apoi erau profilele bărbaţilor însuraţi care, foarte deschis, declarau că vor doar sex fără complicaţii.

— Atunci de ce nu se duc direct pe MarriedAffair.co.uk? a pufnit Jude.

Miercuri, 3 iulie 2013

8:30 a.m. Revista de fotbal a lui Billy tocmai a fost livrată în cutia de scrisori, iar eu i-am dus-o jos, zicând:

— Billy! Ţi-a sosit plicul de la Match.com!

Dă-i înainte!

Miercuri, 3 iulie 2013 (continuare)

60,3 kilograme, gânduri negative – 5 milioane, gânduri pozitive – 0, sticle de detergent lichid Fairy băute – 0 (vedeţi? Ar putea fi şi mai rău)

9:15 p.m. Aşa. Super! Mâine e concertul de la şcoală şi totul o să fie absolut perfect. Mabel o să stea la Rebecca, astfel încât să nu fiu nevoită să-i supraveghez pe amândoi în acelaşi timp. Fireşte, mulţi, mulţi dintre taţi vor fi plecaţi cu treburi de serviciu sau poate vor fi ocupaţi cu scrisul pe MarriedAffair.co.uk! Şi chiar dacă Roxster ar mai fi fost în peisaj, tot n-ar fi mers la concert, nu-i aşa? S-ar fi simţit ridicol în preajma atâtor oameni care au copii şi sunt mult mai în vârstă decât el.

9:30 p.m. Tocmai m-am uitat la ştirile on-line. Toată nebunia asta cu bebeluşul regal nu mă ajută deloc: un cuplu tânăr şi perfect, de vârsta lui Roxster, care îşi

începe viaţa, care face totul perfect, în maniera perfectă şi la momentul perfect.

9:45 p.m. M-am dus sus să văd care e situaţia cu Billy şi Mabel.

— Mami, mi-a zis Billy, tati ştie că o să cânt în concert?

— Cred că da, i-am şoptit.

— O să mă descurc?

— Da.

L-am ţinut de mână până când a adormit. Era din nou lună plină şi-am urmărit-o în traversarea ei peste acoperişuri. Cum ar fi dacă aş merge la concert cu Mark? Mark s-ar apleca peste umărul meu, aşa cum făcea întotdeauna, ar trece în viteză prin întregul calup de e-mail-uri legate de picnic, le-ar şterge şi apoi ar răspunde simplu: „O să aduc hummus şi saci de gunoi”.

Aş aştepta concertul ăsta cu foarte mare nerăbdare. Şi sigur va fi un lucru minunat. Ei, hai! Revino-ţi! Dă-i înainte!

Concertul de vară

Joi, 4 iulie 2013

Am urcat, cu motorul turat, prin parc. Eram în întârziere, fiindcă Billy încercase să stabilească ruta pe harta de pe iPhone şi ieşiserăm de pe autostradă la intersecţia greşită. Coborând din maşină, am mirosit iarba proaspăt tunsă şi frunzele de castan, care atârnau grele şi verzi în lumina din ce în ce mai aurie.

Cocoşaţi sub greutatea cutiei fagotului, a covoraşului, a genţii mele de mână, a coşului de picnic şi a unui al doilea coş, în care pusesem Coca-Cola dietetică şi biscuiţii cu ovăz, care nu mai încăpuseră în primul coş, eu şi Billy ne-am îndreptat către cărarea în capătul căruia exista un indicator pe care scria: „CONCERTUL PE AICI”.

Am ieşit dintre copaci şi ni s-a tăiat răsuflarea. Parc-am fi avut în faţă un tablou: o casă graţioasă, îmbrăcată în glicină, cu o terasă veche, din cărămidă, şi o pajişte care cobora până la lac. Terasa era aranjată ca o scenă,

cu pupitre şi un pian, iar dedesubt fuseseră înşirate mai multe rânduri de scaune. Billy m-a strâns de mână în vreme ce amândoi stăteam pe loc, întrebându-ne unde să mergem.

O mulţime de băieţi alergau de colo-colo, în plină frenezie, aşezând instrumentele şi pupitrele. Apoi Jeremiah şi Bikram au strigat „Billy!”, iar el s-a uitat la mine cu speranţă.

— Du-te, i-am spus. Aduc eu lucrurile.

Uitându-mă după el, am văzut părinţii care aşezau totul pentru picnic pe pajiştea de lângă lac. Nimeni nu era singur. Toţi alcătuiau cupluri minunate, care probabil că nu se formaseră pe Match.com, pe PlentyofFish sau Twitter, ci în vremurile când oamenii încă se mai întâlneau unii cu alţii în viaţa reală. Am început să-mi imaginez, cu efecte dezastruoase, că eram acolo cu Mark, că ajunseserăm la timp, fiindcă la volan fusese el folosind GPS-ul, că aduseserăm cu noi o cantitate modestă de lucruri, fiindcă Mark le-ar fi sortat înainte de plecare, şi că ne ţineam cu toţii de mâini, cu Billy şi Mabel între noi. Şi că aveam să stăm toţi patru pe păturică, nu doar...

— Ai adus şi masa de bucătărie?

M-am întors. Domnul Wallaker arăta neaşteptat de glamour: era îmbrăcat cu pantaloni de costum negri şi o cămaşă albă, desfăcută la câţiva nasturi. Privea către casă, aranjându-şi butonii.

— Vrei să te ajut cu toate astea?

— Nu, nu, sunt în regulă, i-am zis, dar, chiar în secunda respectivă, o cutie de plastic mi-a căzut din coş, iar sendvişurile cu ou s-au împrăştiat în iarbă.

— Lasă-le, mi-a ordonat profesorul. Dă-mi mie fagotul. O să trimit pe cineva să aducă restul. Ai cu cine să stai?

— Te rog să nu-mi vorbeşti ca şi când aş fi unul dintre elevii tăi, i-am spus. Nu sunt Bridget Fără-Prieteni Darcy, nu sunt neajutorată, pot să car un coş de picnic şi doar pentru că tu ai totul sub control, toate lacurile şi orchestrele, nu înseamnă că...

De pe terasă s-a auzit o bubuitură. O parte din pupitre se prăbuşise, aruncând un violoncel pe scările terasei şi apoi în josul dealului. Accidentul a fost urmat de chiţăiturile unui grup de băieţi.

— ”Totul sub control”, a spus Wallaker, pufnind amuzat, în vreme ce un contrabas şi o tubă s-au prăbuşit

la rândul lor, antrenând după ele alte pupitre. Trebuie să mă duc acolo. Dă-mi aia.

Profesorul a luat fagotul şi-a pornit-o spre conac.

— A, şi apropo, rochia ta, mi-a strigat el peste umăr.

— Da?

— Când eşti cu soarele în spate, se cam vede prin ea.

M-am uitat în jos, la rochie. Ah, fir-ar al dracului, *chiar* că se vedea prin ea.

— Efectul e reuşit, mi-a mai strigat Wallaker, fără să privească în urmă.

M-am holbat la el, indignată şi confuză. Era pur şi simplu... pur şi simplu... sexist. Mă reducea la un *obiect sexual* neajutorat şi... era căsătorit şi... pur şi simplu... pur şi simplu...

Am dat să iau coşul când un bărbat în costum de chelner şi-a făcut apariţia şi mi-a zis:

— Mi s-a spus să vă duc lucrurile, doamnă.

O altă voce a strigat:

— Bridget!

Era Farzia Seth, mama lui Bikram.

— Vino să stai cu noi!

A fost în regulă, fiindcă bărbaţii stăteau strânşi cu toţii într-o parte, discutând afaceri, iar noi, fetele, am putut

să bârfim, îndesând, ocazional, mâncare în gurile progeniturilor agitate, care ne atacau asemenea unor pescăruşi.

Când a venit ora concertului, Nicolette, care era, fireşte, Preşedinta Comitetului pentru Organizarea Concertului, a deschis evenimentul cu un discurs uimitor de servil avându-l drept personaj pe domnul Wallaker: „Inspiraţional, înviorător” etc. etc.

— Excitant. Ejaculator. A schimbat niţel poezia de când Wallaker a produs conacul, a mârâit Farzia.

— E conacul lui? am întrebat.

— Nu ştiu. Dar, oricum, el a aranjat treaba. Şi de atunci Nicolette se ţine tot timpul de fundul lui. Mă întreb ce părere are de chestia asta nevastă-sa cea portocalie.

Când discursul lui Nicolette s-a apropiat, în sfârşit, de final, domnul Wallaker a sărit pe terasă şi s-a poziţionat în faţa orchestrei, făcând semn celor din public să nu mai aplaude.

— Vă mulţumesc, a zis el, schiţând un zâmbet. Trebuie să spun că sunt de acord cu fiecare cuvânt. Şi acum – motivul pentru care sunteţi aici. Vă prezint – Senzaţionalii. Dumneavoastră. Fii.

Şi, cu asta, profesorul a ridicat bagheta, iar The Big Swing Band a izbucnit în acorduri entuziaste – deşi puţin în afara tonului – începând să cânte. A fost absolut magic: lumina se îndulcea, iar muzica plutea peste întreg domeniul.

Interpretarea piesei „The Age of Aquarius”, de către ansamblul de suflători, nu era, la drept vorbind, *tocmai* potrivită pentru nişte copii de şase ani. Toată lumea chicotea, incapabilă să se abţină, dar eu eram fericită că râdeam. Billy era unul dintre cei mai mici instrumentişti, iar lui îi venea rândul către finalul concertului, aşa că, atunci când s-a ajuns la acest moment, eu eram topită de emoţie. L-am privit îndreptându-se către pian, cu partiturile – arăta aşa de mic şi de speriat că-mi venea să mă duc şi să-l iau în braţe. Apoi domnul Wallaker a urcat pe scenă, i-a şoptit ceva lui Billy şi s-a aşezat la pian.

Habar nu aveam că domnul Wallaker ştia să cânte. A început cu o introducere de jazz surprinzător de profesionistă şi i-a făcut semn din cap lui Billy să pornească şi el. Cu toate că varianta aceasta nu avea versuri, eu îl auzeam pe fiecare dintre ele, pe măsură ce Billy îşi croia drum, pufăind dureros, pe firul piesei „I’d

Do Anything”. Profesorul urmărea cu delicateţe fiecare notă greşită sau ezitare.

„Aşa e, Billy, aş face orice pentru tine”, m-am gândit, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi. Băieţelul meu, cu toate luptele lui.

Au izbucnit aplauze. Domnul Wallaker i-a şoptit din nou ceva lui Billy şi s-a uitat spre mine. Puştiul stătea să plesnească de mândrie.

Din fericire, Eros şi Atticus se urcaseră pe scenă ca să interpreteze propria lor adaptare a cvintetului *Păstrăvul*, la flaut. Puştii se plecau şi se agitau într-o manieră atât de afectată, încât starea de mulţumire de sine şi lacrimile de disperare existenţială mi s-au evaporat şi-am revenit la sentimentul de isterie reprimată. După care, totul s-a sfârşit, iar Billy, strălucind de fericire, a dat fuga la mine ca să-l îmbrăţişez, pentru ca apoi să alerge la loc la micul lui grup.

Era o seară caldă, ca lichefiată: era frumos, romantic. Ceilalţi părinţi s-au îndepărtat, coborând spre lac, ţinându-se de mână. Eu am rămas un timp pe păturică, întrebându-mă ce să fac. Eram disperată să beau ceva, dar conduceam. Mi-am dat seama că geanta cu Coca-Cola dietetică şi cu biscuiţii de ovăz rămăsese

abandonată în urmă. M-am uitat către Billy. Se juca în continuare cu gaşca, dându-şi unul altuia castane în cap. M-am îndreptat spre tufişuri, am găsit geanta şi-am privit, din nou, în urmă, la tabloul de lângă lac.

Încetul cu încetul, o lună uriaşă şi portocalie se ridica peste pădure. Cuplurile râdeau împreună, îmbrăcate în haine de seară, îşi îmbrăţişau progeniturile, rememorând toţi anii petrecuţi laolaltă şi care-i aduseseră până aici.

Am intrat printre tufişuri, acolo unde nu puteam să fiu văzută de nimeni, mi-am şters o lacrimă de pe obraz şi-am luat o gură zdravănă de Coca-Cola dietetică, deşi aş fi preferat să fie nişte votcă simplă. Copiii creşteau. Nu mai erau bebeluşi. Totul se întâmpla atât de repede. Am realizat că nu eram doar tristă, ci şi speriată: speriată ca nu cumva să mă rătăcesc conducând maşina pe întuneric, speriată de toţi anii care aveau să vină şi-n care eu aveam să fiu tot singură – la concerte, decernări de premii, Crăciunuri –, obligată să mă descurc tot singură – cu perioada adolescenţei copiilor, cu tot soiul de probleme...

— Nici măcar nu poţi să te îmbeţi, aşa-i?

Cămaşa domnului Wallaker arăta foarte albă în lumina lunii. Profilul lui, pe jumătate desenat în penumbră, părea aproape nobil.

— Eşti în regulă?

— Da! i-am răspuns indignată, ştergându-mi ochii cu pumnul. De ce tot dai BUZNA peste mine? De ce mă tot întrebi dacă sunt în regulă?

— Ştiu când o femeie dă din colţ în colţ, deşi pretinde că nu face asta.

Profesorul s-a mai apropiat cu un pas. Era un aer îmbătător de iasomie şi trandafiri.

Am început să respir neregulat. Mi se părea că luna era cea care ne făcea să ne apropiem unul de celălalt. Wallaker a întins mâna spre mine, ca şi când aş fi fost un copil sau un Bambi sau ceva de genul ăsta, şi m-a mângâiat pe păr.

— Nu mai ai păduchi pe-aici, aşa-i? a zis el.

Am ridicat capul, ameţită de aroma lui, conştientă de asprimea obrazului lui lipit de al meu, de buzele lui care-mi atingeau pielea... apoi, brusc, mi-am adus aminte de toţi acei înfiorători bărbaţi căsătoriţi, de pe Internet şi-am izbucnit:

— Ce FACI??? Doar pentru că sunt singură nu înseamnă că sunt, că sunt DISPERATĂ şi DISPUSĂ. Eşti ÎNSURAT! „Ah, ah, eu sunt domnul Wallaker, sunt însurat şi perfect.” Şi cum adică „DAU DIN COLŢ ÎN COLŢ”? Şi ştiu că sunt o mamă de rahat şi că sunt singură, dar nu trebuie să-mi înfigi cuţitul în rană de fiecare dată şi...

— Billy!!!!!!! Mămica ta îl sărută pe domnul Wallaker!

Billy, Bikram şi Jeremiah au fugit în grabă din tufişuri.

— A, Billy! a spus domnul Wallaker. Mămica ta, ăăă, s-a rănit şi...

— S-a rănit la gură? a zis Billy nedumerit.

La care Jeremiah, care avea fraţi mai mari, a izbucnit în râs.

— Ah! Domnule Wallaker! Vă căutam!

Vai, DUMNEZEULE, acum mai apăruse şi Nicolette!

— Mă întrebam dacă n-ar trebui să le spunem părinţilor câteva cuvinte, ca să... Bridget! Ce cauţi *tu* aici?

— Căutam nişte biscuiţi de ovăz! i-am răspuns pe un ton vesel.

— În tufişuri? Ce ciudat!

— Îmi daţi şi mie unul? Îmi daţi şi mie unul?

Din fericire, băieţii au început să strige şi să-mi atace geanta, aşa că am putut să mă aplec şi astfel să-mi maschez confuzia.

— Vreau să spun că mă gândeam c-ar fi drăguţ *să încheiem rotund*, i-a dat înainte Nicolette. Oamenii vor să vă vadă, domnule Wallaker. Şi să vă *audă*. Cred că sunteţi *extraordinar* de talent. Sincer.

— Nu cred că un discurs ar fi potrivit acum. N-ar fi mai bine să mergeţi acolo şi să investigaţi? V-ar deranja, doamnă Martinez?

— Nu, fireşte că nu, a răspuns Nicolette pe un ton glacial, aruncându-mi o privire stranie.

Tocmai atunci Atticus a răsărit în fugă şi i-a comunicat:

— Mamiiiiii, vreau să merg la terapeuuuuuuuut!

— În regulă, a zis profesorul, după ce Nicolette şi băieţii dispăruseră. Ai fost foarte clară. Îmi cer scuze. Acum o să mă întorc, ca să nu ţin un discurs.

Tocmai o pornisem către casă, când Wallaker s-a întors şi a adăugat:

— Dar aş vrea să ştii: vieţile altor oameni nu sunt întotdeauna perfecte, aşa cum par. Îţi dai seama de asta după ce treci de pojghiţa de la suprafaţă.

Îngrozitor, îngrozitor

Vineri, 5 iulie 2013

Site-uri de întâlniri romantice verificate – 5, wink-uri – 0, mesaje – 0, like-uri – 0, website-uri de cumpărături online vizitate – 12, cuvinte scrise din noua variantă de scenariu – 0

9:30 a.m. Hâmmm. Doamne-Dumnezeule! Ei, bine. Hâmmm. „Dau din colţ în colţ”? Curvă masculină. Sexist libidinos şi ticălos însurat. Hâmmm. Aşa. Trebuie să-mi văd de scenariu – adică să găsesc toate replicile Heddei din versiunea rescrisă şi să le pun la loc, aşa cum apăreau iniţial. Ceea ce, de fapt, e chiar distractiv!

9:31 a.m. Chestia cu întâlnirile amoroase pe Internet e că, în secunda în care începi să te simţi singur, confuz sau disperat, poţi, pur şi simplu, să dai clic pe unul dintre site-uri şi e ca şi cum ai intra într-un magazin de dulciuri! Găseşti acolo milioane de alte persoane, destul de credibile şi care sunt libere. Cel puţin, în teorie. Am

viziuni cu birouri, de pe tot întinsul ţării, pline cu oameni care se prefac că muncesc, dar, în realitate, clicăie pe Match.com şi OkCupid şi-n felul ăsta izbutesc să treacă peste plictiseala solitară a unei noi zile. Aşa, trebuie să-mi văd de treabă.

10:31 a.m. Dumnezeule. Ce FĂCEA, domnul Wallaker? Oare face asta tot timpul? E totalmente neprofesional.

Ce-a vrut să spună cu „dau din colţ în colţ”?

10:35 a.m. Tocmai am căutat expresia în dicţionar: „a acţiona într-o stare de tulburare, de nedumerire”.

Hâmmm. O să intru din nou pe Internet.

10:45 a.m. Tocmai m-am logat:

> 0 persoane ţi-au trimis wink-uri. 0 persoane te-au ales ca preferat. 0 persoane ţi-au trimis mesaj.

Minunat.

11 a.m. Uitaţi-vă la toate curvele astea masculine. *Căsătorit, dar într-o relaţie deschisă.* Vedeţi?

12:15 p.m. Ideea lui Jude cu întâlnirile romantice pe Internet a fost un coşmar – frânturi de comunicare cu necunoscuţi, care au rămas fără nici un răspuns. Nu vreau frânturi ciudate de bărbaţi împrăştiate peste tot. Mai bine mă întorc la *Frunzele*. Trebuie să mă lămuresc cum poate să funcţioneze varianta iaht/lună de miere în Suedia în loc de Hawaii. Adică şi în Stockholm e cald vara, nu-i aşa? Oare una din fetele din Abba nu locuieşte pe o insulă de lângă Stockholm?

12:30 p.m. Poate o să intru pe Net-a-Porter să văd ce au la reduceri.

12:45 p.m. Ce se întâmplă cu mine? Tocmai am pus trei rochii în coşul de cumpărături. Apoi m-am delogat. După care m-am logat la loc şi-am realizat că mă simţeam rănită fiindcă nici una dintre rochii nu mi-a trimis wink-uri.

1 p.m. Poate o să mă uit, un minut, pe Match.com, la băieţi drăguţi, de treizeci de ani.

Mmmmm.

1:05 p.m. În timp ce parcurgeam rapid lista cu băieţi drăguţi, de treizeci de ani, am ţipat pur şi simplu.

Acolo, undeva în lungul listei, apărea mândră o fotografie cu... Roxster.

Coliziune în mijlocul meciului

Vineri, 5 iulie 2013 (continuare)

„Roxster30” rânjea vesel, din aceeaşi fotografie pe care o are şi pe Twitter. Se pare că sus-numitul caută femei cu vârsta cuprinsă între douăzeci şi cinci şi cincizeci şi cinci de ani – deci n-a fost din cauză că eram prea bătrână, ci, pur şi simplu, fiindcă el nu... el nu... DOAMNE, DUMNEZEULE. În profil scrie că are „o predilecţie deosebită pentru plimbări pe Hampstead Heath” şi „oameni care mă fac să râd” şi ... „minivacanţe în pub-uri pe malul râurilor, cu mic dejun englezesc complet”. Şi că-i place foarte mult să facă skydiving? SKYDIVING?

Adică, e OK, nu-i aşa? Şi alţii fac asta? E chiar haios, e...

Brusc, chiar în fotoliu, acolo unde stăteam, m-am cocoşat de durere peste laptop.

1:10 p.m. Roxster e On-line Acum! Dar şi eu sunt On-line Acum! Dumnezeule!

1:11 p.m. M-am delogat rapid şi, înnebunită, am început să patrulez prin cameră, îndesându-mi în gură bucăţele deja muşcate de brânză şi Nutribar-uri zdrobite, pe care le-am găsit pe fundul genţii.

Ce să fac? Care e eticheta în astfel de situaţii? Nu pot sub nici o formă să mă loghez din nou şi să văd ce face Roxster, fiindcă o să creadă că-l urmăresc sau, mai rău – mai bine? –, că mă uit la poze cu băieţi drăguţi, de treizeci de ani, ca să-l înlocuiesc numaidecât cu un alt iubit-puştan.

1:15 p.m. Tocmai mi-am verificat e-mail-ul care e acum, desigur, plin cu mesaje de la Ocado, altele legate de „Cadouri pentru Personal” şi încă o serie de la diverse pub-uri de ţară, la care îmi închipuisem c-aveam să stau cu Roxster. De asemenea, InBox-ul e încărcat cu un şir nesfârşit de e-mail-uri de la SingleParentMix.com, de la

OkCupid şi Match.com în care mi se anunţă că Uau! Azi te dovedeşti foarte populară! şi Cineva tocmai ţi-a vizualizat profilul! şi Jonesey49 Cineva tocmai ţi-a trimis un wink.

M-am uitat cu atenţie la două e-mail-uri recente de la Match.com. Jonesey49 Uau! Cineva tocmai ţi-a vizualizat profilul.

1:17 p.m. N-am putut să aflu de la cine erau e-mail-urile fiindcă n-am plătit destul ca să am acces la întregul site Match.com. Unul dintre ele era de la o persoană în vârstă de cincizeci şi nouă de ani. Celălalt de la cineva de treizeci de ani. Trebuia să fie Roxster. Coincidenţa era mult prea mare.

1:20 p.m. Uau! Jonesey49. Cineva tocmai ţi-a trimis un wink! Din nou, cineva în vârstă de treizeci de ani.

1:25 p.m. Evident, Roxster şi-a dat seama că i-am citit profilul. Ce mă fac? Să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic? Nu, asta e... vreau să spun că toată chestia e, pur şi simplu... Nu poţi să te prefaci că aşa ceva nu s-a întâmplat, nu? Suntem fiinţe umane şi am ţinut unul la

celălalt, cred. Şi... SMS de la Roxster: „Jonesey49, vreau să zic Bridget, vreau să zic @JoneseyBJ?”

M-am holbat la telefon, răscolind, prin minte, toate SMS-urile pe care le inventasem în caz că mă contacta.

„Îmi pare rău, cine sunteţi?”

„Uite ce e, ai luat o hotărâre, pe care ai exprimat-o într-o manieră exagerat de brutală, aşa că vezi-ţi de treabă.”

În schimb, sub impulsul momentului, am scris:

„Roxster30, vreau să zic Roxby, vreau să zic @_Roxster *râs nervos, bâlbâieli* Vreau să-ţi fie absolut clar că nu mă fluturam pe Match.com, în căutare de băieţi drăguţi, de treizeci de ani. Întreprind o documentare foarte importantă pentru *Frunzele din părul lui*. Hahaha! Habar n-aveam că-ţi place aşa de mult să faci skydiving! Dumnezeule *se năpusteşte asupra sticlei de vin*.”

A urmat o pauză. Apoi telefonul a bipuit.

„Jonesey?”

„Da, Roxster?”

O altă pauză. Ce avea de gând să spună? Ceva amabil? Ceva mustind a superioritate, dar menit să fie

amabil? Ceva care să sune a scuze? Ceva care să mă rănească?

„Mi-e dor de tine.”

M-am uitat fix la mesaj. Toate răutăţile pe care avusesem de gând să i le spun... Degetul îmi oscila deasupra telefonului. După care am tastat, pur şi simplu, adevărul.

„Şi mie mi-e dor de tine.”

Imediat însă m-am gândit „La naiba! De ce n-am scris unul din mesajele alea mai puţin răutăcioase şi haioase? Acum, că tocmai i-a revenit încrederea de sine, o să dea bir cu fugiţii.” Bip de SMS.

„Jonesey?”

Alt bip.

„*URLĂ* JONESEYYYY?”

Eu: „*Calmă, uşor distrasă* Daaaaa?”

Şi ne-am pornit!

Roxster: „Ai devenit foarte tăcută.”

Eu: „*Relaxată, nepăsătoare* Păi, asta nu e deloc surprinzător. Cum îţi permiţi să atragi atenţia asupra vârstei mele într-o manieră atât de impertinentă şi nepotrivită? Ah, ah, uită-te la mine, sunt aşa de tânăr şi tu eşti aşa de bătrână.”

Roxster: „Ah, ah, uită-te la mine, sunt mulţumită de mine fiindcă am câştigat concursul «cine rezistă mai mult să nu trimită SMS».”

Am râs. Chiar că eram mulţumită de mine. Eram cuprinsă de un sentiment de fericire şi de uşurare că ne reveniserăm, că redobândisem acel sentiment confortabil că există cineva căruia îi pasă, cineva care-mi înţelege stilul de umor. Şi mă bucuram că relaţia dintre noi nu era rece şi goală şi epuizată, mă bucuram că eram încă acolo, unul pentru celălalt.

Dar, în acelaşi timp, mă năpădise şi o teamă întunecată şi devoratoare de a mă implica, din nou, într-o relaţie cu Roxster.

„Jonesey?”

„Da, Roxster?”

Am aşteptat. SMS.

„Dar eu continui să cred că eşti foarte bătrână.”

ASTA E DEZGUSTĂTOR! Şi împotriva tuturor regulilor de... de... Îmi vine să sun la poliţie! Trebuie neapărat să existe un soi de VARDIST AL RELAŢIILOR ROMANTICE, un om care să legifereze împotriva unei astfel de situaţii!

Alt SMS. M-am holbat la telefon ca şi când ar fi fost o creatură dintr-un film plasat în spaţiu. Nu ştiam ce avea

să facă în continuare. Ar fi putut ca, din senin, să se transforme într-un monstru sau într-un iepuraş blând. Am deschis SMS-ul.

„Glumă, Jonesey. Glumă. *se ascunde*”

Am privit ameţită dintr-o parte în alta. Alt SMS.

„Mă gândesc la noaptea cu curry/plăcintă de pui, cu oarecare regret, de 3 săptămâni, 6 zile şi 15 ore, ceea ce, dacă te uiţi în *Old Moore’s Almanac*, înseamnă, tehnic vorbind, o lună calendaristică. Eram complet nedumerit. Şi beat turtă. Te rog să mă ierţi. Arăţi mai tânără şi ai un comportament mai tânăr decât orice femeie pe care am cunoscut-o vreodată (inclusiv nepoata mea, care are 3 ani). Mi-e dor de tine.”

Ce voia să spună? Că-şi schimbase întreaga perspectivă şi că voia să fie cu mine? Dar eu oare voiam să fiu cu el?

„Jonesey?”

„Da, Roxster.”

„Vrei măcar să iei prânzul cu mine?”

Roxster: „Sau cina?”

Şi din nou: „Sau, mai bine, şi prânzul şi cina?”

Brusc, mi-au revenit în minte imagini ale acelor mese delicioase şi ale momentelor de după şi a trebuit să mă abţin să nu tastez: „Şi micul dejun?”

Poate că Tom avea dreptate. Poate că Roxster nu se descotorosea de mine ca de un gunoi. I-am scris: „Te rog să faci linişte. Mă uit pe fereastră să surprind miliardari punct-com, care trec pe stradă încălţaţi în bocanci.”

„Vin acolo şi mă lupt cu ei.”

„Trebuie să fiu şi eu prezentă la prânz sau la cină ori mâncarea este ceea ce contează?”

„Dacă vrei, ne putem întâlni şi fără mâncare.”

Ceva NEMAIAUZIT. Însemna că Roxster era foarte, foarte serios. Aveam nevoie de timp ca să diger informaţia asta.

Alt SMS.

„Dacă ai nevoie de timp ca să digeri informaţia asta, scuză-mi jocul de cuvinte, aştept.”

Şi un altul.

„Poate doar un pachet cu chipsuri?”

Era să scriu: „Cu brânză şi ceapă?” Dar poate că asta ar fi sugerat ideea că mesajul lui era brânzos şi existau şi ceva cepe ascunse printre chestiile frumoase.

Aşa că, din nou, am tastat adevărul.

„Mi-ar face plăcere. Atât timp cât promiţi să nu te pârţâi.”

Reaprinderea flăcării

Joi, 11 iulie 2013

Zile cu soare continuu – 11, stropi de ploaie căzuţi pe frunte – 0 (incredibil)

2 p.m. E o căldură toridă. În continuare! Nimănui nu-i vine să creadă. Toată lumea a ieşit pe străzi, chiuleşte de la serviciu, bea, are poftă de sex şi se plânge că e mult prea cald.

Schimburile de SMS-uri au revenit la ritmul normal, iar Roxster a fost minunat, în ciuda avertismentelor înfricoşătoare ale Talithei, care se refereau la faptul de a primi pe cineva înapoi, după ce acel cineva ţi-a dat papucii. Şi în ciuda avertismentelor înfricoşătoare ale lui Tom, în legătură cu persoanele care sunt „Numai SMS-uri, dar Fără Nădragi”, şi a avertismentelor profesioniste conform cărora nu puteam să mă aştept la altceva decât

la un viitor plin cu mesaje. Şi în ciuda întrebării ridicate de prietenul meu: dacă m-am gândit la ceea ce vreau *eu* cu-adevărat – în afară de SMS-uri nesfârşite şi câte o noapte de sex din când în când?

Roxster mi-a explicat ce-a fost cu curry-ul şi cu întârzierea din noaptea despărţirii. Mi-a zis că – aşa cum bănuisem tot timpul – nu fusese la un curry cu „colegii". De fapt, stătuse singur, îmbuibându-se cu korma de pui, cu papadum-uri şi bere. Asta pentru că era aşa de confuz şi pentru că, brusc, fusese copleşit de ideea de a deveni un iubit, în adevăratul sens al cuvântului, şi o figură paternă. Apoi, după discursul de despărţire, eu i-am părut complet neafectată, ba chiar aproape uşurată, încântată de situaţie. Asta până la nebunia cu pârţurile. După care n-a mai ştiut ce să facă. Şi acum e vesel şi dulce şi necomplicat şi mult mai bun decât ticăloşii ăia însuraţi şi libidinoşi. Ne vedem sâmbătă: mergem să ne plimbăm pe Hampstead Heath.

Măi să fie!

Sâmbătă, 13 iulie 2013

3 p.m. Pregătiri frenetice. A trebuit să rezolv şi situaţia cu mama, care îi duce pe Billy şi pe Mabel să ia ceaiul la Fortnum & Mason (mult noroc, mamă). „Ah, Mabel poartă colanţi, nu-i aşa? Unde-ţi sunt jambierele?”

Am fugit în oraş ca să mă epilez pe picioare şi să-mi fac pedichiura, apoi m-am spălat la cap şi m-am îmbrăcat cu rochia vaporoasă şi semitransparentă de la concertul de vară, după care m-am gândit că e de rău augur şi m-am schimbat luându-mi rochia de un roz-pal şi deloc transparentă. Apoi, am primit SMS de la Farzia, prin care mă întreba dacă Billy şi Jeremiah merg la fotbal a doua zi, fiindcă Bikram nu voia să meargă decât dacă mergeau cu toţii. Apoi mi-am pierdut papucii, dar nu puteam să mă încalţ cu celelalte sandale, pentru că îmi distrugeau oja de pe unghii. Până la urmă, am ajuns la pub cu două minute înainte de ora fixată şi am dat fuga la toaletă, ca să mă asigur că nu mă machiasem prea

strident, precum Barbara Cartland. În sfârşit, m-am aşezat la masă, în grădina scăldată într-un soare fabulos, ca o Zeiţă a Luminii şi a Calmului relaxată şi punctuală. Tocmai când a apărut Roxster, un pescăruş mi s-a căcărezat pe umăr.

Eram aşa de emoţionată de revederea cu Roxster, care, într-un tricou polo albastru-deschis, arăta splendid. Iar acum se distra şi se cocoşa de râs din pricina pescăruşului. Ne simţeam ca nişte copii veseli, doar că mai sexy. Am băut câteva beri, Roxster a mâncat şi a încercat, în repetate rânduri, să-mi cureţe căcăreaza de pescăruş de pe ţâţă, iar eu eram atât de... fericită!

După care am plecat să ne plimbăm. Pe Heath era plin de oameni, care se bucurau de soare şi se lamentau din cauza lui, de cupluri care se strângeau în braţe, numai că acum, la braţul lui Roxster, şi eu făceam parte dintr-un cuplu. Apoi am ajuns într-un luminiş scăldat în lumini şi umbre şi ne-am aşezat pe o bancă pe care mai stătuserăm de multe ori şi înainte. După ce a încetat să mai râdă din pricina semnelor roşii pe care mi le descoperise pe picioare lăsate de ceara de epilat, Roxster a adoptat o expresie serioasă. Şi a început să-mi declare că se gândise şi, cu toate că-şi dorea foarte,

foarte mult să aibă propriii lui copii, cu toate că era de părere că ar fi trebuit să fie cu o femeie de vârsta lui şi cu toate că nu ştia ce aveau să spună prietenii şi mama lui, totuşi, pur şi simplu, nu credea că avea să mai găsească pe cineva cu care să se înţeleagă atât de bine pe cât se înţelegea cu mine. Şi că voia să facă totul ca la carte, tot tacâmul, că voia să se caţere în copaci pe Heath şi să le fie tată lui Mabel şi lui Billy.

L-am fixat cu privirea. Eram cu-adevărat topită după Roxster, eram topită după el pentru că era atât de frumos şi de tânăr şi de sexy, dar, mai mult decât atât, Roxster îmi intrase în suflet pentru omul care era şi pentru lucrurile în care credea. Era amuzant şi echilibrat şi relaxat şi bun şi practic şi sentimental, dar controlat. Era însă născut în anul în care eu împlinisem douăzeci şi unu de ani. Şi dacă amândoi ne-am fi născut în acelaşi an – de unde să ştim ce s-ar fi întâmplat atunci? Ceea ce ştiam însă, privindu-l, era că nu voiam să-i distrug viaţa. Ştiam că Billy şi Mabel erau, indubitabil, cel mai minunat lucru din viaţa mea şi că nu voiam să-l privez pe Roxster de această bucurie.

Cel mai important însă era faptul că, deşi îşi dorea asta, eu bănuiam că Roxster, pur şi simplu, nu era

capabil să-şi construiască viaţa alături de mine. Avea să încerce, dar, cândva, peste o săptămână, peste şase săptămâni sau peste şase luni, avea să redevină confuz şi s-o ia din nou la fugă. Şi avantajul înaintării până la vârsta de, ăăă, treizeci şi cinci de ani era acela că-mi dădeam seama că nu mai voiam acea stare de incertitudine, acel montagne-russe emoţional şi acea durere. Pur şi simplu, nu le-aş mai fi putut îndura.

Mai mult, NU voiam să fiu ca Judy Dench cu Daniel Craig în scena de final din *Skyfall*. Cred că diferenţa de vârstă dintre ei e similară cu aceea dintre mine şi Roxster. Pe de altă parte, în *Skyfall*, Judy Dench e, de fapt, Fata Bond şi nu tipa aia cu părul ciufulit şi fără caracter, care a decis (într-o răsucire de scenariu ciudată şi anti-feministă, nu-i aşa?) că vrea să fie Miss Moneypenny. Judy Dench e cea pe care Daniel Craig o iubeşte cu-adevărat şi cea pe care o poartă în braţe printre gloanţe. Se pune însă şi întrebarea: Daniel Craig ar face sex cu Judy Dench? Mă rog, dacă ea nu ar muri? Ce grozav ar fi fost dacă ar fi introdus şi o scenă de sex, cu o lumină superbă şi cu o Judy Dench arătând fantastic într-un dezabié negru La Perla. Ei, asta ar fi o mostră de rebrenduire feministă...

— Jonesey, iar te prefaci că nu ai orgasm?

Speriată, m-am uitat la Roxster care stătea în faţa mea, în genunchi. Cum de putusem să fiu atât de nepoliticoasă, încât să privesc în gol aşa de mult timp, în vreme ce... Doamne, Roxster era atât, atât, atât de superb, însă...

— Roxster, tu nu vorbeşti de fapt serios, nu-i aşa? Fiindcă n-o să fii în stare să faci asta.

Pentru o clipă, Roxby McDuff a căzut pe gânduri, după care a izbucnit într-un râs trist, s-a ridicat în picioare şi a clătinat din cap.

— Aşa e, Jonesey, ai dreptate. Nu vorbesc serios.

Ne-am îmbrăţişat, cu dorinţă, cu fericire, cu tristeţe şi cu tandreţe. Însă eu ştiam că, de data asta, totul se sfârşise. Se sfârşise definitiv.

Când ne-am desprins unul din braţele celuilalt şi am deschis ochii, peste umărul lui Roxster l-am văzut pe domnul Wallaker, care stătea încremenit şi se uita la noi.

Profesorul mi-a surprins privirea şi atunci, impasibil, fără să spună nimic, a plecat, pur şi simplu, mai departe, în maniera lui obişnuită.

Pe drum spre casă, în plină stare de confuzie şi de tristeţe, roasă de remuşcări şi toropită de căldură şi

şocată de faptul că domnul Wallaker fusese martorul a ceva ce păruse a fi o logodnă, dar, de fapt, fusese o despărţire, am fost copleşită de sentimentul acela pe care oamenii îl resimt atunci când... că eu... că, din nou, în clipa despărţirii, nu... că trebuie neapărat să le spui oamenilor că... şi în acelaşi timp şi înfricoşător, am auzit bipul de SMS.

„Jonesey?”

„Da, Roxster?”

Roxster: „Am vrut doar să-ţi spun că eu întotdeauna... H”[7]

Eu: „E?”

Roxster: „A”

Eu: „R”

Roxster: „T U”

Eu: „M”

Roxster: „E?”

Eu: „2 U”

---

[7] Urmează un dialog în limbaj internaut, în care H (*cool dude*) înseamnă „un tip cool”, E (*heart like*) înseamnă „ca o inimă”, A (*angel*) înseamnă „înger”, R (*requesting*) înseamnă „cer/pretind”, T U (*tits up*) înseamnă „haotic”, M (*horns, metal salut*) înseamnă „sunet de goarnă/aplauze”, U („tu you”) înseamnă „şi ţie”, G (*grin*) înseamnă „zâmbet”, B (*smiley with sunglasses*) este emoticonul cu chip zâmbitor care poartă ochelari de soare, X (*kiss*) înseamnă „sărutare” (n. tr.).

Roxster: „G”

Eu: „B”

Roster: „H”

Eu: „X”

Întotdeauna o să fiu topit după tine. Şi eu la fel. Brăţoşare Mare şi Uriaşă. (Sau poate Burger Mare şi Uriaş.)

Am aşteptat. Avea de gând să mă abandoneze, să fiu eu ultima care a scris? S-a auzit un bip.

„Am vrut să scriu pârţ, nu inimă. Sper că înţelegi.”

Apoi încă un bip.

„Nu-i adevărat. Şi-ntotdeauna o să fiu topit după tine. Întotdeauna. Şi acum nu-mi mai răspunde. XX”

Roxby McDuff: un gentleman până la capăt.

Depunerea armelor

Sâmbătă, 13 iulie 2013 (continuare)

Am ajuns acasă înainte cu o oră ca mama să se întoarcă cu copiii. M-am aşezat, în sfârşit, în fotoliu, cu o ceaşcă de ceai. Am cedat şi am acceptat totul. Relaţia

dintre mine şi Roxster cel dulce şi minunat se terminase cu-adevărat. Şi eram tristă, dar asta era situaţia. Nu mai puteam să jonglez cu atâtea mingi. Nu puteam să rescriu un film despre o Hedda Gabler modernă, pe un iaht din Hawaii mutat în Stockholm de şase persoane diferite. Nu puteam să caut dragostea pe Internet printre nişte necunoscuţi ciudaţi. Nu puteam să gestionez această combinaţie nebună de programări şi Zombie Apocalypse şi petreceri Construieşte-un-Urs, să gestionez profesorii-aproape-pupăcioşi-şi-confuzanţi de la şcoală, să port haine în stil *Grazia*, să încerc să am un iubit şi o slujbă şi să fiu şi mamă. Am încercat să-mi impun să nu mă mai gândesc că trebuie să fac ceva. Să-mi verific e-mail-urile. Să merg la Zumba. Să intru pe OkCupid. Să citesc cea mai recentă şi nebunească variantă a *Frunzelor de pe iahtul lui*.

Pur şi simplu, am stat acolo şi mi-am spus: „Asta trebuie să-mi fie de-ajuns. Eu. Copiii. Trebuie să las zilele să-şi urmeze cursul”. De fapt, nu eram tristă. Nici nu-mi mai aminteam cum era să nu trebuiască să fac următorul lucru de pe listă. Să nu trebuiască să storc şi ultima secundă din zi. Sau să aflu de ce frigiderul scotea sunetul ăla.

Şi mi-ar plăcea să spun că, din toată situaţia asta, a ieşit ceva minunat. Dar nu a ieşit nimic. Probabil că mi s-a mai mărit fundul sau ceva de genul ăsta. Simţeam însă un fel de claritate mentală care mă cuprindea. Aveam impresia că acum trebuia doar să mă liniştesc.

„Trebuie să fiu moderată acum”, mi-am spus, clipind repede. „E o perioadă a moderaţiei. Nimeni altcineva nu contează. O să fim doar noi – eu, Billy şi Mabel. Să lăsăm vântul să ni se joace prin păr şi stropii de ploaie să ne cadă pe obraji. Trebuie doar să mă bucur că pot să-i văd crescând. Nu trebuie să ratez asta. Curând, amândoi vor pleca de lângă mine.”

Mă uitam tulburată înainte, gândindu-mă că „sunt curajoasă, deşi sunt singură”. Apoi am realizat că telefonul măcănea pe undeva. Unde era?

Până la urmă, am localizat telefonul în toaleta de jos şi-am sărit alarmată, văzând o serie de SMS-uri de la Chloe.

„Tocmai m-a sunat mama ta. Ai telefonul închis? Au fost daţi afară de la Fortnum.”

„Mama ta vrea să te duci după ea. Mabel plânge, iar ea a uitat cheia.”

„Încearcă să ajungă la Hamleys şi s-au rătăcit.”

„Îmi primeşti SMS-urile?”

„OK. I-am spus mamei tale să se urce într-un taxi, iar eu o să vin acasă, cu cheia.”

Chiar în clipa aceea, am auzit soneria. Am deschis uşa şi, în prag, i-am găsit pe mama, cu Billy şi Mabel – copiii plângeau, erau încinşi şi transpiraţi şi murdari de prăjitură.

I-am dus pe toţi jos, am dat drumul la televizor şi la calculator, iar mamei i-am dat o ceaşcă de ceai. Şi soneria a sunat din nou.

Era Chloe, care plângea, ceea ce nu-i stătea deloc în fire.

— Chloe, îmi pare aşa de rău! i-am spus. Am închis telefonul puţin ca să... trec peste ceva şi am pierdut toate...

— Nu e asta! a hohotit Chloe. E Graham.

Chloe şi Graham luaseră o barcă şi ieşiseră pe Serpentine. Chloe pregătise un coş de picnic imaculat, cu tacâmuri şi farfurii de porţelan, iar Graham i-a zis:

— Am ceva să-ţi spun.

Chloe, desigur, a crezut că Graham voia s-o ceară de nevastă, dar el a anunţat-o că întâlnise pe cineva din Houston, pe YoungFreeAndSingle.com şi se transferase

în Texas, ca să meargă şi să locuiască împreună cu tipa respectivă.

— A zis că sunt prea perfectă, s-a bocit Chloe. Nu sunt perfectă. Cred doar că trebuie să mă prefac că sunt perfectă. Şi nici ţie nu-ţi place de mine din acelaşi motiv, crezi că sunt prea perfectă.

— Vai, Chloe! Nu-i adevărat! Nu eşti perfectă! i-am spus, luând-o în braţe.

— Nu sunt? m-a întrebat ea, privindu-mă cu speranţă.

— Nu, da, m-am bâlbâit. Adică, nu perfectă, cu toate că eşti grozavă. Şi – dintr-odată, m-au cuprins emoţiile – ştiu că mamele din clasa de mijloc, care lucrează, spun asta tot timpul, dar eu sincer nu ştiu cum m-aş descurca fără ajutorul tău şi dacă tu n-ai fi atât de perf... adică, atât de minunată. Ce vreau să zic e că e aşa o mare uşurare să văd că viaţa ta nu e pe deplin perfectă, deşi, evident, îmi pare foarte rău că IDIOTUL ăla de Graham a fost atât de IDIOT încât să...

— Dar eu am crezut că tu nu mă placi decât dacă sunt perfectă.

— Nu, îmi era FRICĂ de tine fiindcă erai perfectă, fiindcă asta mă făcea să mă simt ca şi când n-aş fi tocmai perfectă.

— Dar mie întotdeauna mi se pare că EŞTI perfectă!

— Mami, putem să urcăm la noi în cameră? Buni e ciudată, a zis Billy, din capul scărilor.

— Buni are coadă, a anunţat Mabel.

— Billy, Mabel! a exclamat Chloe încântată. Pot să-i duc eu sus?

— Splendid! Eu mă duc să văd ce face buni. Să verific dacă i-a crescut vreo coadă, am zis, privind-o serioasă pe Mabel.

Apoi am adăugat, ca s-o liniştesc pe Chloe:

— Nu eşti perfectă.

— Nu sunt? Vorbeşti serios?

— Da. Sincer şi sigur nu eşti deloc perfectă.

— Oh, mulţumesc! Nici tu nu eşti!

Şi Chloe a plecat cu cei mici, arătând şi fiind absolut perfectă.

Am coborât şi am găsit-o pe mama care, dacă într-adevăr avea vreo coadă, o ascunsese foarte bine sub jachetă. Era ocupată cu trântitul dulapurilor:

— Unde-ai pus strecurătoarea de ceai?

— Eu folosesc plicuri, am mârâit iritată.

— Plicuri de ceai. Ahhh! Adică puteai să-ţi laşi telefonul pornit! Trebuie să fii responsabilă atunci când

ai doi copii care nu ştiu să se poarte. Ce ai pe piept? Ai fost plecată în rochia asta? Problema cu nuanţa asta de roz ca de piele e că poate să te facă ştearsă, nu-i aşa?

Am izbucnit în plâns chiar acolo, în faţa ei.

— Ei, haide, Bridget, revino-ţi! Trebuie să înduri, nu poţi... nu poţi... nu poţi... nu poţi... nu poţi...

Am crezut, pur şi simplu, că n-avea să se mai oprească din a spune „nu poţi”, dar apoi mama a izbucnit şi ea în plâns.

— Nu mă ajuţi, am hohotit. Tu crezi că nu sunt bună de nimic. Tot timpul încerci să mă schimbi şi crezi că întotdeauna greşesc şi mă obligi să port alte... CULORI, m-am văicărit.

Brusc, mama s-a oprit din plâns şi s-a holbat la mine.

— Vai, Bridget, îmi pare aşa de rău, mi-a spus ea, aproape în şoaptă. Îmi pare foarte, foarte rău.

Apoi, cu mişcări împleticite, a îngenuncheat în faţa mea, m-a cuprins cu braţele şi m-a lipit de ea.

— Fetiţa mea!

Era prima dată când atingeam realmente coafura mamei. Era tare, aproape solidă. Dar, aşa cum mă ţinea în braţe, părea să nu-i pese că i-o striveam. Îmi plăcea să

stau aşa. Voiam ca mama să-mi dea o sticlă cu lapte cald sau ceva de genul ăsta.

— A fost atât de îngrozitor! Atât de îngrozitor ce i s-a întâmplat lui Mark. Nici nu am putut să mă gândesc. Te descurci atât de... Of, Bridget. Mi-e dor de tati. Mi-e tare, tare dor de el. Dar tu... trebuie... trebuie, pur şi simplu, să mergi înainte, nu-i aşa? Asta înseamnă că bătălia e pe jumătate câştigată.

— Nu, am urlat. Asta nu înseamnă decât că ascunzi problemele.

— Ar fi trebuit... Tati ÎNTOTDEAUNA zicea... a zis „De ce nu poţi s-o laşi în pace?”. Asta e problema mea. Nu pot să las nimic în pace. Totul trebuie să fie perfect şi... NU E! a hohotit şi mama. Cel puţin, nu mă refer la tine, adică tu eşti, te descurci atât de bine... Of, unde mi-am pus rujul? Şi Pawl, îl ştii pe Pawl – patiserul de la St Oswald’s? –, am crezut că, înţelegi, fiindcă tot timpul îmi aducea mici profiteroluri... mă ducea în bucătărie. Dar se pare că e unul din ăia...

Am început să râd.

— Vai, mamă, puteam să-ţi spun că Pawl e homosexual din prima secundă în care l-am văzut.

— Dar, draga mea, homosexualitatea nu există. Nu există decât LENE şi...

Billy a apărut pe scări.

— Mami, Chloe plânge sus! Ah!

Puştiul s-a uitat la noi, nedumerit.

— De ce plânge toată lumea?

Tocmai când eu, mama şi Chloe ne aşezaserăm la o şezătoare în stil Alcoolicii Anonimi, împărtăşindu-ne problemele peste masa din bucătărie, şi-n vreme ce Billy se juca pe Xbox, iar Mabel tropăia în sus şi-n jos, mângâindu-ne cu drăgălăşenie şi oferindu-ne Fuckoon-ii Hellvanian şi frunze din grădină, soneria a început iar să sune. Era Daniel, cu o geantă de voiaj în mână şi o expresie disperată.

— Jones, draga mea fetiţă, am fost eliberat din clinica de ispăşire a păcatelor. M-am dus acasă la mine şi am... De fapt, Jones, nu vreau să fiu singur. Aş putea să intru un minut în iadul tău? Doar aşa – vocea i s-a voalat – ca să am un soi de companie umană, căreia să fiu sigur că n-o să încerc să i-o trag?

— Bine, i-am răspuns, încercând să-i ignor jignirea, dat fiind că era vorba de un moment delicat. Dar trebuie să-mi PROMIŢI că n-o să încerci să i-o tragi lui Chloe.

A fost o seară ciudată, dacă judecăm după normele sociale, dar cred că toată lumea s-a bucurat de ea. Când Daniel a terminat cu ea, Chloe credea că era Charlize Theron şi că Graham nu era demn nici măcar să-i atingă tivul rochiei, ceea ce chiar aşa era, indiferent cine ar fi fost el. Iar mama, ţinând-o în braţe pe Mabel, mâncând năsturaşi de ciocolată împreună cu fetiţa, bând vin roşu şi pătându-se cu toate cele, a început să adopte ideea unei relaţii cu Kenneth Garside.

— Adică e teribil de şarmant, aşa e. Doar că e FOARTE sexual.

Daniel, care i-a replicat „Şi ce e rău în asta, doamnă Jones?”, s-a dovedit a fi foarte, foarte talentat la jocul pe Xbox. Dar apoi a distrus totul când, în hol, la finalul serii, şi-a băgat mâna pe sub fusta lui Chloe. Vreau să spun că şi-a băgat-o până la chiloţi.

PARTEA A PATRA

Copacul puternic

O vară plină de distracţii

Sâmbătă, 31 august 2013

60,3 kilograme (încă! Un miracol), iubiţi – 0, copii – 2 (minunaţi), prieteni – o mulţime, vacanţe – 3 (incluzând şi minivacanţa), job-uri ca scenarist – 0, posibilitatea unui job ca scenarist (slabă), zile până la începerea anului şcolar – 4, şocuri majore – 1

A fost o vară splendidă. L-am sunat pe Brian-agentul şi i-am spus să mă scoată din proiectul cu *Frunzele din părul lui*, la care el a râs şi mi-a zis:

— În sfârşit! Ce ţi-a luat aşa mult?

Brian crede că ar trebui să merg înainte pe noua mea idee de scenariu, *Aici timpul s-a oprit*, care reprezintă varianta modernă a romanului Virginiei Woolf *Spre far*, dar puţin mai bine *structurat*, care se desfăşoară în fostul far şi în fostele căsuţe ale Gărzii de Coastă, care

au devenit un complex hotelier înscris în broşura Rural Retreats şi unde doamna Ramsay are o aventură cu unul dintre prietenii fiului ei, James.

Magda şi Jeremy ne-au invitat la Paxos, pentru o săptămână, unde au fost mulţi prieteni cu copii; iar Woney, care între timp şi-a făcut o liposucţie, se plimba de colo-colo în costume de baie viu colorate şi saronguri asortate, îşi flutura extensiile de păr şi-l speria pe Cosmo. Şi, cu toate că Rebecca şi copiii au fost plecaţi în turneu cu Jake, am avut totuşi întâlniri de zbenguială cu Jeremiah şi mama lui, cu Farzia şi Bikram şi cu Cosmata şi Thelonius. Şi am încercat să facem ceva şi cu grădina, adică am plantat trei begonii.

Pentru trei nopţi, am fost plecaţi, împreună cu mama, la o căsuţă pe malul mării, în Devon, unde ne-am simţit grozav. Iar mama vine pe la noi foarte des. Ne găteşte şi face tot felul de chestii cu Billy şi Mabel şi nu mă mai critică pentru felul în care îmi ţin casa şi-mi cresc copiii, aşa că ne bucurăm cu toţii de prezenţa ei. În plus, mama îi ţine pe Billy şi Mabel şi la ea, peste noapte, iar ei sunt încântaţi. Doar că mişcarea asta e tardivă, fiindcă nu mai am cu cine să fac sex. Acum casa e goală.

Dar încerc să stau ca un copac măreţ şi să-mi primesc pedeapsa pentru povestea cu Roxster – „Iubirea care nu putea să se împlinească!”, după cum au numit-o, cu dramatism, Tom şi Arkis – şi să fiu, pur şi simplu, fericită, chiar dacă nimeni n-o să mă mai iubească sau n-o să mai facă vreodată sex cu mine. Măcar ştiu că treaba asta nu e definitiv exclus.

Acum însă încerc să fac faţă temerilor crescânde legate de începerea şcolii: diversele teme pentru acasă, care probabil că-mi vor depăşi abilităţile, diversele zile cu demonstraţii şi protecţii pentru fotbal. Şi mai înspăimântător, mă tot trezesc rememorând întâlnirile cu domnul Wallaker – copacul, zăpada, Ziua Sportului, Botoxul, concertul –, toate încercările lui de a fi amabil cu mine şi mă simt superficială şi mă gândesc că poate omul nu voia deloc să mă facă să mă simt prost. Poate că îi păsa într-adevăr de mine. DAR – LA NAIBA! – ERA CĂSĂTORIT, chiar dacă nevastă-sa era o doamnă beţivă, cu prea multe operaţii estetice la activ. Şi avea copii. Ce căuta aproape sărutându-mă şi zăpăcindu-mă? Şi l-am certat şi m-a văzut cu Roxster şi crede că sunt o pumă superficială, care cumpără prezervative şi e infectată cu

sifilis, iar acum o să fim nevoiţi să ne vedem în fiecare zi la şcoală.

4 p.m. Tocmai am trecut pe la Rebecca, care s-a întors din turneu, şi i-am spus despre nelămurirea mea în ceea ce-l priveşte pe domnul Wallaker şi concertul şi scena de pe Heath.

— Îmmm, a zis ea. Nimic nu e logic. *El* nu e logic. Ai vreo poză cu el? Alte informaţii?

Am căutat prin telefon până am găsit o fotografie de la concert, în care domnul Wallaker îl însoţeşte pe Billy.

Am privit-o pe Rebecca în timp ce ea se uita cu atenţie la fotografie, încruntându-se puţin. Apoi am văzut-o uitându-se şi la alte poze.

— Asta e Capthorpe House, nu-i aşa? Acolo unde se organizează festivaluri şi chestii din astea?

— Da.

— Ştiu exact cine e tipul. Şi nu e profesor.

Am fixat-o pe vecina mea consternată. Dumnezeule! Deci într-adevăr Wallaker *era* un ciudat.

— Cântă ceva jazz la pian?

Am încuviinţat din cap.

Rebecca s-a dus la dulap, dislocându-şi uşor iedera din plastic pe care o avea împletită în păr, şi a scos o sticlă de vin roşu.

— Îl cheamă Scott. A fost la facultate cu Jake.

— E muzician?

— Nu. Ba da. Nu.

Rebecca s-a uitat la mine.

— Muzica e un hobby. Scott a intrat în SAS.

În Special Air Service! Domnul Wallaker era James Bond! Asta explica totul. Comenzile „Unu, sir! Doi, sir!”, Billy sărind din copac şi rostogolindu-se. Reflexul armei din Ziua Sportului. Bond.

— Când a început să lucreze la şcoală?

— Anul trecut... în decembrie?

— Pun pariu că el e. A mers la Sandhurst, apoi a fost plecat mult timp în străinătate, însă a ţinut legătura cu Jake în stilul băieţilor – adică nu a fost o legătură foarte strânsă. După care, acum câteva luni, s-au întâlnit din întâmplare. Scott fusese în Afganistan. Acolo s-a întâmplat ceva nasol şi s-a întors în ţară unde trăieşte „simplu”.

Vecina mea a izbucnit în râs.

— El are impresia că să predai la o şcoală de stat londoneză înseamnă să trăieşti „simplu”? Ţi-a văzut lista cu patru sectoare?

— Şi e însurat?

— Nu, dacă e într-adevăr Scott. Are doi băieţi, nu-i aşa? Care sunt la internat? A fost însurat, dar acum nu mai e. Tipa era ceva de coşmar.

— E dependentă de operaţii estetice...?

— Exact. S-a dovedit a fi o nevastă foarte cheltuitoare: haine, dejunuri în scopuri caritabile şi toate tâmpeniile astea. Plus că e regina operaţiilor estetice. Cât Scott a fost plecat în străinătate, a început să se culce cu antrenorul ei personal, a băgat divorţ şi-a încercat să-l stoarcă de bani. Conacul ăla, Capthorpe Hall, e agoniseala familiei lui. E posibil să fi încercat să se întoarcă la el, acum că s-a „aranjat” de arată ca Nevasta lui Wildenstein[8]. O să-l întreb pe Jake. Cu prima ocazie când îl văd.

[8] Se face referire la Jocelyn Perisset, o newyorkeză devenită celebră datorită numeroaselor operaţii estetice nereuşite (n. tr.).

Înapoi la şcoală

Vineri, 13 septembrie 2013

Numărul de minute pe care le-am întârziat la şcoală – 0 (dar asta numai pentru că am încercat să-l impresionez pe domnul Wallaker), conversaţii cu domnul Wallaker – 0, secunde de contact vizual cu domnul Wallaker – 0

9:15 p.m. Se pare că Rebecca a avut dreptate. Şi cu toate că eu n-am suflat un cuvânt despre asta (fireşte, exceptându-i pe Talitha, Jude şi Tom), informaţia că domnul Wallaker nu e căsătorit a răsuflat. Ceea ce e groaznic, fiindcă acum toată lumea s-a năpustit asupra lui. Şi toată lumea încearcă să-i facă lipeala cu câte o prietenă celibatară. E adevărat că Farzia a propus să mi-l împingă în braţe, dar încercarea ei n-are sens. Chiar dacă acum, când îl văd pe trepte, îmi sare inima din piept, domnul Wallaker nu mă mai abordează şi nici nu mă mai tachinează. Domnul Wallaker nu ne mai iese în

cale pe Heath. Magia a dispărut. Şi totul e numai din vina mea.

Domnul Wallaker începe să se ocupe de tot mai multe lucruri la şcoală: sport, şah, muzică, „acţiuni pastorale”. E precum Russell Crowe în *Gladiatorul* – pe vremea când era sclav şi-i organiza pe sclavi într-o armată şi-i învingea pe toţi grecii sau romanii. E ca şi cum, în orice situaţie, ai pune nişte furnici: furnicile vor face ce fac furnicile. În orice situaţie ai pune un om cool şi capabil, el va fi cool şi capabil. Se va combina cu orice femeie singură de pe pământ, numai cu mine nu.

Vineri, 27 septembrie 2013

9:45 p.m. – Pe tine te iubeşte, m-a asigurat Tom, la al patrulea pahar de mojito de la York & Albany.

— Putem să nu mai discutăm despre nenorocitul de domn Wallaker? am mârâit. Mi-am acceptat viaţa. E-n regulă. Suntem doar noi trei. Nu suntem distruşi. Nici nu mă mai simt singură. Sunt un copac puternic.

— Şi *Frunzele din părul lui* o să se facă! m-a încurajat Jude.

— Ce-a rămas din scenariu, i-am răspuns eu mohorâtă.

— Dar cel puţin, iubito, o să mergi la premieră, a sărit Tom. Poate o să întâlneşti pe cineva acolo.

— Dacă sunt invitată.

— Dacă nu te sună şi nu-ţi dă SMS-uri înseamnă că nu prea te place, a adăugat Jude.

Intervenţia ei nu prea mă ajuta.

— Dar domnul Wallaker nici n-a sunat-o, nici nu i-a trimis vreodată SMS-uri, s-a oţărât Tom. Despre cine vorbim noi aici?

— Putem, vă rog, să nu mai discutăm despre domnul Wallaker? Nici măcar nu-l plac, iar el nu mă place pe mine.

— Ei, scumpa mea, e adevărat că i-ai cam şi tras un perdaf, a zis Talitha.

— Dar era atâta profunzime în ceea ce se construia, a comentat Tom.

— Când treaba merge, merge, când nu mai merge, nu mai merge, a filozofat Jude.

— De ce n-o rogi pe Rebecca să-ţi facă lipeala cu el? a propus Tom.

10 p.m. Tocmai am trecut pe la Rebecca. Care a clătinat din cap.

— Chestiile astea nu funcţionează niciodată. Parcă au radar: le miros de la un kilometru. Mai bine lasă lucrurile să vină de la sine.

Marea junglă

Vineri, 18 octombrie 2013

De câte ori am ascultat The Lion Sleeps Tonight **–** *45 (şi n-am terminat)*

9:15 p.m. Am ajuns din nou la audiţiile pentru cor. Billy stă întins în pat şi cântă „The lion sleeps tonight”, după care urlă, pe un ton ascuţit, „Iiiiiiiiiiiiiiiiiiohiiiiiohiiiiiiiioh”, la care Mabel zbiară „Taci din gură, Billy, taci din gurăăăăăăăăăăăă”.

Anul ăsta, am încercat să cântăm notele corect. De fapt, astă-seară m-am cam lăsat dusă de val şi m-am

chinuit să-i învăţ pe copii Do Re Mi, imitând-o pe Maria din *Sunetul muzicii* (de fapt, ştiu tot cântecul pe de rost).

— Mami? a zis Billy.

— Da?

— Pot să încetezi, te rog?

Luni, 21 octombrie 2013

De câte ori am repetat The Lion Sleeps Tonight înainte de şcoală – 24, ore petrecute în stare de îngrijorare pe tema posibilităţii lui Billy de a intra în cor – 7, de câte ori mi-am schimbat ţinuta ca să-l iau pe Billy de la audiţiile pentru cor – 5, cu câte minute am ajuns mai devreme la şcoală – 7 (ceea ce e bine, atât doar că motivul este acelaşi: să-l impresionez pe posibilul iubit la care nu am nici o şansă)

3:30 p.m. Pe cale să-l iau pe Billy şi să aflu rezultatul audiţiilor pentru cor. Mi s-a strâns stomacul de emoţie.

6 p.m. Ca o nebună, aşteptam deja în curtea şcolii dinainte ca Billy să iasă. L-am văzut pe domnul Wallaker ieşind pe scări şi uitându-se împrejur, însă profesorul m-

a ignorat. M-am întristat, realizând că acum, de când e oficial singur, omul se teme că toate femeile celibatare, inclusiv eu, ne vom repezi să ciugulim din el ca nişte pirania.

— Mami!

Billy a ieşit din şcoală cu un zâmbet extraordinar, cu gura până la urechi.

— Am intrat! Am intrat! Am intrat în cor!

Topită de fericire, l-am luat imediat în braţe, dar el a mârâit „Dă-mi drumul!”, ca un adolescent, şi s-a uitat speriat către prietenii lui.

— Hai să sărbătorim! i-am propus. Sunt aşa de mândră de tine! Hai să mergem... la McDonald’s!

— Bravo, Billy! spuse domnul Wallaker. Nu te-ai dat bătut şi ai reuşit. Un efort justificat.

— Îm! am zis, gândindu-mă că poate acesta era momentul când aş fi putut să-mi cer scuze şi să mă explic, însă profesorul a plecat, pur şi simplu, lăsându-mă numai cu posibilitatea de a-i admira fundul obraznic.

Tocmai am mâncat doi Big Mac cu cartofi prăjiţi, un shake dublu cu ciocolată şi o gogoaşă cu zahăr.

Când treaba merge, merge, când nu mai merge, nu mai merge. Dar măcar întotdeauna îmi rămâne mâncarea.

Seara părinţilor

Marţi, 5 noiembrie 2013

9 p.m. Hmmm. Poate că nu e vorba că treaba nu mai merge. Adică nu e că nu mai merge deloc. Am ajuns la seara părinţilor, într-adevăr cu o mică întârziere. La faţa locului, am constatat că majoritatea se pregăteau de plecare, iar fostul profesor al lui Billy, domnul Pitlochry-Howard, îşi consulta ceasul.

Domnul Wallaker a intrat cu un morman de rapoarte în braţe.

— Ah, doamnă Darcy, a exclamat el. Te-ai decis totuşi să vii?

— Am fost. La o întâlnire de afaceri, i-am răspuns cu superioritate (cu toate că, deocamdată, nimeni nu solicitase vreo întâlnire pe tema scenariului *Aici timpul s-a oprit*, versiunea modernă a romanului *Spre far*) şi m-

am aşezat, cu un zâmbet amabil, în faţa domnului Pitlochry-Howard.

— Ce FACE Billy? a întrebat domnul Pitlochry-Howard binevoitor.

Întotdeauna mă simt inconfortabil când oamenii spun asta. Uneori e plăcut, dacă oamenilor chiar le pasă, dar eu, în criză paranoidă, mi-am închipuit că profesorul voia să spună că era ceva în neregulă cu Billy.

— E bine, i-am răspuns ţepoasă. Ce face însă la şcoală?

— Mi se pare foarte fericit.

— Se înţelege bine cu ceilalţi băieţi? l-am chestionat îngrijorată.

— Da, da, e foarte popular şi foarte voios. Uneori doar, la ore, îl cam apucă chicotitul.

— Am înţeles, am zis, amintindu-mi brusc că mama primise o scrisoare de la directoarea şcolii, în care aceasta îi sugera că am o oarecare *problemă* patologică fiindcă tot chicoteam.

Din fericire, tata mersese la şcoală şi-i trăsese un perdaf directoarei, dar poate că într-adevăr era vorba de o disfuncţie genetică.

— Nu cred că trebuie să ne facem mari griji din pricina chicotitului, a intervenit domnul Wallaker. Ce problemă aveaţi cu el la Engleză?

— Păi, cu ortografia... , a început domnul Pitlochry-Howard.

— Tot nu s-a rezolvat? a zis domnul Wallaker.

— Ah, păi, vedeţi, am sărit să-i iau apărarea lui Billy. E încă micuţ. Şi, în plus, *ca scriitor*, consider că limba evoluează în mod constant, că e ceva care fluctuează şi că a comunica realmente ce vrei să spui este mai important decât ortografia şi punctuaţia.

M-am oprit puţin, amintindu-mi cum mă acuzase Imogen, de la Greenlight, că introdusesem în scenariu nişte puncte şi semne ciudate pe-acolo pe unde mi se păruse că ar fi arătat frumos.

— Adică, hai să ne gândim la „a realiza”, am continuat. Iniţial, se scria cu „z”, acum însă este americanizat – adică se scrie cu „s”. Şi am remarcat că şi dumneavoastră îl scrieţi pe teste tot cu „s”, fiindcă acum calculatoarele aşa îl au în program! am încheiat triumfătoare.

— Da, minunat, a spus domnul Wallaker. Dar, la momentul ăsta, Billy trebuie să treacă testele de

ortografie, altfel o să se simtă ca un prost. Aşadar aţi putea face exerciţii când amândoi alergaţi pe deal, dimineaţa, imediat ce clopoţelul a sunat?

— OK, i-am răspuns, privindu-l pe sub sprâncene. Dar cum scrie Billy? Din punct de vedere creativ?

— Păi, a zis domnul Pitlochry-Howard, căutând printre hârtii. Ah, da! Le-am cerut să scrie despre ceva ciudat.

— Ia să vedem, a spus domnul Wallaker, punându-şi ochelarii.

Dumnezeule! Ce minunat ar fi dacă, la întâlnire, amândoi ne-am pune ochelarii de citit fără să ne simţim jenaţi.

— Ceva ciudat, deci?

Profesorul şi-a dres vocea.

Mami

Dimineaţa când o trezim pe mami părul ei este onebunie. Câhhh! E umflat cât casa! Apoi ea zice că suntem în armată şi trebuie să ne luăm lucrurile pe Unu sir, doi sir, nu intraţi în panică! Dar apoi RATARE EPICĂ! mama a turnat müsli în maşina de spălat şi nouă nea dat persil. Mabel a întârziat la Preşcolari care intraseră în alunare. RATARE EPICĂ NIVELUL 2!! Zice Attend! parcar fi un policai franţuz din cauza cărţii fraceze pentru parinţi şi acum

Mabel îi zice la fel Salivei şi mai zice la fir-ar al naibii RATARE EPICĂ NIVELUL 3!! Când mami lucrază scrie pe calculator şi vorbeşte la telefon în acelaşi timp şi mestecă nicorette. Când n-am intrat în cor anul trecut a zic că nu e RATARE EPICĂ a zis că e X Factor şi la anul! Aşa a fost! Apoi l-a găsit pe Puffle Doi care era DIA dispărut în acţiune şi m-a mângâiat dar apoi eu am coborât noaptea şi ea dansa singură... pe regina criminală. Câhh! Ahhhhhh! Ciudat foarte ciudat.

M-am înfipt adânc în scaun, îngrozită. Aşa mă vedeau copiii mei?

Roşu la faţă, domnul Pitlochry-Howard nu-şi ridica ochii din hârtiile pe care le avea în braţe.

— Ei! a exclamat domnul Wallaker. Aşa cum aţi spus: comunică foarte bine ceea ce vrea să comunice. Un tablou foarte viu a... ceva ciudat.

L-am privit în ochi. Îi convenea să vorbească, nu-i aşa? El era antrenat să dea ordine şi-şi făcuse băieţii pachet şi-i trimisese la internat, iar acum putea să se folosească de vacanţe ca, într-o manieră relaxată, să le perfecţioneze incredibilele talente muzicale şi sportive şi să le ajusteze ortografia cuvântului „neospitalier”.

— Şi-n rest? a insistat profesorul.

— Nu. E... are note foarte bune în afară de cele de la ortografie. Temele pentru acasă sunt încă destul de dezorganizate.

— Să vedem, a spus domnul Wallaker, răsfoind lucrările de la Ştiinţe şi alegând tema cu planetele. „Scrieţi cinci propoziţii, fiecare trebuind să includă o informaţie despre Uranus”.

Aici profesorul a făcut o pauză. Brusc, am simţit că mă apucă chicoteala.

— N-a scris decât o singură propoziţie. A fost vreo problemă cu cerinţa?

— Cred că problema a fost faptul că trebuia să găsească destul de multe informaţii despre o zonă galactică atât de lipsită de trăsături, i-am spus, încercând să mă controlez.

— Chiar aşa? Ţi se pare că Uranus e lipsită de trăsături?

L-am văzut clar pe domnul Wallaker cum şi-a reprimat râsul.

— Da, am izbutit să spun. Dacă ar fi fost vorba de Marte, celebra Planetă Roşie, pe care, de curând, au aterizat roboţi sau chiar de Saturn, care are atâtea inele...

— Sau Marte cu *sondele* ei gemene, a continuat domnul Wallaker, aruncând o privire – vă jur – către sânii mei, pentru ca apoi să se întoarcă la hârtii.

— Exact, am spus, cu o voce strangulată.

— Dar, doamnă Darcy, a izbucnit domnul Pitlochry-Howard, cu o atitudine rănită, eu, personal, sunt mult mai fascinat de Uranus decât de...

— Vă mulţumesc! nu m-am putut abţine să spun, după care, incapabilă să mă mai controlez, am izbucnit într-un hohot de râs.

— Domnule Pitlochry-Howard, a intervenit domnul Wallaker, care, între timp, îşi revenise, cred că ne-am demonstrat punctul de vedere în mod admirabil. Şi, a murmurat el, înţeleg acum de unde vine problema cu chicotelile. Mai aveţi şi alte subiecte de îngrijorare în privinţa performanţelor lui Billy?

— Nu, nu, notele sunt foarte bune, se înţelege bine cu băieţii, e foarte voios, un băieţel pe cinste.

— Ei, totul vi se datorează, domnule Pitlochry-Howard, am spus cu o voce nefirească. Atâta învăţătură! Vă mulţumesc *foarte* mult.

Apoi, fără să mai îndrăznesc să mă uit la domnul Wallaker, m-am ridicat şi m-am prelins afară din clădire.

Totuşi, odată ajunsă afară şi instalată în maşină, m-am gândit că, de fapt, ar fi trebuit să mă întorc şi să-l rog pe domnul Pitlochry-Howard să-mi mai explice care e problema cu temele. Sau poate, dacă domnul Pitlochry-Howard s-ar întâmpla să fie ocupat, să-l rog pe domnul Wallaker.

Întorcându-mă, i-am găsit pe cei doi profesori discutând pe hol cu Nicolette şi cu soţul ei cel chipeş, care-şi ţinea mâna pe spatele ei, în semn de susţinere.

Se presupune că nu trebuie să asculţi consultaţiile celorlalţi părinţi, însă Nicolette vorbea atât de tare, încât mi-ar fi fost imposibil să nu aud.

— Mă întreb doar dacă Atticus nu e puţin prea solicitat, bolborosea domnul Pitlochry-Howard. Mi se pare că, după şcoală, trebuie să meargă la atât de multe cluburi şi acţiuni. Uneori e puţin cam agitat. Şi intră într-o stare de disperare dacă simte că nu e primul la ceva.

— Unde se situează în ierarhia clasei? a zis Nicolette. Cât de departe e de primul loc?

Nicolette s-a zgâit la tabel, dar domnul Pitlochry-Howard l-a acoperit cu mâna. Atunci ea şi-a dat părul pe spate enervată.

— De ce nu cunoaştem nivelul relativ de performanţă al copiilor? Care sunt poziţiile elevilor în clasă?

— Noi nu operăm cu poziţii, doamnă Martinez, i-a spus domnul Pitlochry-Howard.

— De ce nu? l-a chestionat Nicolette, cu acea curiozitate aparent plăcută şi relaxată, dar care ascunde un spadasin gata să atace din spatele draperiei.

— Ne dorim ca fiecare elev să dea tot ce are el mai bun, i-a explicat profesorul.

— Daţi-mi voie să vă explic ceva. Eu am fost CEO-ul unui mare lanţ de cluburi de sănătate şi fitness, care s-a extins pe tot teritoriul Marii Britanii şi în America de Nord. Acum sunt CEO-ul familiei mele. Copiii mei sunt cel mai important, mai complex şi mai senzaţional produs pe care l-am dezvoltat vreodată. Trebuie să am posibilitatea să le evaluez progresul, prin comparaţie cu cel al altor copii, pentru a le putea ajusta dezvoltarea.

Domnul Wallaker o privea tăcut.

— Competiţia sănătoasă îşi are locul ei, dar atunci când obsesia poziţiei lor înlocuieşte plăcerea legată de subiectul propriu-zis..., a început să-i spună nervos domnul Pitlochry-Howard.

— Şi dumneavoastră consideraţi că activităţile extracuriculare şi întâlnirile de joacă îl stresează? i-a retezat-o Nicolette.

Soţul i-a pus o mână pe braţ.

— Draga mea...

— Băieţii aceştia trebuie să fie desăvârşiţi. Au nevoie de flaut. Au nevoie de scrimă. Mai mult, i-a dat ea înainte, eu *nu* consider angajamentele sociale ca fiind „întâlniri de joacă”. Acestea sunt exerciţii de teambuilding.

— SUNT COPII! a tunat domnul Wallaker. Nu sunt produse corporatiste! Ei nu au nevoie să dobândească un masaj constant al egoului, ci încredere, distracţie, afecţiune, dragoste, sentimentul propriei valori. Trebuie să înţeleagă acum că întotdeauna – întotdeauna – va exista cineva mai bun şi cineva mai slab decât ei şi că valoarea lor rezidă în faptul de a fi mulţumiţi cu ceea ce sunt, cu ceea ce fac şi cu competenţa lor crescândă.

— Poftim? Deci nu are nici un sens să încerce? Am înţeles. Ei, atunci poate că ar trebui să ne orientăm către Westminster.

— Ar trebui să ne orientăm către ce vor deveni când vor ajunge adulţi, a continuat domnul Wallaker. Lumea e

dură. Barometrul succesului de mai târziu nu e faptul că întotdeauna câştigă, ci felul în care îşi gestionează eşecurile. Capacitatea de a se ridica atunci când cad, capacitatea de a-şi păstra optimismul şi conştiinţa de sine, aceasta este o modalitate mult mai valoroasă de a previziona succesul viitor decât poziţia în clasă în anul 3 de şcoală.

La dracu'! Oare domnul Wallaker s-a apucat brusc să citească *Micul manual de instrucţiuni al lui Buddha*?

— Nu e o lume dură dacă ştii cum să câştigi, a mieunat Nicolette. Care e poziţia lui Atticus, vă rog?

— Nu dăm poziţii, i-a retezat-o domnul Wallaker, ridicându-se în picioare. Mai doriţi să discutăm şi altceva?

— Da, despre franceză, i-a răspuns Nicolette imperturbabilă.

Şi apoi cu toţii au luat din nou loc.

10 p.m. Poate că domnul Wallaker a avut dreptate când a zis că întotdeauna există cineva „mai bun şi cineva mai slab" decât tine în orice domeniu. Tocmai mă întorceam la maşină când o mamă elegantă şi epuizată,

care se chinuia să potolească trei copii mult prea înfofoliţi, a explodat brusc:

— Clemency! A dracului de p***ă nenorocită ce eşti!

Cincizeci de umbre ale bătrâneţii

Vineri, 22 noiembrie 2013

62,1 kilograme (alunecare imposibil de oprit către obezitate), calorii – 3384, Coca-Cola dietetică – 7, Red Bull-uri – 3, panini cu şuncă şi brânză – 2, exerciţii fizice – 0, luni de când nu m-am vopsit la rădăcină – 2, săptămâni de când nu m-am mai epilat pe picioare – 5, săptămâni de când nu mi-am mai dat cu ojă unghiile de la picioare – 6, luni în care nu am mai avut nici un fel de experienţă sexuală – 5 (am redevenit Virgină Renăscută).

M-am delăsat de tot – sunt ne-epilată, ne-pensată, ne-exersată, ne-exfoliată, ne-mani-pedichiurizată, ne-meditată, rădăcinile sunt ne-vopsite, părul ne-coafat şi, peste toate, sunt şi ne-dezbrăcată (cel mai groaznic ghinion). În schimb, ca să compensez, bag în mine mâncare. Trebuie să iau măsuri.

Sâmbătă, 23 noiembrie 2013

3 p.m. Tocmai am ieşit de la coafor, unde rădăcinile mele şi-au redobândit gloria din tinereţe. Imediat, la staţia de autobuz, am dat cu nasul de un poster cu Sharon Osbourne şi fiica ei, Kelly: Sharon Osbourne are părul roşu, iar Kelly are *părul grizonant*.

Sunt îngrozitor de confuză. Să arăţi bătrână a devenit noul trend? Va trebui oare să mă duc înapoi la coafor, să-mi refac rădăcinile şi apoi să-l rog pe doctorul de Botox să-mi adauge nişte riduri?

Tocmai meditam la aceste întrebări când cineva m-a salutat.

— Domnule Wallaker! am exclamat, trecându-mi mâna cu cochetărie prin noua mea coafură.

— Bună!

Era îmbrăcat cu o jachetă călduroasă şi sexy şi un fular şi se uita în jos, către mine, cu acea privire de altădată, echilibrată, şi schiţând un zâmbet amuzat în colţul gurii.

— Uite, am început, vreau să-ţi spun că-mi pare rău pentru ce ţi-am zis la concert şi pentru faptul c-am fost atât de înţepată de câte ori m-am întâlnit, când tu nu

încercai decât să fii amabil. Dar credeam că eşti însurat. Şi chestia e că ştiu tot. Adică nu *tot*. Dar ştiu că ai fost în SAS şi...

Expresia profesorului s-a schimbat.

— Ce-ai spus?

— Jake şi Rebecca locuiesc peste drum de mine şi...

Wallaker îşi întorsese privirea de la mine, se uita în josul străzii, iar muşchii feţei i se crispaseră.

— E-n regulă. N-am spus nimănui. Dar treaba e că, vezi, eu ştiu cum e când ţi se întâmplă ceva foarte nasol.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, mi-a spus aspru.

— Ştiu, crezi că sunt o mamă înfiorătoare, care stă tot timpul la coafor şi cumpără prezervative, dar, în realitate, nu sunt aşa. Iar broşurile alea despre gonoree – tocmai ce le luase Mabel de la doctor. N-am nici gonoree, nici sifilis...

— Vă deranjez?

O fată splendidă ieşise de la Starbucks, cu două cafele în mână.

— Bună, a zis ea zâmbindu-mi şi întinzându-i lui Wallaker o cafea.

— Ea e Miranda, mi-a prezentat-o profesorul cu o atitudine rece.

Miranda era frumoasă şi tânără, avea un păr lung, negru şi strălucitor, peste care îşi trăsese o căciuliţă de lână şic. Avea nişte picioare lungi şi subţiri vârâte în jeanşi şi... şi cizme cu ţinte până la gleznă.

— Miranda, ea este doamna Darcy, una dintre mamele de la şcoală.

— Bridget! s-a auzit o voce.

Coafeza care tocmai îmi vopsise rădăcinile alerga pe stradă.

— Ţi-ai uitat portofelul în salon. Cum e culoarea? Ai scăpat de părul grizonant de Crăciun!

— E foarte frumoasă, mulţumesc. Crăciun fericit, am răspuns ca o bunică automat traumatizată. Crăciun fericit, domnule Wallaker. Crăciun fericit, Miranda, am zis, cu toate că nu era Crăciunul.

Amândoi s-au uitat la mine ciudat în vreme ce eu începusem să mă îndepărtez cu mers nesigur.

9:15 p.m. Copiii dorm, iar eu sunt foarte bătrână şi singură. Nimeni n-o să mai fie atras de mine în vecii vecilor. În clipa asta, domnul Wallaker i-o trage Mirandei. Vieţile tuturor sunt perfecte, mai puţin a mea.

Dincolo de suprafaţă

Luni, 25 noiembrie 2013

61,6 kilograme, numărul de kilograme pe care le am în plus faţă de Miranda – 20,8

9:15 a.m. Aşa. De-acum m-am obişnuit. Ştiu ce trebuie să fac. Nu mă lamentez. Nu mă abandonez sentimentului de habar n-am cum să mă port cu bărbaţii. Nu cred că viaţa tuturor e perfectă, mai puţin a mea – exceptând cazul nenorocitei de Miranda. Mă concentrez asupra copacului puternic din interiorul meu şi mă duc la yoga.

1 p.m. Fir-ar al naibii. Am început ora de yoga, dar am realizat că iar băusem prea multă Coca-Cola dietetică. Nu spun mai mult decât că lucrurile n-au decurs tocmai bine când am ajuns la poziţia Porumbel.

Aşa că am trecut la clasa de meditaţie de alături. Aţi putea spune că au fost bani aruncaţi pe fereastră pentru că, într-adevăr, plătisem cincisprezece lire, iar de făcut

nu făceam decât să stăm cu picioarele încrucişate, chinuindu-ne să nu ne gândim la nimic. M-am trezit uitându-mă împrejur, prin încăpere, gândindu-mă la domnul Wallaker şi la Miranda, după care aproape că m-am pârţâit din cauza şocului.

Nu-l recunoscusem la început, dar acolo, în aceeaşi cameră, stând aşezat pe un covoraş violet, în haine cenuşii mulate pe corp, cu ochii închişi, cu palmele deschise pe genunchi, era nimeni altul decât George de la Greenlight. Sau, cel puţin, eram destul de sigură că el era, deşi era destul de dificil de spus. Apoi am văzut ochelarii cu lentile mari şi iPhone-ul de lângă covoraşul violet şi-atunci am fost sigură că era vorba de George.

La ieşire, n-am ştiut dacă să-l salut sau nu, dar după aceea m-am gândit că, în fond, preţ de-o oră, comunicasem pe un anume nivel, chiar dacă subliminal, şi-am zis:

— George?

Omul şi-a pus ochelarii şi s-a uitat la mine, suspicios, ca şi când, chiar atunci şi acolo, aveam să-i îndes în braţe un scenariu.

— Eu sunt! i-am zis. Nu mă ţii minte? *Frunzele în părul lui*?

— Cum? A, da. Salut.

— Nu ştiam că faci meditaţie.

— Da. Am terminat-o cu industria filmului. Nu se mai fac decât produse de studio. Nu mai există nici un fel de respect pentru artă. Totul e lipsit de sens. Gol. Un cuib de viespi. Începusem să mă dezintegrez. Eram pe cale să... Stai niţel.

George şi-a verificat iPhone-ul.

— Scuze. Trebuie să mă urc în avion. Mă duc, pentru trei luni, la un ashram în Lahore. Mă bucur c-am vorbit.

— Iartă-mă, l-am oprit.

George s-a întors nerăbdător.

— Eşti sigur că ashramul nu e în Le Touquet?

La asta, George a început să râdă, amintindu-şi probabil abia atunci cine eram, după care ne-am strâns, oarecum îngrijorător, în braţe, apoi el mi-a zis „Namaste”, cu o voce gravă, de producător de film, şi o expresie ironică şi a luat-o la picior, continuând să-şi verifice telefonul. Iar eu am realizat că totuşi George, de la Greenlight, îmi era destul de drag.

Marţi, 26 noiembrie 2013

61,2 kilograme, numărul de kilograme pe care le am în plus faţă de Miranda 20,4 (mai bine), calorii – 4826, panini cu şuncă şi brânză – 2, pizza – 1,5, cutii de iaurt îngheţat de la Häagen-Dazs – 2, unităţi de alcool – 6 (comportament reprobabil)

9 a.m. Tocmai am lăsat copiii. Mă simt grasă. Poate o să mă duc să iau nişte panini cu şuncă şi brânză.

10:30 a.m. Dintr-odată, în timp ce stăteam la coadă, am realizat că Nicolette cea Perfectă era şi ea acolo, aşteptându-şi băutura fierbinte. Era îmbrăcată cu o haină albă, din blană artificială, avea ochelari de soare şi o geantă enormă. Arăta ca şi când ar fi fost Kate Moss sosind la un eveniment de gală, numai că acum era abia nouă dimineaţa. Am fost tentată s-o iau la fugă, dar aşteptasem deja o veşnicie, aşa că, atunci când, în sfârşit, Nicolette s-a întors şi m-a văzut, i-am zis veselă „Bună!”.

În locul salutului glacial pe care-l anticipasem, Nicolette n-a făcut decât să se holbeze la mine, cu paharul de carton într-o mână.

— Am o geantă nouă. E Hermès, mi-a zis ea, ridicându-şi geanta.

Apoi umerii au început să-i tremure.

— Un-cappuccino-decofeinizat-foarte-mare-cu-lapte-fără-grăsime-şi-păstrează-restul, am spus eu ca o morişcă, întinzându-i barmanului o bancnotă de cinci lire şi gândindu-mă „Dacă Nicolette are o cădere psihică acum, s-a zis cu tot. Cazul e închis. Toată lumea, de jur împrejur, e un dezastru în continuă dezintegrare.”

— Vino jos, i-am spus lui Nicolette, bătând-o pe umăr cu oarecare stânjeneală.

Din fericire, la demisol nu mai era nimeni.

— Am o geantă nouă, mi-a repetat ea. Şi ăsta e bonul de casă.

M-am uitat la bon fără să-l văd cu adevărat.

— Mi-a cumpărat-o soţul meu, din aeroportul din Frankfurt.

— Ei, asta e drăguţ din partea lui. E frumoasă, am minţit.

Geanta era absolut aiuritoare. N-avea nici o logică. De peste tot îi izbucneau catarame, cureluşe şi cheotori, de parc-ar fi fost făcută la balamuc.

— Uită-te la bon, a insistat Nicolette, indicându-mi bucata de hârtie. E pentru două genţi.

Am clipit uitându-mă la bon. Părea, într-adevăr, să fie pentru două genţi. Dar ce dacă?

— E o greşeală, i-am zis. Sună-i ca să-ţi dea banii înapoi.

Nicolette a clătinat din cap.

— Ştiu cine e tipa. Am sunat-o. Relaţia durează de opt luni. I-a cumpărat şi ei o geantă identică.

Faţa i s-a boţit.

— Geanta a fost un cadou. Şi i-a cumpărat şi ei acelaşi lucru.

Ajunsă acasă, mi-am verificat e-mail-urile:

Expeditor: Nicolette Martinez
Subiect: Nenorocitul de concert şcolar

Vreau doar să vă anunţ că, anul ăsta, să fie-al dracului dacă mă interesează cine aduce plăcintele cu carne sau

vinul fiert. Şi cu toţii puteţi să veniţi când dracului vreţi, fiindcă pe mine să fie-al dracului dacă mă interesează.

Nicorette
Chiar am nevoie de nişte Nicorette.

Cred c-o să-i dau un telefon lui Nicolette.

11 p.m. Tocmai am petrecut o seară minunată, la mine acasă, împreună cu Nicolette, cu cei trei băieţi, care s-au dezlănţuit pe Roblox, şi cu Mabel, care s-a uitat la *SpongeBob SquarePants.* Ne-am îmbuibat cu vin, pizza, caşcaval, Coca-Cola dietetică, Red Bull, năsturei de ciocolată Cadbury, Rolo-uri şi Häagen-Dazs. Nicolette s-a uitat pe OkCupid şi-a urlat:

— Ticăloşii! Manipulatori nenorociţi!

Pe la mijlocul serii a apărut şi Tom, uşor afumat, care turuia despre un nou studiu:

— Dovedeşte că e vorba de calitatea relaţiilor unei persoane. Ăsta e cel mai grozav indicator al sănătăţii emoţionale pe termen lung – mai puţin decât relaţia cu „jumătatea”, întrucât măsura fericirii n-o reprezintă soţul sau iubitul, ci calitatea celorlalte relaţii pe care le

dezvolţi în jurul tău. În orice caz, m-am gândit să-ţi spun. Acum trebuie să plec. Mă întâlnesc cu Arkis.

Nicolette doarme acum în patul meu, iar cei patru copii sunt înghesuiţi în cele două paturi suprapuse.

Vedeţi? Nici n-avem nevoie de bărbaţi.

Eroul îşi face apariţia

Vineri, 29 noiembrie 2013

Iată ce s-a întâmplat. Billy a avut un meci de fotbal la o altă şcoală, în East Finchley, la câţiva kilometri distanţă. Ni se spusese să parcăm pe stradă ca să luăm copiii, fiindcă maşinile nu aveau voie să intre în curtea şcolii. Clădirea era înaltă, din cărămidă roşie, în faţa porţilor avea o curticică pavată cu beton, iar în partea stângă exista un teren de sport, pe un nivel cu un metru şi douăzeci de centimetri mai jos, care era înconjurat cu un gard robust, din plasă de zale metalice.

Băieţii alergau în jurul terenului lovind mingea, iar mamele stăteau la taclale în jurul treptelor din East Finchley. Din senin, un BMW negru cu motorul turat a

oprit chiar în faţa şcolii. Şoferul, un tată idiot cu haine ţipătoare, vorbea la telefon.

Domnul Wallaker s-a dus la maşină.

— Scuzaţi-mă.

Tatăl l-a ignorat, continuând să vorbească la telefon, cu motorul pornit. Domnul Wallaker i-a bătut în geam.

— Parcarea maşinilor în curtea şcolii nu e permisă. Parcaţi pe stradă, vă rog.

Fereastra s-a deschis.

— Prietene, pentru unii dintre noi, timpul înseamnă bani.

— E o problemă de siguranţă.

— Pfiuuu, siguranţă! Plec în două minute.

Domnul Wallaker s-a încruntat la el.

— Mişcă. Maşina.

Cu telefonul tot lipit de ureche şi furios, tatăl a băgat BMW-ul în viteză şi, pornind în marşarier fără să se uite, a întors volanul cu un scrâşnet de roţi şi a dat înapoi spre terenul de sport, oprindu-se direct într-un stâlp de metal zdravăn, care susţinea gardul.

În vreme ce toată lumea se întorsese ca să se holbeze la el, tatăl, roşu la faţă, a apăsat piciorul pe acceleraţie, uitând să scoată maşina din marşarier şi s-a mai înfipt

încă o dată în stâlp. A urmat un trosnet înfiorător, iar stâlpul a început să se încline.

— Băieţi! a urlat domnul Wallaker. Fugiţi de lângă gard! Tăiaţi-o!

Totul părea să se producă cu încetinitorul. În timp ce băieţii alergau împrăştiindu-se, stâlpul greu din metal a început să se încline, după care s-a prăbuşit pe terenul de sport, trăgând şi gardul după el, care a aterizat cu o izbitură şi un zgomot terifiant. În acelaşi timp, maşina a pornit să alunece în spate: roţile din faţă erau încă pe ciment, roţile din spate erau pe jumătate în gol, deasupra terenului de sport.

Toată lumea a îngheţat, şocată. Mai puţin domnul Wallaker care a sărit jos, pe teren şi-a strigat:

— Sunaţi la 999! Puneţi greutate pe botul maşinii! Băieţi! Încolonaţi-vă în celălalt capăt.

Incredibil, dar tatăl din BMW dădea să deschidă portiera.

— Tu! Stai pe loc! i-a zbierat domnul Wallaker, dar maşina începuse deja să alunece şi mai tare, până când roţile din spate au rămas cu totul suspendate.

M-am uitat la băieţii din celălalt capăt al terenului. Billy! Unde era Billy?

— Ţine-o pe Mabel! i-am zis lui Nicolette şi-am fugit către partea laterală a terenului de sport.

Domnul Wallaker era jos. Privea calm întreaga scenă. M-am forţat să mă uit.

Stâlpul greu de metal era acum prins pe diagonală: un capăt se sprijinea de peretele terenului, iar celălalt se afla pe pământ. Gardul zăcea prăbuşit în unghi, atârnând de stâlp ca un cort. Chirciţi în golul micuţ de sub stâlp stăteau Billy, Bikram şi Jeremiah. Feţişoarele lor speriate erau îndreptate către domnul Wallaker. În spate aveau zidul, gardul îi prinsese în capcană din faţă şi din laterale, iar spatele maşinii atârna deasupra lor.

Am icnit îngrozită şi-am sărit pe terenul de sport.

— O să fie în regulă, a şoptit domnul Wallaker. Rezolv eu.

Apoi profesorul s-a lăsat pe vine.

— OK, supereroilor, asta e marea voastră şansă. Strângeţi-vă lângă perete şi faceţi-vă ghem. Ca în poziţia de start.

Părând acum mai degrabă entuziasmaţi decât înfricoşaţi, băieţii s-au tras în spate şi s-au făcut ghem, punându-şi mâinile peste căpşoare.

— Bravo, soldaţi, le-a spus domnul Wallaker şi a început să ridice gardul cel greu de la pământ. Acum...

Brusc, cu o scârţâitură infernală, ca de metal care se freacă de beton, BMW-ul a alunecat şi mai mult în spate, dislocând fărâme de pavaj. Toată partea din spate se balansa precar în aer.

Mamele au început să ţipe peste urletul sirenelor.

— Staţi lipiţi de zid, băieţi! le-a spus domnul Wallaker imperturbabil. Totul o să fie bine.

Apoi profesorul a intrat chircit sub maşină, păşind cu grijă peste gardul căzut. A ridicat braţele şi a împins cu toată puterea în şasiu. Îi vedeam, de sub cămaşă, muşchii care se umflaseră în lungul antebraţelor şi gâtului.

— PUNEŢI GREUTATE PE BOTUL MAŞINII! a strigat el către cei de sus.

Broboane de sudoare începuseră să i se adune pe frunte.

— DOAMNELOR! APĂSAŢI CU COATELE PE CAPOTĂ!

Ridicând ochii, am văzut mame şi profesori care, ieşind din şoc, s-au aruncat asupra capotei ca nişte pui speriaţi. Încet, cu domnul Wallaker împingând de dedesubt, partea din spate a maşinii s-a ridicat.

— OK, băieţi, a strigat profesorul, continuând să împingă. Rămâneţi lipiţi de zid, dar târâţi-vă către dreapta voastră, cât mai departe de maşină. După care ieşiţi de sub gard.

Am alergat la marginea gardului căzut, împreună cu alţi părinţi şi profesori care mi se alăturaseră între timp. Cu toţii ne-am chinuit să ridicăm metalul contorsionat, în vreme ce băieţii se târau către noi. Billy era ultimul din şir.

Mai mulţi pompieri au sărit pe terenul de sport, au ridicat şi ei gardul şi l-au tras pe Bikram afară – metalul sfâşiindu-i cămaşa –, apoi şi pe Jeremiah. Billy era în continuare dedesubt. Când Jeremiah s-a eliberat, m-am dus în faţă şi l-am prins pe Billy de mâini, simţind că aveam în braţe forţa a zece bărbaţi, după care am tras băiatul către mine. Când Billy a scăpat, de uşurare, am început să plâng. Pompierii ne-au scos apoi de pe terenul de sport.

— Ăsta a fost ultimul! Haideţi! a urlat domnul Wallaker, tremurând sub greutatea maşinii.

Pompierii au sărit dedesubt ca să-l ajute, călcând pe gard. Greutatea lor a turtit plasa de zale peste locul în

care, cu câteva secunde înainte, cei trei băieţi stătuseră chirciţi.

— Unde e Mabel? a zbierat Billy dramatic. Trebuie s-o salvăm!

Cei trei puşti au rupt-o la fugă prin mulţimea din curte, cu aerul unor supermeni cu pelerinele fluturându-le pe spate. I-am urmat. Am găsit-o pe Mabel stând calmă lângă Nicolette care se hiperventila.

Billy a îmbrăţişat-o pe Mabel, urlând:

— Am salvat-o! Mi-am salvat sora! Eşti bine, sora mea?

— Da, i-a răspuns Mabel pe un ton solemn. Dar domnul Wallaker are aşa un aer de şef.

Incredibil, dar, în plin iad, tatăl cu BMW-ul a deschis din nou portiera şi, de data asta, chiar s-a dat jos din maşină. Supărat, a început să-şi scuture haina. În secunda următoare, întregul vehicul a început să alunece în spate.

— CADE! a strigat domnul Wallaker de dedesubt. IEŞIŢI, BĂIEŢI!

Cu toţii am dat fuga ca să-i vedem pe profesor şi pe pompieri sărind cât colo ca să se salveze. BMW-ul s-a prăbuşit pe stâlpul metalic, apoi, din izbitură, s-a

rostogolit pe o parte. Pa partea aia, maşina s-a făcut ţăndări: metalul a trosnit, geamurile s-au spart, iar bucăţele de sticlă şi alte resturi s-au împrăştiat pe banchetele din piele crem.

— Bimărul meu! a urlat tatăl.

— Timpul înseamnă bani, idiotule, i-a replicat domnul Wallaker râzând încântat.

În vreme ce paramedicii încercau să-l consulte, Billy îmi explica:

— Nu puteam să ne mişcăm, înţelegi, mami? Nu îndrăzneam să fugim pentru că stâlpul se bălăngănea deasupra noastră. Dar am fost nişte Supereroi, fiindcă...

Între timp, în jurul nostru se dezlănţuise haosul: părinţii alergau căpiaţi în cercuri, extensiile de păr fluturau şi genţi enorme zăceau uitate pe jos.

Domnul Wallaker a sărit pe trepte.

— Linişte! a strigat el. Toată lumea să stea pe loc! Acum, băieţi. Într-o secundă, să vă încolonaţi ca să fiţi verificaţi şi număraţi. Dar, înainte de asta, ascultaţi-mă. Tocmai aţi trecut printr-o adevărată aventură. Nimeni nu a fost rănit. Aţi fost curajoşi, aţi fost calmi, iar voi trei – Bikram, Jeremiah şi Billy – aţi fost nişte Supereroi adevăraţi. În seara asta, să mergeţi acasă şi să

sărbătoriţi, fiindcă aţi demonstrat că atunci când se întâmplă ceva înfricoşător – şi vor mai fi astfel de situaţii – voi ştiţi cum să fiţi curajoşi şi calmi.

Părinţii şi copiii au început să-l aclame.

— Dumnezeule, a şoptit Farzia. Ia-mă acum!

Un ecou al sentimentelor mele. Când domnul Wallaker a trecut pe lângă mine, mi-a aruncat o privire îngâmfată, similară, în dulceaţa ei, cu aceea a lui Billy.

— O zi normală la serviciu? i-am zis.

— Am văzut şi chestii mai grave, mi-a răspuns el vesel. Şi, cel puţin, nu ţi s-a mai ridicat părul în cap.

După numărătoare, restul băieţilor s-au năpustit asupra lui Bikram, Billy şi Jeremiah. Toţi trei au trebuit să meargă la spital pentru un control medical. Când au urcat în ambulanţe, urmaţi de mamele traumatizate, au făcut-o cu un aer de trupă de băieţi care a dobândit de curând celebritatea la *Britain's Got Talent.*

Mabel a adormit în ambulanţă şi a continuat să doarmă şi la spital. Băieţii n-aveau nimic, cu excepţia câtorva zgârieturi. Taţii lui Bikram şi Jeremiah au apărut şi ei la spital. După câteva minute, pe uşă a intrat şi domnul Wallaker. Zâmbea şi venise cu mai multe sacoşe de la McDonald's. A primit toate informaţiile legate de

băieţi, apoi a stat cu ei, le-a răspuns la întrebări şi le-a explicat de ce fuseseră Eroi de Acţiune.

În vreme ce Bikram şi Jeremiah părăseau spital cu părinţii lor, domnul Wallaker mi-a luat cheile de la maşină.

— Eşti bine?

S-a uitat la faţa mea şi-a decis:

— Te conduc acasă.

— Nu! Sunt absolut în regulă! am minţit eu.

— Ascultă, mi-a zis el cu un uşor zâmbet. Nu eşti mai puţin profesionistă sau feministă dacă accepţi ajutorul cuiva.

Ajunşi acasă, în vreme ce instalam copiii pe canapea, profesorul mi-a şoptit:

— De ce ai nevoie?

— De jucăriile de pluş? Sunt sus, în paturile suprapuse.

— Puffle Doi?

— Da. Şi Unu, şi Trei, şi Mario, Horsio şi Saliva.

— *Saliva?*

— Păpuşica ei.

Când Wallaker s-a întors cu jucăriile, eu mă chinuiam să dau drumul la televizor holbându-mă la telecomenzi.

— Să încerc eu?

SpongeBob a prins viaţă pe ecran, iar profesorul m-a tras uşor până în spatele canapelei.

În clipa aceea, în tăcere, am început să plâng.

— Şişşşş. Şişşşş, a murmurat el, cuprinzându-mă cu braţele-i puternice. Nimeni n-a păţit nimic. Am ştiut că totul o să fie bine.

M-am lipit de el, trăgându-mi nasul în ritm alert.

— Te descurci de minune, Bridget, a continuat el cu blândeţe. Eşti o mamă şi un tată bun, mai bun decât alţi părinţi care au câte opt angajaţi şi un apartament în Monte Carlo. Chiar dacă ţi-ai lăsat secreţiile pe cămaşa mea.

M-am simţit ca atunci când, la aterizarea în vacanţă, se deschide uşa avionului şi eşti mângâiat de un curent de aer cald. Sau ca atunci când, în sfârşit, seara târziu, te aşezi şi tu jos.

Apoi Mabel a urlat:

— Mamiiiiii! S-a terminat *SpongeBob*!

Tot atunci, a început să sune şi soneria de la intrare.

Era Rebecca.

— Tocmai am aflat ce s-a întâmplat la şcoală, a anunţat ea coborând treptele.

În păr avea împletit un şir de luminiţe cu leduri de Crăciun.

— Ce-a fost acolo? Ah! a exclamat ea văzându-l pe domnul Wallaker. Salut, Scott.

— Salut, i-a răspuns el. Mă bucur să te văd. Echipamentul de cap e neaşteptat de ne-scânteietor... dar totuşi!

Finn, Oleander şi Jake au apărut şi ei, iar casa s-a umplut de zgomot, ciocolată, Hellvanieni şi Xbox-uri şi toată lumea alerga de colo-colo. Eu tot încercam să discut cu Billy, să-l ajut să proceseze ce se întâmplase, dar, de fiecare dată, puştiul îmi replica:

— Mamiiiii! Sunt un Supererou! OK?

L-am privit pe domnul Wallaker, care stătea de vorbă cu Jake. Amândoi erau înalţi şi frumoşi, prieteni vechi şi taţi. Rebecca s-a uitat la domnul Wallaker, apoi a ridicat din sprâncene către mine, dar, în secunda aia, telefonul profesorului a început să sune şi mi-am dat seama că vorbea cu Miranda.

— Trebuie să plec, a spus el sec, închizând telefonul. Jake, aveţi voi grijă de ei în seara asta, da?

Am simţit cum mi se strânge inima. L-am condus până la uşă, iar acolo am început să bolborosesc:

— Îţi sunt atât de recunoscătoare. Tu este Supereroul. Adică eşti. Adică este.

— Eşti, a zis el. Şi plăcerea a fost de partea mea.

A coborât treptele, apoi s-a întors şi-a adăugat cu o voce catifelată:

— ... Supereroino!

După care a ieşit în stradă şi-a luat-o către artera principală, către taxiuri şi către o fată care parcă atunci ieşise dintr-o revistă de modă. Tristă, l-am privit îndepărtându-se şi m-am gândit: „Supereroină? Tot mi-ar plăcea să am pe cineva cu care să fac sex.”

Anotimpul veseliei

Luni, 2 decembrie 2013

Totul e în regulă. L-am dus pe Billy la un psiholog infantil care a zis că băiatul pare să fi „asimilat episodul într-o manieră sănătoasă, ca pe o experienţă din care a avut ce să înveţe”. Când am încercat să-l duc şi a doua oară, Billy mi-a spus:

— Mamiiiii! *Tu* ai nevoie să mergi la el.

Billy, Bikram şi Jeremiah se bucură de o perioadă în care, la şcoală, au statutul de – altă descriere nu există – vedete. Dau chiar şi autografe. Totuşi, celebritatea lor e nimic în comparaţie cu cea dobândită de domnul Wallaker.

Iar domnul Wallaker se poartă acum prieteneşte cu mine, iar eu mă port prieteneşte cu el. Dar nimic altceva nu pare să se întâmple.

Marţi, 3 decembrie 2013

3:30 p.m. Mabel tocmai a ieşit din şcoală cântând:

Decoraţi-vă casele cu buchete de ilex,
Falalalala la la la la.
E anotimpul veseliei...

Chiar că e anotimpul veseliei. O să fiu veselă anul ăsta. Şi recunoscătoare.

Miercuri, 4 decembrie 2013

4:30 p.m. Ah! Mabel a schimbat cuvintele:

„E anotimpul să-l urâm pe Billy...”

Joi, 5 decembrie 2013

10 a.m. Azi-dimineaţă, mama lui Thelonius m-a oprit în faţă la Grupa Preşcolari.

— Bridget, mi-a zis ea, vrei s-o rogi pe fiica ta să nu-l mai supere pe Thelonius?

— De ce? Cum? am întrebat-o nedumerită.

Mabel se plimbă pe terenul de joacă şi cântă:

„Decoraţi-vă casele cu buchete de begonii,
Falalalala la la la la.
E anotimpul să-l urâm pe Thelonius...”

2 p.m. – Asta ca să-ţi fie învăţătură de minte şi să nu mai plantezi nişte flori atât de lipsite de imaginaţie, mi-a spus Rebecca. Ce face Scott? Adică domnul Wallaker.

— E drăguţ. E prietenos, dar, mă rog, e doar prietenos...

— Păi, şi tu eşti „doar prietenoasă” cu el? Adică ŞTIE?

— E cu Miranda.

— Un bărbat ca el are nevoi. Dar asta nu înseamnă c-o să fie cu ea pentru totdeauna.

Am clătinat din cap.

— Nu e interesat. Cred că acum mă place ca persoană. Dar numai atât.

E trist. Dar, de fapt, sunt fericită. E nevoie doar de un lucru foarte grav, care e aproape să se întâmple, ca să apreciezi ceea ce ai.

2:05 p.m. Nenorocita de Miranda!

2:10 p.m. O urăsc pe Miranda. „Ah, ah, uită-te la mine, sunt tânără şi înaltă şi slabă şi perfectă.” Probabil că iese şi cu Roxster. Hâmmm.

Concertul de colinde

Miercuri, 11 decembrie 2013

Concertul de colinde se apropia din nou. Billy şi Mabel urmau să doarmă la prieteni, aşa că în casă era o stare de frenetică încântare, combinată cu isteria pregătirii celor două rucsacuri. În plus, trebuia să mă chinui ca eu şi Mabel să arătăm uman şi suficient de festiv ca să putem merge la un concert de colinde. La care ideal ar fi fost să ajungem înainte de final.

Încercam să mă aranjez cât puteam de bine fiindcă, indubitabil, Miranda avea să fie şi ea în biserică, să-şi încurajeze bărbatul. Mabel era îmbrăcată cu o jachetă blănoasă şi o fustă roşie înfoiată, pe care i-o cumpărasem de la ILoveGorgeous, la reduceri, iar eu aveam o haină nouă şi albă (inspirată de Nicolette, care se află în Maldive, unde soţul ei suferind de incontinenţă sexuală o imploră să-l ierte, în vreme ce ea îl torturează într-o cabană de lux, aflată la capătul unui lung ponton de lemn, care e suspendat pe piloni deasupra mării şi

adulmecat de rechinii care-i dau târcoale). În absenţa oricărei posibilităţi de a avea parte de vreo partidă de sex oral, am optat pentru o partidă de coafat – deşi rucsacurile cu Prinţesa Disney şi cu Mario nu-mi completau prea fericit look-ul. Mai mult, probabil că Miranda avea să fie într-o ţinută minimalistă, sexy şi relaxată, dar, în acelaşi timp, atât de modernă încât nici măcar Mabel n-avea s-o priceapă.

Când am ieşit din staţia de metrou, „orăşelul” arăta absolut magic, cu luminiţele care proiectau umbre asupra copacilor. Toate magazinele erau luminate, iar o orchestră de alămuri cânta „Bunul Rege Wenceslas”. Iar măcelarul de modă veche atârnase curcani în vitrină. Iar noi ajunseseră prea devreme.

Pentru o clipă, mi s-a părut că eram *într-adevăr* Bunul Rege Wenceslas, aşa că am dat fuga la măcelar şi-am cumpărat patru cârnaţi Cumberland – în caz că se ivea vreun sărman –, adăugând câte un pacheţel cu un cârnat la fiecare dintre sinistrele rucsacuri. Apoi Mabel a vrut o ciocolată fierbinte, ceea ce mi s-a părut a fi o idee perfectă, dar apoi, dintr-odată, se făcuse 5:45, când ar fi trebuit să fim deja aşezate la locurile noastre în biserică, aşa că am fost nevoite s-o luăm la goană, iar Mabel s-a

împiedicat şi-a vărsat toată ciocolata fierbinte pe haina mea. Fetiţa a izbucnit în plâns:

— Haina ta, mami, haina ta cea nouă!

— Nu contează, iubita mea, i-am spus. Nu contează. E doar o haină. Uite, ia ciocolata mea.

Dar, în timpul ăsta, mă gândeam: „Fir-ar al dracului! O dată am izbutit să le fac şi eu pe toate ca lumea şi iar am dat cu oiştea-n gard.”

Dar piaţeta bisericii era atât de frumoasă, cu clădirile georgiene din jur, cu brazii de Crăciun din ferestre şi cu coroniţele de Crăciun agăţate la uşi. Prin ferestrele bisericii licărea o lumină portocalie, se auzea muzică de orgă, iar bradul din faţă era decorat cu beculeţe de Crăciun.

Înăuntru mai rămăseseră câteva locuri libere în faţă. Miranda nu era pe nicăieri. Când domnul Wallaker a apărut, mi-a tresărit inima-n piept. Profesorul era vesel, dar nu-şi pierduse prestanţa. Era îmbrăcat cu o cămaşă albastră şi o jachetă închisă la culoare.

— Uite-l pe Billy, a anunţat Mabel, când corul şi muzicienii au început să se aşeze în strană.

Billy ne dăduse instrucţiuni stricte să nu cumva să-i facem cu mâna, dar Mabel a fluturat din mânuţă şi-

atunci nici eu nu m-am mai putut abţine. Domnul Wallaker s-a uitat la Billy, care şi-a dat ochii peste cap şi-a început să râdă.

Apoi toată lumea s-a aşezat, iar preotul, păşind printre bănci, a rostit binecuvântarea. Billy se tot uita la noi şi mustăcea. Era atât de mândru că făcea parte din cor. După care a venit momentul pentru primul colind şi toată lumea s-a ridicat în picioare. Ca de obicei, Spartacus interpreta solo-ul şi în clipa în care vocea aceea pură şi perfectă a răsunat în biserică...

„Cândva, în cetatea regelui David,
Se afla un staul solitar,
Unde o mamă şi-a aşezat pruncul,
În ieslea care I-a devenit leagăn.”

...mi-am dat seama că aveam să plâng.

Orga şi-a luat şi ea avânt şi întreaga adunare a început să cânte strofa a doua.

„El a pogorât din cer pe pământ,
El, Dumnezeul şi Domnul nostru, al tuturor.
Adăpostul Lui a fost un staul

Iar leagăn I-a fost o iesle.”

Şi amintirea Crăciunurilor de până acum m-a copleşit: Crăciunurile când eram mică şi, în Ajun, stăteam, între mama şi tata, în biserica din Grafton Underwood, aşteptându-l pe Moş Crăciun; Crăciunurile când eram adolescentă, când eu şi tata ne chinuiam să ne reprimăm chicotelile iscate de mama şi de Una, care ciripeau mult prea sonor, în calitate de ridicole soprane; Crăciunurile de când aveam treizeci de ani, când eram singură şi atât de tristă, crezând că n-o să am niciodată un copil al meu pe care să-l aşez într-o iesle sau, mai precis, într-un cărucior Bugaboo; iarna trecută, în zăpadă, când îi scriam pe Twitter lui Roxster, care acum probabil că dansa pe muzică „garage house” cu o fată pe nume Natalie. Sau Miranda. Sau Saffron. Ultimul Crăciun al tatei, înainte să moară, când a ieşit din spital împleticindu-se ca să meargă la slujba de la miezul nopţii în Grafton Underwood; primul Crăciun când, împreună cu Mark, am mers la biserică având-l în braţe pe Billy, îmbrăcat într-un costumaş minuscul de Moş Crăciun; Crăciunul când Billy a jucat prima dată în piesa Naşterii Domnului, la grădiniţă, adică primul Crăciun de după

moartea brutală şi oribilă a lui Mark, atunci când nu-mi venea să cred că sărbătoarea Crăciunului putea să fi atât de crudă încât să încerce realmente să vină.

— Nu plânge, mami, te rog, nu plânge.

Mabel mă strângea de mână cu putere. Billy se uita şi el spre noi. Mi-am şters lacrimile cu pumnul şi-am ridicat capul, alăturându-mă celorlalte voci:

„El ne simte durerea,
El ne împărtăşeşte bucuria.”

...şi l-am văzut pe domnul Wallaker că se uita direct la mine. Mulţimea a continuat să cânte:

„Şi ochii noştri Îl vor vedea în sfârşit.”

...dar domnul Wallaker se oprise din cântat şi se uita ţintă la mine. Iar eu mă uitam la el, cu faţa mânjită cu mascara şi haina mânjită cu ciocolată caldă. După care domnul Wallaker mi-a zâmbit – cel mai mic şi cel mai blând zâmbet, acel zâmbet care înţelesese totul – peste capetele băieţilor pe care-i învăţase să cânte „Cândva, în

cetatea regelui David”. Iar eu am ştiut atunci că-l iubeam pe domnul Wallaker.

Când am ieşit din biserică, începuse să ningă – fulgi mari se unduiau în piruete, aşezându-se pe hainele noastre şi pe bradul de Crăciun. În curte fusese aprins focul, într-un coş de alamă deschis, iar băieţii mai mari împărţeau vin fiert, castane coapte şi ciocolată caldă.

— Pot să-ţi mai torn puţină pe haină?

M-am întors şi iată-l – cu o tavă în braţe, pe care avea două ciocolate calde şi două pahare cu vin fiert.

— Asta e pentru tine, Mabel, a spus profesorul, lăsând tava şi aşezându-se pe vine ca să-i ofere ciocolata caldă.

Fetiţa a clătinat din cap.

— Am mai vărsat şi înainte pe haina lui mami. Vezi?

— Ei, Mabel, i-a răspuns el pe un ton serios, dac-ar avea pe ea o haină albă, fără ciocolată, ar mai fi mami?

Copila l-a privit cu ochii ei mari şi gravi, a dat din cap în semn că nu şi-a luat ciocolata. Apoi, într-un avânt necaracteristic, şi-a lăsat ciocolata şi, brusc, şi-a împletit braţele în jurul lui, şi-a îngropat căpşorul în umărul lui şi i-a aplicat un pupic: un pupic plin de ciocolată, pe cămaşă.

— Poftim, a exclamat domnul Wallaker. Şi-acum mai toarnă puţină ciocolată şi pe haina lui mami. Aşa, doar pentru că e Crăciunul, da?

Profesorul s-a ridicat şi, cu vinul fiert în mână, s-a prefăcut că se împleticeşte pe picioare înspre mine.

— Crăciun fericit, mi-a spus.

Am ciocnit paharele de carton şi privirile ni s-au întâlnit din nou şi, cu toată debandada de părinţi şi copiii din jur, niciunul nu putea să-şi desprindă privirea de la celălalt.

— Mami!

Era Billy.

— Mami, m-ai văzut?

— E anotimpul să-l urâm pe Billy! a cântat Mabel.

— Mabel, a intervenit domnul Wallaker. Încetează.

Ceea ce fetiţa a şi făcut.

— Sigur că te-a văzut, Billy. Mami ţi-a făcut cu mâna, ceea ce îi spuseseşi să nu facă. Poftim ciocolata caldă, Billster.

Profesorul şi-a pus mâna pe umărul băiatului.

— Ai fost grozav.

Billy a râs larg, râsul lui care îi aprindea steluţe în priviri, râsul lui de altădată. I-am surprins privirea

domnului Wallaker. Amândoi ne aduseserăm aminte cât de aproape fusese Billy să...

— Mami! ne-a întrerupt băiatul. Ce ţi-ai făcut la haină? A, uite, uite-l pe Bikram! Mi-ai adus geanta? Pot să mă duc?

— Şi eu, şi eu! a sărit Mabel.

— Unde? a întrebat profesorul.

— Dorm peste noapte la Bikram! l-a lămurit Billy.

— Şi eu! s-a lăudat fetiţa. Dorm peste noapte. La Cosmata!

— Ei, înseamnă c-o să vă distraţi, a comentat domnul Wallaker. Mami doarme şi ea peste noapte la prieteni?

— Nu, i-a răspuns Mabel. Mami rămâne singură.

— Ca de obicei, a adăugat Billy.

— Interesant.

— Domnule Wallaker.

Era Valerie, secretara şcolii.

— A rămas un fagot în biserică. Ce facem? Nu putem să-l lăsăm în biserică şi e absolut enorm...

— Dumnezeule, îmi pare rău, am spus. E al lui Billy. Mă duc să-l iau.

— Îl iau eu, m-a întrerupt domnul Wallaker. Revin imediat.

— Nu! E OK! Îl...

Profesorul a pus o mână fermă pe braţul meu.

— Îl iau eu.

Clipind rapid şi cu mintea ameţită de gânduri confuze şi emoţii, l-am privit plecând după fagot. Le-am dat rucsacurile lui Billy şi Mabel şi, stând lângă foc, i-am urmărit plecând împreună cu Bikram şi Cosmata şi cu părinţii acestora. După câteva minute, celelalte familii au dat şi ele să plece, iar eu am început să mă simt cam prost.

Poate că domnul Wallaker nu vrusese, de fapt, să spună c-avea să se întoarcă. Nu-l vedeam pe nicăieri. Adică poate că „Revin imediat” era doar genul acela de expresie pe care oamenii îl rostesc atunci când sunt în public, deşi se dusese după fagot, dar poate că încuiase instrumentul în vreun dulap, ca să-l aibă la îndemână pentru următoarea lecţie, şi plecase deja să se vadă cu Miranda. Şi poate că mă privise atât de drăguţ în biserică fiindcă-i era milă de mine, pentru că mă smiorcăisem în vreme ce oamenii cântau „Cândva, în cetatea regelui David”. Şi poate că adusese ciocolata caldă doar pentru că eram o văduvă tragică şi pentru că aveam nişte copii tragici, fără tată şi...

Am dat pe gât ultima gură de vin fiert şi-am aruncat paharul în coşul de gunoi, nu înainte de a-mi da câteva picături pe haină, ca să le asortez petelor de ciocolată. După care am pornit-o către piaţetă, urmându-i pe ultimii participanţi la concert.

— Aşteaptă-mă!

Domnul Wallaker venea cu paşi mari după mine, ţinând în braţe fagotul uriaş. Ultimii participanţi la concert s-au întors să se uite la noi.

— E-n regulă! O duc la colindat, le-a spus domnul Wallaker.

Apoi, când a ajuns lângă mine, mi-a şoptit:

— Mergem la pub?

Pub-ul era intim, vechi şi cu atmosferă de Crăciun: avea podeaua din plăci de gresie, mai multe şeminee în care focul ardea şi bârne vechi decorate cu crenguţe de ilex. Pe de altă parte, era şi plin cu părinţi care se uitau la noi cu mare interes. Domnul Wallaker, vesel, a ignorat toate privirile şi ne-a găsit un separeu, în capătul încăperii, acolo unde nimeni nu putea să ne vadă. Mi-a tras scaunul, apoi a aşezat fagotul alături şi mi-a zis:

— Încearcă să nu-l pierzi.

După care s-a dus să ia ceva de băut.

— Deci, a zis el, aşezându-se în faţa mea şi punând paharele pe masă.

— Domnule Wallaker! a izbucnit una din mamele din Anul 6, iţindu-se pe după colţul separeului. Am vrut doar să vă spun că a fost cel mai minunat...

— Vă mulţumesc, doamnă Pavlichko, i-a răspuns profesorul ridicându-se în picioare. Apreciez profund aprecierea dumneavoastră. Sper sincer că veţi avea un Crăciun fericit. La revedere.

Fiind respinsă politicos, femeia a plecat.

— Deci, a repetat aşezându-se iar.

— Deci. Vreau doar să-ţi mulţumesc încă o dată pentru...

— Deci care-i treaba cu iubitul tău? Puştiul cu care te-am văzut pe Heath?

— Deci care-i treaba cu Miranda? i-am răspuns, trecând lejer peste impertinenţa lui.

— Miranda? MIRANDA?

Omul se uita la mine ca şi când nu-i venea să creadă.

— Bridget, fata are DOUĂZECI ŞI DOI DE ANI! E fiica vitregă a fratelui meu.

Am lăsat capul în jos, clipind repede şi încercând să procesez.

— Deci ai o relaţie cu nepoata ta vitregă?

— Nu! Ne-am întâlnit întâmplător. Miranda ieşise să-şi cumpere pantofi. Tu eşti cea care urmează să se mărite cu un copil.

— Nu-i adevărat!

— Ba da! a râs el.

— Ba nu!

— Atunci nu te mai certa cu mine şi povesteşte-mi.

I-am spus întreaga istorie cu Roxster. Mă rog, nu chiar pe toată: numai punctele principale.

— Câţi ani avea exact?

— Douăzeci şi nouă. Adică nu, avea deja treizeci când...

— A, bun, în cazul ăsta – ochii i se încreţiseră la colţuri de râs – e aproape un boşorog. Din ăla care întreţine femei tinere.

— Şi tu ai fost singur în tot timpul ăsta?

— Ei, nu spun că am trăit ca un călugăr...

Wallaker şi-a învârtit whisky-ul în pahar. Of, Doamne, ochii ăia.

— Dar, vezi tu, treaba e că – Wallaker s-a aplecat în faţă, în semn de confidenţă – nu poţi să ai o relaţie cu altcineva, nu-i aşa? Nu atunci când eşti îndr...

— Domnule Wallaker!

Era Anzhelika Sans Souci. Femeia s-a uitat la noi cu gura căscată.

— Scuze! a zis ea şi a dispărut.

Eu îl ţintuiam cu privirea, încercând să cred ceea ce păruse a fi fost pe cale să spună.

— OK. Ne-au ajuns atâtea mame de la şcoală? m-a întrebat profesorul. Te duc acasă dacă-mi promiţi să dansezi pe „Regina criminală”. Vrei?

Eram în continuare năucită când ne-am croit drum printre părinţi şi felicitări – „Magnifice interpretări”, „Reuşită copleşitoare”, „Absolut impresionant”. Când să ieşim pe uşa pub-ului, am văzut-o pe Valerie.

— Seară bună amândurora, ne-a zis ea cu o sclipire în ochi.

Afară continua să ningă. M-am uitat, plină de dorinţă, la domnul Wallaker. Era aşa de înalt şi de minunat: maxilarul de o frumuseţe aspră de deasupra fularului, pieptul păros care se întrevedea la gulerul cămăşii, picioarele lungi în pantalonii de culoare închisă...

— Fir-ar al naibii! Fagotul, mi-am adus eu cumva aminte şi-am pornit-o înapoi către pub.

Profesorul m-a oprit din nou, cu o mână blândă aşezată pe braţ:

— Îl iau eu.

Am aşteptat, cu răsuflarea tăiată şi simţind zăpada pe obraji. Apoi Wallaker a reapărut, cu fagotul şi punga de plastic cu cârnaţi.

— Cărnaţii tăi, mi-a zis el, întinzându-mi punga.

— Da! Cârnaţi! Bunul Rege Wenceslas! Măcelarul! am bolborosit agitată.

Stăteam foarte aproape unul de celălalt.

— Uite! mi-a spus Wallaker, arătându-mi ceva deasupra. Ăla nu e vâsc?

— Cred că o să descoperi că e doar un ulm fără frunze, am continuat eu să bolborosesc fără să mă uit în sus. Adică, probabil că seamănă cu vâscul, din cauza zăpezii şi...

— Bridget.

Wallaker a întins mâna şi, cu un deget, mi-a urmărit cu delicateţe linia obrazului. Ochii lui, de un albastru profund, mă ţintuiau: avea o privire incitantă, tandră, înfometată.

— Asta nu e o lecţie de biologie.

Mi-a ridicat gura către el şi m-a sărutat o dată, uşor, apoi încă o dată, mai pasional, şi a adăugat:

— ...încă.

Dumnezeule! Era aşa de puternic, aşa de BĂRBAT! Apoi, ne-am sărutat pe cinste. Şi, din nou, am simţit că totul a luat-o razna în interiorul meu, că totul scăpăra şi pulsa şi că era ca şi când aş fi condus o maşină super-rapidă, încălţată în pantofi cu toc cui, dar, de data asta, totul era în regulă, pentru că, de fapt, persoana din spatele volanului era...

— Domnule Wallaker, am gâfâit.

— Iartă-mă, a murmurat el. Te-am lovit cu fagotul?

Am căzut de acord că era mai bine să ducem fagotul într-un loc sigur, adică într-un apartament uriaş, aflat pe una din străzile care dădeau în bulevard. Acolo erau podele din lemn vechi şi un foc care ardea vioi în şemineul în faţa căruia era un covoraş din blană. Şi peste tot vedeai lumânări şi simţeai aromă de mâncare. O doamnă filipineză micuţă şi zâmbitoare se agita prin bucătărie.

— Martha! a spus profesorul. Îţi mulţumesc. Arată minunat. Poţi să pleci acum. Îţi mulţumesc.

— Aaah, domnul Wallaker se grăbeşte, a zâmbit doamna filipineză. Plec imediat. Cum a fost concertul?

— A fost excelent, am zis eu.

— Da, excelent, a spus profesorul, scoţând-o pe femeie din bucătărie şi sărutând-o pe creştetul capului. Orchestra de alămuri a falsat puţin, dar, în general, a fost bine.

— Să ai grijă de el, mi-a spus ea înainte de a pleca. E cel mai bun, domnul Wallaker, cel mai bun bărbat.

— Ştiu, i-am răspuns.

După ce uşa s-a închis, am rămas ca nişte copii lăsaţi singuri într-un magazin de dulciuri.

— Uită-te la haina asta, a murmurat el. Eşti aşa un dezastru. De asta m-am...

Apoi, încet, a început să-mi descheie nasturii, până când mi-a dat haina jos de pe umeri. Pentru o clipă, am crezut că poate acesta era un exerciţiu uzual pentru el – poate că de-asta Martha plecase atât de repede –, dar apoi Wallaker mi-a zis:

— În parte, de asta...

M-a tras aproape. Mâna i-a alunecat pe spatele meu, începând să-mi desfacă uşor fermoarul.

— ...m-am... m-am îndră...

Am simţit cum mi s-au umplut ochii de lacrimi şi aş fi putut să jur că şi ochii lui se umeziseră. Apoi a revenit la postura de bărbat puternic şi mi-a lipit capul de umărul lui.

— Am să-ţi şterg toate lacrimile cu sărutări. Toate lacrimile, a mârâit, după ce-o să termin cu tine.

După care şi-a continuat treaba cu fermoarul, care s-a deschis până la capăt, astfel încât rochia mi-a căzut pe podea, rămânând doar în cizme şi – Crăciun fericit, Talitha – în furoul negru La Perla.

Când amândoi am rămas goi, nu-mi venea să cred văzând perfecţiunea obraznică a capului frumos şi familiar, pe care-l admiram la poarta şcolii, a acestui cap aflat deasupra unui trup gol, incredibil de lucrat.

— Domnule Wallaker! am gâfâit din nou.

— Nu vrei să nu-mi mai spui domnule Wallaker?

— Ba da, domnule Wallaker.

— OK. Ăsta e un Avertisment clar, care, inevitabil, o să ducă la...

M-a luat în braţe, ca şi când aş fi fost uşoară ca o pană. Ceea ce nu e cazul. Decât dacă vorbim despre o pană foarte grea, poate provenind de la vreo pasăre preistorică gigantică, ceva din specia dinozaurilor.

— ...o Infracţiune, a încheiat el, aşezându-mă cu delicateţe lângă foc.

M-a sărutat pe gât, coborând încet şi atât de plăcut în jos.

— Oh, oh, am gâfâit eu. Asta ai învăţat să faci în SAS?

— Fireşte, mi-a răspuns el până la urmă, ridicându-se şi privindu-mă cu o expresie amuzată. Forţele speciale britanice oferă cel mai bun program de instruire din lume. Dar în cele din urmă...

Începuse să înainteze acum: mai întâi, blând, delicios, apoi din ce în ce mai insistent, până când eu am simţit că mă topesc ca o... ca o...

— ...până la urmă, totul se reduce – am icnit de plăcere – la pistol.

După care, s-a dezlănţuit furtuna. Era ca şi când aş fi fost în rai sau într-un paradis similar. Am avut orgasm, după orgasm, după orgasm, într-o repetiţie ca un omagiu adus Maiestăţii Sale şi forţelor Sale speciale, până când, în sfârşit, Wallaker a zis:

— Nu cred că mai pot să mă abţin mult timp.

— Dă-i, drumul, am izbutit să rostesc.

Şi aşa, până la urmă – într-o explozie simultană, perfectă şi miraculoasă, a lunilor de zile de dorinţă de la poarta şcolii – am atins împreună orgasmul.

Apoi, epuizaţi, am rămas prăbuşiţi, gâfâind amândoi. Am adormit îmbrăţişaţi, după care ne-am trezit şi am făcut sex din nou şi din nou, toată noaptea.

La 5 a.m. am mâncat puţin din supa pregătită de Martha. Ne-am băgat unul într-altul lângă foc şi am stat de vorbă. Wallaker mi-a povestit ce se întâmplase în Afganistan: un accident, un atac ordonat din greşeală, femei şi copii ucişi, aflarea consecinţelor. Atunci hotărâse că-şi făcuse datoria şi că nu mai voia să continue. De data asta, l-am cuprins cu braţale şi l-am mângâiat pe cap.

— Acum înţeleg ce-ai vrut să spui, a murmurat el.

— Poftim?

— Îmbrăţişările. Sunt foarte plăcute.

Apoi mi-a vorbit despre cum începuse la şcoală. Vrusese să fie departe de orice violenţă, să-şi construiască o viaţă mai simplă, să fie în preajma unor copii şi să facă lucruri bune. În schimb, nu fusese pregătit pentru mamele copiilor, pentru complicaţiile şi spiritul de competiţie al acestora.

— Dar apoi una dintre ele a fost atât de amabilă să-şi expună chiloţii tanga atunci când a rămas înţepenită într-un copac. Şi-aşa am început să mă gândesc că viaţa ar putea fi ceva mai amuzantă.

— Şi acum îţi place? am şoptit.

— Da, mi-a răspuns el şi-a început iar să mă sărute. Oh, da!

Printre cuvinte, îmi săruta diferite părţi ale corpului:

— Acum... îmi... place... sincer... sigur... clar.

E de-ajuns să spun că, mai târziu, în cursul aceleiaşi zile, atunci când m-am dus să-i iau pe Billy şi Mabel de la Bikram şi Cosmata, mă deplasam cu mare dificultate.

— De ce eşti îmbrăcată tot cu haina cu ciocolată? m-a întrebat Mabel.

— Îţi voi spune când ai să creşti mare, i-am răspuns.

Bufniţa

Joi, 12 decembrie 2013

9 p.m. Tocmai am băgat copiii în pat. Mabel se uita pe fereastră.

— Iar ne urmăreşte luna.

— Păi, vezi tu, luna... am început eu să-i explic.

— Şi bufniţa, m-a întrerupt Mabel.

M-am uitat afară, în grădina acoperită cu zăpadă. Deasupra ei era o lună plină şi albă. Iar bufniţa aceea se întorsese pe zidul grădinii. Mă ţintuia cu privirea, calmă şi fără să clipească. Apoi, de data asta, şi-a întins aripile, s-a mai uitat la mine încă o dată şi a zburat în sus, fluturând din aripi aproape pe ritmul inimii mele, dispărând în întunecimea şi misterele acelei nopţi de iarnă.

Progresele acestui an

Joi, 31 decembrie 2013

— Kilograme pierdute – 7,7
— Kilograme câştigate – 8,1
— Followers pe Twitter – 797
— Followers pe Twitter pierduţi – 793
— Followers pe Twitter câştigaţi – 794
— Job-uri dobândite – 1

— Job-uri pierdute – 1
— SMS-uri trimise – 24.383
— SMS-uri primite – 24.284 (bine)
— Numărul de cuvinte scrise la scenariu – 18.000
— Numărul de cuvinte rescrise la scenariu – 17.984
— Numărul de cuvinte din scenariu scrise şi reintroduse acolo unde fuseseră iniţial – 16.822
— Numărul de cuvinte scrise în SMS-uri – 104.569
— Persoane infestate cu păduchi – 5
— Numărul total de păduchi extraşi – 152
— Preţ per păduche la extracţie profesională – 8.59 de lire
— Iubiţi pierduţi – 1
— Iubiţi câştigaţi – 2
— Incendii în casă – 4
— Copii existenţi păstraţi intacţi – 2
— Copii pierduţi – 7 (punând la socoteală toate ocaziile)
— Copii găsiţi – 7
— Numărul total de copii – 4

Urmarea

Eu şi domnul Wallaker – sau Scott, cum îi spun din când în când – n-am făcut nuntă, fiindcă nici unul dintre noi nu voia să se mai căsătorească. Însă ne-am dat

seama că nici unul dintre noi nu-şi botezase copiii, aşa că ne-am decis să folosim situaţia asta ca pretext pentru o petrecere dată la conacul de la ţară. Am hotărât că, astfel, copiii vor fi protejaţi, vor avea un fel de asigurare în caz că se va dovedi că Dumnezeul creştin este Adevăratul Dumnezeu. Asta deşi atât eu, cât şi domnul Wallaker suntem uşor budişti.

Ceremonia a avut loc în capelă. Au cântat corul şcolii şi băieţii lui Scott, Matt şi Fred – care nu mai sunt la internat, ci la liceu. Au interpretat, la clarinet şi pian, „Someone to watch over me”. Greenlight Production ne-a trimis un buchet de flori imens; Rebecca şi-a împletit părul în stil afro şi şi-a decorat coafura cu o firmă luminoasă de *„Motel”*, garnisită cu o săgeată care arăta către capul ei; Daniel s-a îmbătat la petrecere şi-a încercat să facă sex cu Talitha, din care cauză Sergei a făcut un scandal de proporţii şi a plecat ca o furtună; iar Jude – care, evident, se plictisise de devotamentul Fotografuluideanimalesălbatice – a făcut sex cu domnul Pitlochry-Howard, pentru ca apoi să se chinuiască să scape de el. Tom şi Arkis s-au bosumflat pentru că n-am invitat-o şi pe Gwyneth Paltrow – deşi Jake a cântat odată cu Chris Martin – şi amândoi au flirtat cât au putut

cu băieţii cei mai mari din orchestră. Mama era în continuare uşor enervată din cauză că nu mă îmbrăcasem în nişte culori mai vii, dar, până la urmă, i-a trecut, fiindcă, în mod clar, ansamblul ei rochie-jachetă era mult mai drăguţ decât cel al Unei, iar domnul Wallaker îi cântă în strună flirtând la greu, dar şi punând-o la punct, atunci când ea sare calul, însă într-un fel care o face să râdă ruşinată. Roxster – care-mi trimisese anterior un SMS foarte drăguţ, în care îmi spunea că are inima frântă pentru că şi-a pierdut puma vomităcioasă, dar că trebuie să existe un Dumnezeu al relaţiilor romantice fiindcă noua lui iubită are greţuri de dimineaţă – mi-a trimis un nou SMS, chiar în ziua ceremoniei, în care mă anunţa că tipa nu era însărcinată, ci că vomase pentru că o forţase el să mănânce prea mult şi era foarte iritantă. Ceea ce a fost plăcut.

Şi undeva, deasupra tuturor acestor lucruri, ştiam, în inima mea, că Mark ar fi fost mulţumit. Că realmente n-ar fi vrut ca eu şi copiii să fim singuri şi dezorientaţi. Şi că, dacă era să fie cineva lângă noi, atunci ar fi fost mulţumit de domnul Wallaker.

Şi acum nu mai am doi copii, ci patru. Billy are nişte băieţi mari cu care să se joace pe Xbox, e foarte fericit şi

e suficient ca domnul Wallaker doar să se uite la el că încetează orice discuţie legată de trecerea la următorul nivel. Weekendurile ni le petrecem cu Jake, Rebecca şi copiii lor şi toată lumea are cu cine să se joace. Iar Mabel, pentru prima dată de când era prea mică să conştientizeze, are un tătic care trăieşte în lumea asta şi nu în cea de dincolo, un tătic care o tratează ca pe-o prinţesă, astfel că eu sunt nevoită să-i dau avertismente după avertismente. Eu nu mă mai simt singură. Mă simt în siguranţă şi ocrotită. Uneori, în weekenduri, mergem la Capthorpe House, unde, după ce copiii s-au dus la culcare, refacem scena din tufişuri, însă finalul e întotdeauna fericit.

Acum locuim cu toţii împreună, într-o casă veche, mare şi dezordonată de lângă Hampstead Heath. Şi, pentru că de-aici putem să mergem pe jos la şcoală, am decis că ne descurcăm şi cu o singură maşină – ceea ce face ca totul să fie MULT mai uşor când vine vorba de autorizaţii de parcare, cu toate că, în continuare, în fiecare dimineaţă suntem în întârziere. Ah, şi uitaţi-vă prin magazine după *Frunzele din părul lui*, care a fost rebotezat *Iahtul vecinului* şi, în curând, va fi scos pe piaţă direct pe DVD! Copiii au mers, în sfârşit, la dentist

şi n-au nimic la dinţi. Şi, apropo, în momentul de faţă, toţi şase avem păduchi.

Mulţumiri

Iniţial, am considerat că mulţumirile ar trebui să fie prezentate în ordine *ierarhică*: există nişte persoane fără de care n-aş fi început niciodată această carte sau care mi-au furnizat un volum uriaş de material ori doar o frază sau care mi-au editat întregul manuscris. Însă varianta aceasta era un câmp minat cu posibile gafe, cam ca atunci când organizezi aşezarea invitaţilor la nunta unei familii cu multiple recăsătoriri.

Am încercat să recurg la un sistem complex de clasificare cu stele, dar opţiunea asta mi s-a părut cumva... ciudată.

Apoi m-am gândit că e ca la ceremoniile de decernare a premiilor, când toţi ceilalţi se plictisesc de atâtea mulţumiri şi singurele persoane cărora le pasă de ele sunt cele cărora li se mulţumeşte propriu-zis. Aşa că, în final, m-am decis să alcătuiesc o listă de nume în ordine alfabetică. Sper că e OK.

Însă voi ştiţi cine sunteţi şi unde ar trebui să fiţi plasaţi dacă ordinea ar fi ierarhică (deci care aţi fi primii). Apreciez realmente ajutorul pe care mi l-aţi dat,

faptul că mi-aţi împărtăşit, cu generozitate, tot soiul de experienţe amuzante şi alt fel de experienţe şi sprijinul moral pe care mi l-aţi oferit. Sincer... sincer... (am izbucnit în lacrimi)... vă mulţumesc.

Gillon Aitken, Sunetra Atkinson, Simon Bell, Maria Benitez, Grazina Biluskiene, Paul Bogaards, Helena Bonham Carter, Bob Bookman, Alex Bowler, Billy Burton, Nell Burton, Susan Campos, Paulina Castelli, Beth Coates, Richard Coles, Dash Curran, Kevin Curran, Romy Curran, Scarlett Curtis, Kevin Douglas, Eric Fellner şi toţi cei de la Working Title, Richard, Sal, Freddie şi Billie Fielding, mama mea, Nellie Fielding (nu ca mama lui Bridget), întreaga familie Fielding, Colin Firth, Carrie Fisher, Paula Fletcher, Dan Franklin, Mariella Frostrup, familia Glazer, Hugh Grant, familia Hallatt Wells, Lisa Halpern, James Hoff, Jenny Jackson, Tina Jenkins, Christian Lewis, Jonathan Looner, Tracey MacLeod, Karon Maskill, Amy Matthews, Jason McCue, Sonny Mehta, Maile Meloy, Daphne Merkis, Lucasta Miller, Leslee Newman, Catherine Olim, Imogen Pelham, Rachel Penfold, Iain Pickles, Gail Rebuck, Bethan Rees, Sally Riley, Renata Rokicki, Mike Rudell, Darryl Samaraweera,

Brian Siberell, Steve Vincent, Andrew Walliker, Jane Wellesley, Kate Williamson, Daniel Wood.